Sunday Times Bestseller

BEN AARONOVITCH

A doua carte din seria "Peter Grant"

virtual-project.eu



Soho în lumina lunii

Speculativ

Herg Benet

BEN AARONOVITCH

SOHO ÎN LUMINA LUNII



A doua carte din seria:
— PETER GRANT —



Original: *Moon Over Soho* (2011)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU VOICESCU



virtual-project.eu





— 2019 —

Pentru Karifa, deoarece orice tată
tânjeşte să fie un erou pentru fiul său.

„Au murit oameni pentru muzica asta.

Nu poate fi ceva mai serios de-atâta.”

Dizzy Gillespie

1.
TRUP ŞI SUFLET

E un adevăr trist al epocii moderne faptul că dacă mergi cu maşina suficient de mult, mai devreme sau mai târziu trebuie să laşi Londra în urmă. Dacă o iei înspre nord-est, pe A12, dai de Colchester, prima capitală romană a Britaniei şi primul oraş care a fost ars din temelii de papiţoii ăia roşcaţi din Norfolk cunoscuţi pe numele de Boudicca. Ştiam toate astea pentru că citisem *Analele* lui Tacitus ca parte din pregătirea mea la latină. El e surprinzător de binevoitor cu revoltaţii bretoni şi necruţător faţă de lipsa de pregătire a generalilor romani, care *puneau mai mult preţ pe ce se cădea, decât pe ce era vital.* Incompetenţii educaţi în artele clasicului şi care conduc Armata Britanică pare-se că în mod evident au pus la inimă această mustrare din moment ce Colchester este acum baştina celor mai duri dintre soldaţii lor, Regimentul de Paraşutişti. Petrecând multe şi nevrute nopţi de sâmbătă ca ofiţer stagiar luându-mă la trântă cu răcani în Piaţa Leicester, m-am asigurat că ţin drept drumul principal şi evit oraşul pe de-a întregul.

După Colchester, am luat-o spre sud şi, cu ajutorul GPS-ului de pe telefon, am reuşit să ajung la B1029, care se duce prin pintenul de teren uscat înghesuit între râul Colne şi Flag Creek. La capătul drumului se află Brightlingsea, străjuind coasta – aşa cum îmi zisese Lesley – ca un amalgam de gunoaie plutind în derivă pe lângă marcajul de cotă a apelor. Şi totuşi, parcă nu era chiar aşa de rău. În Londra plouase, dar după Colchester am condus sub un cer albastru senin, iar soarele se ridicase pe deasupra şirurilor de case victoriene care se întindeau către mare.

Chèz May era uşor de reperat: o căsuţă ridicată prin anii 1970, cu faţadă de cărămidă în imitaţie de stil eduardian care fusese ştearsă de toate farurile şi retencuită aproape de capătul puterilor. Intrarea din

faţă era flancată pe o parte de un coş plin cu flori albastre, iar de cealaltă cu numărul casei, inscripţionat pe o placă de faianţă în forma unul iaht cu pânze. M-am oprit şi m-am uitat la grădină: pe lângă bazinul ornamental se cocoţau nişte gnomi. Am tras adânc aer în piept şi am apăsat pe sonerie.

S-a auzit instantaneu un cor feminin ţipând dinăuntru. Prin vitraliul decorat al geamului uşii am putut vedea mai multe siluete vagi alergând înainte şi înapoi, către capătul holului. Cineva a strigat „E iubitul tău!”, lucru care a adus după sine un „Şşşt!” şi o voce în surdină de la altcineva. O formă albă înceţoşată a luat-o spre intrare, până ce a umplut cadrul ferestrei, de la un capăt la altul. Am făcut un pas înapoi, iar uşa s-a deschis. Era Henry May – tatăl lui Lesley.

Un bărbat masiv, iar faptul că era şofer de camioane şi că manevra echipamente grele îi conferise umeri laţi şi braţe vânjoase. Prea multele mic-dejunuri servite pe drumuri şi şezătoarele de la pub îi conturaseră colăcei la talie. Avea un chip pătrăţos şi îşi ascundea începutul de chelie cu o frizură periuţă, şatenă. Ochii îi erau albaştri şi isteţi. Lesley luase ochii tatălui ei.

Având patru fete însemna că stăpânea la perfecţie arta paternă, iar eu m-am abţinut cu greu să nu îl întreb dacă o lasă pe Lesley să iasă afară la joacă.

— Bună, Peter, a zis el.

— Dle May, am zis eu.

Nu a făcut niciun efort să se dea la o parte din uşă şi nici nu m-a invitat să intru.

— Lesley o să vină într-o clipă, a spus.

— E bine? am întrebat.

Era o întrebare prostească, iar tatăl lui Lesley nu ne-a pus pe niciunul dintre noi într-o poziţie jenantă încercând să răspundă. Am auzit pe cineva coborând scările şi m-am pregătit.

Fuseseră vătămări serioase la maxilar, osul nazal, bărbie şi mandibulă, precizase dr. Walid. Şi chiar dacă majoritatea muşchilor şi tendoanelor subsecvente se menţinuseră intacte, chirurgii de la

UCH nu reuşiseră să salveze prea mult din stratul superficial al pielii. Construiseră un atelaj temporar care să îi permită să respire şi să înghită mâncarea şi mai erau ceva şanse să beneficieze de un transplant parţial – dacă ar fi găsit un donator compatibil. Ţinând cont că ce mai rămăsese din falca ei era în momentul de faţă ţinut laolaltă de un filigran metalic hipoalergic, vorbitul era în afara oricărei discuţii. Dr. Walid spusese că odată ce oasele se sudau suficient, falca ar putea să recapete suficientă funcţionalitate pentru a permite vorbitul. Însă totul suna un pic condiţional, după părerea mea. Indiferent ce vezi, spusese, uită-te cât de mult e nevoie ca să te obişnuieşti, să accepţi şi să mergi mai departe de parcă nu s-ar fi schimbat nimic.

— Iat-o că vine, a spus tatăl lui Lesley, întorcându-se într-o parte ca să îi permită siluetei subţiri să se strecoare pe lângă el.

Purta un hanorac cu dungi albastre şi albe, cu gluga ridicată şi şireturile strânse atât de tare, încât îi ascundeau fruntea şi bărbia. Partea de jos a feţei era acoperită de o eşarfă în acelaşi model asortat de albastru cu alb, iar ochii de o pereche de ochelari de soare cam deşănţaţi şi demodaţi, care am bănuit că fuseseră prădaţi din sertarul cu haine uitate al mamei ei. M-am uitat atent, însă nu era nimic de văzut.

— Trebuia să-mi fi spus că ieşim să dăm un jaf, am zis. Mi-aş fi luat şi eu o cagulă.

Mi-a aruncat o privire dezgustată – am recunoscut-o din înclinarea capului şi din felul în care îşi ţinea umerii.

Am simţit un freamăt în piept şi am inspirat adânc.

— Ai chef de o plimbare, atunci? am întrebat.

Ea a făcut semn tatălui ei, m-a luat ferm de braţ şi m-a condus în curte.

Am putut să simt pe spinare privirea lui taică-său pe măsură ce ne îndepărtam.

Dacă nu iei în calcul şantierele navale şi micile manufacturi, Brightlingsea nu e un oraş zgomotos,

nici măcar vara. Acum, la două săptămâni de la terminarea vacanţei şcolare, era aproape tăcut, doar ocazionalele maşini şi sunetul pescăruşilor. Am mers în linişte până ce am trecut de High Street, unde Lesley şi-a scos din geantă carneţelul ei din arsenalul poliţiei, l-a deschis la ultima pagină şi mi l-a arătat.

Ce-ai mai făcut? scria în cerneală neagră Biro.

— N-ai vrea să ştii, am zis.

A lăsat să se înţeleagă clar din gesturile mânii că da, nu voia să ştie.

Aşa că i-am zis de tipul care a avut puţa muşcată de o femeie cu dinţi în vagin, lucru care a părut să o amuze pe Lesley, şi despre zvonurile că DCI Seawoll era sub investigaţie din partea IPCC în legătură cu conduita lui de la revolta din Covent Garden, lucru care nu a mai avut acelaşi efect. Nu i-am mai spus că Terrence Pottsley, singura victimă care supravieţuise magiei ce mutilase faţa lui Lesley, îşi curmase singur viaţa imediat ce familia îi întorsese spatele.

Nu ne-am dus direct spre faleză. În schimb, Lesley m-a călăuzit înapoi către Oyster Tank Road şi printr-o parcare cu buruieni unde şiruri de şalupe era ridicate pe remorcile lor. Un vânt ascuţit venit dinspre mare şuiera printre greemente şi lovea unele de alte piesele de metal, ca nişte tălăngi. Mână-n mână, ne-am făcut loc printre bărci şi până la deschiderea esplanadei de ciment măturată de vânt. De-o parte, trepte de beton duceau în jos, către o plajă încadrată în fâşii înguste de diguri putrezite; de cealaltă parte se afla un rând de cabane vopsite aprins. Majoritatea erau bine zăvorâte, dar am putut zări o familie hotărâtă să tragă de lunile de vară cât de mult ar fi putut, părinţii servind ceai la adăpostul verandei, în timp ce copiii se jucau fotbal pe plajă.

Între capătul şirului de cabane şi piscina în aer liber era un petec de iarbă şi un adăpost unde am reuşit în cele din urmă să ne aşezăm. Ridicat în 1930, pe vremea când oamenii aveau aşteptări realiste de la climatul britanic, era ridicat din

cărămidă şi suficient de solid ca să servească pe post de fortificaţie anti-tanc. Ne-am ferit de vânt pe o bancă care se întindea în spatele firidei. Interiorul fusese decorat cu o pictură murală a falezei: cer albastru, nori albi, catarge roşii. Un onanist de prim rang făcuse peste cer un graffitti cu „BMX”, iar pe peretele lateral era o listă cu nume vopsite la repezeală – Brooke T., Emily B. Şi Lesley M. Erau în locul cel mai potrivit ca să fi fost desenate de un adolescent plictisit, trântit în colţul cel mai îndepărtat al plajei. Nu era nevoie să fii un poliţai ca să îţi dai seama că pe-aici pierdeau vremea tinereii din Brightlingsea aflaţi în acel hiat dificil căscat între responsabilitatea infracţională şi vârsta legală pentru consumul de alcool.

Lesley a scos din geanta ei o clonă de iPad şi i-a dat drumul. Careva din familia ei trebuie să fi fost priceput la calculatoare. Ştiu sigur că nu Lesley, pentru că i se instalase un sintetizator de voce. Lesley tasta pe ecran, iar iPad-ul glăsuia. Era un model primitiv, cu un accent american care o făcea să sune ca un surfer autist, dar măcar aşa puteam să avem o conversaţie normală.

Nu s-a mai deranjat cu micile palavre.

— Poate magia repare? a întrebat.

— Am crezut că dr. Walid a discutat asta cu tine.

Îmi fusese groază de întrebare.

— Vreau tu spui, a zis ea.

— Ce?

Lesley s-a aplecat peste tabletă şi a împuns dinadins cu degetul pe ecran. A tastat mai multe rânduri distincte înainte să apese *Enter.*

— Vreau să o aud de la tine, a glăsuit iPad-ul.

— De ce?

Enter, încă o dată.

— Pentru că am încredere în tine.

Am tras adânc aer în piept. O pereche de pensionari au trecut razant prin dreptul adăpostului, pe nişte cărucioare electrice.

— Din câte ştiu, magia are efect în perimetrul aceloraşi legi fizice ca orice altceva, am spus.

— Ce magia poate face, a zis iPad-ul, magia poate şi desface.
— Dacă te arzi la mână cu foc sau cu curent electric, tot rămâne arsura – o dregi cu bandaje şi alifii şi chestii de genul. Nu foloseşti mai multă electricitate sau mai mult foc. Tu…
…Avusese pielea şi muşchii feţei deformaţi de un spirit al dracului de malefic – falca ţi-a fost zdrobită, iar totul a stat laolaltă prin magie, iar atunci când magia s-a terminat, s-a scurs şi faţa… faţa ta minunată. Am fost acolo; am privit în timp ce se petrecea. Şi n-am putut face nimic.
— N-ai cum să dai totul la o parte, am zis în schimb.
— Ştii totul? a întrebat iPad-ul.
— Nu, am zis. Şi cred că nici Nightingale nu ştie.
A stat tăcută şi nemişcată pentru o lungă perioadă de timp. Mi-aş fi dorit să îmi petrec braţul în jurul ei, dar nu ştiam cum ar fi reacţionat. Tocmai eram pe cale să întind mâna atunci când ea a dat din cap ca pentru sine şi a ridicat din nou iPad-ul.
— Arată-mi, a spus iPad-ul.
— Lesley…
— Arată-mi, a apăsat ea butonul de *repeat,* de mai multe ori.
— Arată-mi, arată-mi, arată-mi…
— Stai, am zis şi am dat să iau iPad-ul, însă ea şi l-a tras. Trebuie să îi scot bateriile, am continuat, altfel magia o să ardă chip-urile.
Lesley şi-a întors iPad-ul, i-a desfăcut capacul şi a scos bateriile. După ce trecusem prin cinci telefoane la rând, reuşisem să îmi modific cel mai recent Samsung cu o piesă întrerupător care îl păstra în siguranţă, dar asta presupunea ca totul să fie ţinut legat de nişte elastice. Atunci când l-a văzut, Lesley s-a scuturat de câteva ori şi a fonfăit într-un fel care am presupus că era un râset.
Am conturat în minte *forma* necesară, mi-am deschis mâna şi am lăsat la iveală o luminenţă. Nu una mare, ci suficientă încât să iradieze o lumină palidă, reflectată în ochelarii de soare ai lui Lesley.

S-a oprit din râs. Eu mi-am închis pumnul, iar lumina a dispărut.

Lesley a rămas holbându-se la mâna mea, după care a făcut acelaşi gest, repetându-l de două ori, încet şi metodic. Când nu s-a întâmplat nimic, şi-a ridicat privirea înspre mine, iar eu am ştiut că, pe sub ochelari şi eşarfă, se încruntase.

— Nu-i chiar aşa de simplu, am zis. Am exersat în fiecare dimineaţă preţ de patru ore, timp de o lună şi jumătate înainte să îmi iasă, şi ăsta e doar primul lucru pe care trebuie să îl înveţi. Ţi-am povestit despre latină, greacă…?

Am rămas tăcuţi un moment, după care ea m-a împuns în braţ. Am oftat şi am mai produs o luminenţă. Practic, acum eram capabil să o fac şi în somn. A imitat mişcarea şi nu i-a reuşit nimic. N-am glumit cu cât de mult e nevoie ca să înveţi.

Pensionarii de pe cărucioarele electrice se reîntorseseră în cursa lor pe esplanadă. Am stins lumina, însă Lesley a continuat să repete gestul, mişcările devenind din ce în ce mai impacientate, cu fiecare încercare. Am stat locului cât de mult am fost în stare până să îi iau mâna într-a mea şi să o opresc.

Curând după aceea, am mers înapoi spre casa ei. Când am ajuns la verandă, ea m-a bătut încet pe mână, a păşit înăuntru şi mi-a închis uşa în faţă. Prin vitraliu, am privit cum silueta ei neclară s-a retras iute prin hol, în cele din urmă dispărând complet.

Eram pe cale să mă întorc cu spatele şi să plec în clipa în care uşa s-a redeschis, iar tatăl lui Lesley a făcut un pas afară.

— Peter, a spus.

Jena nu e ceva natural pentru oameni ca Henry May, aşa că nu reuşesc să o ascundă prea bine.

— M-am gândit că am putea să bem o ceaşcă de ceai, a continuat el. E o cafenea pe High Street.

— Mulţam, am zis, însă trebuie să mă întorc la Londra.

— Aaah, a spus şi s-a apropiat şi mai mult de mine. Ea nu vrea să o vezi cu masca dată jos… Ea,

a zis şi a făcut vag înspre casă, ştie că dacă intri va fi nevoită să o dea jos, şi nu vrea ca tu să o vezi aşa. Înţelegi, nu?

Am dat din cap că da.

— Ea nu vrea să realizezi cât de rău e, a mai zis.

— Cât de rău e?

— Cam pe cât de rău ar putea fi, a spus Henry.

— Regret tare mult, am zis.

Henry a ridicat din umeri.

— Doar am vrut să ştii că asta nu înseamnă că eşti alungat. Nu eşti pedepsit, sau ceva.

Însă eram alungat, aşa că am zis la revedere, m-am urcat în Jag şi am condus înapoi la Londra.

Tocmai reuşisem să îmi găsesc drumul spre A12 atunci când m-a sunat dr. Walid şi a zis că are un corp pe care ar fi cazul să îl examinez. Am apăsat pedala. Era treabă de serviciu, şi eram recunoscător pentru asta.



Toate spitalele în care am fost vreodată au acelaşi miros – acel damf de dezinfectant, vomă şi morbiditate. UCH era nou-nouţ, nu mai vechi de zece ani, dar mirosul era deja strecurat prin fiecare ungher, cu excepţia, ironic, a subsolului în care ţineau pe cei decedaţi. Acolo jos, vopseaua de pe pereţi încă mai era proaspătă, iar linoleumul albastru încă mai scârţâia sub tălpi.

Intrarea în morgă se afla la jumătatea unui coridor lung, flancat cu fotografii ale vechiului Spital Middlesex, de pe vremea în care să se spele un doctor între două consultaţii era climaxul ştiinţei medicale. Intrarea era păzită de două uşi cu încuietoare automată şi de un panou pe care scria *Interzis accesul neautorizat STOP Acces doar pentru personal.* Un alt panou mă îndemna să apăs soneria de la interfon, lucru pe care l-am şi făcut. Difuzorul a păcănit, iar pentru eventualitatea în care acest lucru ţinea loc de întrebare, am zis că sunt Ofiţer Peter Grant, caut pe dr. Walid. A păcănit încă o dată, am aşteptat, apoi dr. Abdul Haqq Walid,

gastroenterolog de renume mondial, criptograf şi scoţian practicant, a deschis uşa.

— Peter, m-a întâmpinat el. Cum mai e Lesley?

— E bine, presupun, am zis.

Înăuntru, morga era aproape la fel ca restul spitalului, doar că mai puţini oameni care să se plângă de starea sistemului de asigurări medicale NHS. Dr. Walid m-a trecut de filtrul de securitate de la intrare şi mi-a făcut cunoştinţă cu cadavrul din ziua aceea.

— Cine e? am întrebat.

— Cyrus Wilkinson, a zis. S-a prăbuşit alaltăieri într-un pub din Cambridge Circus, a fost dus cu salvarea la Urgenţe, pronunţat mort la sosire şi trimis aici jos pentru examinarea de rutină post-mortem.

Sărmanul Cyrus Wilkinson nu arăta prea rău, în afară de, bineînţeles, incizia în formă de Y care îl despicase de la piept până la scrot. Din fericire, dr. Walid terminase de cotrobăit prin organele lui şi trăsese la loc fermoarul înainte să ajung eu. Era un ins caucazian pe la un mijloc de patruzeci de ani, bine lucrat, cu un pic de burtică, dar cu tonus încă ferm pe braţe şi picioare. Mie îmi părea a alergător.

— Şi se află aici pentru că…?

— Păi, există nişte semne de gastrită, pancreatită şi ciroză a ficatului, a zis dr. Walid.

Pe cea din urmă o recunoscusem.

— Era beţiv? am întrebat.

— Pe lângă alte lucruri, a zis dr. Walid. Avea anemie severă, fapt care e posibil să fi fost legat de problemele lui cu ficatul, dar e mai degrabă ceva ce eu aş asocia cu deficienţa de B12.

M-am uitat din nou, scurt, la corp.

— Are tonus muscular, am zis.

— Pe vremuri, era în formă, a spus dr. Walid. Însă în ultimul timp pare-se că s-a lăsat de tânjeală.

— Droguri?

— Am făcut analizele de bază, nimic. O să dureze ceva până vin rezultatele pe mostrele de păr.

— Care a fost cauza decesului?

— A cedat inima, a zis dr. Walid. Am găsit indicii ale unei cardiopatii avansate. Asta e atunci când inima devine prea mare şi nu îşi mai poate face bine treaba. Însă cred că ce l-a dat gata noaptea trecută a fost un infarct miocardic acut.

Un alt termen pe care l-am recunoscut de la cursul de „ce faci dacă suspectul cade pe spate în timp ce e în custodie” de la şcoala din Hendon. Cu alte cuvinte, un atac de cord.

— Cauze naturale? am întrebat.

— Superficial, da, a zis dr. Walid. Însă nu era suficient de bolnav ca să pice lat în felul în care a făcut-o. Nu ca şi cum nu se întâmplă tot timpul să fie oameni care pică laţi, desigur.

— Şi atunci de unde ştii că e unul pentru noi?

Dr. Walid a bătut cu palma pe umărul cadavrului şi mi-a făcut cu ochiul.

— O să fie nevoie să te apropii mai mult ca să afli.

Nu pot spune că îmi place să mă apropii de cadavre, chiar şi de ceva atât de nevinovat ca al lui Cyrus Wilkinson, deci l-am rugat pe dr. Walid să-mi dea o mască şi nişte ochelarii de protecţie. În clipa în care nu a mai existat niciun pericol să ating din greşeală trupul inert, m-am aplecat cu grijă până ce faţa mea a ajuns foarte aproape de a respectivului ins.

Vestigia e urma pe care magia o lasă pe obiectele fizice. Seamănă mult cu o impresie senzorială, asemenea memoriei unui miros sau sunet pe care l-ai auzit cândva. Probabil că l-aţi simţit de sute de ori pe zi, însă a rămas amestecat cu amintirile, visurile conştiente şi chiar cu mirosurile pe care le percepi şi sunetele pe care le auzi. Unele lucruri, pietrele, spre exemplu, absorb tot ce se petrece în jurul lor până şi în contextul în care cu greu e un pic de magie – asta e ce imprimă unei case vechi caracterul ei propriu. Alte lucruri, cum ar fi trupul uman, sunt groaznice la a reţine *vestigia* – este nevoie de echivalentul magic al unei grenade care explodează ca să imprime ceva pe un cadavru.

Motiv pentru care am fost un pic surprins să aud cum trupul lui Cyrus Wilkinson cântă un solo de saxofon. Melodia plutea dinspre un timp în care radiourile erau făcute din bachelită şi sticlă suflată, iar o dată cu asta venea un iz de lemn proaspăt tăiat şi praf de cărămidă al unui şantier naval. Am rămas aplecat suficient de mult timp încât să fiu convins că pot să identific acordul, apoi m-am îndepărtat.

— Cum de ţi-ai dat seama de asta? am întrebat.

— Verific toate morţile subite, a zis dr. Walid. Doar ca să nu ratăm ceva. Mi s-a părut că sună a jazz.

— Ai recunoscut acordul?

— Eu nu. Sunt strict cu rock-ul progresiv şi romanţele de secol nouăsprezece, a spus dr. Walid. Tu?

— E „Body and Soul”[1], am zis. E din anii 1930.

— Cine a cântat-o?

— Aproape toată lumea. Este una dintre melodiile clasice cele mai faimoase ale jazz-ului.

— Nu poţi muri de la jazz, a spus dr. Walid. Sau poţi?

M-am gândit la Fats Navarro, Billie Holiday şi Charlie Parker, care, atunci când a murit, a fost confundat de legist cu un bărbat de două ori vârsta lui reală.

— Ştii ce? am zis. S-ar putea să aflăm că se poate.

Cu siguranţă, jazz-ul se opintise mult ca să facă asta tatălui meu.



Nu obţii *vestigium* de la un corp ca acesta fără să fie implicată şi nişte magie serioasă, lucru care însemna fie că cineva făcuse magie pe Cyrus Wilkinson, fie că el însuşi era un practicant. Nightingale numea „practicanţi” pe civilii care foloseau magie. Conform lui, un practicant, chiar şi unul amator, lasă deseori în propria casă dovezi ale „practicii”, aşa că am luat-o peste râu, către adresa precizată pe carnetul de şofer al dlui Wilkinson, ca

să văd dacă exista cineva care să îl iubească suficient de mult încât să îl omoare.

Casa lui era o vilă eduardiană cu două etaje, aflată pe partea „corectă” a Tooting Bec Road. Aici era o ţară VW Golf, cu câteva Audi-uri şi BMW-uri care să mai anime un pic spiritele. Am parcat pe linie galbenă şi am luat-o la pas în susul străzii. O Honda Civic de un portocaliu fosforescent mi-a atras atenţia – nu numai că avea tristul motor micuţ de 1.4 VTEC, dar mai şi era o femeie la volan privind către aceeaşi casă. Mi-am notat mental numărul maşinii înainte să deschid poarta joasă de fier forjat, să străbat scurta alee şi să sun la uşă. Pentru o clipă, am simţit mirosul de lemn despicat şi de praf de cărămidă, însă uşa s-a dat la o parte şi mi-am pierdut interesul faţă de orice altceva.

Ea era voluptoasă într-un fel demodat, durdulie şi sexy într-un pulover lăbărţat de culoarea cerului de vară. Avea un chip palid şi drăguţ şi un păr castaniu răsfirat care i-ar fi căzut până la jumătatea spatelui dacă nu ar fi fost legat la repezeală într-un coc dezlânat. Ochii îi erau ciocolatii, iar gura largă, cu buze pline şi lăsată pe la colţuri. M-a întrebat cine sunt, iar eu m-am identificat.

— Şi cu ce vă pot ajuta, dle poliţist? a întrebat ea.

Accentul îi era ascuţit aproape până la a fi parodic; când vorbea, mă aşteptam ca nişte avioane Spitfire să înceapă să survoleze pe deasupra capetelor noastre.

— Este aceasta casa lui Cyrus Wilkinson?

— Mă tem că da, a fost, dle poliţist, a spus ea.

Am întrebat-o cine era – politicos.

— Simone Fitzwilliam, a zis ea şi a întins mâna.

Am strâns-o automat; palma îi era moale, caldă. Mirosea a caprifoi. Am întrebat dacă pot intra, iar ea s-a dat la o parte şi m-a lăsat să trec.

Vila fusese construită pentru clasa de mijloc incipientă şi cu aspiraţii mai înalte, aşa că holul era îngust, dar bine proporţionat. Încă mai avea, totuşi, gresia alb-negru originală şi bufetul de stejar jumulit, însă de anticariat. Simone m-a condus în

sufragerie. Am observat că pe sub ciorapii negri avea picioare zdravene, bine conturate. Casa primise tratamentul renovării standard: camera din faţă se continua în camera de servit masa; duşumeaua iniţială de stejar era patinată, acoperită cu pleduri. Mobila arăta precum John Lewis – scumpă, confortabilă şi fără imaginaţie. Televizorul cu plasmă era convenţional de mare şi pus pe postul Sky şi conectat la un player Blu-ray; cel mai apropiat raft conţinea DVD-uri, nu cărţi. O reproducere după Monet atârna deasupra locului în care ar fi trebuit să se afle şemineul dacă nu ar fi fost smuls la un moment dat cândva în ultimii o sută de ani.

— Care a fost relaţia dumneavoastră cu dl Wilkinson? am întrebat.

— A fost iubitul meu, a spus ea.

Aparatul stereo era un Hitachi high-end plictisitor, doar pentru CD-uri – nu şi pentru vinyl-uri. În jur erau câteva cutii cu CD-uri: Wes Montgomery, Dewey Redman, Stan Getz. Restul erau o selecţie aleatorie din hiturile anilor 1990.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, am zis. Aş dori să vă pun câteva întrebări, dacă se poate.

— Este absolut necesar, dle poliţist? a întrebat ea.

— Investigăm deseori cazurile ale căror circumstanţe de deces sunt neclare, am spus.

În realitate, noi, adică poliţia, nu investigăm decât dacă partea suspectă este a naibii de evidentă sau dacă Ministerul a emis recent o directivă în care să se insiste cu prioritizarea unei infracţiuni mediatizate intens în respectiva perioadă.

— Şi sunt neclare? a întrebat Simone. Am înţeles că bietul Cyrus a avut un atac de cord.

S-a aşezat pe o canapea de un albastru pastel şi mi-a făcut semn să mă pun pe fotoliul asortat de lângă.

— Nu asta se cheamă „cauze naturale”? a continuat ea, cu ochii sclipind, pe care apoi şi i-a frecat cu podul palmei. Îmi cer scuze, dle poliţist, a mai zis.

I-am spus să îmi zică Peter, exact lucrul pe care nu trebuie să îl faci în această etapă a investigaţiei – practic, aproape că puteam să o aud pe Lesley cum strigă la mine direct de pe coasta din Essex. Totuşi, încă nu îmi oferise o ceaşcă de ceai – presupun că nu era ziua mea norocoasă.

Simone a zâmbit.

— Mulţumesc, Peter. Poţi pune întrebările.

— Cyrus era un muzician? am zis.

— Cânta la saxofon alto.

— Şi cânta jazz?

Un nou zâmbet scurt.

— Mai e vreun alt fel de muzică?

— Modal, bebop sau mainstream? am întrebat, dându-mă mare.

— West Coast cool, a spus ea. Deşi nu era împotriva unui pic de hard bop atunci când contextul cerea.

— Tu cânţi?

— Dumnezeule, nu! a zis ea. N-aş îndrăzni să îmi impun lipsa mea acută de talent unei audienţe. Trebuie să îţi cunoşti limitele. Sunt un ascultător informat, însă – Cyrus aprecia asta.

— Şi ascultai în noaptea aceea?

— Desigur, a zis ea. Loc în faţă, deşi asta nu e complicat într-un spaţiu mic precum cel de la The Spice of Life. Cântau „Midnight Sun”. Cyrus îşi terminase solo-ul şi tocmai se aşezase pe boxa de monitor – mi s-a părut că era un pic epuizat – când a căzut pe o parte, şi atunci a fost momentul în care ne-am dat cu toţii seama că ceva era în neregulă.

S-a oprit şi şi-a ferit ochii de mine, cu mâinile strânse în pumni. Am aşteptat încă un pic şi am pus câteva întrebări stupide de rutină, ca să îi readuc concentrarea – Ştia ora la care s-a petrecut? Cine a chemat ambulanţa? A stat cu el tot timpul? Am scrijelit răspunsurile pe carneţelul meu.

— Am vrut să mă urc în ambulanţă, chiar am vrut, dar înainte să îmi dau seama ei s-au făcut nevăzuţi cu el cu tot. M-a dus Jimmy la spital, însă până să ajung era deja prea târziu.

— Jimmy? am întrebat.

— Jimmy e percuţionistul, un om foarte de treabă. Scoţian, cred.

— Îmi poţi preciza numele lui complet? am întrebat.

— Nu cred că pot, a zis Simone. Nu e teribil? Mereu m-am gândit la el ca Jimmy percuţionistul.

Am întrebat cine mai era în trupă, însă nu a putut să şi-i amintească decât ca Max basistul şi Danny de la clape.

— Probabil că zici de mine că sunt o persoană groaznică, a zis ea. Sunt sigură că le ştiu numele, dar nu pot să-mi amintesc acum. Poate că e de la felul în care a murit Cyrus, poate că e şocul de după.

Am întrebat dacă Cyrus suferea de vreo boală recentă sau dacă avea alte aspecte medicale relevante. Simone a spus că nu. Şi nici nu-i ştia numele medicului generalist, deşi m-a asigurat că putea să răscolească prin hârtiile lui dacă era ceva important. Mi-am notat să îl rog pe dr. Walid să dea de el pentru mine.

Mi s-a părut că am pus destule întrebări ca să ascund adevărata mea intenţie pentru vizită şi am întrebat, pe cât de inocent eram în stare, dacă aş putea să arunc o scurtă privire prin restul casei. În mod normal, simpla prezenţă a unui ofiţer de poliţie e suficientă ca să determine până şi pe cei mai corecţi cetăţeni să fie uşor vinovaţi şi, aşadar, ezitanţi în a te lăsa să îţi tropăi cizmele mărimea unsprezece prin casa lor, deci am fost cumva surprins atunci când Simone doar a fluturat din mână înspre hol şi m-a rugat să mă servesc singur.

La etaj era aşa cum mă aşteptam – un dormitor matrimonial în faţă, un al doilea dormitor în spate, care era folosit, judecând după podeaua tocită şi portativele aliniate la perete, pe post de cameră de muzică. Sacrificaseră obişnuitul dormitor mic pentru a mări baia şi a permite să încapă o cadă, un duş, un bideu şi o toaletă dublă, toate placate cu ceramică albastru pal şi cu model fleur-de-lis în

relief. Dulăpiorul de la baie avea raportul normal de un sfert masculin, trei sferturi feminin. Lui îi plăcuse să folosească aparatele de ras cu lamă dublă şi gel after-shave; ea se epila foarte des şi îşi făcea cumpărăturile de la Superdrug. Nimic nu indica faptul că vreunul dintre ei se desfăta în artele esoterice.

În dormitorul matrimonial, şifonierele amândurora erau larg deschise, iar un şir de haine pe jumătate împăturite duceau de la mobilă spre două geamantane aşezate deschis pe pat. Durerea, asemenea cancerului, lovea pe oameni în moduri diferite, însă chiar şi aşa mi s-a părut că era un pic cam prea devreme ca ea să împacheteze lucrurile dragului ei Cyrus. După care am remarcat o pereche de pantaloni mulaţi pe care niciun jazzman respectabil nu i-ar fi purtat vreodată şi mi-am dat seama că Simone îşi împacheta propriile ei lucruri, fapt care mi s-a părut în egală măsură de suspect. Am ascultat, să mă asigur că ea nu vine sus pe scări, şi am dat o tură prin sertarul ei cu lenjerie, lucru care nu mi-a adus niciun beneficiu în afara unei vagi senzaţii de neprofesionalism.

Măcar camera de muzică avea ceva mai multă personalitate; pe pereţi erau înrămate postere cu Miles Davis şi Art Pepper, iar rafturile erau pline cu partituri. Păstrasem ultima camera de muzică pentru că voiam să simt ceea ce Nightingale numea *sensis illic* ale unei case, iar eu numeam *vestigium* de fundal, înainte să intru în ceea ce era clar sanctuarul intim al lui Cyrus Wilkinson. Am prins un ison al unui „Body and Soul” şi, amestecat cu parfumul de caprifoi al lui Simone, mirosul prafului de cărămidă şi din nou al lemnului proaspăt despicat, însă înfundat şi vag. Spre deosebire de restul casei, camera de muzică avea o bibliotecă ce conţinea mai mult decât nişte simple fotografii şi instantanee ale unor momente memorabile din călătorii în străinătate. Am presupus că oricine caută să devină practicant în afara canalelor oficiale ar trebui să îşi facă drum printr-o suită de gunoaie oculte înainte de

a da peste magia efectivă – dacă era posibil într-adevăr un asemenea lucru. Cel puţin, unele dintre acele cărţi ar fi trebuit să fie pe rafturi, dar Cyrus nu avea nimic din aşa ceva, nici măcar *Cartea Minciunilor* a lui Aleister Crowley, care e întotdeauna potrivită pentru o porţie bună de râs, dacă nu şi pentru ceva mai mult. De fapt, arăta foarte asemănător cu biblioteca tatălui meu: majoritatea biografii ale jazz-ului – *Straight Life, Bird Lives* – cu câteva romane de început ale lui Dick Francis aruncate pe-acolo pentru diversitate.

— Ai găsit ceva?

Simone era în tocul uşii.

— Încă nu, am zis.

Mă concentrasem prea mult pe cameră ca să o mai şi aud cum urcă scările. Lesley spunea că abilitatea de a nu observa o trupă de dans tradiţional olandez tropăind pe scările din spatele tău nu era o caracteristică necesară pentru supravieţuire în această eră complexă, rapidă a mediului poliţienesc contemporan. Trebuie să menţionez că în acel moment încercam să ofer nişte indicaţii unui turist uşor surd, şi, oricum, era o trupă de dans suedez.

— Nu vreau să te grăbesc, a spus Simone, doar că deja am comandat un taxi înainte să vii, şi ştii cum sunt băieţii ăştia, nervoşi dacă îi laşi să aştepte.

— Unde te duci? am întrebat.

— Doar să stau cu surorile mele, a zis ea, până ce îmi fac un rost.

Am rugat-o să îmi dea adresa, pe care am notat-o atunci când mi-a zis-o. Surprinzător, era în Soho, pe Berwick Street.

— Ştiu, a spus atunci când mi-a observat expresia feţei. Sunt destul de boeme.

— Cyrus mai avea şi alte proprietăţi, vreun garaj, vreo parcelă, poate?

— Nu de care să am habar, a zis ea, apoi a râs. Cyrus săpând pe o parcelă de pământ – asta da imagine extraordinară!

I-am mulţumit pentru timpul acordat şi m-a condus la uşă.

— Mulţumesc pentru tot, Peter, a spus. Ai fost cât se poate de amabil.

Era suficientă reflexie în geamul lateral de la intrare încât să pot zări maşina Honda Civic încă parcată peste stradă şi pe femeia aceea de pe scaunul şoferului privindu-ne fix pe noi. Când am întors spatele uşii, ea şi-a ferit chipul şi a început să mimeze că citeşte nişte etichete lipite pe fundul automobilului din faţă. A riscat o nouă ocheadă, doar ca să realizeze că mă îndrept spre ea. I-am văzut panica care i se instala jenată şi ezitarea dintre a porni motorul şi a ieşi cu totul. Când am ciocănit la geam, a tresărit. I-am arătat legitimaţia, iar ea a rămas cu ochii ţintiţi, confuză. Aşa o păţeşti în jumătate din cazuri, în principal deoarece majoritatea membrilor publicului larg nu au văzut niciodată de-aproape o legitimaţie de poliţist şi nu au nicio idee ce-ar putea fi. În cele din urmă, s-a prins şi a lăsat geamul jos.

— Doamnă, puteţi să ieşiţi din vehicul? am întrebat.

Ea a încuviinţat şi a ieşit. Era scundă, subţirică şi bine îmbrăcată, într-un costum de damă turcoaz, de duzină, dar de bună calitate. O agentă imobiliară, m-am gândit, sau vreun job orientat spre relaţia cu clienţii, cum ar fi PR sau magazine de lux. Când au de-a face cu poliţia, majoritatea oamenilor se apleacă înspre propria maşină, ca pentru un sprijin moral, însă ea nu a făcut-o, deşi a început să se joace cu inelele de pe mâna stângă şi şi-a trecut părul pe după urechi.

— Doar aşteptam în maşină, a zis ea. E vreo problemă?

Am rugat-o să îmi prezinte carnetul de şofer, iar ea mi l-a înmânat cu sfială. Dacă ceri la întâmplare unui membru al publicului larg să îţi specifice numele şi adresa, nu numai că te mint foarte frecvent, dar nici măcar nu-ţi prezintă datele înainte de a îi acuza oficial de o infracţiune. Iar tu trebuie să completezi o adeverinţă în care să dovedeşti că nu te-ai luat în mod aleatoriu de agente imobiliare

blonde. Însă dacă îi faci să creadă că e o oprire pentru verificarea în trafic, atunci sunt bucuroşi să îţi înmâneze carnetul de conducere, care precizează numele lor, inclusiv fieştece nume mijlociu stânjenitor, adresa şi data naşterii – pe care le-am notat complet în carneţelul meu. Numele ei era Melinda Abbot, era născută în 1980, iar adresa era chiar cea de la care tocmai plecasem.

— Este aceasta adresa dumneavoastră curentă? am întrebat-o şi i-am înapoiat carnetul.

— Un fel de, a zis. A fost, şi întâmplarea face că tocmai ce aştept să îmi fie dată înapoi. De ce doriţi să aflaţi?

— Face parte dintr-o anchetă în curs de desfăşurare, am spus. Se întâmplă să cunoaşteţi pe un bărbat numit Cyrus Wilkinson?

— Este logodnicul meu, a zis ea şi m-a privit încruntat. S-a întâmplat ceva cu Cyrus?

Există un ghid aprobat de Sindicatul Poliţiştilor privind modalitatea potrivită de a anunţa veştile proaste membrilor apropiaţi ai familiilor, iar acesta nu include scosul porumbelului din pălărie în mijlocul străzii. Am întrebat-o dacă nu ar dori să se aşeze pe bancheta maşinii, alături de mine, însă ea nici n-a vrut s-audă.

— Aţi face bine să-mi spuneţi imediat, a zis.

— Mă tem că am nişte veşti proaste, am spus.

Oricine a văzut vreodată episoade din *The Bill* sau *Casualty* ştie ce presupune *asta.* Melinda m-a privit fix, apoi s-a prins. Aproape că s-a prăbuşit, dar am văzut cum în ultimul moment s-a redresat sub masca chipului ei.

— Când? a întrebat.

— Acum două nopţi, am zis. A fost un atac de cord.

M-a privit stupefiată.

— Atac de cord?

— Mă tem că da.

Ea a înclinat din cap.

— De ce vă aflaţi aici? a întrebat.

Am fost salvat de la o minciună obligatorie pentru că tocmai ce oprea un taxi negru în faţa clădirii, claxonând. Melinda s-a răsucit, a privit către intrare şi a fost recompensată cu imaginea unei Simone ieşind din casă şi cărând cele două geamantane. Şoferul, dovedind un grad neobişnuit de cavalerism, s-a grăbit să îi ia bagajele şi să le încarce în spate, în timp ce ea încuia uşa casei – şi sus, şi jos, am observat.

— Curva dracului! a ţipat Melinda.

Simone a ignorat-o şi s-a îndreptat spre taxi, lucru care a avut asupra Melindei exact efectul pe care am presupus eu că l-ar avea.

— Da, da, a strigat ea, e *mort,* curvo! Şi nici măcar nu te-ai deranjat să-mi zici, în paştele mă-tii! Asta-i casa *mea,* panarama dracului!

Simone şi-a îndreptat privirea către ea, şi pe moment a părut că nu îşi dă seama cine e Melinda, dar apoi a făcut un gest ca pentru sine şi a aruncat absentă cheile vag în direcţia noastră. Au aterizat la picioarele Melindei.

Recunosc ieşitul din pepeni atunci când realizez că e pe cale să răbufnească, aşa că deja aveam mâna pe braţul ei înainte ca ea să dea să se năpustească peste stradă, încercând să îi tragă o mamă de bătaie lui Simone. Păstrarea Păcii Reginei, asta-i tot ce contează. Pentru o persoană aşa de subţirică, Melinda nu era deloc lipsită de vigoare, şi am ajuns să fiu nevoit să îmi folosesc ambele mâini în timp ce ea îşi declama abuzul peste umărul meu, făcându-mi să-mi ţiuie urechile.

— Vreţi să vă arestez? am întrebat.

Ăsta e un vechi truc poliţienesc. Dacă doar avertizezi oamenii, de multe ori te ignoră, însă dacă le pui o întrebare trebuie să stea să se gândească la ea. Şi odată ce încep să se gândească la consecinţe aproape întotdeauna se calmează – mai puţin când sunt beţi, desigur, sau drogaţi, sau au vârsta undeva între paisprezece şi douăzeci şi unu, sau sunt din Glasgow.

Din fericire, a avut efect asupra Melindei, care s-a oprit din urlat suficient de mult timp încât taxiul să ajungă să se îndepărteze. Odată ce m-am asigurat că nu o să se apuce să mă lovească pe mine, ca frustrare – un risc profesional, dacă eşti de la poliţie –, m-am aplecat, am recuperat cheile şi i le-am pus în palmă.

— E cineva pe care aţi putea suna? am întrebat. Cineva care să vină şi să stea cu dumneavoastră un pic?

Ea a scuturat din cap.

— Mă pun doar să stau în maşină, a zis. Mulţumesc.

Nu-mi mulţumiţi mie, doamnă, n-am spus eu, sunt pe picior de plecare… Cine ştie ce mă apucase? Mă îndoiam că aş fi putut să obţin ceva folositor de la ea în acea seară, aşa că am preferat să o las singură, ca să nu mai inflamez lucrurile.



Uneori, după o zi grea de muncă, nu e nimic mai satisfăcător ca un kebab. În drum spre Vauxhall, m-am oprit la nimereală la un stand al unor kurzi şi am oprit ca să mănânc pe malul de la Albert Embankment – nu e voie kebab în Jaguar, asta e regula. Partea aceasta a zonei suferise în anii 1960 de o epidemie de modernism, însă m-am pus cu spatele la faţadele ei plictisitoare de ciment şi am stat să privesc apusul care aprindea vârfurile clădirii Millbank Tower şi ale Palatului Westminster. Seara încă mai era suficient de caldă pentru tricou, iar oraşul se agăţa de vară ca piţi de fotbalişti de un atacant promiţător.

În mod oficial, aparţin diviziei ESC9, care înseamnă Divizia 9 pentru Infracţiuni Economice şi Speciale, cunoscută sub numele de „Bizareria", cunoscută ca divizia despre care poliţaii manieraţi nu vorbesc în public. N-are niciun rost să ţii minte „ESC9", pentru că Poliţia Metropolitană intră în reorganizare o dată la patru ani, iar toate denumirile se schimbă. D-asta Divizia de Furturi Comerciale a Grupului de Infracţiuni Majore se cheamă

Detaşamentul Zburător, încă de la înfiinţarea sa în 1920, sau „Sweeney”, dacă vrei să te dai mare cu limbajul de cartier. Adică Sweeney Todd, rima din jargon la Detaşamentul Zburător, în caz că vă măcina asta.

Spre deosebire de Sweeney, Bizareria e uşor de trecut cu vederea, în parte pentru că noi facem chestii despre care nu vorbeşte nimeni. Dar cel mai mult pentru că nu avem un buget clar. Nu tu buget, nu tu control birocratic, aşadar nici teancuri de hârtii de urmărit. A mai ajutat şi faptul că până în luna ianuarie a acestui an avea în echipă un singur membru: un anume Detectiv Inspector Şef Thomas Nightingale. În ciuda dublării personalului în clipa în care m-am înrolat eu şi a confruntării iminente cu peste zece ani de procese-verbale neîntocmite, ne păstrăm totuşi o prezenţă discretă în ierarhia birocratică a Poliţiei Metropolitane. În acest fel, suntem în ochii colegilor noştri un lucru misterios, lăsând îndatoririle să vorbească în locul nostru.

Una dintre îndatoriri este investigarea vrăjitorilor neînregimentaţi şi a altor practicanţi ai magiei, dar eram de părere că Cyrus Wilkinson nu practica mai mult de saxofon avansaţi. Şi mă mai îndoiam că se sinucisese cu tradiţionalul cocktail jazzistic de droguri şi băutură, deşi confirmarea acestui aspect trebuia să vină în curând de la laboratorul toxicologic. De ce ar folosi cineva magia ca să omoare un cântăreţ de jazz în mijlocul set-ului său? În fine, am eu problemele mele cu New Thing-ul şi tot restul de modernism atonal, însă nu aş omorî pe cineva deoarece cântă aşa ceva – sau, cel puţin, nu dacă n-aş fi blocat în aceeaşi cameră cu el.

Peste râu, un catamaran s-a desprins de chei cu un huruit de motor diesel. Am smotocit ambalajul de la kebab şi l-am aruncat într-un coş de gunoi. M-am cocoţat la loc în Jag, am pornit motorul şi am demarat în crepuscul.

Voi fi fost nevoit la un moment dat să dau iama în biblioteca din Bizarerie şi să verific nişte cazuri străvechi. Polidori de obicei se pricepea de minune

la chestii sinistre care implicau băutură şi dezmăţ. I se trăgea, probabil, de la toate acele vremuri în care o lălăia cu Byron şi cu Shelleys pe malul lacului Geneva. Dacă era cineva care să fi avut noţiuni întemeiate despre morţile premature şi nenaturale, acela era Polidori, care a scris la propriu o carte pe subiect imediat înainte să bea cianură – se cheamă *O investigaţie în morţile nenaturale din Londra între anii 1768-181*0 şi e grea puţin peste un kilogram – speram doar ca lectura ei să nu mă ducă şi pe mine la sinucidere.

Se făcuse seara târziu până să ajung la Bizarerie şi să parchez Jag-ul la parterul fostei case a intendenţei. Toby a început să latre imediat ce am deschis uşa din spate şi a venit patinând pe podeaua de marmură din atrium ca să se gudure pe tibia mea. Molly a planat din direcţia bucătăriei ca o adevărată câştigătoare a Concursului Mondial Deschis al Lolitelor Gotice Înfiorătoare. Am ignorat mârâitul lui Toby şi am întrebat dacă s-a trezit Nightingale. Molly mi-a răspuns cu acea înclinare scurtă a capului care însemna „nu”, după care mi-a aruncat o privire interogatoare.

Molly serveşte pe post de îngrijitoare a Bizareriei, bucătăreasă şi exterminatoare a rozătoarelor. Nu vorbeşte niciodată, are prea mulţi dinţi şi o aplecare spre carnea crudă, însă încerc să nu i-o iau în nume de rău sau să mi se pună în calea dintre mine şi uşa spre afară.

— Sunt frânt – mă duc direct în pat, am zis.

Molly a privit către Toby, după care la mine.

— Am muncit toată ziua, am zis.

Molly mi-a dat înclinarea din cap care spunea *Nu mă interesează. Dacă nu duci chestia asta mică şi împuţită la plimbare, să stai tu atunci să cureţi după el.*

Toby s-a oprit din lătrat suficient de mult cât să îmi arunce o privire plină de speranţă.

— Unde-i lesa? am întrebat.

2.
MIRODENIA VIEŢII

Publicul larg are o impresie greşită asupra vitezei cu care decurge o investigaţie. Oamenilor le place să îşi imagineze că în spatele storurilor închise se desfăşoară conversaţii intense şi că inspectori nebărbieriţi, dar arătoşi într-un mod grosolan se spetesc de mama focului, năpăstuiţi de probleme cu băutura şi cele ale mariajului. Adevărul e că la sfârşitul zilei, dacă nu ai generat vreo pistă urgentă, te duci acasă şi continui cu lucrurile importante din viaţă – cum ar fi băutul şi dormitul şi, dacă eşti norocos, cu relaţia pe care o ai cu cineva de genul şi orientarea sexuală pe care o preferi. Aş fi făcut şi eu în dimineaţa următoare cel puţin unul dintre aceste lucruri dacă nu aş fi fost şi ultimul ucenic vrăjitor din Anglia. Fapt care înseamnă să-mi petrec timpul liber învăţând teorie, studiind limbi moarte şi citind cărţi precum *Eseu despre metafizică* de John „N-a Văzut Niciodată Vreo Polisilabă Care Să Nu-i Placă" Cartwright.

Şi învăţând magie, desigur – ceea ce face ca totul să merite, în cele din urmă.

Uite o vrajă: *Lux iactus scindere.* O spui încet, o spui tare, o spui cu convingere în mijlocul unei furtuni în timp ce îţi iei o postură dramatică – nu se întâmplă nimic. Asta deoarece cuvintele sunt doar etichete pentru *forma* pe care o faci în minte; *Lux* pentru a contura lumina, *Scindere* pentru a o fixa. Dacă faci corect această vrajă anume, creează o sursă de lumină într-o poziţie imobilă. Dacă o faci greşit, poate să ardă o gaură în masa de laborator.

— Ştii, a zis Nightingale, nu cred că am mai văzut vreodată aşa ceva.

Am împroşcat peste bancul de lucru ultimul strop de CO_2 al extinctorului şi m-am aplecat ca să văd dacă podeaua de sub blat era intactă. Era acolo o arsură, dar, spre norocul meu, niciun crater.

— Îmi tot alunecă, am spus.

Nightingale s-a ridicat de pe scaunul lui cu rotile şi s-a uitat şi el. S-a mişcat grijuliu şi şi-a pus în evidenţă partea dreaptă. Dacă încă mai purta bandaje pe umăr, erau ascunse sub cămaşa lila apretată care fusese ultima dată la modă în timpul Crizei Abdicării lui Edward al VIII-lea. Molly nu pridидea să-l tot hrănească, dar mie încă mi se mai părea palid şi slăbit. A văzut că mă uit la el.

— Aş vrea ca tu şi cu Molly să încetaţi să mă tot priviţi aşa, a zis. Stau bine cu vindecarea. Am mai fost împuşcat şi altă dată, aşa că ştiu despre ce vorbesc.

— Să mai încerc?

— Nu, a zis Nightingale. Problema e evident la *Scindere.* M-am gândit eu că ai avansat prea repede aici. O să începem mâine să o luăm de la capăt cu învăţatul la *forma* asta, şi odată ce sunt convins că o stăpâneşti cum trebuie ne reîntoarcem la vrajă.

— Ce bucurie! am spus.

— Nu e ceva neobişnuit, a zis Nightingale pe un ton slab şi liniştitor. Trebuie să prinzi corect fundamentele artei, altfel tot ce construieşti deasupra va fi putred, ca să nu mai zic instabil. Nu există scurtături în vrăjitorie, Peter. Dacă ar fi fost, toată lumea ar fi făcut-o.

Probabil la *Englezii au talent,* m-am gândit, însă nu spui astfel de lucruri lui Nightingale, pentru că el nu gustă niciun fel de ironie la adresa artei şi foloseşte TV-ul doar ca să se uite la meciurile de rugby.

Mi-am luat postura de ucenic ascultător, dar Nightingale nu s-a lăsat păcălit.

— Povesteşte-mi despre muzicianul mort, a zis.

Am prezentat faptele, cu accent pe intensitatea *vestigia* pe care eu şi dr. Walid le-am simţit în jurul cadavrului.

— A simţit şi el la fel de intens cum ai făcut-o tu? m-a întrebat Nightingale.

Am ridicat din umeri.

— E *vestigia,* şefu', am spus. Era suficient de intensă încât să auzim amândoi melodia. Asta cred că trebuie să fie suspect.

— E suspect, a zis el şi s-a aşezat înapoi în scaunul cu rotile. Dar e o crimă?

— Statutul doar spune că e necesar să omori cu rea intenţie pe cineva în timpul Păcii Reginei. Nu spune nimic despre felul în care o faci.

Verificasem în *Manualul de Investigaţii ale Poliţiei* de Blackstone înainte de a coborî în dimineaţa respectivă la mic-dejun.

— Ar fi interesant de văzut cum ar putea argumenta aşa ceva Serviciul de Procuratură al Coroanei în faţa unui juriu, a zis el. În primul rând, ai avea nevoie să dovedeşti că a fost omorât de magie, după care să descoperi cine ar fi fost capabil să o facă să arate a moarte din cauze naturale.

— Aţi putea să o faceţi? am întrebat.

Nightingale a stat şi s-a gândit o clipă.

— Cred că da, a zis. Ar trebui mai întâi să petrec ceva timp în bibliotecă. Ar fi o vrajă foarte puternică şi e posibil ca muzica pe care ai auzit-o să fie o *Signare* a practicantului – semnătura lui involuntară.

— Eu am vreo semnătură? am întrebat.

— Da, a zis Nightingale. Când exersezi, lucrurile au o tendinţă alarmantă de a lua foc.

— Serios, şefu'.

— E prea devreme ca tu să-ţi fi construit o *Signare,* dar un alt practicant cu siguranţă ar şti că eşti ucenicul meu, a spus Nightingale. Presupunând că mi-a văzut cândva lucrările mele, desigur.

— Mai sunt şi alţi practicanţi? am întrebat.

Nightingale şi-a schimbat poziţia în scaunul cu rotile.

— Sunt câţiva supravieţuitori din vremea camarazilor de dinainte de război, a zis. Însă în afară de ei, tu şi cu mine suntem ultimii dintre vrăjitorii instruiţi în stilul clasic. Sau, cel puţin, tu vei fi dacă te vei concentra suficient de mult pe antrenament.

— Ar putea fi unul dintre supravieţuitori?

— Nu dacă jazz-ul e parte din *Signare.*

Şi, din acelaşi motiv, probabil că niciunul dintre ucenicii lor – dacă ar avea ucenici.

— Dacă nu a fost unul dintre vechii camarazi ai dumneavoastră…

— Ai noştri, a zis Nightingale. Ai depus un jurământ, ai uitat? Asta îi face unul dintre ai noştri.

— Dacă nu a fost unul dintre camarazii noştri, cine altcineva ar putea fi?

Nightingale a zâmbit.

— Unul dintre prietenii tău riverani ar putea avea puterea, a spus el.

Asta m-a luat prin surprindere. Erau doi zei ai Râului Tamisa, şi ambii aveau propriii copii capricioşi, unul pentru fiecare râu tributar. În mod clar aveau puteri – am fost martor în mod direct la inundaţia pe care Beverley Brook a provocat-o în Covent Garden, salvând în mod întâmplător viaţa mea şi a unei familii de turişti germani.

— Dar Tata Tamisa nu ar acţiona mai jos de Teddington Lock, a zis Nightingale. Iar Mama Tamisa nu ar risca să încalce înţelegerea pe care o are cu noi. Dacă Tyburn te-ar fi vrut mort, ar fi făcut-o prin intermediari. În timp ce Fleet te-ar umili până la moarte în media. Iar Brent e prea tânără. Cât despre Effra, lăsând la o parte că Soho e de partea cealaltă a râului, dacă ar fi vrut să te omoare cu muzică, nu ar fi jazz-ul.

Nu când e practic patroana scenei de grime din UK, m-am gândit.

— Mai sunt şi alte persoane? am întrebat. Alte făpturi?

— E posibil, a zis Nightingale. Dar m-aş concentra pe aflarea lui *cum* înainte de a îmi face prea multe griji de *cine.*

— Vreun sfat anume?

— Ai putea începe, a spus Nightingale, prin a vizita scena crimei.



Întru frustrarea clasei conducătoare, căreia îi place să-şi ştie oraşele curate, ordonate şi cu linii drepte, Londra nu a răspuns niciodată bine la planurile grandioase de sistematizare, nici măcar după ce a fost rasă din temelii în 1666. Luaţi aminte că asta nu a împiedicat pe oameni să încerce, iar în anii 1880 Comisia Metropolitană pentru Lucrările Publice a construit Charing Cross Road şi Shaftesbury Avenue ca să faciliteze o comunicare mai bună între nord şi sud, est şi vest. Că au eliminat în timpul ăsta notoriile mahalale din Newport Market şi astfel au redus numărul de sărmani zdrenţuroşi şi antipatici, unii ar putea judeca faptele primăriei ca, sunt convins, pură baftă. Acolo unde Cross Road şi Avenue au devenit Cambridge Circus şi unde în zilele noastre se află pe partea vestică Palace Theatre, în întreaga sa splendoare de turtă dulce victoriană târzie. Alături, şi ridicat în acelaşi stil, se află ceea ce a fost cândva Dragon Public House, însă acum e denumit The Spice of Life[2]. Conform propriei promovări, era punctul zero al vieţii jazzistice londoneze.

Pe vremea în care bătrânul meu se urca pe scenă, The Spice of Life nu era un loc primitor pentru jazz. Era, după spusele lui, strict pentru pilaci în pulovere pe gât şi ciocaţi recitând poezie şi ascultând muzică folk. Bob Dylan a cântat acolo de câteva ori, în anii 1960, şi la fel a făcut-o şi Mick Jagger. Însă asta nu însemna nimic pentru tatăl meu, care a zis mereu că rock ’n’ roll-ul era potrivit pentru cei care aveau nevoie de ajutor ca să urmărească un ritm.

Până în acea după-amiază, nu călcasem deloc prin The Spice of Life. Înainte să ajung poliţai, nu ar fi fost genul de cârciumă unde să beau, iar după ce am ajuns poliţai nu era genul de cârciumă unde să arestez oameni.

Îmi programasem vizita ca să evit aglomeraţia de la prânz, ceea ce însemna că gloatele cutreierând prin jurul la Circus erau majoritatea turişti. Înăuntru, pub-ul era plăcut de răcoros, întunecat şi

gol, cu doar un strop de iz de produse de curăţenie luptându-se cu berea vărsată. Am vrut să simt pulsul locului, aşa că am decis că cel mai natural mod de a o face era să stau la tejghea şi să iau o bere, însă pentru că eram în timpul serviciului m-am limitat la o jumătate. Spre deosebire de cea mai mare parte din pub-urile londoneze, The Spice of Life reuşise să îşi păstreze bronzul şi lemnul lăcuit fără să o dea în kitsch. Am stat să îmi beau jumătatea mea de halbă, iar în timp ce luam prima gură am avut un instantaneu cu sudoare de cal şi zgomotul ciocanelor lovind pe o nicovală, strigăte şi râsete, ţipătul distant al unei femei şi aromă de tutun – partea standard a oricărei cârciumi londoneze.

Fiii lui Musa ibn Shakir au fost strălucitori şi îndrăzneţi, iar dacă nu ar fi fost musulmani probabil că ar fi ajuns sfinţii patroni ai tocilarilor într-ale tehnologiei. Sunt faimoşi pentru bestseller-ul lor din Bagdadul secolului nouăsprezece, un compendiu al instrumentelor mecanice ingenioase pe care l-au intitulat cu atâta imaginaţie *Kitab al-Hiyal,* sau *Cartea mecanismelor ingenioase.* În el, au descris ceea ce e probabil primul dispozitiv pentru măsurarea diferenţială a presiunii, şi de-aici a început să apară într-adevăr problema. În 1593, Galileo Galilei a luat o pauză de la astronomie şi a învederat erezia prin inventarea unui termoscop care să măsoare căldura. În 1883, Carl Friedrich Gauss a inventat un dispozitiv care să măsoare intensitatea unui câmp magnetic, iar în 1908 Hans Geiger a făcut un detector pentru radiaţiile gama. În clipa de faţă, astronomii detectează planete în jurul unor stele îndepărtate prin măsurarea gradului de deviaţie a orbitelor, iar oamenii deştepţi de la CERN zdrobesc particulele unele de altele în speranţa ca Doctor Who să apară şi să le spună să înceteze. Povestea felului în care măsurăm universul fizic este istoria în sine a ştiinţei.

Atunci cu ce s-ar presupune că ar trebui să măsurăm eu şi cu Nightingale *vestigia?* Zero barat, şi nici nu e ca şi cum ştim ce încercăm să măsurăm.

Nu e de mirare că urmaşii lui Isaac Newton au ţinut magia ascunsă în siguranţă sub perucile lor. Dezvoltasem în joacă propria mea scală a *vestigia* bazată pe cantitatea de zgomot pe care o făcea Toby atunci când interacţiona cu reziduuri magice, şi am denumit-o chefnit, 1 chefnit fiind suficiente *vestigia* ca să fie vizibile chiar şi atunci când nu le căutam în mod expres.

Chefnitul ar fi unitatea S1, desigur, iar în acest fel ambianţa standard din centrul Londrei ar fi 0.2 dintr-un chefnit (0.2 C_h) sau 200 de milichefniţi (20omC_h). Stabilind asta satisfăcător, am terminat jumătatea de halbă şi m-am îndreptat spre subsol, unde era jazz-ul.

Un rând de trepte scârţâind duceau la Backstage Bar, care era, în mare, o cameră octogonală, cu tavan jos şi punctată de coloane de culoare brună care ţineau cert de structură, pentru că altfel nu înfrumuseţau cu nimic aspectul. Stând la intrare şi încercând să iau urma vreunei magii dimprejur, mi-am dat seama că propria mea copilărie era pe cale să interfereze cu investigaţia.

În 1986, Courtney Pine a lansat „Journey to the Urge Within", şi dintr-odată jazz-ul a revenit la modă, iar odată cu el a răsărit cea de a treia şi ultima sclipire de faimă şi succes. N-am participat niciodată la concerte, însă în timpul vacanţelor şcolare taică-meu obişnuia să mă ia în vizite la cluburi şi studiouri de înregistrări. Unele lucruri dăinuie chiar de dinainte de amintirile conştiente – bere veche, fum de tutun, sunetul pe care îl face o trompetă atunci când muzicianul ei se încălzeşte. Ar fi putut avea 200 de kilochefniţi de *vestigia* acel subsol şi nu aş fi fost în stare să le deosebesc de propriile mele amintiri.

Ar fi trebuit să îl aduc pe Toby cu mine. Ar fi fost de mai mare ajutor. Am păşit pe scenă, în speranţa că proximitatea ar ajuta.

Tatăl meu a spus mereu că unui cântăreţ de trompetă îi place să îşi îndrepte arma înspre

audienţă, dar unui saxofonist îi place să arate un profil bun şi că au întotdeauna o parte a lor favorită. Fiind o credinţă a tatălui meu că nu te apuci să ridici un instrument de suflat până ce nu eşti suficient de mulţumit de silueta pe care o face chipul tău atunci când sufli în el. Am stat pe scenă şi am adoptat câteva posturi clasice de saxofonist, iar în timp ce o făceam am început să simt ceva, din partea din faţă dreapta a scenei, un gâdilat vag şi linia melodică de la „Body and Soul" auzindu-se cântând în depărtare, ascuţită şi dulce-amară.

— Te-am prins, am zis.

Din moment ce tot ce-aveam ca să merg mai departe era ecoul magic al unei anumite melodii de jazz, m-am gândit că venise clipa în care trebuia să aflu mai precis care versiune de „Body and Soul" din cele câteva sute existente. De ce aveam nevoie era un expert în jazz suficient de obsedat încât subiectul să îl fi consumat până la a-şi neglija sănătatea, căsnicia şi propriul copil.

Era timpul să mă duc să îl văd pe bătrânul meu.



Oricât de mult mi-ar plăcea Jag-ul, era prea strident pentru munca de poliţie de zi cu zi. Aşa că în acea zi am condus Ford Asbo-ul argintiu şi prăpădit, fost al Poliţiei Metropolitane, care, în ciuda eforturilor mele consistente, tot mai mirosea vag a vechi pânde şi a câine ud. Îl dosisem pe Romilly Street, cu talismanul meu magic de legitimaţie de poliţie pe parbriz, ca să previn patrulele de trafic. Dusesem Asbo-ul la un prieten de-ai mei care i-a tunat motorul Volvo şi mi-a dat un pic de zvâc satisfăcător, care se dovedea util la slalomul printre autobuzele de pe Tottenham Court Road, pe măsură ce înaintam către Kentish Town.

Orice londonez are obcina lui – o colecţie de părţi din oraş unde se simte cel mai confortabil. Acolo unde locuieşti sau unde ai urmat liceul; unde lucrezi sau clubul de sport al tău; acel loc anume din West End unde te duci să bei sau, dacă eşti de la poliţie, zona de patrulare din jurul secţiei tale. Dacă eşti

născut londonez (şi, contrar a ce-ai fi putut auzi, majoritatea aşa suntem), atunci cea mai importantă piesă din obcină e locul în care ai crescut. E un anume fel de siguranţă care vine din a te afla pe străzile unde ai mers la şcoală, unde te-ai pupat prima dată, sau prima băutură, sau vomitatul primului vindaloo de pui. Eu am crescut în Kentish Town, ceea ce în zonă se punea ca o suburbie înverzită dacă ar fi fost mai înverzită şi mai suburbie. Şi dacă ar fi avut mai multe loturi ale primăriei. Una dintre ele e cea de la Peckwater Estate, locul meu de baştină, care fusese construit tocmai atunci când arhitecţii începuseră să se împace cu ideea că proletarii s-ar putea bucura de instalaţii sanitare de interior şi de ocazionala cadă cu duş, dar înainte de a realiza că acei proletari şi-ar putea dori să aibă mai mult de un copil per familie. Poate că s-au gândit că trei dormitoare nu ar face altceva decât să încurajeze reproducerea în rândul clasei muncitoare.

Totuşi, un avantaj pe care îl avea era curtea care fusese transformată în loc de parcare. Acolo am găsit un loc liber între o Toyota Aygo şi un Mercedes la mâna a doua ponosit, cu o aripă laterală criminal de neasortată. Am parcat maşina, am ieşit, am încuiat-o în urma mea şi m-am îndepărtat, bucuros fiind să ştiu că lumea de pe-aici mă cunoaşte şi n-o să mi se fure autoturismul. Asta înseamnă până la urmă să fii pe obcina ta. Deşi, să fiu sincer, mi-e că băieţaşii din zonă se speriau mult mai mult de maică-mea decât de mine – în definitiv, cel mai teribil lucru pe care aş fi putut să-l fac ar fi fost să îi arestez.

În mod ciudat, am auzit muzică atunci când am deschis uşa de la apartamentul alor mei: din dormitorul principal se auzea un solo de clape de la „The Way You Look Tonight”. Maică-mea stătea tolănită pe canapeaua bună din cameră. Ochii îi erau închişi, iar ea încă era îmbrăcată cu hainele de la muncă – pantaloni de jeans, jerseu gri, bandană cu imprimeu Paisley. Am fost şocat să văd că aparatul

stereo era tăcut şi chiar şi televizorul era oprit. TV-ul din casa părinţilor mei nu e niciodată oprit – nici măcar la înmormântări. Mai ales la înmormântări.

— Mamă?

Fără să îşi deschidă ochii, ea şi-a dus degetul la buze, apoi a arătat înspre dormitor.

— E tata? am întrebat.

Buzele maică-mii s-au curbat într-un zâmbet larg, fericit, care îmi era familiar doar din fotografiile vechi. Cea de a treia şi ultima revenire a tatălui meu, din anii 1990, se terminase atunci când îşi spărsese dinţii chiar înainte de apariţia în direct la BBC2, moment după care nu am mai auzit-o pe maică-mea vorbind mai mult de două cuvinte cu el timp de un an şi jumătate. Cred că a luat-o ca pe ceva personal. Singura dată când am văzut-o mai supărată a fost la înmormântarea Prinţesei Diana, dar cred că într-un fel a savurat asta, într-un fel cathartic.

Muzica a continuat, ridicându-se şi coborând în ritmul adânc. Mi-am amintit-o pe maică-mea, inspirată de revizionări multiple ale *The Buena Vista Social Club,* cumpărându-i lui taică-meu o claviatură, însă nu îmi amintesc când a mai şi învăţat să cânte la ea.

M-am dus în spaţiul îngust al bucătăriei şi ne-am făcut o cană de ceai pe măsură ce melodia continua. Am auzit-o pe maică-mea cum îşi schimbă poziţia pe canapea şi cum oftează. În realitate, mie nu-mi place chiar atât de mult jazz-ul, dar am petrecut suficient de mult timp în copilărie pe post de majordom al vinyl-urilor, pendulând între raftul cu colecţia lui şi pick-up atunci când el nu se simţea prea bine, încât să discern marfa bună atunci când dau de ea. Taică-mea cânta acum marfă bună, „All Blues”, însă fără să o ardă ca deşteptul, ci lăsând luciul melancoliei să iasă la suprafaţă. M-am întors şi am pus ceaiul maică-mii pe măsuţa de cafea din lemn de nuc fals, apoi m-am aşezat şi am observat-o cum ascultă pe taică-meu cum cântă, atât cât a durat.

Nu a durat la nesfârşit, şi nici măcar suficient de mult. Cum ar fi putut? L-am auzit pe taică-meu cum sare un acord şi se opreşte de tot. Maică-mea a oftat din nou şi s-a ridicat.

— Ce faci pe-aici? a întrebat ea.

— Am venit să-l văd pe tata, am zis.

— Bun, a spus şi a sorbit un pic din cana de ceai. Ăsta-i rece, a remarcat şi a îndreptat cana în direcţia mea. Fă-mi altul.

Taică-meu şi-a făcut apariţia în timp ce eu eram în bucătărie. L-am auzit cum o întâmpină pe maică-mea, după care un ciudat sunet aspirat care mi-am dat seama că provenea de la ei doi pupându-se. Aproape că am vărsat ceaiul.

— Opreşte-te, am auzit cum şopteşte maică-mea. Peter e aici.

Taică-meu şi-a băgat capul în bucătărie.

— Asta nu-i a bună, a zis el. Mai e vreo cană?

I-am arătat că deja pregătisem încă una.

— Minunat, a spus.

După ce i-am aprovizionat pe amândoi cu ceai, tata a întrebat ce m-a adus. Aveau ei motivele lor să fie un pic precauţi, pentru că ultima dată când am apărut pe la ei pe neaşteptate tocmai ce dădusem foc la piaţa din Covent Garden – un fel de.

— Am nişte chestii de jazz cu care am nevoie de ajutor de la tine, am zis.

Taică-meu a zâmbit la mine satisfăcut.

— Hai să mergem în biroul meu. Doctorul de jazz poate primi acum, a zis.

Dacă sufrageria aparţinea maică-mii şi familiei ei extinse, atunci dormitorul aparţinea lui taică-meu şi colecţiei lui de înregistrări. Legenda familiei spune că pereţii fuseseră cândva zugrăviţi într-un maroniu gălbui pai, însă acum fiecare centimetru fusese colonizat de rafturile lui taică-meu cu cadru metalic şi lemn de pin natur. Fiecare raft era plin de înregistrări pe vinyl, toate aranjate atent pe rânduri verticale, ferite de lumina soarelui. De când mă mutasem, şifonierul neîncăpător BHS al lui maică-mea migrase în fosta mea cameră împreună cu

grosul colecţiei ei de pantofi. Asta mai lăsase loc doar patului dublu, unei pianine electrice şi aparatului stereo al lui taică-meu.

I-am zis ce mă interesează, iar el a început să scoată diverse discuri. Am început, aşa cum m-aş fi şi aşteptat, cu faimoasa versiune din 1938 a lui Coleman Hawkins, de pe *Bluebird.* Era o pierdere de vreme, desigur, pentru că Hawkins cu greu păstrează melodia în sine. Dar l-am lăsat pe taică-meu să se bucure până la capăt înainte să îi atrag atenţia.

— Era de şcoală veche, tata. Cea pe care am auzit-o. Avea o linie melodică pe bune.

Taică-meu a mormăit şi s-a afundat într-o cutie de carton plină cu 78-uri, scoţând o carcasă de carton maro simplu lipit pe la trei colţuri cu scotch, având Benny Goodman Trio pe shelac, cu logo-ul Victor pe negru cu auriu. Taică-meu avea un pick-up care are o setare de 78, dar trebuie să schimbi mai întâi platanul – am desprins meticulos Ortofon-ul şi m-am dus să caut Stanton-ul. Încă mai era depozitat acolo unde ştiam eu, pe singura porţiune liberă de raft din spatele aparatului stereo, sprijinit cu susu-n jos ca să protejeze acul. În timp ce-l aranjam cu şurubelniţa fină şi potriveam platanul, taică-meu a scos cu grijă discul afară şi l-a inspectat cu un zâmbet larg. Mi l-a înmânat. Avea greutatea surprinzătoare a unui 78, mult mai greu decât un LP – orice obişnuit exclusiv cu CD-uri probabil că nu ar fi avut dexteritatea de a-l ridica. Am luat între palme marginile discului negru şi l-am aşezat cu grijă pe platan.

A hâşâit şi păcănit imediat ce acul a atins şanţurile, iar aşa am auzit pe Goodman cum îşi face intro-ul la clarinet, după care Teddy Wilson are solo-ul de pian, apoi vine din nou Benny cu clarinetul. Din fericire, Krupa s-a ţinut retras la percuţie. Asta era mult mai apropiat de acordurile pe care le cântase sărmanul domn Wilkinson.

— Mai de dinainte de asta, am zis.

— Treabă uşoară, a spus tata. Cea de-aici a fost înregistrată la numai cinci ani după ce a fost compusă.

Am mai trecut prin fragmentele câtorva 78-uri, inclusiv un Billie Holiday din 1940 pe care l-am lăsat până la capăt doar pentru că „Lady Day” e una dintre puţinele chestii pe care eu şi cu taică-meu le avem în comun. A fost frumos şi trist, iar asta m-a ajutat să îmi dau seama ce am omis până atunci.

— Trebuie să fie pe ton mai săltăreţ, am zis. Avea o trupă mai mare şi mai mult swing.

— Swing? m-a întrebat taică-meu. E vorba de „Body and Soul”, n-a fost niciodată recunoscut pentru performanţele de swing.

— Hai, tata, cineva tot trebuie să fi făcut o versiune cu mai mult swing – chiar şi dacă numai pentru oamenii albi, am spus.

— Eteee… ai grijă, mârşav mic, a zis taică-meu. Totuşi, cred că ştiu ce căutăm.

Şi-a băgat mâna în buzunarul de la haină şi a scos un dreptunghi de plastic şi sticlă.

— Ţi-ai luat un iPhone, am spus.

— iPod Touch, de fapt, a zis el. Nu sună rău.

Venind de la un om care deţinea un amplificator Quad vechi de cincizeci de ani doar pentru că avea valve în loc de tranzistori. Mi-a dat căştile pe urechi şi şi-a trecut degetele pe ecran de parcă ar fi folosit controlul tactil întreaga lui viaţă.

— Ia ascultă asta, a spus.

Şi iat-o, versiune remasterizată digital, şi totuşi cu suficient şuierat şi păcănit ca să mulţumească şi pe cei mai puristi: „Body and Soul”, ritmul melodic clar şi suficient swing încât să o facă să fie dansabilă. Dacă nu era exact ce auzisem, cu siguranţă era cântată de aceeaşi formaţie.

— Cine e? am întrebat.

— Ken Johnson, a zis tata. Chiar Bătrânul Ken „Şolduri-de-Şarpe” însuşi. E de pe *Blitzkrieg Babies and Bands,* un transfer simpatic de pe şelac.

Descrierea spunea că la trompetă e „Jiver” Hutchinson. Însă în mod evident era Dave Wilkins,

pentru că apăsarea era cu totul diferită.
— Când a fost înregistrat?
— 78-ul original a fost făcut în 1939 la studiourile Decca din West Hampstead, a zis tata, privindu-mă nerăbdător. E pentru vreun caz de-al tău? Numa' că ultima dată când ai trecut pe la noi bolboroseai tot felul de lucruri fără noimă.
N-aveam de gând să îi cânt în strună.
— Care-i treaba cu clapele?
— Îmi revigorez cariera, a spus el. Am de gând să fiu următorul Oscar Peterson.
— Nu zău?
Era un lucru neaşteptat de infatuat, chiar şi pentru taică-meu.
— Ba zău, a spus el şi s-a rotit pe lângă pat până a reuşit să ajungă la pianină.
S-a apucat să dea câteva note din acordul de la „Body and Soul”, respectând melodia înainte de a o lua pe arătură într-o direcţie pe care niciodată nu am fost în stare să o urmăresc şi să o apreciez. A părut dezamăgit de reacţia mea – încă mai spera că o să înceapă într-o zi să îmi placă. Pe de altă parte, taică-meu avea un iPod, aşa că cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla?
— Ce-a păţit Ken Johnson?
— A murit în Blitz, a zis tata. La fel ca Al Bowlly şi Lorna Savage. Ted Heath mi-a zis că uneori ai impresia că Göring avea ceva cu jazzmen-ii. A zis că s-a simţit mai în siguranţă în timpul războiului în campania din Nordul Africii decât cântând în Londra.
Mă îndoiam că eram în căutarea spiritului răzbunător al Reichsmarschall-ului Hermann Göring, însă nu strica să verific, pentru orice eventualitate.
Maică-mea ne-a uşuit din dormitor, ca să poată să se schimbe. Am mai făcut nişte ceai şi ne-am pus în sufragerie.
— Ce ştiu c-o să fac mai departe, a zis tata, e c-o să caut apariţii pe scenă.
— Cu clapa?

— Ritmul e ritm, a spus tata. Instrumentul e doar un instrument.

Jazzman-ul trăieşte ca să cânte.

Maică-mea a ieşit din dormitor într-o rochie galbenă de vară fără mâneci şi fără eşarfă. Îşi potrivise părul împărţit şi răsucit în şuviţe mari care l-au făcut pe taică-meu să rânjească. Când eram copil, maică-mea obişnuia să îşi întindă părul la fiecare şase săptămâni, pe ceas. De fapt, în fiecare weekend era careva – o mătuşă, o verişoară, o fată de prin vecini – stând în sufragerie şi dându-se cu placa pentru a-şi îndrepta chimic părul. Dacă nu aş fi umblat cu Maggie Porter – al cărui tată era înspăimântător, iar maică-sa vindea asigurări auto –, care-şi ţinea părul împletit, pe la discoteca Year Ten, aş fi putut să ajung adult crezând că părul unei fete de culoare miroase în mod natural a hidroxid de potasiu. Acum, între noi fie vorba, eu sunt ca taică-meu – îmi place *au naturel* sau împletit, dar prima regulă despre părul unei femei de culoare e că nu vorbeşti despre părul unei femei de culoare. Iar a doua regulă e că *niciodată* nu atingi părul unei femei de culoare fără să obţii mai întâi permisiunea. Şi asta se aplică inclusiv după sex, căsătorie sau moarte, ca să fie clar. Desigur, curtoazia nu este reciprocă.

— Ai nevoie de o tunsoare, a zis maică-mea.

Iar prin tunsoare se referea, bineînţeles, la a mă rade suficient de scurt încât să pot să mă bronzez pe scalp. I-am promis că o să mă ocup de asta, iar ea s-a dus în bucătărie, ca să facă cina.

— Am fost un copil al războiului, a zis tata. Bună-ta a fost evacuată înainte să mă aibă pe mine, şi de-aia pe certificatul meu de naştere scrie Cardiff. Din fericire pentru tine, ne-am dez-evacuat înapoi în Stepney înainte de sfârşitul războiului.

Sau, altfel, am fi fost galezi – o soartă, în ochii lui taică-meu, mai teribilă decât să fii scoţian.

A zis că să creşti în Londra sfârşitului de ani 1940 era de parcă războiul încă ar mai fi continuat în mintea oamenilor, ţinând cont de craterele bombelor

de pe străzi, raţionalizările şi vocile superioare de la BBC Home Service.

— Mai puţin exploziile, desigur, a mai zis taică-meu. Pe vremea aia, oamenii încă mai vorbeau despre cum Bowlly a fost aruncat în aer pe Jermyn Street sau cum avionul lui Glenn Miller a dispărut în '44. Ştiai că a fost cu adevărat un maior al forţelor aeriene americane? Încă şi azi mai e trecut ca dispărut în misiune.

Dar a fi tânăr şi talentat în 1950 însemna să trăieşti pe pielea ta climaxul schimbărilor.

— Prima dată când am auzit „Body and Soul" a fost la Club Flamingo, a zis tata. Era cântat de Ronnie Scott, tocmai când era pe cale să devină Ronnie Scott.

Club Flamingo din anii târzii ai deceniului cinci era un magnet pentru aviatorii de culoare veniţi din Lakenheath sau de la alte baze militare americane.

— Îşi doreau femeile noastre, a spus taică-meu, iar noi ne doream discurile lor. Aveau întotdeauna cele mai recente chestii. Era un troc rupt din rai.

Maică-mea a venit cu cina. Am fost mereu o familie cu două oale, una pentru mama şi una considerabil mai puţin picantă pentru tata. Lui îi mai plăceau şi feliile de pâine albă şi cu margarină în loc de orez, lucru care propriu-zis invita la probleme cu inima dacă nu ar fi fost atât de slăbănog încă de la început. Eu am fost un copil al oalelor duble, atât orez, cât şi pâine albă, lucru care explică de ce sunt şi atât de arătos şi de ce am un fizic atât de masculin.

Porţia lui maică-mea era cu frunze de manioc, în timp ce a lui taică-meu miel la tavă. Am optat pentru miel, în seara aceea, pentru că nu mi-a plăcut niciodată tocana de manioc, mai ales când maică-mea o îneca în ulei de palmier. Foloseşte atât de mult piper, încât supele ei devin roşii, şi jur că e doar o chestiune de timp până ce pe vreunul dintre oaspeţii ei la cină o să-l apuce combustia spontană. Am mâncat pe măsuţa de cafea cea mare din mijlocul sufrageriei, cu o sticlă de plastic de apă

Highland Spring în mijloc. Aveam şerveţele roz şi chifle în celofan pe care maică-mea le luase de la ultima sa treabă de curăţenie. Am pus nişte margarină pe pâine pentru taică-meu.

În timp ce mâncam, am observat că maică-mea se uita la mine.

— Ce e? am întrebat.

— Tu de ce nu poţi să cânţi ca taică-tu? a zis ea.

— Pentru că pot să cânt ca mama mea, am spus eu. Însă, din nefericire, gătesc ca Jamie Oliver.

Mi-a dat una peste picior.

— Nu eşti aşa de mare să nu pot să-ţi trag o mamă de bătaie, a zis ea.

— Îhî, dar sunt mult mai iute decât eram pe vremuri, am zis.

De fapt, nu-mi amintesc când a fost ultima dată când am stat cu maică-mea şi taică-meu la masă, cel puţin nu şi fără cinci-şase rude de faţă. Nu sunt convins nici măcar că se întâmpla prea des în copilărie. Mereu se găsea câte o mătuşică, un unchiuleţ sau un verişor mai tânăr şi şutitor de Lego – nu că ţin pică – prin casa noastră.

Când am adus asta în discuţie, maică-mea a precizat că presupusul verişor şutitor de Lego tocmai ce începuse studiile de inginerie la Sussex. Bun, m-am gândit, acum poate să pună mâna pe Lego-ul altcuiva. Am subliniat că eu eram un poliţist cu drepturi aproape depline şi lucrând pentru o unitate acoperită a Poliţiei Metropolitane.

— Şi ce faci pe-acolo? a întrebat ea.

— E secret, mama, am zis. Dacă-ţi spun, ar trebui să te omor.

— Face magie, a spus taică-meu.

— N-ar trebui să ţii secrete faţă de maică-ta, a zis ea.

— Doar nu crezi în magie, nu, mama?

— N-ar trebui să glumeşti cu chestiile astea, a spus ea. Ştiinţa nu are toate răspunsurile, să ştii.

— Are cele mai bune întrebări, am zis.

— Doar nu te-ai băgat în cine ştie ce vrăjitorii, nu? a spus ea, dintr-odată foarte serioasă. Şi-aşa îmi

fac destule griji de tine.

— Promit că nu mă însoţesc cu spirite malefice sau orice altfel de entitate supranaturală, am zis.

Şi asta nu în ultimul rând deoarece creatura supranaturală cu care îmi plăcuse cel mai mult să mă însoţesc locuia în momentul de faţă în exil, în susul râului, la Tata Tamisa. Era una din relaţiile alea tragice: eu un poliţist junior, ea o zeiţă a unui râu de suburbie din sudul Londrei – n-avea niciodată cum să meargă bine.

Odată ce am terminat, m-am oferit voluntar să spăl vasele. În timp ce foloseam jumătate de sticlă de lichid de spălat brand propriu Sainsbury ca să scot uleiul de palmier, am putut auzi cum părinţii mei discutau în camera alăturată. Televizorul încă mai era oprit, iar maică-mea nu mai vorbise cu nimeni la telefon de peste trei ore – începuse să arate un pic ciudat, ca la *Fringe.* Când am terminat, am intrat în cameră şi am dat peste ei aşezaţi pe canapea şi ţinându-se de mâini. I-am întrebat dacă mai vor ceai, însă ei au zis că nu şi mi-au aruncat nişte zâmbete identice, stranii şi uşor distante. Am realizat întârziat că abia aşteptau să plec şi să se ducă în pat. Mi-am apucat iute haina, am pupat-o pe maică-mea de la revedere şi practic am luat-o la fugă din casă. Sunt unele lucruri la care un tânăr bărbat nu are nevoie să se gândească.

Eram în lift când am primit un telefon de la dr. Walid.

— Ai reuşit să vezi mail-ul de la mine? a întrebat el.

I-am zis că am fost la maică-mea acasă.

— Am tot pus cap la cap statistici de mortalitate a muzicienilor de jazz din zona londoneză, a zis el. O să vrei să arunci un ochi imediat de poţi – sună-mă mâine, după ce-ai reuşit.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu de acum?

Uşile de la lift s-au deschis, iar eu am păşit pe holul cu gresie. Seara era suficient de călduţă încât să permită ca doi copii să o lălăie pe la uşa de la intrare. Unul dintre ei m-a privit şui, dar eu i-am

întors privirea, şi el şi-a ferit-o. Cum am zis, e obcina mea. Şi, pe lângă asta, am fost eu însuşi acel băiat.

— Din cifrele pe care le am, înţeleg că doi sau trei muzicieni de jazz au murit în interval de douăzeci şi patru de ore de la un spectacol la Greater London Arena, în ultimul an.

— Să înţeleg că asta e semnificativ, statistic vorbind?

— Totul e în email, a zis dr. Walid.

A închis chiar când am ajuns la Asbo.

Aşadar, către grota ştiinţei, m-am gândit eu.



Bizareria, conform lui Nightingale, e securizată de o serie întrepătrunsă de protecţii magice. Cel mai recent fuseseră reînnoite în anii 1940, pentru a permite Oficiului Poştal să tragă în clădirea principală un cablu coaxial de telefon ultimul răcnet şi instalarea unui transformator modern. Am aflat asta sub un cearşaf de praf dintr-o nişă de la holul principal, într-un minunat dulap din sticlă şi lemn de mahon şi cu îmbinări de alamă păstrate lucioase de către nevoia obsesivă a lui Molly pentru frecat.

Nightingale spune că aceste protecţii sunt vitale, deşi nu vrea să zică de ce, şi că el nu poate de unul singur să le reînnoiască. Să tragem un cablu de internet de mare viteză în clădire era în afara oricărei discuţii, şi păruse o vreme că urma să mă scald în cel mai întunecat ev mediu.

Din fericire, Bizareria fusese ridicată în stilul Regency, când devenise la modă să construieşti separat dependinţe, în spatele casei mari, în aşa fel încât caii şi servitorii mai aprig mirositori să poate fi găzduiţi în contra vântului şi nasurilor stăpânilor lor. Asta însemna că o casă a intendenţei se afla în partea din spate, acum folosită pe post de garaj, iar deasupra o mansardă reconvertită care cândva folosise pentru uzul servitorilor, iar ceva mai târziu ca loc de petrecere pentru tinerii holtei, pe vremea în care Bizareria avusese tineri holtei. Sau, cel puţin, mai mult de unul. „Protecţiile” magice –

Nightingale nu era încântat când le ziceam „câmpuri de forţă” – obişnuiau să sperie caii, aşa că nu le extinseseră şi la casa intendenţei. Ceea ce înseamnă că eu mă bucuram de o mândreţe de cablu de mare viteză şi că exista, în sfârşit, un colţ de Bizarerie care intrase pe deplin în secolul douăzeci şi unu.

Etajul mansardat al fostei case a intendenţei avea într-un capăt luminatoare, o canapea otomană, un şezlong, un televizor cu plasmă şi o masă de bucătărie de la Ikea care, cândva, ne-a luat mie şi lui Molly trei nenorocite de ore ca să o asamblăm. Reuşisem să folosesc statutul Bizareriei de Centru de Comandă Operaţională pentru a determina Directoratul de Informaţii să scuipe jumătate de duzină de seturi de aparate de emisie-recepţie digitală Airwave cu standuri de încărcare şi un terminal HOLMES 2 dedicat. Mai aveam şi laptop-ul meu şi un laptop de backup şi PlayStation-ul – pe care încă nu avusesem ocazia să îl despachetez. Din acest motiv, un panou mare tronează la intrare, pe uşă, care zice: INTERZISĂ MAGIA CU PEDEAPSA PEDEPSIRII. Asta-i ce numesc eu grota ştiinţei.

Primul lucru pe care l-am făcut când am pornit calculatorul a fost să deschid un email de la Lesley, cu subiectul *Plictisită!* aşa că i-am trimis raportul de autopsie al lui dr. Walid, ca să o ţin ocupată. După care am deschis PNC Xpress-ul şi am rulat o verificare DVLA pe numărul de înmatriculare al Melindei Abbot, descoperind că informaţiile înregistrate se potriveau cu cele de pe carnetul ei de conducere. Am mai verificat şi pe Simone Fitzwilliam, de asemenea, dar, evident, nu aplicase niciodată pentru carnet şi nu deţinea nicio maşină. Nici nu comisese, fusese victima a, sau raportase vreo infracţiune pe teritoriul Marii Britanii. Sau mai era posibil ca toată acea informaţie să fi fost pierdută, trecută în mod eronat în baza de date sau ca ea să îşi fi schimbat de curând numele. Tehnologiile informaţionale te ajută pe cât pot,

motiv pentru care poliţaii încă se mai duc să bată pe la uşi şi stau să noteze pe carneţele mici şi negre. Le-am căutat pe amândouă pe Google, ca măsură de siguranţă. Melinda Abbot avea pagină de Facebook, la fel cum era cazul şi cu alte două femei care aveau acelaşi nume, dar Simone Fitzwilliam nu avea niciun fel de prezenţă online vizibilă.

Am trecut prin lista dr-ului Walid de cântăreţi de jazz decedaţi – bărbaţi toţi, am observat – cam în acelaşi mod. La TV, se fac mereu fel de fel de referinţe încrucişate deştepte, şi e perfect plauzibil, dar ce nu arată niciodată e cât de epuizant e asta. Trecuse de miezul nopţii până să reuşesc să ajung la capătul listei, şi încă nu eram sigur ce anume căutam.

Am scos un Red Stripe din frigider, am deschis cutia şi am luat o gură.

Fapt clar numărul unu: în fiecare an din ultimii cinci, doi sau trei muzicieni de jazz au murit la interval de 24 de ore după un gig în Zona Metropolitană Londoneză. În fiecare dintre cazuri, medicul legist a catalogat decesele fie ca „accidentale”, declanşate de abuz de substanţe, fie „cauze naturale” – cel mai des, atacuri de cord, cu câteva anevrisme aruncate pe-acolo pentru diversitate.

Dr. Walid indusese un fişier suplimentar care lista fiecare muzician – definit de cei care îşi înregistraseră profesia ca muzician – între vârsta de optsprezece şi cincizeci şi patru de ani şi care murise în aceeaşi perioadă. Fapt clar numărul doi: în timp ce alţi muzicieni londonezi cădeau laţi din „cauze naturale” cu o frecvenţă deprimantă, păreau să nu moară în mod regulat chiar imediat după spectacole în felul în care o făceau jazzmen-ii.

Fapt clar numărul trei: Cyrus Wilkinson nici măcar nu îşi înregistrase ocupaţia de bază ca muzician, ci drept contabil. Niciodată nu preferi să pretinzi că eşti freelancer sau artist, decât dacă vrei să ai un statut social personal mai scăzut decât Banca Irlandei. Lucru care m-a condus la faptul clar

numărul patru: analiza mea statistică era cam inutilă.

Şi totuşi, trei muzicieni de jazz pe an – nu-mi venea să cred că este o pură coincidenţă.

Dar Nightingale nu avea să fie impresionat de ceva atât de subţire. Şi încă mai aştepta de la mine să îmi perfecţionez abilităţile de *Scindere,* începând din dimineaţa următoare. Am închis totul şi am scos din prize. Asta-i bine pentru mediu şi, mai important, împiedică prăjirea aleatorie a tuturor aparatelor mele scumpe prin supradoză de magie.

Am intrat prin bucătărie. Luna palidă lumina atriumul, aşa că am lăsat becurile stinse în timp ce am urcat pe scări, spre etajul meu. Pe balconul de vis-a-vis am zărit o siluetă ştearsă alunecând tăcută printre umbrele înăbuşite din camera de lectură a aripii de vest. Era doar Molly, făcând fără tihnă orice-ar fi ce face ea fără tihnă în timpul nopţii. Când am ajuns la palierul meu, mirosul de covor stătut mi-a zis că Toby a adormit din nou înghesuit de cadrul uşii mele. Micuţul câine stătea întins pe spate, cu coastele lui subţiri ridicându-se şi coborând pe sub blană. Mârâia şi se smucea în somn, picioarele lui din spate lovind aerul cu labele, indicând cel puţin 500 de milichefniţi de magie de ambient. M-am strecurat în dormitor şi am închis cu grijă uşa, ca să nu-l trezesc.

M-am cocoţat în pat, iar înainte să sting veioza i-am dat un mesaj lui Lesley – CE KKT AI AFLAT?

Dimineaţa, am primit înapoi un mesaj. Scria: DU-TE SĂ VB CU TRUPA – TÂMPITULE!

3.
O LUNGĂ NOAPTE DE BLUES AMAR

Trupa nu era aşa de greu de găsit – cei de la Spice of Life aveau datele de contact, iar cei din trupă au fost de acord să ne întâlnim la French House de pe Dean Street, dar trebuia să fie seara, pentru că aveau cu toţii slujbe de zi. Asta-mi convenea, pentru că încă mai eram în urmă cu vocabularul la latină. Imediat după şase, am ieşit la pas prin Soho şi i-am găsit aşteptându-mă, sprijiniţi de un zid doldora de fotografii cu oameni care fuseseră faimoşi cam pe vremea în care taică-meu nu fusese.

Facturile de onorarii de la The Spice of Life listau grupul meu cu numele de Better Quartet, însă mie nu prea îmi părea să arate a cântăreţi de jazz. Basiştii sunt faimos de solizi, însă Max – de fapt Derek – Harwood era un tip cu aspect standard, pe la treizeci de ani. Chiar şi purta pe sub haină un pulover pe gât M&S cu model.

— Deja aveam un Derek în trupa de dinainte. Aşa că am preferat Max, ca să evităm confuziile, a zis Max şi a luat o gură mică de bere.

Luasem eu primul rând şi mă simţeam un pic tras pe sfoară. Max era un specialist de reţele pentru metroul londonez – ceva care avea de-a face cu sistemele de semnalizare, aparent.

Pianistul, Daniel Hossack, era un profesor de muzică cu pregătire clasică, lucrând cu privilegiaţii din anii terminali de la Westminster School. Avea păr blond cu început de chelie, ochelari rotunzi de Trotsky şi genul de bunătate sensibilă care probabil că era exploatată la maximum de elevii din anii mari.

— Cum v-aţi adunat laolaltă? am întrebat.

— Nu cred că ne-am adunat propriu-zis laolaltă, a spus James Lochrane, percuţionistul, scund, scoţian, conflictual şi predând istoria Franţei de secol 17 la Queen Mary's College. Ar fi mai corect să spunem că ne-am lipit – acum vreo doi ani…

— Mai degrabă trei, a intervenit Max. La Selkirk Pub. Duminica, au după-amiezi de jazz. Cy locuieşte acolo, aşa că e un fel de de-al casei.

Daniel a bătut uşor cu degetul pe rama ochelarilor, neliniştit.

— Ascultam cu toţii formaţia asta groaznică care încerca să cânte…

S-a oprit, privind cu ochii minţii în trecut, spre ultima decadă.

— …Nu-mi mai amintesc ce era.

— „Body and Soul”? am întrebat.

— Nu, a zis James. Era „Saint Thomas”.

— Pe care o făceau varză, a spus Daniel. Iar Cy a zis, suficient de tare cât să audă toată lumea, inclusiv trupa, „Fac pariu că oricare dintre noi ar putea să cânte asta mai bine”.

— Ceea ce nu e acelaşi lucru cu a fi şi făcut, a spus Max, iar toţi trei au schimbat zâmbete timide la o astfel de divagaţie. Următorul lucru, împărţeam aceeaşi masă, comandam rânduri şi discutam despre jazz.

— Cum am zis, a spus James. Ne-am lipit.

— De unde şi numele, a zis Daniel. The Better Quarter[3].

— Şi eraţi mai buni? am întrebat.

— Nu vizibil, a zis Max.

— Mai slabi, de fapt, a spus Daniel.

— Am crescut în timp, a spus Max şi a râs. Repetam la Cy.

— Repetam mult, a spus Daniel şi şi-a şters ochelarii. Aşa, cine ce vrea?

Nu se servesc halbe la French House, aşa că James şi Max au împărţit o sticlă de vin roşu al casei, eu am cerut un jumătate de bitter – fusese o zi lungă, şi nimic nu face omului mai multă sete decât declinările în latină.

— De două, poate trei ori pe săptămână, a zis Max.

— Deci aveaţi ambiţii mari? am întrebat.

— Niciunul dintre noi nu lua lucrurile chiar atât de în serios, a zis James. Nu e ca şi cum eram puştani şi eram disperaţi să rupem gura târgului.

— Şi totuşi sunt multe repetiţii, am zis.

— Eh, voiam să fim muzicieni mai buni, a spus James.

— Suntem jazzmen-i în devenire, a zis Max. Cânţi muzica ca să cânţi muzica, mă-nţelegi?

Am dat din cap că da.

— Credeţi că s-a dus peste râu ca să aducă băuturile alea? a întrebat James.

Ne-am ridicat gâturile şi am privit către bar. Daniel se bălăngănea prin mulţime, ţinând între degetele mâinii ridicate o optimistă bancnotă de douăzeci. Vineri seara în Soho, să te duci peste râu era o variantă mai rapidă.

— Cât de serios era Cyrus? am întrebat.

— Nu era mai serios decât noi ceilalţi, a spus James.

— Era bun, totuşi, a zis Max şi a mimat un joc de degete. Avea întreaga chestie a unui cântăreţ la sax.

— De unde şi femeile, a spus James.

Max a oftat.

— Melinda Abbot? am întrebat.

— Ah, Melinda, a zis Max.

— Melinda era doar cea de acasă, a spus James.

— Sally, Viv, Tolene, a zis Max.

— Daria, a completat James. Ţi-o aduci aminte pe Daria?

— Cum am zis, a spus Max. Tot farmecul unui saxofonist.

L-am reperat pe Daniel luptându-se cu băuturile şi m-am ridicat să-l ajut să le aducă la masă. Mi-a mulţumit din priviri şi am presupus că nu împărtăşea invidia lui Max şi a lui James pentru succesul la femei. Am rânjit la el cât se poate de corect politic şi am aterizat băuturile pe masă. Max şi James au zis noroc şi ne-am ciocnit cu toţii paharele.

Cu siguranţă uitaseră că sunt poliţist, lucru care era binevenit, aşa că mi-am compus următoarea

întrebare cu atenţie sporită.

— Deci pe Melinda nu o deranja?

— Oho, o deranja, nu asta e problema, a spus James. Dar nici nu ajuta că nu trecea niciodată pe la concerte.

— Nu era o fană, a spus Daniel.

— Ştii cum e cu femeile, a zis James. Nu le place să facă ceva care să nu le aducă un beneficiu.

— Era băgată în chestiile de New Age, cristale şi homeopatie, a zis Max.

— A fost mereu drăguţă cu noi, a spus Daniel. Ne făcea cafea atunci când repetam.

— Şi biscuiţi, a adăugat Max, nostalgic.

— Niciuna din celelalte fete nu era ceva serios, a spus James. Nici măcar nu sunt sigur că erau prea multe scântei, de fapt. Cel puţin nu până la Simone. Belele cu B mare.

Simone fusese prima femeie care să vină acasă la Cyrus şi să asiste la repetiţii.

— Era aşa de tăcută, că după o vreme uitai că e acolo, a zis Daniel.

Melinda Abbot nu uita că Simone Fitzwilliam era acolo, şi nu o învinuiam. Am încercat să îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă taică-meu ar fi adus acasă o altă femeie care să asiste la repetiţii. Nu s-ar fi terminat bine, e clar. Lacrimile ar fi fost doar începutul.

Melinda, care evident se înscria noţiunilor de bunătate necunoscute maică-mii, măcar aştepta până ce toată lumea pleca înainte de a îşi sufleca metaforic mânecile şi de a apuca stiletto-ul.

— După asta, ne-am mutat la un mic depozit pe care Max l-a obţinut de la Departamentul de Transport al Londrei, a spus James. Ne cam trăgea curentul, dar eram mai relaxaţi.

— Deşi groaznic de frig, a zis Daniel.

— După care, dintr-odată, ne-am întors acasă la Cy, a zis James. Numai că nu mai era Melinda cea care servea cafea şi biscuiţi, ci splendida Simone.

— Când s-a întâmplat asta?

— Aprilie, mai, cam pe-acolo, a zis Max. Primăvara.

— Şi Melinda cum a reacţionat? am întrebat.

— N-aveam habar, a zis James. Nu o prea mai vedeam deloc, chiar şi când era prin zonă.

— Eu m-am întâlnit cu ea de două ori, a spus Daniel.

Ceilalţi s-au holbat la el.

— N-ai amintit niciodată, a spus James.

— M-a sunat, a zis că vrea să vorbim – era supărată.

— Şi ce-a zis? a întrebat Max.

— Nu-mi place să spun, a zis Daniel. E ceva particular.

Şi aşa a rămas. Am reuşit să îndrept conversaţia înapoi la hobby-urile mistice ale Melindei Abbot, însă trupa nu prea a acordat mare atenţie. La The French House începuse să fie aglomerat serios şi, în ciuda muzicii ambientale în surdină, trebuia acum să strig ca să mă fac auzit. Am sugerat nişte mâncare.

— Are de gând Met-ul să plătească masa? a întrebat James.

— Cred că am putea acoperi o parte din costuri, am zis, atâta timp cât nu o luăm razna.

Cei din trupă au fost de acord. Bineînţeles că au fost; când eşti muzician, gratis e numărul magic.

Am aterizat la Wong Kei de pe Wordour Street, unde mâncarea e de încredere, servirea e iute şi poţi primi o masă la unşpe jumate într-o seară de vineri – dacă nu te deranjează să împarţi spaţiul. Am arătat cinci degete la tipul de la uşă, iar el ne-a îndemnat spre etaj, unde o tânără cu o privire severă într-un tricou roşu ne-a aşezat la una din masele mari rotunde.

O pereche de studenţi americani palizi la faţă, care până în acel moment aveau masa numai pentru ei, au tresărit vizibil atunci când noi ne-am trântit la locurile noastre.

— Bună seara, a zis Daniel. Nu vă faceţi griji, suntem pe de-a întregul inofensivi.

Amândoi studenţii americani purtau treninguri Adidas, cu broderie MNU PIONEERS la piept. Au dat din cap aprobator, dar nervos.

— Salut, a zis unul dintre ei. Suntem din Kansas.

Am aşteptat politicos ca ei să elaboreze, însă niciunul n-a mai spus vreo vorbă în cele zece minute cât le-a mai luat să termine mâncarea, să plătească şi să o tulească pe uşă afară.

— Ce-i aia un MNU? a spus Max.

— Acum întreabă şi el, a zis James.

Chelneriţa a sosit şi a început să noteze felul întâi. Eu am ales felii de raţă şi cartofi ho fun prăjit, Daniel şi Mac orez prăjit cu ou, pui cu acaju şi porc la grătar, James a luat tăiţei cu vită. Trupa a comandat un alt rând de beri Tsingtao, dar eu m-am limitat la ceaiul verde gratis care venea într-un ceainic alb de ceramică simplă.

I-am întrebat dacă au cântat des la The Spice of Life, lucru care i-a făcut să râdă.

— Am cântat pe-acolo de câteva ori, a zis Max. De obicei, lunile la prânz.

— Se aduna ceva lume? am întrebat.

— Încet, încet, a spus James. Am mai avut gig-uri la Bull's Head, în foaierul National Theatre şi la Merlin's Cave din Chalfont St Giles.

— Vinerea trecută a fost primul loc de seară pe care l-am prins, a zis Max.

— Şi ce-ar fi urmat? am întrebat. Un contract de înregistrări?

— Cyrus ar fi plecat, a zis Daniel.

Toată lumea s-a uitat fix la el, câteva secunde.

— Eee, hai, ştiţi bine că asta s-ar fi întâmplat, a zis Daniel. Am mai fi făcut câteva concerte, careva l-ar fi remarcat şi gata, „M-am distrat la maxim, băieţi, să mai ţinem legătura, da?”.

— Era chiar aşa de bun? am întrebat.

James şi-a lăsat ochii în tăiţeii lui, apoi a început să îi împungă de câteva ori cu beţigaşele, frustrat. După care a chicotit.

— Era chiar atât de bun, a zis. Şi avansa tot mai mult.

James şi-a ridicat sticla de bere.

— Lui Cyrus de la sax, a spus. Pentru că talentele se fac remarcate.

Am ciocnit.

— Ştii, a zis James, când terminăm aici, să mergem să găsim nişte jazz.



Soho într-o noapte caldă de vară e animat de conversaţii şi fum de tutun. Toate pub-urile se revarsă în stradă, toate cafenelele îşi scot mesele afară, doldora de clienţi, pe pavimentul care a fost construit iniţial suficient de larg pentru ca pietonii să nu se murdărească de rahat de cal. Pe Old Comptom Street, tineri bine făcuţi, în tricouri albe mulate şi jeans strâmţi îşi admirau reflecţiile din vitrinele magazinelor. L-am surprins pe Daniel testându-şi radarul la o pereche de tinerei apetisanţi care se verificau din priviri afară la Admiral Duncan, dar ei l-au ignorat complet. Era vineri noaptea, şi după tot timpul petrecut la sală nu s-ar fi băgat în pat cu ceva mai puţin de nota zece.

Un grup de tinere cu tunsoare regulamentară, bronz deşertic şi accente de provincie au trecut pe lângă noi – găşti de femei îndreptându-se către Chinatown şi cluburile din jurul Leicester Square.

Eu şi cu trupa nu am luat-o chiar pe Old Compton Street, cât am ricoşat dintr-un loc în altul. James aproape că s-a împiedicat când o pereche de tipe au bocănit în pantofii cu toc şi minijupele lor roz şi strâmte.

— Să-mi bag, a zis el când s-a redresat.

— N-o să se-ntâmple, a zis una dintre fete în timp ce ne depăşeau.

Însă nu era nicio răutate în voce.

James a zis că ştie un loc pe Bateman Street, un mic club la subsol, în lunga tradiţie a legendarului Flamingo.

— Or Ronnie Scott's, a spus. Înainte, era Ronnie Scott's.

Nu trecuse multă vreme de când patrulam străzile astea în uniformă, şi am avut un sentiment teribil că

ştiam încotro ne îndreptam. Taică-meu fusese faimos pentru dezavuarea lui totală a petrecerii tinereţii în subsoluri inundate de fum, transpiraţie, muzică şi femei în haine mulate. El amintea că în Flamingo practic trebuie să îţi alegi un loc unde să şezi toată noaptea, pentru că după aia aglomeraţia nu te lăsa să te mişti deloc. The Mysterioso fusese conceput deliberat ca un spaţiu de recreare a acelor vremuri de către o pereche de băieţaşi aşijderea care cel mai probabil ar fi fost chintesenţa antreprenorilor de cartier fără stil şi ţărănoi, dacă nu ar fi fost ambii din Guildford. Numele lor erau Don Blackwood şi Stanley Gibbs, dar îşi ziceau singuri Directoratul. Era foarte rar vreun weekend în care eu şi cu Lesley să nu nimerim chemaţi la o intervenţie pe strada de-afară.

Balamucul nu era niciodată înăuntru, totuşi, pentru că Directoratul angaja cei mai vajnici malaci posibili, îi băga în nişte costume apretate şi le dădea liber la ales cine să intre şi cine nu. Aceştia erau faimos de arbitrari în exercitarea puterilor lor, şi chiar şi la ora unsprezece şi patruzeci şi cinci încă mai era pe stradă o coadă cu oameni cărora nu li se stinsese speranţa.

Întotdeauna a fost pe scena de jazz londoneză tradiţia cu expresiile serioase de fund de oală pe chip şi un tip anume de bărbie strânsă „mda, înţeleg" la intervenţiile prea vivace ale fanilor – companionii mei de faţă încadrându-se în acest din urmă caz. Judecând după clientela de la coadă, vechea tradiţie nu se potrivea cu direcţia comercială demografică a Directoratului. Era jazz-ul pentru costumele Armani, de luat faţa, împopoţonate şi infidele, şi nu mi s-a părut probabil ca eu şi trupa să prindem trierea.

În fine, în mod clar nu trupa, oricum. Şi, ca să fiu sincer, asta îmi era de folos, pentru că deşi trupa începuse să îmi fie dragă, o noapte de jazz semi-profesionist nu a fost niciodată idealul meu de petrecut timpul. Dacă da, taică-meu ar fi fost un om mult mai fericit.

Şi totuşi James, în grandioasa tradiţie beligerantă a scoţienilor, nu era pregătit să renunţe aşa de uşor, nu fără luptă, aşa că, ignorând complet coada, s-a înfipt direct în ofensivă.

— Suntem jazzmen-i, a zis paznicului. Asta trebuie să conteze.

Paznicul, o halcă de muşchi de care ştiam sigur că fusese la mititica la Wandsworth pentru diverse infracţiuni care se terminau în sufixul „agravant”, cel puţin l-a privit atent.

— N-am auzit de tine, a zis.

— Poate, poate, a spus James. Dar suntem cu toţii parte a aceleiaşi stări de spirit, nu? Aceeaşi frăţie a muzicii.

În spatele lui, Daniel şi Max schimbau priviri îngrijorate, dându-se cu jumătate de metru mai în spate.

Eu am înaintat, ca să preîntâmpin violenţa iminentă, iar cum o făceam, am simţit un suflu de „Body and Soul”. *Vestigia* erau subtile, însă în ambianţa din Soho ieşeau în evidenţă ca o briză răcoroasă într-o noapte fierbinte. Şi în mod clar veneau din club.

— Eşti dintre amicii lui? a întrebat paznicul.

Aş fi putut să îi arăt legitimaţia mea, dar de îndată ce se ajunge la asta toţi martorii utili au tendinţa de a se topi în întuneric şi să capete alibiuri impresionant de detaliate.

— Du-te şi spune-le lui Stan şi lui Don că fii-su lui Lord Grant aşteaptă afară.

Chipul paznicului m-a scrutat atent.

— Te ştiu de undeva? a întrebat.

Nu, m-am gândit eu, însă ţi-ai putea aduce aminte de mine din hit-uri de sâmbătă seara precum „sunteţi amabil să vă ridicaţi izmenele? Aş dori să vă arestez” şi „acum puteţi să nu-l mai loviţi, a sosit ambulanţa” sau clasicul „dacă nu te dai la o parte în clipa asta, o să te înhaţ şi pe tine”.

— Fiul Lordului Grant, am repetat.

L-am auzit pe James şoptit în spatele meu:

— Ce căcat a zis?

Când taică-meu avea unsprezece ani, profesorul lui de muzică i-a dat o trompetă la mâna a doua şi a plătit, din propriul buzunar, pentru lecţiile lui. Până la cincisprezece ani, abandonase şcoala, îşi luase un serviciu ca băiat de livrări în Soho şi îşi petrecea tot timpul liber căutând gig-uri. La optsprezece ani, Ray Charles l-a auzit cântând la Flamingo şi a zis – suficient de tare cât să fie auzit de toţi cei care contau – „Dumnezeule, băiatul ăsta chiar ştie să cânte!". Tubby Hayes l-a numit pe taică-meu, în glumă, Lord Grant, şi aşa i-a rămas de-atunci porecla.

Paznicul a apăsat pe bluetooth şi a cerut să vorbească cu Stan, spunându-i ce tocmai îi cerusem. Când a primit răspunsul, am rămas impresionat de felul în care expresia feţei nu i s-a schimbat cu nimic în timp ce s-a dat la o parte şi ne-a poftit să intrăm.

— N-ai amintit că taică-tu e Lord Grant, a zis James.

— Nu e chiar genul de chestie pe care o arunci într-o conversaţie, nu?

— Nu suntem demni, a spus Max în timp ce coboram în club.

— Să vă aduceţi aminte, am zis.

Dacă The Spice of Life era totul lemn învechit şi alamă lucioasă, The Mysterioso era cu podele de ciment şi genul de tapet floral pe care restaurantele indiene le tot scoteau de pe pereţi la renovările din anii 1990. Aşa cum spunea reclama, era întunecat, aglomerat şi surprinzător de mult fum. În goana sa pentru autenticitate, Directoratul o lua evident uşor cu aplicarea legii anti-fumat din 2006. Şi nu numai ţigări, judecând după zumzetul jubilând pe deasupra capetelor clientelei alese. Lui taică-meu i-ar fi plăcut la nebunie locul ăsta, chiar dacă acustica era de tot rahatul. Tot ce ar mai fi avut nevoie ar fi fost un animator de talia unui Charlie Parker suflând de zor într-un colţ, şi ar fi devenit parcul de distracţii tematic perfect.

James şi băieţii, în tradiţia de neclintit a muzicienilor de pretutindeni, s-au îndreptat direct către bar. I-am lăsat în pace şi m-am dat mai aproape de trupă, care, conform însemnelor de pe toba mare, se numeau Funk Mechanics. Fideli numelui, cântau jazz funk pe o scenă care era cu greu ridicată un pic de la nivelul podelei. Erau doi inşi albi cu un tip de culoare la bas şi un roşcat la percuţie, cu o jumătate de kilogram de argint atârnat de diverse părţi ale feţei. În timp ce-mi făceam loc către scenă, mi-am dat seama că executau o versiune funk a „Get Out of Town”, însă îi aplicaseră un ritm stupid de fals latino care mă scotea din pepeni. Lucru care m-a frapat ca fiind ciudat, chiar şi în contextul ăla.

Erau separeuri, cu tapiţerie de catifea roşie şi uzată, întinse de-a lungul pereţilor, iar oamenii îşi aţinteau privirile la ringul de dans. Mesele erau doldora de sticle, iar chipuri, majoritatea palide, ţineau ritmul melodiei clasice pe care o măcelărea în direct formaţia Funk Mechanics. Un cuplu de albi se pupa într-un separeu din capăt. Mâna bărbatului era înfiptă în partea din faţă a rochiei femeii, conturul degetelor lui ieşind obscen de evident prin ţesătura materialului. Imaginea m-a făcut să-mi fie rău şi să mă revolte, şi atunci a fost când mi-am dat seama că aceste senzaţii nu au nimic de-a face cu mine.

Am văzut în călătoriile mele lucruri mult mai rele, şi mie chiar îmi place jazz funk-ul. Probabil că tocmai ce călcasem într-o *lacuna,* o concentrare de magie reziduală. Avusesem dreptate: ceva se petrecea.

Lesley mereu se plângea că sunt mult prea uşor de distras ca să fiu un poliţai bun, însă ea ar fi intrat direct în *lacuna* aceea fără să se gândească de două ori.

James şi trupa şi-au făcut loc prin mulţime ca să îmi facă surpriză cu o sticlă de bere. Am luat o gură şi era bună. Am verificat eticheta şi am văzut că era una scumpă de Schneider-Weisse. Mi-am ridicat

ochii spre cei din trupă, care îşi ţineau propriile sticle în mâini.

— A fost din partea casei, a strigat Max, un pic entuziasmat.

Simţeam cum lui James îi stă pe limbă să mă întrebe de taică-meu, dar, din nefericire pentru el, era zgomot prea mare şi mult prea aglomerat ca să poată să-nceapă subiectul.

— Deci ăsta-i stilul modern, a urlat Daniel.

— Aşa am auzit, a urlat şi James.

Şi atunci m-a pocnit, *vestigia* reci şi distante printre fierbinţeala trupurilor de pe ringul de dans. Am realizat că erau diferite de urmele de magie care plutiseră deasupra lui Cyrus Wilkinson. Acestea erau mai proaspete, mai concise, iar în spatele solo-ului era o voce feminină care cânta – *Inima mea e tristă şi însingurată.* Din nou, mirosul de praf şi lemn frânt.

Şi altceva – *vestigia* din jurul lui Cyrus se manifestaseră sub forma unui saxofon, dar ce simţeam acum era în mod clar un trombon. Taică-meu a strâmbat întotdeauna nasul la tromboane. Zicea că era OK într-o formaţie de alămuri, dar că nu poţi număra pe degetele de la un picior ocaziile unor solo-işti de trombon decenţi. E un instrument prea dificil ca să îl poţi lua în serios, însă chiar şi taică-meu admitea că un om care ar putea să ţină un solo de trombon are ceva special. După care trecea la Kai Winding sau la J.J. Johnson. Însă inşii de pe scenă aveau trompetă, bas electric şi tobe – niciun trombon.

Aveam oribila senzaţie că sunt pe cale să îmi alunece peştele din mână.

Am lăsat *vestigia* să mă ghideze prin mulţime. În stânga scenei era o uşă pe jumătate ascunsă în spatele unui turn de boxe, cu indicativul DOAR PERSONALUL scris cu vopsea galbenă pe fundal negru. Când am ajuns la uşă, mi-am dat seama că trupa mă urmase ca oile pierdute. Le-am zis să stea afară – bineînţeles, m-au urmat oricum.

Uşa dădea direct în camera verde / camera de schimbat / locul de depozitare, un spaţiu îngust şi lung ce îmi sugera un depozit de cărbuni reconvertit. Pereţii era tapaţi cu postere de demult ale trupelor şi concertelor trecute. Un cabinet demodat de machiaj ca la vechile teatre, cu un rând de becuri rotunde deasupra, era înghesuit între frigiderul de dimensiuni americăneşti şi o masă pliabilă acoperită cu o husă roşu şi verde ca de Crăciun. O pădure de sticle de bere înfundau o măsuţă de cafea, iar o femeie albă, tânără, pe la vreo douăzeci de ani, moţăia pe una din cele două canapele din piele care umpleau restul încăperii.

— Deci aşa trăieşte cealaltă jumătate, a zis Daniel.

— Face ca toţi anii ăştia de repetiţii aproape să merite, a spus Max.

Femeia de pe canapea s-a ridicat şi s-a uitat fix la noi. Purta pantaloni de stambă care erau slăbiţi la talie şi un tricou galben cu textul AM ZIS NU, AŞA CĂ DU-TE DRACULUI imprimat la piept.

— Vă pot ajuta cu ceva? a zis ea.

Era dată cu un jur roşu închis care i se întinsese pe un obraz.

— Caut trupa, am spus.

— Nu asta facem toţi? a zis ea şi şi-a ridicat palma. Mă cheamă Peggy.

— Trupa? am întrebat, ignorându-i mâna întinsă.

Peggy a oftat şi şi-a dat la o parte buclele de pe umeri, fapt care i-a împins în faţă pieptul şi a atras atenţia generală – mai puţin cea a lui Daniel, desigur.

— Nu-s pe scenă? a întrebat ea.

— Trupa de dinaintea lor, am zis.

— Au plecat, a spus Peggy. Ah, curva-ia, a zis c-o să mă trezească după set-ul lor. Asta chiar că-i prea de tot.

— Care e numele trupei? am întrebat.

Peggy s-a rostogolit de pe canapea şi a început să-şi caute pantofii.

— Sincer, a început ea, nu-mi amintesc. Erau trupa lu' Cherry.

— Au avut un muzician la trombon? am întrebat. Unul bun?

Max îi găsise pantofii pe după cealaltă canapea. Aveau toc cui de zece centimetri, sandale cu degete libere care eram destul de convins că nu mergeau cu pantalonii de stambă.

— Aşa-ş zice, a spus ea. Ăsta-r fi Mickey. E unu'n- tru-un milion.

— Ştii pe unde se duceau după gig?

— Nop, 'pare rău, a zis ea. Eu doar mă las dusă de ritm.

Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca mine. Pantalonii de stambă se lăbărţau la şolduri, lăsând vederii o piele palidă şi o linie scurtă a chiloţilor de mătase stacojii. M-am răsucit pe călcâie – pierdusem *vestigia* atunci când intrasem în cameră, iar Peggy nu mă ajuta la concentrare. Am prins sclipiri ale altor lucruri, mirosul de lavandă, cel al capotei unei maşini lăsate în soare şi un ţiuit strident precum cel al liniştii de după un zgomot puternic.

— Cine sunteţi? a întrebat Peggy.

— Suntem poliţia jazz-ului, a zis James.

— El e poliţia jazz-ului, a spus Maz, referindu-se la mine, presupun. Noi suntem mai degrabă clandestinii de pe Old Compton Street.

Asta m-a făcut să râd, fapt care indica nivelul meu sporit de beţie.

— A intrat Mickey în belele? a întrebat Peggy.

— Doar dacă şi-a scurs balele din sufleur pe umerii cuiva, a zis Max.

Nu mai aveam timp de zeflemele. Mai era o a doua uşă în camera aceea, desemnată ca ieşire de incendiu, aşa că m-am îndreptat într-acolo. De partea cealaltă se afla un alt coridor îngust, cu cărămidă expusă, gri, pe jumătate blocat cu maldăre de mobilă, lăzi şi pungi negre de plastic, în spectaculoasă contradicţie cu reglementările Departamentului de Sănătate Publică. O altă uşă de incendiu, de data asta cu mâner unidirecţional,

ducea pe nişte trepte la nivelul străzii. Mânerul uşii de la capătul scărilor era ilegal blocat cu un lanţ de bicicletă.

Nightingale are o vrajă care poate imediat să pocnească o încuietoare, dar, aparent, eu încă mai am cel puţin un an până să ajung la lecţia respectivă. A trebuit să improvizez. M-am oprit la o distanţă sigură şi am proiectat una din bombele mele de lumină incorecte. Ce lipseşte în fineţe e compensat de ferocitate. A fost nevoie să fac un pas înapoi de la căldură şi, privind chiorâş, am zărit cum încuietoarea se topeşte în miezul micului glob de lumină. Când am considerat că încuietoarea era suficient de moale, am dat drumul vrăjii, iar globul a pocnit ca un balon de săpun. Apoi am făcut în minte o *forma* de *Impello* elementară. Era cea de a doua *forma* pe care o învăţasem vreodată, aşa că e ceva la care mă pricep. *Impello* mişcă obiectele, în cazul de faţă linia centrală a uşii duble. Asta a lovit uşa şi a trântit-o de pereţi, spărgând încuietoarea suficient de tare încât să scoată una din balamale.

Era o chestie impresionantă, chiar şi eu trebuia să admit. Cu atât mai mult au fost de aceeaşi părere clandestinii, care o luaseră şi ei pe scări în sus, în spatele meu.

— Ce paştele mă-sii a fost asta!? a strigat James.

— Gumă de mestecat termală, am zis eu, cu speranţă-n suflet.

Alarma de incendiu din club s-a pornit – era timpul să o iau din loc. Eu şi clandestinii am mers nonşalant la plimbare pe cei cincizeci de metri până la colţul cu Frith Street, dar cu vigoarea unor calificări la Jocurile Olimpice. Se făcuse suficient de târziu pentru ca turiştii să înceapă să se îndrepte către hotelurile lor, iar strada era cuprinsă de zgomotul tipilor şi tipeselor.

James s-a pus în faţa mea şi m-a făcut să mă opresc.

— Asta are de-a face cu moartea lui Cy, aşa-i?

Era prea evident ca să îl contrazic.

— Poate, am zis. Nu ştiu.

— I-a făcut cineva ceva lui Cyrus? a mai întrebat el.

— Nu ştiu, am spus. Dacă tocmai ce v-aţi fi terminat gig-ul, voi unde v-aţi fi dus?

— The Potemkin are licenţă pentru târziu în noapte, a zis Max.

Avea sens. Acolo puteai să iei mâncare şi, cel mai important, alcool până la cinci dimineaţa. M-am îndreptat spre Frith Street, cu clandestinii în coadă. Voiau să ştie ce se petrece – şi la fel voiam şi eu. James s-a dovedit în mod special periculos de insistent.

— Eşti îngrijorat că acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi trombonistului? a întrebat el.

— Poate, am zis. Nu ştiu.

Am întors pe Old Compton Street şi de îndată ce am zărit pâlpâind lumina albastră a ambulanţei am ştiut că e prea târziu. Era parcată afară, cu portierele din spate deschise şi, judecând după felul lejer în care paramedicii se mişcau, fie victima era nevătămată, fie foarte moartă. Nu aş fi pariat pe nevătămată.

O mulţime pestriţă de gură cască se adunase sub ochiul vigilent al câtorva poliţişti comunitari şi un ofiţer pe care l-am recunoscut de la bârlogul din Charing Cross.

— Purdy, am strigat, iar el s-a uitat peste umăr. Care-i zarva?

Purdy s-a hodorogit spre mine. Când porţi vestă antiglonţ, centura plină, bastonul extensibil, cască ţuguiată, apărătoare de umeri, radioul Airwave, cătuşe, spray cu piper, carneţelul şi batoanele Mars de urgenţă, hodorogit se cheamă felul în care te mişti. Phillip Purdy avea o reputaţie destul de solidă ca „purtător de uniformă”: asta înseamnă un poliţai care nu e bun de altceva decât să poarte uniforma. Dar tot răul înspre bine – nu-mi doream eficienţă. Poliţaii eficienţi pun prea multe întrebări.

— Ridicare cu ambulanţa, a zis Purdy. Omul a picat mort lat direct în mijlocul străzii.

— Să aruncăm o privire? am sucit-o eu ca întrebare.

Politeţea se răsplăteşte.

— Eşti pe tură?

— Nu ştiu până ce nu arunc o privire, am zis.

Purdy a mormăit şi m-a lăsat să trec.

Paramedicii tocmai ridicau victima pe patul mobil. Era mai tânăr decât mine, cu pielea închisă la culoare şi cu trăsături africane – nigerian sau ghanez, dacă ar fi fost să ghicesc, sau mai probabil avusese un părinte dintr-una din părţile alea. Era îmbrăcat smart: pantaloni chino, haină de costum pe comandă. Paramedicii îi sfâşiaseră cămaşa scumpă de bumbac pentru a folosi defibrilatorul. Ochii îi erau larg deschişi, căprui închis şi goi.

Nu era nevoie să mă apropii mai mult. Dacă ar fi cântat „Body and Soul” mai tare de-atât, aş fi putut să închid strada şi să vând bilete.

I-am întrebat pe cei de la primul ajutor care ar fi cauza decesului, însă ei au ridicat din umeri şi au zis că atac de cord.

— E mort? l-am auzit pe Max în spatele meu.

— Nu, doar îi place lui să stea pe spate şi să se uite la stele, a spus James.

L-am întrebat pe Purdy dacă a reuşit identificarea, iar el a ridicat mai sus o pungă Ziploc cu un portofel înăuntru.

— E cazul tău? a întrebat el.

Am dat din cap că da, am luat punga şi am semnat atent documentele, asigurându-mă că sunt respectate regulile de conformare a probelor, pentru a preîntâmpina viitoare reclamaţii juridice, înainte de a-mi îndesa pachetul în buzunarul jachetei.

— Mai era cineva cu el?

Purdy a scuturat din cap.

— Nimeni pe care să-l fi văzut.

— Cine a sunat la 112?

— Nu ştiu, a spus Purdy. De pe mobil, probabil.

Sunt ofiţerii ca Purdy cei care dau Poliţiei Metropolitane reputaţia neîntinată a serviciului public capabil să nască invidiile unei lumi întregi.

În timp ce se urca patul mobil în ambulanţă, l-am auzit pe Max făcându-i-se foarte zgomotos de rău.

Purdy l-a fixat pe Max cu acelaşi interes particular pe care orice poliţai îl are în dotare după o tură lungă de noapte de sâmbătă şi care ar putea cu uşurinţă face să dureze cel puţin două ore trimisul în celulă al unui arestat pentru ebrietate-şi-perturbare-a-liniştii-publice. Hârţogărie de completat în cantină, cu o cană de ceai şi un sandviş – blestemul birocratic ce ţine ofiţerii buni de poliţie departe de linia întâi în care se întâmplă acţiunea! L-am dezamăgit pe Purdy spunându-i că o să am eu grijă de lucruri.

Paramedicii au spus că vor să o ia din loc, însă eu le-am zis să mai aştepte un pic. Nu voiam să risc ca trupul să se rătăcească înainte ca dr. Walid să aibă ocazia să arunce un ochi, dar mai şi voiam să ştiu dacă insul cântase la The Mysterioso. Dintre clandestini, Daniel părea cel mai sobru.

— Daniel, am întrebat, eşti treaz?

— Da, a zis el. Şi din ce în ce mai treaz cu fiecare secundă care trece.

— Eu trebuie să mă duc cu ambulanţa. Poţi să dai o fugă înapoi la club şi să iei o copie a playlist-ului? Sună-mă – i-am zis şi i-am dat cartea mea de vizită – după ce reuşeşti.

— Crezi că şi lui i s-a întâmplat acelaşi lucru? a spus. Lui Cyrus, mă refer.

— Nu ştiu, am zis. Imediat ce ştiu ceva, vă sun.

Paramedicii au strigat la mine.

— Vii sau ce?

— Eşti OK cu asta?

Daniel a rânjit la mine.

— Jazzman, nu? a zis el.

Mi-am ridicat pumnul şi, după o clipă în care nu s-a prins, Daniel l-a bătut de-al meu.

M-am cocoţat în ambulanţă, iar paramedicul a închis portierele în urma noastră.

— Mergem la UHC? am întrebat.

— Asta-r fi ideea, a zis.

Nu ne-am mai deranjat să pornim sirena şi luminile.



Nu ai cum să depozitezi pur şi simplu un cadavru la morgă. Pentru început, trebuie să fie certificat de un doctor bona fide. Nu contează în câte bucăţi e corpul; până ce nu zice un doctor acreditat de BMA că e mort, ocupă, birocratic vorbind, un stadiu intermediar asemenea unui electron, o pisică atomică într-o cutie, şi autoritatea de a purta ceea ce ar fi echivalentul unei investigaţii criminalistice pe propria mea răspundere.

Sâmbătă dimineaţa la Urgenţe e întotdeauna o bucurie, cu tot sângele ăla şi ţipetele şi regurgitările prelungi pe măsură ce pileala îşi pierde efectul şi intră în ecuaţia durerea. Orice ofiţer de poliţie care se simte suficient de abil în public încât să îşi arate faţa poate să se trezească într-o duzină de altercaţii incitante, de multe ori implicând pe Ken şi pe prietenul lui cel mai bun Ron şi *nu e ca şi cum făceam ceva, domnule poliţist, jur, era, gen, cu totul neprovocat.* Aşa că am rămas în rezerva de analize, alături de drăguţul meu cadavru, mulţumesc foarte mult. Am împrumutat o pereche de mănuşi chirurgicale dintr-un sertar şi i-am cotrobăit prin portofel.

Numele întreg al lui Mickey Ososul era, conform carnetului de conducere, Michael Adjayi. Aşadar, familie nigeriană, şi, conform datei de naştere, Michael tocmai ce împlinise nouăsprezece ani.

Maică-ta o să fie tare cătrănită pe tine, am zis eu în gând, trist.

Avea un mănunchi de carduri: VISA, Mastercard, cărţi de credit şi un card de la Uniunea Muzicienilor. Mai era două cărţi de vizită, inclusiv una de la agentul lui – mi-am trecut detaliile în carneţel. După care am pus cu grijă totul la loc, în punga de probe.

Abia pe la un sfert de ceas după ora trei a apărut un doctor junior şi a pronunţat în sfârşit decesul definitiv al lui Michael Adjayi. A mai durat alte

două ore după ce am declarat cadavrul loc al crimei pentru a obţine copii după toate documentele relevante, cele ale paramedicilor şi notele doctorului, şi pentru a putea duce corpul jos şi în siguranţă, la morgă, unde să aştept ca dr. Walid să-şi urmeze procedurile lui blajine. Asta mă lăsase doar cu cea mai încântătoare parte, cea în care contactez rudele victimei şi dau vestea. În ziua de azi, cea mai uşoară cale de a face aşa ceva e să apuci mobilul cuiva şi să vezi ce apare în istoricul apelurilor. Predictibil, Mickey avusese un iPhone. L-am găsit în buzunarul din interior al sacoului, dar ecranul era stins şi nu mai era nevoie să încerc să îl deschid ca să îmi dau seama că chip-ul era prăjit. L-am pus într-o a doua pungă de probe, însă nu m-am mai deranjat să îl etichetez – urma să meargă cu mine înapoi la Bizarerie. Odată ce am fost convins că nimeni nu va interfera cu cadavrul, l-am sunat pe dr. Walid. Nu vedeam niciun motiv pentru care l-aş fi trezit, aşa că am sunat pe numărul de la birou şi am lăsat un mesaj pentru el, pentru a doua zi dimineaţa.

Dacă Mickey era într-adevăr o a doua victimă, asta însemna că magicul criminal de jazzmen-i – şi trebuia să găsesc un nume mai bun pentru el – a lovit la o distanţă mai mică de patru zile.

M-am întrebat dacă mai există o apropiere asemănătoare în lista de decese a dr-ului Walid. Era nevoie să verific atunci când m-aş întoarce în grota ştiinţei de la Bizarerie. Tocmai dezbăteam dacă să mă întorc acasă şi să mă pun să dorm sau să aţipesc în camera personalului morgii când mi-a sunat telefonul. Nu am recunoscut numărul.

— Alo, am zis.

— Aici Stephanopoulos, a spus Detectiv Sergent Stephanopoulos. Serviciile tale specifice sunt cerute.

— Unde?

— Dean Street, a zis.

Din nou, Soho. Desigur, de ce nu?

— Pot să întreb despre ce caz e vorba?

— Cel mai groaznic tip de crimă, a zis ea. Adu cu tine o pereche de rezervă de încălţări.

Dincolo de un anumit punct, cafeaua are şi ea limitele ei, şi dacă nu ar fi fost odorizantul cu miros neplăcut pe care îl folosea şoferul meu morocănos leton, e posibil ca altfel să fi adormit pe bancheta din spate a taxiului.

Dean Street era închisă, de la colţul cu Old Compton Street până unde se întâlneşte cu Meard Street. Am numărat cel puţin două dube Sprinter nemarcate şi un stol de Open Astra argintii, semn clar că o Echipa de Investigaţii Majore e la locul faptei.

Un DC pe care l-am recunoscut de la Echipa Criminalistică Belgravia mă aştepta după bandă. Puţin mai sus pe Dean Street, un cort medico-legal fusese ridicat deasupra intrării în Groucho Club – arăta la fel de ispititor ca un exerciţiu de război biologic.

Stephanopoulos mă aştepta înăuntru. Era o femeie scundă, înspăimântătoare, ale cărei capacităţi legendare de răzbunare îi câştigaseră titlul de ofiţer lesbian cel mai puţin probabil să înghită o remarcă frivolă referitoare la orientarea ei sexuală. Era îndesată şi avea un chip pătrat care nu era deloc ajutat de bluza Sheena Easton care putea fi numită, ironic, şic lesbi, însă numai dacă râvneai să suferi.

Deja purta costumul de unică folosinţă albastru şi o mască de faţă îi atârna la gât. Cineva eliberase o pereche de scaune pliabile de undeva şi aşezase acolo un alt costum medico-legal, pentru mine. Noi le spunem costume Noddy, şi transpiri ca niciunde atunci când le porţi. Am observat că erau urme de sânge în jurul gleznelor lui Stephanopoulos, pe chestiile de plastic ca nişte pungi cu care îţi înfăşori pantofii.

— Ce mai face şeful tău? a întrebat DC Stephanopoulos în timp ce eu m-am aşezat şi am început să trag costumul în sus.

— Bine, am zis. Al dumneavoastră?

— Bine, a zis ea. Se întoarce la post luna viitoare.

Stephanopoulos ştia adevărul despre Bizarerie. Un număr surprinzător de mare de ofiţeri superiori ştiau; doar că nu era genul de chestie despre care să discuţi în conversaţiile politicoase.

— Sunteţi SIO al cazului, doamnă? am întrebat.

Ofiţerul Senior de Investigaţie al unei infracţiuni majore era de obicei măcar un detectiv inspector, nu un sergent.

— Bineînţeles că nu, a spus Stephanopoulos. Avem un DCI împrumutat de la Havering CID, dar el a adoptat o modalitate laxă de management în care ofiţeri experimentaţi îşi asumă rolul în contexte în care au cea mai mare experienţă.

Cu alte cuvinte, s-a închis la el în birou şi a lăsat-o pe Stephanopoulos să se descurce cu munca de jos.

— E întotdeauna o plăcere să vezi ofiţeri seniori adoptând o poziţie inovatoare în relaţia lor pe verticală, am zis, şi am fost răsplătit cu ceva ce aproape că a semănat cu un zâmbet.

— Eşti gata?

Mi-am tras gluga peste cap şi am strâns şiretul. Stephanopoulos mi-a înmânat o mască de faţă, iar eu am urmat-o în interiorul clubului. Holul era amenajat pe jos cu plăci albe care, în ciuda atenţiei evidente acordate, aveau dâre de sânge care duceau printr-o pereche de porţi cu şipci de lemn.

— Corpul e jos, la toaleta domnilor, a zis Stephanopoulos.

Scările către scena crimei erau atât de înguste, încât a trebuit să aşteptăm o gloată de medico-legişti să urce înainte de a putea coborî noi. Nu există aşa ceva precum echipe medico-legale complete. E foarte scump, aşa că ceri bucăţi din ele de la Ministerul de Interne, ca pe o comandă chinezească la pachet. Judecând după numărul de costume Noddy trecând pe lângă noi, Stephanopoulos optase pentru meniul de super-lux pentru şase, cu extra orez cu ou. Eu eram, presupuneam, prăjitura cu răvaş.

Asemenea majorităţii toaletelor din West End-ul Londrei, cele de la Groucho erau înghesuite şi cu tavanul jos, de la reorganizarea subsolului unei case de locuit. Conducerea le aliniase cu panouri alternative de oţel sablat şi Perpex roşu-cireaşă – era ca un nivel de joc din *System Shok 2* cu fiori la puterea a doua.

— L-a găsit îngrijitorul de serviciu, a zis Stephanopoulos, ceea ce explica urmele de paşi cu sânge.

Pe dreapta erau chiuvete pătrate din porţelan, în faţa unui şir de pisoare standard, iar deoparte în dreapta, ridicat pe câteva trepte, era singura cabină de toaletă. Uşa era blocată deschis cu două rânduri de bandă adezivă. Nu aveam nevoie să ştiu ce era înăuntru.

E ciudat cum procesează mintea scena unei crime. În primele câteva secunde, ochii ţi se feresc de la oroare şi se fixează pe ceva mundan. El era un tip de vârstă mijlocie şi era aşezat pe vasul de WC. Umerii erau lăsaţi şi bărbia i se odihnea la piept, făcând dificil să îi vezi faţa, dar avea păr şaten şi un început de chelie în creştetul capului. Purta o haină de tweed scumpă, însă uzată, care fusese trasă pe jumătate de pe umeri, lăsând la iveală o cămaşă chiar bună, bleu cu dungi albe. Pantalonii îi erau în jurul genunchilor, coapsele palide şi păroase. Mâinile îi atârnau inerte între picioare; am presupus să îşi strângea gonada chiar până în clipa în care să îşi piardă cunoştinţa. Palmele erau lipicioase de la sânge, gulerele hainei şi ale cămăşii îmbibate. M-am forţat să mă uit la rană.

— Isuse Hristoase! am zis.

Sângele cursese în vasul de toaletă şi nu aş fi vrut pentru nimic în lume să fiu sărmanul responsabil de la medico-legal care ar fi trebuit să pescuiască pe-acolo mai târziu. Ceva retezase penisul bărbatului, direct de la rădăcină, imediat deasupra feselor, şi, dacă nu mă înşelam, îl lăsase strângând locul până ce sângerase de moarte.

Era oribil, însă mă îndoiam că Stephanopoulos mă târâse aici jos pentru un curs inopinat în teoria scenei-crimelor. Trebuia să fie ceva mai mult de-atât, aşa că am reuşit să mă uit din nou la rană, iar de data asta am văzut legătura. Nu sunt expert, dar judecând după marginile neregulate ale rănii, cred că nu fusese făcută cu un cuţit.

M-am ridicat, iar Stephanopoulos m-a privit aprobator. Probabil pentru că nu m-am apucat imediat să mă ţin de zona inghinală şi să o iau la fugă scâncind.

— Ţi se pare familiar? a întrebat.

4.
A ZECEA PARTE DIN CENUŞA MEA

Clubul Groucho – numele intenţionând să reflecte faimosul citat[4]- a fost înfiinţat cam în aceeaşi perioadă în care m-am născut eu, cu scopul de a servi genul de artişti şi profesionişti media care-şi permiteau să plătească pentru postmodernismul lor ironic. În general, rămânea sub radarul poliţiei, pentru că oricât de anti-sistem îi erau patronii, în general nu se reflecta vineri seara pe străzile din jur. Sau cel puţin nu dacă nu exista o şansă de a ajunge pe prima pagină a ziarelor din ziua următoare. Destule vedete demne de dezintoxicare se duceau acolo ca să sprijine un ecosistem nişat de paparazzi lipiţi de trotuarul de vis-a-vis de intrare. Asta explica şi de ce Stephanopoulos sigilase strada. Îmi imaginez că fotografii erau acum la fel de agitaţi şi ofensaţi ca un băieţel de cinci ani.

— Vă gândiţi la St John Giles? am întrebat.

— MO-ul[5] este destul de unic, a zis Stephanopoulos.

St John Giles era un prezumptiv violator de sâmbătă seara a cărui carieră a fost, la propriu, retezată într-un club de către o femeie, sau cel puţin ceva care arăta a femeie, care i-a muşcat penisul cu… vaginul ei. *Vagina dentata* se cheamă, şi niciun caz verificabil medical nu a fost înregistrat vreodată. Ştiu deoarece dr. Walid şi cu mine ne-am întins taman până în secolul şaptesprezece ca să găsim ceva asemănător.

— Ai făcut vreun progres în cazul ăla? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu, am zis. Avem semnalmentele, descrierea din partea prietenul lui şi câteva imagini CCTV neclare, şi asta-i tot.

— Măcar putem să începem o victimologie comparativă. Vreau ca tu să suni la Belgravia, să iei

numărul cazului şi să îţi treci nominalele în anchetă, a spus ea.

Un „nominal” e o persoană care a intrat în atenţia unei investigaţii şi a fost înregistrată în sistemul de infracţiuni majore HOLMES. Declaraţii ale martorilor, probe medico-legale, notiţele unui detectiv la un interviu, chiar şi capturile CCTV sunt toate mălai pentru moara compostoare a anchetei. Sistemul iniţial a fost dezvoltat ca rezultat direct al Anchetei Byford, în cazul Spintecătorului din Yorkshire. Spintecătorul, Peter Sutcliffe, fusese intervievat de mai multe ori înainte să fie prins, accidental, la un control rutier de rutină. Poliţia poate să trăiască pe mai departe cu corupţia, abuzurile sau tirania, dar să arate idioată este intolerabil. În lipsa unui ţap ispăşitor convenabil, poliţia a fost forţată să profesionalizeze o cultură care, până în acea clipă, se mândrea cu a fi compusă din amatori netalentaţi. HOLMES era parte din acest proces.

Pentru ca datele să fie utile, trebuiau să fie introduse în formatul corect şi verificate pentru a se asigura că orice detalii relevante fuseseră subliniate şi indexate. Nu mai are rost să fie spus că eu nu făcusem niciunul din aceşti paşi în cazul St John Giles, nu încă. Am fost tentat să explic faptul că lucrez într-un departament compus din două persoane, dintre care unul abia ce prinsese ideea televiziunii prin cablu, dar bineînţeles că Stephanopoulos deja ştia asta.

— Da, şefa, am zis. Care e numele victimei?

— Jason Dunlop. Membru al clubului, jurnalist independent. Se cazase într-unul din dormitoarele de la etaj. Ultima dată a fost văzut urcând treptele de lemn de la Bedfordshire, puţin după ora unsprezece, şi găsit aici puţin după ora trei de către echipa de curăţenie de noapte.

— Care a fost ora decesului? am întrebat.

— Undeva între unu şi un sfert şi două şi jumătate, mai mult sau mai puţin, cu marja obişnuită de eroare.

Până ce patologul nu-l va fi deschis, marja de eroare putea fi o oră în orice direcţie.

— E ceva *special* la el? a întrebat ea.

N-a fost nevoie să o întreb la ce se referea prin *special.* Am oftat. Nu eram chiar nerăbdător să mă apropii atât de mult din nou, însă m-am ghemuit şi am folosit ocazia ca să arunc o privire clară asupra chipului omului. Faţa îi era vlăguită, dar gura era închisă datorită felului în care îi stătea bărbia la piept. Nu am recunoscut nicio expresie facială şi m-am întrebat cât timp oare stătuse acolo ţinându-se de gonadă până să moară. La început, am crezut că nu era niciun semn de *vestigia,* după care, foarte vag, în calibrul de sutime de miime de chefnit, am prins impresia unui vin de porto, melasă, gustul de dulciuri şi mirosul unor lumânări.

— Deci? a întrebat ea.

— Nu chiar, am zis. Dacă a fost atacat de magie, nu a fost în mod direct.

— Mi-aş dori să nu îi mai spui în felul acesta, a zis Stephanopoulos. N-am putea să ne referim ca la „alte mijloace”?

— Dacă preferaţi, şefa, am zis. E posibil ca atacul ăsta să nu aibă nimic de-a face cu „alte mijloace”.

— Nu? O femeie cu dinţi în fofoloanca ei? Aş zice că se încadrează destul de bine la „altele”, nu crezi?

Eu şi cu Nightingale discutasem despre subiect după primul atac.

— E posibil să poarte o proteză, ştiţi, ca un set de dantură, doar că inserat în… vertical. Dacă a făcut o femeie asta, nu credeţi că ar fi putut să…

Mi-am dat seama că gesticulam ca un bici, aşa că m-am oprit.

— Păi, eu n-aş putea s-o fac, a spus Stephanopoulos. Însă mulţumesc, sergent, pentru această speculaţie fascinantă. În mod sigur o să mă ţină trează toată noaptea.

— Nu la fel de mult ca pe bărbaţi, doamnă, am spus şi mi-am dorit imediat să nu o fi făcut.

Stephanopoulos mi-a aruncat o privire ciudată.

— Eşti un adevărat neobrăzat de soi, aşa-i? a zis ea.

— Scuze, şefa, am spus.

— Ştii ce-mi place, Grant? O înjunghiere ca la carte de vineri seara, vreun biet prostănac uitându-se strâmb la vreun nenorocit care-l taie, a zis. E o motivaţie pe care pot să o înţeleg.

Ne-am oprit amândoi pentru o clipă şi am contemplat ceaţa deja depusă a zilei de ieri.

— Nu eşti oficial parte din această investigaţie, a spus Stephanopoulos. Consideră că eşti doar un consultant. Eu sunt Ofiţerul Senior de Investigaţie, şi dacă o să consider că am nevoie de tine, o să te strig. S-a înţeles?

— Da, şefa, am zis. Sunt câteva piste pe care aş putea să le urmăresc, „alte mijloace" de a proceda cu investigaţia.

— Rezonabil, a zis Stephanopoulos. Dar orice acţiune pe care eşti pe cale să o întreprinzi trebuie să fie mai întâi aprobată de mine. Orice pistă normală o treci mai întâi prin HOLMES, şi în schimb eu o să mă asigur că orice chestie dubioasă te va implica şi pe tine. E clar?

— Da, doamna directoare, am spus.

— Bun băiat, a zis ea.

Mi-am dat seama imediat că îi plăcuse partea cu „doamna directoare".

— Acum, valea şi să sperăm că nu mai trebuie să te văd de acum încolo.

Am urcat înapoi la cortul echipei medico-legale şi mi-am dat jos costumul Noddy, însă cu grijă, să fiu sigur că nu mânjesc hainele cu sânge.

Stephanopoulos îşi dorea ca implicarea mea să fie sub radar. Ţinând cont că răscoala de la Covent Garden băgase în spital patruzeci de persoane, condusese la arestarea a alţi două sute, inclusiv cea mai mare parte a distribuţiei din piesa *Billy Budd,* rezultase în spitalizarea unui asistent adjunct al Comisarului, după care în suspendare disciplinară, iar propriul director al lui Stephanopoulos în concediu medical după ce îi înfipsesem o seringă

plină cu tranchilizant de elefanţi (în apărarea mea, încerca în acea clipă să mă spânzure) – şi asta fusese înainte ca Royal Opera House să fie devastată şi piaţa arsă din temelii –, sub radar era numai bine pentru mine.

Am ajuns înapoi la Bizarerie şi l-am găsit pe Nightingale în camera de mic-dejun, servindu-se din kedgeree-ul de pe un platou pe care Molly insista să îl aşeze pe bufet în fiecare dimineaţă, fără excepţie. Am ridicat capacul de la un alt platou şi am dezvăluit nişte cârnaţi Cumberland şi ouă ochiuri. Uneori când ai stat treaz toată noaptea, eşti în stare să substitui somnul cu un mic-dejun bun şi prăjit. A avut suficient efect ca eu să pot să îl pun la curent pe Nightingale cu corpul din Groucho Club, deşi m-am ţinut departe de cârnatul Cumberland, din cine ştie ce motiv. Toby stătea în fund lângă masă şi mi-a dat privirea fixă de alertă a unui câine care e gata să înghită orice cărnuri comestibile pe care viaţa i le-ar arunca în cale.

Atunci când tristul St John Giles fără penis ni se supusese atenţiei noastre, adusesem la bord un dentist medico-legal care să confirme că dinţii făcuseră paguba, şi nu un cuţit sau o capcană în miniatură pentru prins urşi, sau ceva asemănător. Dentistul înaintase ca rezultat reconstrucţia cea mai probabilă a configuraţiei dinţilor. Arăta remarcabil de similar unei guri umane, doar că mai îndesată şi cu orientare verticală. În opinia lui, caninii şi incisivii erau în mare asemănători cu cei ai gurii umane, însă premolarii şi molarii erau neobişnuit de subţiri şi de ascuţiţi. „Evocă mai degrabă un carnivor, decât un omnivor”, spusese atunci dentistul. Era un om de treabă şi profesionist, însă am avut impresia distinctă că era de părere că facem mişto de el.

Asta a condus la o dezbatere bizară referitoare la procesul digestiei umane, care nu a fost clarificată până ce nu am ieşit şi am cumpărat nişte manuale şcolare de biologie şi am discutat cu Nightingale

despre stomac, intestinele mari, intestinele mici şi la ce serveau fiecare. Când l-am întrebat dacă pe vremea lui s-a acoperit subiectul la cursurile din vechea lui şcoală primară, el a zis că era posibil să fi fost, însă nu dăduse prea mare atenţie. Când l-am întrebat ce îi atrăgea atenţia, el a zis că rugby-ul şi vrăjile.

— Vrăjile? am întrebat. Vreţi să spuneţi că aţi urmat cursurile la Hogwarts?

Fapt care a dus la a-i explica ce se petrece în cărţile din seria *Harry Potter,* moment în care el a spus că da, a fost la o şcoală pentru fiii unor anumite familii cu puternice tradiţii magice, dar că nu prea semăna cu şcoala din cărţi. Deşi lui i-ar fi plăcut ideea de Quidditch, de cele mai multe ori jucau rugby, iar folosirea magiei pe terenul de sport era strict interzisă.

— Jucam totuşi propria noastră versiune de squash, a zis el. Folosind mişcările diverselor *forma;* poate să devină antrenat de-a dreptul.

Şcoala însăşi fusese rechiziţionată de armată în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, iar până ce să fie returnată circuitului civil pe la început de 1950, nu mai erau suficienţi copii ca să se justifice.

— Sau suficient de mulţi profesori, a spus Nightingale, după care a rămas tăcut o lungă perioadă.

M-am obişnuit să nu mai aduc în discuţie subiectul acesta.

Am petrecut destul de mult timp trecând prin referinţele din bibliotecă privind *Vagina dentata,* fapt care m-a dus la *Exotica* lui Wolfe. Ce era Polidori pentru morţile macabre, asta era Samuel Erasmus Wolfe pentru fauna exotică şi ceea ce dr. Walid numeşte „critptozoologie legistă”. A fost contemporan cu Huxley şi Wilberforce şi era la zi cu, atunci, cele mai noi teorii ale evoluţiei. În introducerea sa la *Rolul magiei în inducerea eredităţilor pseudo-lamarkiene*, argumentează că expunerea la magie este capabilă să inducă modificări ale unui organism care pot fi după aceea

moştenite de către progenituri. Printre geneticienii moderni, acest lucru este cunoscut drept „ereditate slabă” şi, dacă este îmbrăţişată ştiinţific, poate determina arătatul cu degetul şi luatul în derâdere. Suna plauzibil, dar, din nefericire, înainte de a putea finaliza partea din carte în care se demonstra teoria, Wolfe a fost ucis de un rechin în timp ce cutreiera apele de pe lângă Sidmouth.

M-am gândit că, la nivel de teorie, ar putea explica „evoluţia” multor creaturi detaliate în *Exotica.* Wolfe evitase să menţioneze în teoria lui pe *genii locorum,* zeii locali, care în mod clar existau. Însă vedeam cum dacă o persoană putea să cadă sub influenţa unei magii vaste şi subtile care părea să pătrundă în anumite arii, atunci poate că aceste persoane puteau să fie şi modelate de acea magie.

Moştenite de către progenituri, m-am gândit. Poate că era un lucru bun că Beverley Brook se afla în siguranţă, departe de mâna lungă a tentaţiei.

— Presupunând că dentistul medico-legal confirmă faptul că e aceeaşi „creatură”, am zis, putem presupune că nu e naturală? Adică trebuie să fie magică în vreun fel… nu? Lucru care înseamnă că ea trebuie să lase urme de *vestigia* pe unde trece.

Nightingale a mai turnat ceai.

— Nu ai reperat nimic până acum.

— E adevărat, am spus. Dar dacă ea are un bârlog, un cuib unde îşi petrece cea mai mare parte a timpului, atunci *vestigia* ar avea şansa de a se coagula. Asta le-ar face mai uşor de reperat, iar din moment ce ambele atacuri au avut loc în Soho, probabilitatea e mare ca acolo să îi fie adăpostul.

— E un pic cam tras de păr, a zis el.

— E un început, am spus şi i-am aruncat un cârnat lui Toby, care a executat un salt perfect pentru a-l prinde. Ce avem nevoie e de ceva care are un istoric dovedit la vânarea fiinţelor supranaturale.

Ne-am uitat amândoi la Toby, care înghiţise întreg cârnatul dintr-o singură mişcare.

— Nu Toby, am zis. Cineva care îmi e dator cu o favoare.



Când am pecetluit pacea între cele două jumătăţi ale Râului Tamisa, parte din înţelegere a implicat un schimb de ostatici. Totul foarte medieval, dar cel mai bun lucru pe care l-am putut găsi pe moment. De la curtea Mamei Tamisa, din contingentul londonez, am ales pe Beverley Brook, ea, cea cu ochi căprui închis şi chip neobrăzat, iar în schimb l-am primit pe Ash, cu graţii de star de film şi o carismă blondă soioasă a circurilor ambulante. După o perioadă destul de dezastruoasă de stat la casa Mamei Tamisa din Wapping, fiicele mai vârstnice l-au ascuns la Generator, un hostel pentru studenţi care se ridicase pe graniţa unde râul gâtuit din King's Cross devine afluent al Bloomsbury. Şi l-au mai pus şi la distanţă foarte scurtă de Bizarerie, în caz de urgenţe.

Hostelul se afla lângă curţile de pe Tavistock Place. Pe-afară era în strict stil englezesc georgian, însă pe dinăuntru era vopsit în acele culori primare uşor de curăţat care asezonează canalele TV pentru copii. Personalul era echipat în tricouri albastre şi verzi, cu şepci de baseball şi obligatoriul zâmbet, care a pălit un pic atunci când m-au văzut pe mine.

— Am venit doar ca să-l iau, le-am zis, iar zâmbetele li s-au întors la intensitatea regulamentară.

Nu mi-a trecut neobservat faptul că deşi lucrasem toată noaptea, trăsesem doar un pic de somn, făcusem un duş şi rezolvasem nişte hârţogărie, totuşi reuşisem să ajung în camera lui Ash tocmai când el se trezea. A deschis uşa înfăşurat într-un prosop de baie măsliniu şi cam ferfeliţă.

— Petey, a zis el. Intră.

Camerele individuale de la Generator sunt mobilate cu paturi de campanie, pentru a menţine cruciala ambianţă a unui hostel pentru tineri. Tehnic, chiar şi atunci când închiriezi o cameră individuală, eşti obligat să o împarţi cu alţi oaspeţi. La scurt timp după ce sosise, Ash, folosind o lampă cu flacără de oxiacetilenă, reuşise să reconfigureze

patul suprapus într-unul dublu. Dacă ar fi venit cineva ca să împartă camera cu el, ar fi trebuit să fie sub aceeaşi plapumă. Când s-a plâns managementul, Mama Tamisa a trimis-o pe fiică-sa Tyburn să rezolve lucrurile. Iar când Lady Ty se apucă să rezolve ceva, lucrurile rămân rezolvate. Ca să fiu corect cu Ash, rar se întâmplă să petreacă vreo noapte singur. Ty îl detestă, dar din moment ce eu eram în capul listei ei negre înainte să intre Ash în peisaj, am privit asta ca pe un bonus.

Tânăra din noaptea precedentă m-a privit cu precauţie de pe după plăpumioară. Nu aveam nicăieri unde să mă aşez în afară de capul patului, aşa că m-am pus acolo şi i-am zâmbit reconfortant. Ea s-a uitat neliniştită după Ash în timp ce acesta se îndrepta pe coridor către duşurile comune.

— Bună ziua, am spus, iar ea mi-a răspuns la salut cu un semn scurt din bărbie.

Era drăguţă într-un fel calculat: pomeţi delicaţi, piele măslinie şi păr ondulat negru care îi cădea în bucle peste umeri. Doar după ce s-a relaxat suficient de mult ca să se ridice, iar pilota să cadă dezvăluind un piept neted, fără păr şi complet plat, mi-a picat fisa că el nu era o ea.

— Eşti tip? am întrebat, ca să îi arăt că exersarea sensibilităţii la Hendon nu fusese o pierdere de vreme.

— Doar biologic, a zis el. Da' tu?

Am fost salvat de Ash de la a trebui să răspund, care se reîntorsese în cameră şi, complet gol, a început să vâneze după o pereche de jeans şi un tricou Bra Anancy care probabil că era de la Effra. Oprindu-se doar ca să îl sărute franţuzesc pe tânărul din pat, şi-a tras o pereche de bocanci DM şi am ieşit afară.

Am aşteptat până ce am ajuns dincolo de intrarea în hostel şi ne-am îndreptat spre Ford-ul Asbo ca să îl chestionez în privinţa tipului de mai devreme.

Ash a ridicat din umeri.

— N-am ştiut că e tip până ce nu ne-am întors în cameră, a spus el. Şi cum ne simţeam atât de bine,

mi-am zis că de ce nu?

Pentru cineva care nu fusese niciodată în viaţa lui într-o arie construită mai mare de Cirencester, Ash se dovedea surprinzător de metrosexual.

— Unde mergem? a întrebat el când ne-am urcat în maşină.

— În partea ta preferată de oraş, am zis. Soho.

— Ai de gând să-mi cumperi un mic-dejun? a întrebat.

— Prânzul, am zis. Prânz întârziat.

Am ajuns să mâncăm fish & chips al fresco pe Berwick Street, care are clădirile de birouri ale televiziunilor la un capăt, o piaţă deschisă în mijloc şi un mănunchi mai ascuns de sex-shop-uri la celălalt. Mai are şi câteva magazine faimoase în toată lumea care vând numai vinyl-uri, genul de locuri unde s-ar duce taică-meu ca să îşi vândă colecţia – de parcă s-ar întâmpla vreodată, partea asta din el lipsind complet.

I-am zis ce voiam să facă.

— Vrei să o lălăi prin Soho? a întrebat.

— Da, am zis.

— Să mă duc prin pub-uri şi cluburi şi să cunosc oameni noi.

— Îhî, am zis. Şi să ţii ochii deschişi la o posibilă ucigaşă feminină psihotică şi probabil supranaturală.

— Deci să mă duc prin cluburi şi să caut femei periculoase, a spus. Ea cum arată?

— Arată ca Molly, doar că e posibil să îşi fi schimbat un pic părul, am zis. Sper că iese în evidenţă, ştii tu, ţie în mod special, într-un fel spiritual.

L-am văzut pe Ash cum traduce asta în capul lui.

— Aaa… a zis. M-am prins. Şi ce să fac dacă o reperez?

— Mă suni şi nu te apropii prea mult, am zis. Asta e strict treabă de supraveghere, s-a-nţeles?

— Clar ca lumina zilei, a spus Ash. Şi mie ce-mi iese?

— Ţi-am cumpărat cartofi, nu?

— Zgârciogule, a zis. Bani de bere?

— O să o decontez, am spus.

— N-ai putea să-mi dai în avans?

Am găsit un bancomat şi am scos o tonă şi jumătate de bani de buzunar, pe care i i-am înmânat.

— Vreau chitanţe, am zis. Altfel mă duc la Tyburn şi îi zic ce s-a petrecut cu adevărat în noaptea aia din Mayfair.

— Era doar o pisică, a zis Ash.

— Sunt unele lucruri care n-ar trebui să se întâmple nimănui, am zis. Nici măcar unei pisici.

— Arăta bine rasă, a spus Ash.

— Nu cred că Tyburn a fost de aceeaşi părere, am zis.

— Cred că ar trebui să îmi încep turul de recunoaştere la Endurance, a spus Ash. Te bagi?

— Nu pot, unii dintre noi mai trebuie să se ducă şi la slujbă ca să aibă din ce trăi.

— Cum vrei, a zis Ash. Eu îţi fac treaba ta.

— Doar ai grijă, am spus.

— Ca şi cum aş fi la braconaj, a zis. Într-o noapte superbă cu lună plină.

L-am privit cum şterpeleşte un măr de la un stand de pe marginea trotuarului şi cum o ia lelea.

Chestia la Soho e că din cauză că traficul e groaznic şi nu are staţie de metrou sau linii de autobuz prin ea, ajungi să mergi pe jos peste tot. Şi pentru că mergi pe jos, dai de oameni pe care în mod normal i-ai rata. Depozitasem Asbo-ul pe Beak Street, aşadar am întors-o pe Broadwick, însă înainte să pot atinge vectorul de velocitate care să-mi permită să scap gravitaţiei din Soho am fost interceptat pe Lexington.

În ciuda traficului, am auzit tocurile înainte să aud vocea.

— Ofiţer Grant! M-ai minţit.

M-am răsucit ca să descopăr pe Simone Fitzwilliam făcând acrobaţii pe tocuri către mine. Un cardigan roşu îi cădea de pe umeri ca o eşarfă, pe deasupra unei bluze de culoarea piersicii, cu nasturii gata să plesnească şi ghete negre menite să

evidenţieze vigoarea picioarelor. Pe măsură ce se apropia tot mai mult, am simţit mirosul de caprifoi, trandafir şi lavandă, parfumurile unei grădini de ţară englezeşti.

— Domnişoară Fitzwilliam, am zis, încercând să păstrez tonul formal.

— M-ai minţit, a spus ea, iar gura largă şi roşie i s-a întins într-un zâmbet. Tatăl tău e Richard „Lord" Grant. Nu pot să cred că nu am recunoscut-o pe chipul tău. Nu-i de mirarea că ştiai ce vorbeşti. Încă mai cântă?

— Cum te mai simţi? am întrebat eu, simţindu-mă ca un prezentator TV de matinal.

Zâmbetul a pierit.

— Unele zile sunt mai bune decât altele, a spus. Ştii ce m-ar binedispune…? Ceva abracadabrant.

Abracadabrant nu era un cuvânt pe care să-l fi auzit vreodată pronunţat de o persoană reală.

— Unde ai vrea să mergem? am întrebat.

Englezii întotdeauna au adus cu ei de pe restul continentului un puternic curent misionar, iar din când în când indivizi vânjoşi au înfruntat cu tărie năpastele norilor, ale plumbului şi ale sarcasmului pentru a pune pe masa acestei sărmane insule ne-nsorite cele mai minunate lucruri ale vieţii. Un astfel de pionier, conform lui Simone, fusese Madame Valerie, care fondase patiseria de pe Frith Street şi, după ce germanii o bombardaseră, de pe Old Compton Street. Patrulasem pe lângă ea de nenumărate ori, dar din moment ce nu servea alcool fusesem chemat foarte rar în incintă.

Simone m-a apucat de braţ şi practic m-a târât înăuntru, unde vitrinele străluceau în lumina puternică a după-amiezii. Şiruri de foietaje de cofetărie erau aliniate pe milieuri în culori cremoase, roz şi galben, roşu şi ciocolatiu, la fel de bălţat ca angaralele celor din Model Army.

Simone avea o masă favorită aproape de scări, imediat dincolo de rafturile cu prăjituri. De acolo, a subliniat ea, poţi vedea oamenii cum vin şi pleacă şi să ţii şi un ochi pe prăjituri – în cazul în care vor s-o

ia la sănătoasa. Părea că ştie ce face, aşa că am lăsat-o pe ea să comande. A ei a fost un ecler cu cremă înşelător de compactă, cu foietaj şi glazură; a mea o felie de tort de ciocolată cu decoraţii de ciocolată şi cu frişcă stropită cu ciocolată. Mă-ntrebam dacă oare nu cumva urma să fiu sedus sau aruncat într-o comă diabetică.

— Musai să-mi spui ce-ai mai descoperit, a zis ea. Am auzit că noaptea trecută ai fost pe la The Mysterioso, cu Jimmy şi cu Max. Nu-i aşa că-i un loc înfricoşător şi vicios? Sunt convinsă că te-ai abţinut cu greu să nu arestezi ticăloşi în stânga şi-n dreapta.

I-am confirmat că, într-adevăr, vizitasem clubul şi că era un bârlog al fărădelegilor, însă nu i-am povestit despre Mickey Ososul care, tocmai în timp ce vorbeam noi, aştepta pe dr. Walid la morga de la UCH. În loc de asta, i-am dat să roadă câte ceva despre anchetele în curs de desfăşurare şi am urmărit-o cum îşi mănâncă prăjitura. A devorat-o ca un copil nerăbdător, dar ascultător, cu muşcături iuţi, graţioase, şi totuşi reuşind să se mânjească cu cremă peste tot în jurul buzelor. Am privit cum limba ei s-a plimbat primprejur, că să se lingă.

— Ştii cu cine ar trebui să vorbeşti? a zis ea, după ce dispăruse toată crema. Ar trebui să vorbeşti cu Uniunea Muzicienilor. În definitiv, nu e treaba lor să aibă grijă de membrii? Dacă e cineva care să ştie ce se petrece, ar trebui să fie ei. Ai de gând să mănânci aia?

I-am oferit restul tortului, iar ea s-a uitat în toate părţile, ca o şcolăriţă vinovată, înainte de a trage farfurioara către ea.

— N-am fost niciodată prea bună la a-mi înfrâna apetitul, a zis ea. Presupun că aşa compensez pentru când eram mai tânără – ne lipseau groaznic de multe lucruri pe vremea aia.

— Pe care vreme?

— Pe când eram tânără şi prostuţă, a zis.

Îi rămăsese o urmă de ciocolată pe obraz şi, fără să mă gândesc, am şters-o cu degetul mare.

— Mulţumesc, a spus. Niciodată nu poţi avea prea mult tort.

Cu siguranţă nu poţi avea prea mult timp. Am plătit nota, iar ea m-a condus înapoi unde era parcat Asbo-ul. Am întrebat-o cu ce se ocupa ca muncă.

— Sunt jurnalistă, a zis.

— La cine? am întrebat.

— Aaa, sunt freelancer, a zis. Toată lumea e, în ziua de azi, se pare.

— Despre ce scrii?

— Jazz, desigur, a spus. Scena londoneză, muzică, bârfe, cea mai mare parte din lucrările mele ajung peste hotare. Cel mai mult la japonezi, sunt foarte îndrăgostiţi de jazz, japonezii.

Mi-a explicat că suspecta că un anume subeditor din Tokio îi tradusese textele în japoneză – numele ei fiind una din chestiile pierdute în traducere.

Am ajuns la colţul străzii.

— Eu stau chiar acolo sus, pe Berwick Street, a zis.

— Cu surorile tale, am spus.

— Ţi-ai amintit. Păi, normal că ai făcut-o, eşti poliţist. Fără îndoială, vă învaţă să faceţi lucruri de genul ăsta. Aşa că dacă îţi zic adresa, e clar că o să ţi-o aminteşti.

Mi-a zis adresa, iar eu am pretins că am memorat-o – din nou.

— Ciao, a zis. Pe data viitoare.

Am privit-o cum se îndepărtează pe tocurile ei înalte, şoldurile-i nepăsătoare legănându-se în dreapta şi-n stânga.

Lesley m-ar omorî.



Demult, taică-meu şi amicii lui obişnuiau să piardă vremea pe Archer Street, unde era pe atunci Uniunea Muzicienilor, sperând să prindă câte ceva de lucru. Mi i-am imaginat mereu sub forma unor mici grupuleţe de muzicieni împrăştiate pe trotuar. Apoi am văzut o fotografie care arăta strada plină de bărbaţi cu pălării pork pie şi costume Burton adunaţi laolaltă împreună cu instrumentele lor, ca

nişte mafioţi şomeri. Se aglomera atât de mult şi competiţia era atât de mare, obişnuia să spună taică-meu, încât trupele aveau gesturi secrete din mâni pentru a comunica prin mulţime, pumn strâns pentru trombonist, palma în jos, întinsă, pentru percuţionist, degete fluturate pentru cornet sau trompetă. În felul ăsta, puteai să rămâi în aceleaşi relaţii de prietenie cu amicii din mulţime chiar şi atunci când îi săreai de la un gig de la Savoy sau Café de Paris. Taică-meu spunea că ai fi putut să mergi pe Archer Street şi să aduni două orchestre întregi, un big band şi încă să mai ai suficientă carne de tun pentru două cvartete şi un solo-ist care să gâdile clapele de la Lyon's Corner House.

În ziua de azi, muzicienii îşi dau mesaje pe telefon unul altuia şi îşi aranjează spectacolele pe internet, iar Uniunea Muzicienilor a trecut râul şi s-a pus pe Clapham Road. Era duminică, însă cum vorba e că muzica, asemenea crimelor, nu doarme niciodată, i-am sunat. Un tip de la biroul central, după ce am reuşit să-l conving că e o treabă de poliţie, mi-a dat numărul de mobil al lui Trista Ghosh, responsabilă cu Departamentul de Jazz. Am sunat-o şi i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam cine sunt şi induceam impresia unei urgenţe fără să dezvălui mai nimic. Să nu înregistrezi niciodată ceva din ce nu ai vrea să apară pe YouTube, ăsta e motto-ul meu. Dna Ghosh m-a sunat înapoi chiar în timp ce ajunsesem la maşină. Avea accentul acela de clasă mijlocie, de aparat de mare precizie care vine doar când engleza e din scutece a doua limbă a ta. M-a întrebat ce doresc şi i-am zis că vreau să discut despre decesele neaşteptate din rândul membrilor grupului ei.

— E absolut necesar în seara asta? a întrebat ea.

Pe fundal, puteam auzi o trupă cântând „Red Clay”.

I-am spus că o să încerc să ţin intervievarea cât mai pe scurt. Ador să folosesc cuvântul „intervievare”, pentru că publicul larg percepe asta ca pe prima treaptă a scării juridice care pleacă de la

„a ajuta poliţia în investigaţia lor”, la a petrece timp închis din dispoziţia Majestăţii Sale într-o celulă îngustă alături de un bărbat masiv şi asudat care insistă să te strige pe numele de Susan.

Am întrebat-o unde se află în acest moment.

— La The Hub din Regent’s Park, a spus ea. E Festivalul de Jazz în Aer Liber.

Mai exact, conform afişului pe care l-am văzut mai târziu la intrare, era Ultima Şansă pentru Festivalul de Jazz în Aer Liber, sponsorizat de compania cunoscută până deunăzi cu numele de Cadbury Schweppes.

Acum cinci sute de ani, memorabil de descurcăreţul Henry al VIII-lea a descoperit un mod elegant de a rezolva atât problemele lui teologice, cât şi criza lichidităţilor personale – a dizolvat mănăstirile şi le-a şutit tot pământul. Din moment ce regula de bază a oricărei persoane bogate care îşi doreşte să rămână bogată e să nu dai nimic de pomană decât dacă e absolut necesar să o faci, pământul a rămas de atunci încolo al coroanei. Trei sute de ani mai târziu, Prinţul Regent l-a angajat pe Nash ca să îi construiască un palat mare cu nişte vile în jur pe care să le poată închiria şi să acopere astfel costurile încercărilor eroice ale prinţului de a se îngloda în depravare până la moarte. Palatul nu a mai fost niciodată construit, însă vilele şi depravarea au rămas – la fel şi parcul, care poartă numele Prinţului Regent. Un capăt al parcului, Northen Parklands, e dedicat terenurilor de sport, iar în centrul acestora tronează The Hub, un dâmb artificial larg, cu un pavilion şi vestiare. Are trei intrări principale construite în maniera unor tranşee pentru avioane care face ca porţile de la parter să pară intrarea în bârlogul unui super-erou negativ. La etaj e o cafenea circulară, ai cărei pereţi din plexi transparent oferă o panoramă de 360 de grade a întregului parc şi unde clienţii pot sta jos, pot bea ceai şi pot complota pentru dominaţia mondială.

Încă mai era soare afară, dar aerul începuse să se răcorească. În august, mulţimea s-ar fi împrăştiat în

faţa scenei temporare şi, întinzându-se pe terasa de ciment care înconjoară cafeneaua, oamenii ar fi fost pe jumătate dezbrăcaţi. Însă până la mijloc de septembrie, bluzele vor fi fost desfăşurate din jurul taliei şi mânecile trase în jos. Şi totuşi, mai erau suficient de multe raze aurii încât să te prefaci că, măcar pentru încă o zi, Londra este un oraş al cafenelelor de stradă şi al muzicii de jazz în parcuri.

Trupa din acel moment cânta un fusion pe care până şi eu nu l-aş fi clasificat ca jazz, aşa că nu am fost surprins să o găsesc pe Trista Ghosh mângâind un pahar de vin alb în cortul din spate, cel cu barul, unde zgomotul era mult atenuat. Am sunat-o pe mobil, iar ea m-a ghidat.

— Sper că faceţi cinste, a zis ea când am dat unul de altul. N-am cum să mai trag mult de zeama asta de la antipozi.

De ce nu? M-am gândit. Am tot făcut-o de-o săptămână-ncoace. De ce să mă opresc acum?

Dna Ghosh era o femeie zveltă, cu pielea deschisă la culoare, cu un nas ascuţit care scotea în evidenţă cerceii care-i atârnau liberi, cu părul prins într-o coadă de cal bine strânsă. Purta pantaloni albi largi şi o bluză purpurie, iar peste avea o geacă de motor patinată care era cu cel puţin cinci numere mai mare. Poate că o împrumutase împotriva frigului care se lăsase.

— Ştiu la ce vă gândiţi, a zis. Ce caută o fată indiancă în mijlocul scenei muzicale de jazz?

Eu mă întrebam, de fapt, de unde naiba a făcut rost de geaca aia de piele şi cum ar putea, din perspectivă religioasă, să poarte ceva din piele?

— Părinţii mei erau mari amatori de jazz, a zis ea. Erau din Calcutta şi era clubul ăsta faimos numit Trinca, pe Park Street. Am fost pe acolo în septembrie anul trecut – era o nuntă. S-a schimbat complet, acum, dar pe vremuri era un loc minunat pentru jazz, acolo s-au cunoscut. Părinţii mei, nu rudele care se căsătoreau.

Geaca avea pe mâneca stângă un rând de patch-uri grosiere, genul pe care le poţi tapa cu o presă

manuală. Am stat şi le-am citit pe furiş în timp ce dna Ghosh şi-a continuat expozeul despre scena de avangardă a jazz-ului care a înflorit în India de după război – Rock împotriva Rasismului, Liga Anti-Nazi, Nu Da Vina Pe Mine Dacă Nu Votez Pe Tory – sloganuri din anii 1980, majoritatea de dinainte să mă fi născut.

Dna Ghosh tocmai îmi povestea de perioada în care Duke Ellington cânta la Palatul Alb – hotelul din Calcutta, nu locul de naştere al revoluţiei ruseşti – când am decis că venise timpul să readuc conversaţia pe făgaş. Am întrebat-o dacă avea cunoştinţă despre vreun deces subit printre membrii asociaţiei ei, în mod special în timpul sau imediat după un concert.

Dna Ghosh s-a uitat la mine lung, sceptică.

— Faceţi mişto de mine? a întrebat.

— Anchetăm decese suspicioase printre muzicieni, am zis. Este doar o investigaţie preliminară. Decesele ar fi putut să arate ca fiind din cauze naturale sau rezultat al extenuării sau abuzului de droguri ori alcool. Aţi avut de-a face cu aşa ceva?

— E vorba de muzicieni de jazz, a spus. Glumiţi? Dacă nu au măcar o apucătură nesănătoasă, nu îi primim în uniune, a râs ea, deşi eu nu prea, lucru pe care l-a remarcat şi s-a oprit. Vorbiţi despre crime?

— Nu ştim exact, în momentul de faţă, am zis. Ne bazăm pe nişte informaţii primite.

— Nu-mi vine nimeni anume în minte, a spus ea. Pot să verific mâine documentele noastre, dacă doriţi.

— Ar fi de foarte mare ajutor. Aţi putea face asta mâine la prima oră? am zis şi i-am dat cartea mea de vizită.

— Desigur, a spus. Ştiţi că sunt nişte inşi care se holbează la dumneavoastră?

M-am întors şi am văzut pe Clandestini privindu-mă de la intrarea în cortul cu bere. Max mi-a făcut cu mâna.

— N-aţi vrea să staţi de vorbă cu el, domn'şoară, a strigat James. E de la poliţia jazz-ului.

Mi-am luat la revedere de la dna Ghosh, cu speranţa că încă m-ar mai fi considerat suficient de serios ca să caute informaţiile de care aveam nevoie. Ca să se revanşeze, Clandestinii au căzut de acord să îmi facă cinste cu un pahar.

— Ce faceţi aici? am întrebat.

— Pe unde umblă jazzmen-ii, pe-acolo şi noi, a zis James.

— Ar fi trebuit să cântăm la festival, a spus Daniel, însă fără Cyrus…

A ridicat din umeri.

— N-aţi putut să aduceţi pe altcineva în loc? am întrebat.

— Nu fără să ne coborâm standardele, a zis James.

— Care, recunosc, sunt oricum destul de jos, a zis Max. Presupun că tu nu cânţi, nu?

Am dat din cap că nu.

— Păcat, a spus el. Urma să cântăm săptămâna viitoare la Arches.

— Eram chiar a doua trupă de la coadă-n sus, a zis Daniel.

L-am întrebat pe Daniel dacă mai cântă şi la altceva decât la pian.

— Pot să scot dracii dintr-o chitară electrică Gibson, a zis.

— Cum ţi s-ar părea să cânţi alături de un om care e aproape o legendă vie a jazz-ului? am întrebat.

— Cum poate fi cineva o „aproape" legendă a jazzului? a întrebat Max.

— Taci, Max, a spus James. Omul vorbeşte despre tatăl lui. Vorbeşti despre tatăl tău, nu?

A urmat o pauză – era lucru cunoscut că taică-meu renunţase la suflat. Daniel a fost cel care a pus cap la cap.

— A schimbat instrumentele, aşa-i?

— Fender Rhodes, am zis.

— E bun? a întrebat Max.

— E oricum mai bun decât mine, a zis Daniel.

— Lord Grant, a spus James. Cât de tare poa' să fie asta!

— Destul de tare, a zis Max. Crezi că o să fie de acord?

— O să aflu, am spus. Nu văd de ce nu.

— Mulţumesc, a zis Daniel.

— Încă nu-mi mulţumi, omule, am zis. Doar îmi fac treaba.

Aşadar, poliţia jazz-ului sare să intervină. Dacă taică-meu spune da – ceea ce mă gândeam că probabil n-o să se-ntâmple. The Arches Club era în Camden Lock, care e imediat în josul străzii faţă de blocul meu, aşa că logistica ar fi uşor de implementat. Am decis să o las pe maică-mea să organizeze repetiţiile – s-ar putea să-i placă.

Abia după ce am fost de acord că voi încerca să văd ce pot face am realizat că nu l-am ascultat niciodată pe taică-meu cântând în faţa unui public. Clandestinii erau atât de încântaţi, încât James a plusat cu o halbă de bere, mai multe halbe de bere, de fapt, însă eu conduceam, aşa că m-am limitat la una singură. Şi bine am făcut, pentru că zece minute mai târziu m-a sunat Stephanopoulos.

— Tocmai ce răscolim apartamentul lui Jason Dunlop, a zis ea. Am găsit nişte chestii pe care ai vrea să te uiţi.

Mi-a dat adresa. Era în Islington.

— Ajung în jumătate de oră, am spus.



Jason Dunlop locuia la demisolul unei vile victoriene restaurate de pe Barnsbury Road. În evuri de demult, încăperile servitorilor ar fi fost complet la subsol, însă victorienii, ca mari inovatori sociali ce fuseseră, hotărâseră că până şi cei mai de jos ar trebui să fie capabili să vadă picioarele oamenilor care trec pe strada grandioaselor case ale stăpânilor lor – de aici demisolurile. Asta şi economia substanţială făcută la costul lumânărilor, un penny economisit e un penny câştigat, tot tacâmul. Pereţii din interior fuseseră zugrăviţi de un alb de agentul

imobiliar şi erau complet lipsiţi de decoraţiuni: nicio fotografie înrămată, nicio reproducere după Monet, Klimts sau câini care joacă poker. Mobilierul de bucătărie era montat jos şi nou-nouţ. Am mirosit izul de investiţie imobiliară specială pentru închiriat, şi asta recentă. Judecând după cutiile de ambalare pe jumătate golite din sufragerie, nu eram de părere că Jason locuia de mult timp acolo.

— Un divorţ urât, a zis Stephanopoulos în timp ce-mi arăta drumul.

— Ea are vreun alibi?

— Până acum, da, a zis Stephanopoulos.

Bucuria de a avea de a face cu rudele îndurerate atunci când sunt şi victimă, şi suspect… Eram fericit că nu eram eu cel responsabil de partea *asta* a investigaţiei. Apartamentul avea un singur dormitor, o pereche de geamantane masculine împinse într-un colţ, un rând de genţi cu praf de amprente mânjit pe mânere. Stephanopoulos mi-a arătat spre un teanc de cărţi care fuseseră atent aranjate pe o folie de plastic de pe pat.

— Au fost procesate? am întrebat.

Stephanopoulos a zis că da, însă eu mi-am pus totuşi mănuşile. E un obicei sănătos atunci când manevrezi probe, iar sergentul însărcinat mi-a dat o privire aprobatoare. Am ridicat prima carte. Era veche, o carte cartonată, de dinainte de război şi care fusese atent împachetată în hârtie albă. Am deschis-o şi am citit titlul: *Philosophiae Naturalis Principia Artes Magicis* de Isaac Newton. Aveam o copie a aceleiaşi ediţii pe biroul meu, cu un dicţionar de latină mult mai voluminos alături.

— Am găsit asta, a zis Stephanopoulos, şi ne-am gândit la tine.

— Mai sunt şi altele? am întrebat.

— Ţi-am păstrat ţie cutia, a spus ea. În cazul în care e blestemată sau ceva.

Speram că doar era sarcastică.

Am inspectat cartea. Coperta era uzată la muchii şi ştearsă de vreme. Marginile paginilor erau rupte

şi mânjite de la manevrare. Oricine ar fi fost cel care deţinea cartea, nu o lăsase să stea pe raft; era utilizată. Din intuiţie, am dat la pagina 27 şi am văzut că tocmai acolo unde eu lipisem un post-it cu un semn de întrebare pe el, era cuvântul, scris cu creion şters, *quis?* Mai era cineva care nu reuşise să înţeleagă ce naiba voise să spună Isaac în mijlocul acelei părţi din introducere.

Dacă era cazul de studiat la modul serios meseria, atunci ar fi trebuit volumul lui Cuthbertson, *Un comentariu actual asupra marilor lucrări ale trecutului.* Fusese scris în 1897 în engleză, slavă Domnului, şi fără îndoială primit cu braţele deschise de fiecare student frustrat care încercase vreodată să aducă lumină în camera sa cu o luminenţă. Am căutat în cutie şi am găsit o copie a cărţii lui Cuthbertson chiar sub un dicţionar imens modern de gramatică a limbii latine – era plăcut de ştiut că nu eram singurul care avea nevoie de ajutor. *Comentariul actual* era, asemenea *Principia,* vechi şi mult folosit. Am răsfoit printre pagini şi am dat, cam după treizeci de pagini, de o ştampilă ştearsă – o carte deschisă înconjurată de trei coroane şi încercuită de cuvintele *Bibliotheca Bodleiana.* Am verificat *Principia* şi am găsit o ştampilă diferită, desenul unui compas demodat înconjurat de cuvintele SCIENTIA POTESTAT EST QMS. M-am întors la pagina de gardă şi am observat o subtilă decolorare triunghiulară. Tatăl meu avea cărţi cu acelaşi model, cele pe care le şutise din biblioteca şcolii lui când era tânăr. Însemnul era de la lipiciul care cândva ţinuse prins buzunarul în care o bibliotecă ar pune cartoanele de împrumut, pe vremurile în care dinozaurii încă mai cutreierau pământul, iar calculatoarele erau de mărimea unei maşini de spălat rufe.

Am răsturnat atent cutia. Mai erau şase cărţi, pe care le-am recunoscut ca aparţinând în mod autentic ştiinţei magiei, toate cu ştampila *Bibliotheca Bodleiana* pe ele.

Am presupus că ştampilele se refereau la Biblioteca Bodleiană, de care îmi aduceam vag aminte că e în Oxford, dar în timp ce nu recunoşteam imprimarea, recunoşteam motto-ul. Am sunat la Bizarerie. Telefonul a sunat de mai multe ori înainte de a fi ridicat din furcă.

— E Peter, am zis.

La capătul celălalt al firului a continuat tăcerea.

— Am nevoie să vorbesc urgent cu el.

Am auzit un bufnet înfundat când receptorul a fost pus lângă aparat. Am aşteptat, gândindu-mă că venise vremea să îi iau lui Nightingale un telefon adevărat.

Când Nightingale a ridicat receptorul, i-am povestit despre cărţi. Mi-a cerut să îi înşir titlurile şi să descriu ştampilele. După care a întrebat dacă e disponibilă Stephanopoulos.

Am chemat-o şi i-am înmânat telefonul.

— Şeful meu vrea să vă zică ceva, am spus.

În timp ce ei discutau, eu am început să pun cărţile în pungile de probe şi să completez etichetele aferente.

— Şi credeţi că asta face să fie mai probabil? a întrebat ea. În regulă. O să trimit pe băiat cu cărţile. Mă aştept să respectaţi regulamentul de custodie.

Nightingale probabil că o asigurase că o să se comporte la fel de scrupulos ca orice laborator al Ministerului de Interne, pentru că a încuviinţat şi mi-a dat înapoi telefonul.

— Cred, a zis Nightingale, că aveam de-a face cu un practicant de magie neagră.

5.
POARTA NOPŢII

Conform lui Nightingale, magia neagră însemna folosirea magiei în scopuri care să provoace o tulburare a păcii. Eu am sugerat că o astfel de definiţie era atât de largă, încât efectiv includea orice folosire a magiei în afara celei autorizate de Bizarerie. Nightingale a sugerat că priveşte asta ca pe o calitate, nu ca pe o problemă.

— Magia neagră este folosirea artei pentru a cauza răni unei alte persoane, a continuat el. Îţi place mai mult definiţia asta?

— Nu avem nicio dovadă că faptele lui Jason Dunlop au vătămat vreodată pe cineva prin uzul magiei negre, am zis.

Am întins foile din dosarul cauzei pe o masă din camera de servit mic-dejunul, alături de cărţile pe care le adusesem din apartamentul lui Dunlop şi de resturile excentricei înjunghieri a lui Molly direcţionate către ouăle Benedict.

— Aş zice că avem indicii rezonabile să considerăm că cineva l-a rănit, a spus Nightingale. Şi probe evidente că a fost un practician. Ţinând cont de caracteristicile neobişnuite ala atacatorului, cred că putem conchide că a fost implicată magie… Nu ai zice la fel?

— În acest caz, nu e posibil ca ucigaşul lui Jason Dunlop să fie legat de muzicienii mei morţi?

— E posibil, a zis Nightintale. Însă MO-urile sunt foarte diferite. Cred că e mai bine să ţinem pe moment separat cele două anchete.

S-a întins către locul unde una dintre furculiţele Bizareriei cu monogramă Sheffield era înfiptă într-un ou ochi şi a mişcat-o cu un deget – abia s-a urnit.

— Eşti sigur că nu e blocată de chiflă?

— Nu, am spus. E prinsă doar de ou.

— E posibil aşa ceva? a întrebat Nightingale.

— Cu Molly gătind, cine mai ştie?

Ne-am uitat amândoi în jur, ca să ne asigurăm că nu ne aude Molly. Până în acel moment, repertoriul lui Molly fusese exclusiv din învăţăturile clasice britanice: o grămadă de vită, cartofi, melasă şi cantităţi industriale de seu. Nightingale îmi explicase cândva, când ieşisem la o mâncare chinezească, că avea impresia că Molly îşi trage inspiraţia din Bizarerie însăşi. „Un fel de memorie instituţională”, spusese. Fie sosirea mea începuse să modifice „memoria instituţională”, fie, mult mai probabil, ne observase pe mine şi pe Nightingale cum ne fofilăm la prânzuri ilicite la restaurant.

Ouăle Benedict erau încercarea de a diversifica meniul.

Am ridicat furculiţa şi oul, chifla şi ceea ce am presupus a fi sosul olandez, toate ridicându-se de pe farfurie într-o singură masă cauciucată. I-am oferit-o lui Toby, care a mirosit-o o dată, a scheunat, apoi s-a ascuns sub masă.

Acea dimineaţă nu includea niciun kedgeree, nici cârnaţi sau ouă ne-scoase din tigaie ori sosuri vulcanice, nici măcar pâine prăjită sau marmeladă. În mod clar, experimentul culinar o extenuase pe Molly în asemenea hal, încât restul de mic-dejun lipsea cu desăvârşire din meniu. Cafeaua era totuşi bună, iar când treci prin filele cazului tău atât contează.

Anchetele criminalistice încep cu victima, deoarece în primă instanţă asta e tot ce ai. Studierea victimei e denumită victimologie pentru că totul sună mai bine cu un „ologie” ataşat la final. Pentru a se asigura că strângi cum trebuie laţul în jurul cazului, forţa poliţienească a dezvoltat cel mai inutil mnemonic din lume – 4XC&U&D – mai cunoscut drept Cine? Ce? Unde? Când? De Ce? Şi Cum? Data viitoare când te uiţi la o investigaţie criminalistică la televizor şi vezi un grup de detectivi părând concentraţi şi discutând intens, adu-ţi aminte că ce încearcă ei de fapt să facă e să găsească ordinea mnemonică în care ar trebui să fie denumită strategia. Odată ce au rezolvat asta,

ofiţerii epuizaţi se vor retrage în prima hrubă cu lichide, pentru o băutură şi o clipă de odihnă.

Din fericire pentru noi, la prima întrebare, *Cine e victima?* Stephanopoulos şi Echipa Criminalistică au tras mare parte din greu. Jason Dunlop fusese un jurnalist freelancer de succes, de aici şi cardul de membru de la Groucho Club. Tatăl său decedat fusese un funcţionar senior al municipalităţii şi îl trimisese pe tânărul Jason la o şcoală secundară particulară din Harrogate. Studiase Engleza la Magdalen College, Oxford, unde fusese un student neexcepţional înainte de absolvirea cu o diplomă neremarcabilă. În ciuda performanţelor sale academice nedeosebite, prinsese direct un job la BBC, unde mai întâi fusese cercetător, apoi producător la emisiunea *Panorama.* După o porţie de serviciu în slujba, dintre toate, a Consiliului din Westminster, în 1980 revenise la jurnalism scriind articole pentru *The Times, Mail* şi *Independent.* Am trecut iute prin câteva dintre articolele lui; majoritatea erau genul „mă trimiţi într-o vacanţă, iar eu scriu o recenzie pozitivă”. Concedii în familie cu soţia lui, Mariana, un PR executive, şi cu cei doi copii bălai. Aşa cum îmi spusese Stephanopoulos, mariajul se destrămase recent, avocaţii deja intraseră în pâine, iar custodia copiilor era disputată.

— Ar fi bine să putem vorbi cu soţia, a zis Nightingale. Să vedem dacă ştie ceva despre hobby-urile lui.

Am verificat transcrierile interviului cu soţia, dar nu era nimic de interes general privind zona ocultului sau a supranaturalului. Am făcut o notiţă cu adăugarea în HOLMES a fişierului nominal al soţiei şi am sugerat ca ea să fie re-intervievată asupra subiectului. Am atribuit-o către Stephanopoulos, însă ea nu ar fi avut de gând să ne lase să discutăm cu soţia dacă nu veneam cu ceva mai serios.

— Foarte bine, a zis Nightingale. Vom lăsa toate firele mundane în mâinile capabile ale Detectivei

Sergent. Sunt de părere că prima noastră mişcare ar trebui să fie găsirea sursei cărţii.

— Cred că Dunlop a furat-o din Biblioteca Bodleiană, am zis.

— D-asta nu trebuie să faci presupoziţii, a spus Nightingale. E o carte veche. Ar fi putut fi furată înainte ca Dunlop să ajungă la Oxford şi să intre în posesia lui prin altă rută. Poate de către persoana care l-a instruit.

— Presupunând că a fost un practicant, am zis.

Nightingale a bătut darabana cu cuţitul de unt pe exemplarul înfăşurat în plastic al *Principia Artes Magicis*.

— Nimeni nu ţine întâmplător la el o astfel de carte, a zis. În plus, recunosc celălalt însemn al bibliotecii. E de la fosta mea şcoală.

— Hogwarts? am întrebat.

— Tare aş vrea să nu-i mai spui aşa. Putem să mergem cu maşina la Oxford în dimineaţa asta.

— Veniţi cu mine?

Dr. Walid fusese foarte clar cu toată treaba de a o lua-o mai uşor.

— N-ai avea cum să obţii acces la bibliotecă fără mine, a zis el. Şi e timpul să te introducem oamenilor care au legături cu arta.

— Am crezut că sunteţi ultimul.

— Mai există viaţă şi în afara Londrei, a spus Nightingale.

— Tot aud spunându-se asta, am zis. Dar nu am fost martor la nicio dovadă.

— Poţi lua şi câinele, a zis. O să se bucure de aerul curat.

— N-o vom face noi, am spus, dacă luăm şi câinele.



Din fericire, în ciuda prognozei, ziua a fost călduţă, aşa că am putut să ne îndreptăm spre A40 cu geamurile deschise şi să lăsăm să intre parfumul de afară. Adevărul fie spus, ca maşină de autostradă Jag-ul nu e chiar aşa de confortabil, dar nici în ruptul capului nu m-aş fi dus la Morse Central în

Ford-ul Asbo – trebuie respectate anumite standarde, chiar şi cu Toby pe bancheta din spate.

— Dacă Jason Dunlop a fost instruit, am zis în timp ce urcam pe Great West Road, atunci cine i-a fost învăţător?

Mai discutasem asta înainte. Nightingale precizase că e imposibil să reuşeşti să deprinzi magia „newtoniană” de unul singur. Fără cineva care să îţi arate diferenţele, *vestigia* sunt greu de distins de zgomotul aleatoriu de fundal al propriului creier. La fel era şi pentru *forma;* Nightingale trebuia întotdeauna să îmi demonstreze *forma* în faţa mea înainte de a putea să o învăţ. Ca să le capeţi singur ar fi trebuit să fii un monomaniac nebun care şi-ar deforma propriul glob ocular pentru a testa teoriile sale privind optica – pe scurt, cineva asemeni lui Isaac Newton.

— Nu ştiu, a zis Nightingale. După război, nu au mai rămas prea mulţi dintre noi.

— Asta ar trebui să scurteze lista de suspecţi, am spus.

— Majoritatea supravieţuitorilor ar fi foarte bătrâni acum, a zis Nightingale.

— Dar în alte ţări? am întrebat.

— Niciuna din puterile continentale nu a ieşit din război intactă, a zis Nightingale. Naziştii au adunat toţi practicanţii pe care i-au putut găsi în teritoriile ocupate şi au omorât pe cei care au refuzat să fie înregimentaţi. Cei mai mulţi dintre cei care nu au murit de partea lor au murit în războaiele împotriva lor. Acelaşi lucru se aplică şi francezilor şi italienilor. Am fost mereu de părere că există o tradiţie scandinavă, însă ei s-au ţinut foarte discret.

— Dar americanii?

— S-au oferit voluntari imediat ce a început războiul, a zis Nightingale. Bărbaţii Virtuoşi, şi-au spus singuri – de la Universitatea din Pennsylvania.

Alţii sosiseră în anii de după Pearl Harbour, iar Nightingale avusese întotdeauna impresia că era la mijloc o animozitate profundă între ei şi Bărbaţii Virtuoşi. Credea că era îndoielnic să se fi întors

vreunul dintre ei în Marea Britanie după terminarea războiului.

— Ne-au învinuit pe noi pentru Ettersberg, a zis. Şi se aplica o înţelegere.

— Păi, bineînţeles că era una, am spus. Mereu a fost câte o înţelegere.

Nightingale afirma că i-ar fi depistat dacă ar fi practicat în Londra.

— Nu prea poţi să zici că erau cei mai subtili posibil, a zis.

Am întrebat de celelalte ţări – China, Rusia, India, Orientul Mijlociu, Africa. Nu puteam crede că nu aveau şi ei măcar un fel particular de magie. Nightingale a admis că nu prea ştia, dar a avut amabilitatea de a se arăta un pic jenat.

— Lumea era diferită înainte de război, a zis. Nu aveam accesul instantaneu la informaţie pe care îl are generaţia de acum. Lumea era un loc mai larg, mai misterios – încă mai visam la peşteri enigmatice pe Munţii Lunii şi la vânătoare de tigrii în Punjab.

Când toată harta era roz, m-am gândit. Când fiecare băiat aştepta propria aventură, iar fetele nu fuseseră încă inventate.

Toby a început să latre când am depăşit un camion plin cu Dumnezeu ştie ce şi mergând Dumnezeu ştie încotro.

— După război, a fost ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis, a spus Nightingale. Au răsărit rachetele spaţiale şi computerele şi avioanele cu reacţie, şi a părut un lucru natural faptul că magia va dispărea în cele din urmă.

— Vreţi să spuneţi că nu s-au mai obosit să caute.

— Eram doar eu, a spus, şi eram responsabil pentru întreaga Londră şi întreg Sud-Estul. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că vremurile de demult s-ar putea reîntoarce. Mai mult, avem cărţile lui Dunlop, aşa că ştim că maestrul lui nu e dintr-o tradiţie străină – ăsta este un magician negru crescut acasă.

— Nu aveţi voie să le spuneţi magicieni negri, am zis.

— Îţi dai seama că folosim „negru” în sens metaforic, nu? a spus Nightingale.

— Nu contează, am zis. Cuvintele schimbă sensul a ce înseamnă, corect? Unii oameni m-ar numi magician negru.

— Nu eşti magician, a spus. Abia eşti, cu greu, un ucenic.

— Schimbaţi subiectul, am zis.

— Atunci cum ar trebui să le spunem? a întrebat el, răbdător.

— Practicanţi ai magiei cu etică neconcordantă.

— Doar ca să îmi satisfac o curiozitate, înţelegi, a spus Nightingale, ţinând cont că singurii oameni care e probabil să audă cuvintele „magicieni negri” sunt eu, tu şi dr. Walid, de ce e important să schimbăm adresarea?

— Pentru că nu cred că lumea veche se va mai întoarce prea curând, am zis. De fapt, cred că lumea nouă s-ar putea să vină mult mai repede.



Oxford e un loc ciudat. Când treci prin periferie, poate fi orice oraş din Marea Britanie, aceleaşi clădiri eduardiene de suburbie, pălind pe alocuri în stilul victorian, cu ocazionalele greşeli ale anilor 1950, după care treci podul Magdalen şi dintr-odată eşti în cea mai mare concentrare de arhitectură medievală târzie de partea asta a secolului optsprezece. Istoric, este impresionant, însă din perspectiva administrării traficului rutier a însemnat că a durat aproape la fel de mult să ne mişcăm pe străduţele înguste cât ne luase să ajungem din Londra.

John Radcliffe, medicul regal la curtea lui William şi Mary, fusese faimos în vremea lui pentru lecturile puţine şi scrierile aproape despre orice. Aşa că pare rezonabil să spui că una dintre cele mai faimoase biblioteci din Oxford a fost creaţia sa. Biblioteca de Ştiinţe Radcliffe este găzduită de o clădire circulară cu un dom care arată ca St Paul’s cu părţile religioase extirpate. Înăuntru era multă piatră fasonată, cărţi antice, balcoane şi murmur

înăbuşit al tinerilor nenatural de liniştiţi. Persoana noastră de contact ne aştepta lângă un panou cu informaţii aflat chiar după intrare.

În afara marilor oraşe, simpla mea apariţie poate uneori să lasă pe unii oameni fără glas. Aşa s-a petrecut şi cu Harold Postmartin, doctor în filosofie, membru al Societăţii Regale, Curator al Colecţiilor Speciale ale Bibliotecii Bodleiene, care în mod clar se aşteptase să fie altcineva „cu abilităţi speciale" cel prezentat de către Nightingale pe postul de ucenic. Îi puteam citi pe chip cum încerca să contureze fraza *dar e de culoare* într-un fel care să nu ofenseze, şi eşuând. I-am curmat suferinţa strângându-i mâna; regula mea de aur e că dacă nu tresar fizic atunci când îi atingi, în cele din urmă o să se acomodeze.

Postmartin era un gentleman lăsat de spate, cu părul alb şi care arăta mult mai bătrân şi mai fragil decât tatăl meu, însă având o strângere de mână neaşteptat de puternică.

— Deci tu eşti noul ucenic, a zis şi a reuşit să evite să sune ca o acuzaţie.

Am ştiut atunci că urma să ne înţelegem bine.

Asemenea tuturor bibliotecilor moderne, partea vizibilă din Radcliffe era vârful aisbergului, în timp ce grosul colecţiilor efective se afla sub Piaţa Radcliffe, în camere pline cu cărţi şi de zumzetul intruziv al sistemului contemporan de climatizare. Postmartin ne-a condus în josul unei serii de pasaje de cărămidă vopsite în alb, către o uşă străjuită de un detector de metale fără rost şi pe care era scris ACCESUL INTERZIS. Postmartin a folosit un card de acces pe care l-a trecut în dreptul cititorului de securitate şi a tastat o combinaţie. Uşa s-a descuiat cu un zdrang de metal solid, iar noi ne-am făcut loc într-o încăpere cu exact aceleaşi rafturi şi acelaşi sistem de climatizare ca în restul colecţiilor. Era o singură masă de birou, liberă în afara unui obiect care părea copilul unui mariaj nedorit dintre un Mac timpuriu şi un PC IBM.

— Este un Amstrad PCW, a zis Postmartin. De dinaintea vremurilor tale, presupun.

S-a aşezat pe un scaun de plastic purpuriu dintr-o bucată şi a dat drumul antichităţii.

— Fără conexiuni hardware, fără porturi USB, discuri floppy de 3 inch de care nu se mai fac – asta înseamnă securitate prin demodare. Cam ca Bizareria însăşi. Nu pot sparge, dacă folosesc termenul corect, ceva ce nu pot accesa.

Ecranul avea un ton alarmant de verzui, monocrom, am realizat, ca ceva dintr-un film vechi. Discheta de 3 inch chiar huruia atunci când maşinăria încerca să o acceseze.

— Aveţi copia din *Principia?* a întrebat Postmartin.

I-am înmânat cartea, iar el a început să răsfoiască încet printre pagini.

— Fiecare exemplar din bibliotecă a fost marcat într-un mod unic, a zis şi s-a oprit la o pagină anume, arătând-u-mi-o. Uite aici, cuvântul ăsta care a fost subliniat.

M-am uitat; era cuvântul *regentis.*

— Are o semnificaţie? am întrebat.

— Vom vedea, a zis. Poate că ar fi bine să îţi notezi.

Am scris cuvântul în carneţelul meu de poliţie, iar în timp ce o făceam l-am văzut pe Postmartin notând iute ceva pe blocul de foi pe care el a crezut că nu îl observ. Când am terminat, el a continuat să răsfoiască paginile până ce a găsit un alt semn, *pedem,* şi din nou l-am văzut notând pe foile lui. Am repetat asta de alte trei ori, apoi Postmartin m-a rugat să citesc cuvintele.

— *Regentis, pedem, tolleret, loco, hostium,* am spus.

Postmartin m-a privit pe deasupra ramelor ochelarilor lui.

— Şi ce crezi că ar însemna? a întrebat.

— Cred că numerele paginilor erau mai importante decât cuvintele, am zis.

Postmartin a părut trăsnit.

— Cum de-ai ştiut?
— Vă pot citi mintea, am spus.
Postmartin s-a uitat la Nightingale.
— Poate?
— Nu, a zis Nightingale. Te-a văzut cum notezi paginile.
— Eşti un om nemilos, Ofiţer Grant, a zis Postmartin. Nu-ncape îndoială că o să ajungi departe. Cuvintele efective, aşa cum ai precizat, sunt irelevante, însă numerele paginilor sunt aranjate într-un singur şir alfanumeric care formează un număr unic de identificare. Pe care putem să îl introducem în venerabilul nostru prieten de aici, şi… *voilà*…
Ecranul PCW-ului a arătat o pagină de text verde într-o culoare foarte urâtă: titlu, autor, editură, aşezarea la raft şi o scurtă listă a persoanelor care împrumutaseră cartea. Ultima persoană de pe listă era Geoffrey Wheatcroft, care semnase de primire în iulie 1941 şi nu o mai returnase niciodată.
— Ha! a exclamat surprins Postmartin. Geoffrey Wheatcroft? Cu greu ai zice că e un păcătos. Deloc genul de infractor, nu, Thomas?
— Îl cunoaşteţi?
— L-am cunoscut, a zis Postmartin. A murit anul trecut – am fost amândoi la înmormântare, deşi Thomas a trebuit să vină pe post de propriu fiu, ca să înlăture suspiciunile.
— A fost acum doi ani, a spus Nightingale.
— Dumnezeule mare, să ştii că da! a zis Postmartin. Nu s-a lăsat cu bine, dacă-mi aduc aminte.
— A fost un practicant activ? am întrebat.
— Nu, a zis Nightingale. Şi-a primit bastonul în 1939, nu a fost considerat un vrăjitor de prim rang, a renunţat la tot după război şi a acceptat o poziţie la Magdalen.
— Predând teologie, dintre toate, a spus Postmartin.
— Colegiul Magdalen? am întrebat.
— Da, a zis Nightingale, brusc căzut pe gânduri.

Am tras primul concluzia.
— Acelaşi colegiu ca Jason Dunlop.
Nightingale a vrut să mergem direct spre Magdalen, însă Postmartin a sugerat un loc de servit prânzul, la Eagle and Child. Am fost de părere că un stat jos ar fi fost o idee bună, deoarece Nightingale îşi arăta cam mult partea lui stângă şi părea destul de palid. Nightingale a făcut un compromis sugerând să ne întâlnim la pub după ce se duce în vizită la colegiu. Postmartin m-a invitat să îl însoţesc şi astfel să mă pună la curent pe drum cu câteva lucruri.
— Dacă tu crezi că e absolut necesar, a spus Nightingale înainte ca eu să pot obiecta.
— Cred că da, a zis Postmartin.
— Înţeleg, a spus Nightingale. Păi, dacă eşti de părere că aşa e cel mai bine…
Postmartin a considerat că e vital, aşa că l-am însoţit înapoi la Jag, unde i-am făcut cunoştinţă cu Toby, care a părăsit maşina într-un nor puturos. Am sugerat ca Nightingale să ia Jag-ul – în felul acesta noi am putea să ne întoarcem la pub, iar el măcar nu ar fi fost obligat să o ia pe jos.
— Deci el e faimosul câine vânător de fantome, a zis.
— Nu ştiam că e faimos, am spus.
Postmartin m-a condus pe o alee atât de autentic medievală târzie, că încă mai avea scurgerea din piatră pe mijloc, pe post de canal colector.
— Nu că mai e folosit pentru uzul iniţial, a explicat Postmartin.
Era aglomerat cu studenţi şi turişti, fiecare încercând pe cât putea de bine să ignore bicicliştii care încercau voioşi să facă slalom printre ambele categorii.
L-am întrebat pe Postmartin care era rolul pe care îl juca în încâlcitele şi în cea mai mare parte nescrisele acorduri care constituiau legislaţia magică englezească.
— Când tu şi cu Nightingale scrieţi rapoarte, eu sunt cel care le citeşte, a zis. Sau cel puţin părţile

care sunt relevante.

— Deci sunteţi şeful lui Nightingale? am întrebat.

Postmartin a chicotit.

— Nu. Eu sunt arhivistul. Sunt responsabil cu hârtiile unor oameni mari şi cu hârtiile unor persoane mai puţin mari care au stat pe umerii celor de atunci încoace. Chiar şi Nightingale şi cu tine.

După toată lecţia asta de istorie, era aer curat să facem cotul pe Broad Street, care măcar avea câteva şiruri de case victoriene şi un Oxfam.

— Pe-aici, a zis Postmartin.

— Newton era un om de la Cambridge, am amintit. De ce sunt lucrările lui aici?

— Din acelaşi motiv pentru care nu şi-au dorit lucrările lui alchimice acolo, a zis Postmartin. Odată ce a fost în siguranţă mort, bătrânul Isaac a devenit starul strălucitor al ştiinţei şi al raţiunii. Mă îndoiesc că şi-ar fi dorit ca imaginea să se complice cu ceea ce a fost, hai să recunoaştem, un om complicat, în cel mai bun caz.

Oxford continua să fie masiv tudoric, cu bruşte explozii de exuberanţă georgiană, până ce am ajuns la pub-ul Eagle and Child de pe St Giles.

— Perfect, a zis Postmartin şi s-a aşezat în ceva ce el a numit „ungher”. Thomas încă nu a ajuns. Un pahar de sherry în mână poate cu siguranţă să faciliteze cu mult un anume fel de conversaţie.

Când eşti băiat, viaţa poate fi măsurată în seri de conversaţii inconfortabile iniţiate cu reţinere de către adulţi într-un efort de a-ţi spune lucruri pe care fie deja le ştii, fie nu ai vrea deloc să le afli.

El avea sherry-ul, eu limonada.

— Sper că înţelegi cât de fără precedent a fost pentru Nightingale să îşi ia un ucenic, a zis.

— Mi s-a lăsat destul de clar de înţeles asta, am spus.

— Cred că din cauză că ar fi trebuit să facă mult mai devreme pasul ăsta, a zis Postmartin. Odată ce a fost evident că semnalele despre moartea magiei fuseseră foarte mult exagerate.

— Ce a dat în vileag magia?

— Felul în care îmbătrâneşte în sens invers Nightingale a fost parte a indiciului. Arhivez rapoartele dr-ului Walid, iar părţile pe care le înţeleg sunt… stranii.

— Ar trebui să îmi fac griji? am întrebat.

Abia ce mă obişnuisem de curând cu ideea că şeful meu se născuse în 1900 şi, după spusele lui, întinerea din nou începând cu 1970. Nightingale era de părere că are de-a face cu creşterea în intensitate a activităţilor magice de prin 1960, însă nici nu voia să caute la dinţi calul de dar. Nu-l învinovăţeam.

— Mi-aş dori să fi ştiut, a zis Postmartin.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o carte de vizită. Avea numărul lui Postmartin, adresa de email şi, surprinzător, contul de Twitter.

— Dacă ai nelămuriri, contactează-mă.

— Şi dacă vă contactez, am spus, ce veţi face?

— Îţi voi asculta îngrijorările, a zis. Şi voi fi foarte înţelegător.

A mai trecut cel puţin încă o oră până ce Nightingale să ni se alăture, iar după aceea am avut ocazia să văd cum dă pe gât un pint de bitter în timp ce expune rezumatul a ceea ce descoperise. Din câte putea Nightingale să îşi dea seama, Jason Dunlop nu fusese în perioada studiilor universitare în contact cu Geoffrey Wheatcroft.

Nightingale s-a gândit să ia o înregistrare a tuturor studenţilor şi profesorilor care fuseseră la Magdalen în aceeaşi perioadă cu omul nostru Jason. Plus o listă cu fiecare student care participase vreodată la cursurile lui Geoffrey Wheatcroft. Se adăuga unui teanc de copii de grosimea potrivită pentru a lovi un suspect fără a lăsa urme – dacă asta ar fi fost direcţia în care te-ar fi dus ideea proprie de aplicare a legii. Dacă datele ar fi fost trimise în HOLMES, ar fi putut fi verificate automat încrucişat cu alte nume care ar fi apărut în timpul fazei mundane a anchetei. Echipa Criminalistică condusă de Stephanopoulos avea cel puţin trei angajaţi civili ai căror unică îndatorire era cea de a face aceste anoste, obositoare şi consumatoare de

timp lucruri, dar absolut vitale investigaţiei. Iar Bizareria ce avea? Puteţi ghici ce avea Bizareria, şi nu era mare fericire în asta.

Postmartin a întrebat ce se gândea Nightingale să facă mai departe.

Nightingale s-a strâmbat şi a luat o nouă gură din pint.

— M-am gândit să recuperez restul cardurilor de împrumut de la Ambrose House. A venit vremea să aflăm de unde au apărut celelalte cărţi.



Nightingale mi-a cerut să ies de pe autostradă la Junction Five, şi am mers cu maşina prin Stokenchurch, care mie mi s-a părut a fi un spital cu un sătuc simpatic ataşat de el, înainte de a face stânga pe un drum secundar, care în curând a devenit o alee îngustă care trecea printre ziduri înalte şi verzi ale unor foarte demodate şiruri de grădini.

— O mare parte a domeniului este închiriată fermierilor locali, a zis Nightingale. Poarta o să apară pe stânga.

Dacă nu m-ar fi avertizat, aş fi ratat-o. Zidurile de grădini s-au transformat dintr-odată într-un perete înalt de piatră întrerupt de o poartă de fier forjat. Am oprit maşina în timp ce Nightingale a coborât, urmat de Toby, şi a descuiat cu o cheie uriaşă de fier. A deschis porţile cu un scârţâit standard de filme horror şi mi-a făcut semn să intru, în timp ce Toby nu a uitat să marcheze pe stâlp trecerea sa pe-acolo. M-am oprit şi am aşteptat să vină şi Nightingale, dar el a arătat spre locul în care drumul de acces cotea dintr-odată pe după un pâlc de copaci.

— Ne vedem după colţ, a zis. Nu e departe.

A avut dreptate. Am luat curba şi iată clădirea principală a şcolii, chiar în faţa mea. Jag-ul a hârşâit pietrişul atunci când am frânat complet şi m-am dat jos, analizând construcţia.

Trecuseră cincizeci de ani de când nu mai fusese ocupată, se vedea uşor. Peluza şi fostele terase

deveniseră un câmp de rugi, urzici înţepătoare, pătlagini şi trifoi – am învăţam mai târziu denumirile, în cazul în care vă întrebaţi –, iar casa avea o culoare gri ştearsă de vreme, cu ferestrele sale largi bătute în scânduri. M-aş fi aşteptat la ceva gotic, dar asta era mai degrabă ca on vilă stas Regency care scăpase pe la ţară şi care se împrăştiase în toate părţile înainte ca un arhitect nemilos să o adune la un loc în frontonul său îngust original. Era abandonată, însă nu şi o ruină. Puteai vedea că jgheaburile erau curate, iar zone din acoperiş fuseseră reparate.

Toby a venit vâlvoi, a lătrat de câteva ori ca să îmi atragă atenţia, apoi s-a îndreptat spre un petec de buruieni înalte din stânga şcolii. În mod evident, era în adâncul sufletului lui un câine de ţară. Nightingale a sosit curând după.

— M-aş fi aşteptat să fi fost transformată, am zis.

— În ce? a întrebat Nightingale.

— Nu ştiu. Hotel de provincie sau centru de conferinţe, centru spa, clinică de reabilitare pentru vedete.

— Nu, a spus Nightingale după ce i-am explicat ce e un centru de reabilitare pentru vedete. Bizareria încă mai deţine în proprietate întregul domeniu, iar chiriile de la fermieri plătesc reparaţiile.

— De ce nu a fost vândută?

— A existat multă confuzie după război, a spus Nightingale. Până să se clarifice totul, eu am rămas unica persoană cu vreo calitate oficială. Să vând şcoala de unul singur mi s-a părut… îngâmfare.

— V-aţi gândit că s-ar putea redeschide cândva şcoala?

Nightingale s-a cutremurat.

— Am încercat să nu mă gândesc deloc la şcoală.

— Terenul probabil că valorează o avere, acum, am spus.

— Crezi că i s-ar îmbunătăţi statutul dacă ar deveni un centru de reabilitare pentru vedete?

Am fost nevoit să fiu de acord că era foarte puţin probabil. Am arătat către uşile principale, sigilate

ferm cu lemn şi securizate cu un lacăt mare.

— Aveţi şi cheile pentru asta?

Nightingale a rânjit.

— Aici e partea în care priveşti şi înveţi.

Am păşit către un loc din stânga scărilor către uşa principală, unde, ascuns sub iarba înaltă, un şir îngust de trepte ducea în jos spre o uşă groasă de stejar care, am observat, era liberă de orice scânduri sau lanţuri. Îi mai lipsea şi orice clanţă vizibilă.

— Iată intrarea de noapte, a zis Nightingale. A fost iniţial construită astfel încât slujbaşii să poată să iasă direct din camerele lor şi să urce pe capra trăsurii stăpânilor lor înainte ca aceştia să termine de coborât treptele.

— Cât de de secol optsprezece, am zis.

— Cam da, a spus Nightingale. Însă pe vremea în care eram în şcoala asta noi o foloseam în alt scop.

Şi şi-a pus palma pe uşă, cam pe unde te-ai fi aşteptat să fie clanţa, şi a murmurat pe sub bărbie nişte cuvinte în latină. S-a auzit un declic, urmat de un sunet de fiare. Nightingale a împins, iar uşa s-a balansat în interior.

— Obişnuia să existe o oră de stingere, iar noi, ca nişte tineri neînfricaţi ce eram, voiam să ieşim ca să bem, a zis el. Nu e uşor să fentezi o oră a stingerii atunci când directorii pot comanda însăşi spiritelor pământului şi aerului împotriva ta.

— Zău? am întrebat. Spiritele pământului şi aerului?

— Aşa spuneau ei, a zis Nightingale. Iar eu unul îi credeam.

— Deci fără beţii, am concluzionat.

Nightingale a făcut o luminenţă şi a păşit prin cadrul uşii. Ca să nu mă las mai prejos, am făcut şi eu propria luminenţă şi l-am urmat înăuntru, l-am auzit pe Toby lătrând de-afară, dar părea că şovăie să ne urmeze. Luminenţele noastre iradiau un coridor scund de cărămidă expusă care îmi amintea de coridoarele similare de sub Bizarerie.

— Nu până ce nu erai în clasa a zecea, a zis. Odată ce erai admis în camera comună, cei din

clasele mai mari te învăţau vraja pentru uşa de noapte şi puteai ieşi ca să bei. Mai puţin dacă erai Horace Greenway, care nu prea era popular printre prefecţi.

Am ajuns la o răscruce în formă de „T” şi am luat-o la dreapta.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în timpul bătăliei din Creta, a zis Nightingale.

— Mă refeream la cum ajungea la cârciumă?

— Îi deschidea uşa unul dintre noi, a zis Nightingale.

— Şi profesorii nu au bănuit niciodată că vă furişaţi afară? am întrebat.

Ajunsesem la un rând de trepte care duceau sus. Au scârţâit alarmant sub tălpile noastre.

— Directorii ştiau tot ce se petrecea, a spus Nightingale. În definitiv, fuseseră şi ei elevi în anii terminali.

Când am ajuns la un palier cu lambriu de lemn scund, am prins o sclipire de *vestigia,* dropsuri cu lămâie şi şerbet, lână udă şi sunetul unor paşi alergând. Am observat că pe ambii pereţi erau atârnate cârlige suflate în alamă şi bănci pe mărimea unor băieţi adolescenţi pe care să stea şi să îşi schimbe încălţările. Mi-am trecut degetele pe lemn şi am simţit în schimb textura rugoasă de la *Beano* şi de la *Eagle.*

— O mulţime de amintiri, a zis Nightingale atunci când a văzut că mă oprisem.

Fantomele trecutului, m-am gândit, rememorările – nu eram sigur care era diferenţa.

Nightingale a deschis o uşă ponosită de lemn şi am intrat într-o sală imensă. Luminenţele brusc insuficiente au dezvăluit două scări masive şi pereţi de piatră care încă mai purtau urmele ramelor care fuseseră cândva atârnate de ei. Cu toate ferestrele acoperite, am fi fost în beznă completă dacă nu am fi avut propriile lumini.

— Sala mare, a zis Nightingale. Biblioteca e la capătul scării sinistre.

M-am abţinut înainte să întreb de ce e sinistră, apoi am realizat că urcam pe partea din stânga a treptelor. *Sinister* e cuvântul în latină pentru „stânga”, făcându-l să fie genul de calambur pe care l-ar savura un elev. Imaginaţi-vă dacă vreunul dintre prietenii lor de şcoală ar fi avut neşansa de a fi numit Dexter, m-am gândit. Cum ar mai fi râs de el. Pe măsură ce urcam, am zărit un şir de nume sculptate pe peretele îndepărtat, dar, înainte de a apuca să întreb ce însemnau, Nightingale era deja pe palier, îndreptându-se către adâncul răcoros al şcolii.

Pereţii erau majoritatea în cărămidă zugrăvită, cu şi mai multe semne dreptunghiulare care indicau unde fuseseră tablouri. O ajutasem pe maică-mea să facă curăţenie în suficient de multe birouri ca să ştiu că indiferent cine era persoana pe care o contracta Nightingale pentru menaj folosea un aspirator Hoover industrial şi uriaş pentru covoare – puteai vedea dungile, iar judecând după praf trecuseră cel puţin două săptămâni de când venise ultima dată.

Fără cărţi, rafturi sau mobilă, biblioteca părea ca orice altă cameră mare, transformată într-o cavernă sub pâlpâirea luminenţelor noastre. Am recunoscut cabinetele pentru cardurile de împrumut după forma pe care o făceau sub cearşafurile de praf. Biblioteca mundană de la Bizarerie avea două fix la fel. Biblioteca şcolii avea opt. Din fericire, Nightingale a spus că doar unul dintre ele conţinea referinţele la cărţile magice. Nightingale a ţinut lumina în timp ce eu am tras cuvertura şi am deschis sertarele. Nu era niciun pic de praf şi, surprinzător, foarte puţine *vestigia*.

— Erau cărţi despre magie, a spus Nightingale când i-am menţionat asta. Nu cărţi magice.

Înăuntru se aflau cartoane standard cu indexuri, numele cărţii şi numărul de ordine al bibliotecii imprimate sus, iar sub, scris de mână, lista cu numele celor care împrumutaseră şi când. Trecusem pe la un Ryman înainte de a pleca din Oxford şi cumpărasem un pachet de elastice pentru a putea

păstra ordinea cartoanelor. Mi-a luat o veşnicie să pot scotoci prin toate sertarele şi m-am ales cu un sac mare şi negru de gunoi care nu era cu mult mai uşor de cărat decât ar fi fost dulăpiorul în sine.

— Ar fi trebuit mai bine să fi luat toată chestia cu noi, am zis, dar Nightingale a arătat că e înşurubat în podea.

Mi-am trântit sacul de gunoi pe umăr şi l-am urmat pe Nightingale înapoi în sala principală, clătinându-mă un pic de la greutate. Am folosit ocazia ca să întreb ale cui erau numele de pe pereţi.

— Aceştia, a zis Nightingale, sunt cei care au murit şi li s-a adus onorul.

M-a condus pe scara din dreapta, cea numită *dexter,* şi şi-a plutit luminenţa ca să îmi arate primele nume.

— Campania Peninsula, a spus.

Era o mână de nume.

— Campania Waterloo.

Un singur nume.

O jumătate de duzină pentru Crimeea, două pentru răscoala indiană, poate vreo douăzeci de nume împrăştiate printr-o listă a războaielor coloniale din secolul nouăsprezece, mai multe decât cele mai puţin de douăzeci ale Primului Război Mondial.

— S-a făcut un pact între noi şi germani de a nu se folosi magia, a zis Nightingale. Am stat deoparte la ăsta.

— Fac pariu că v-a făcut să fiţi popular, am spus.

Nightingale şi-a plutit luminenţa în continuare, dezvăluind eroii din Al Doilea Război Mondial.

— Uite, aici e Horace, a zis Nightingale, iluminând inscripţia: Horace Greebway, Kastelli, 21 mai 1941. Şi aici sunt Sandy şi Champers şi Pascal.

Luminenţa a sărit printre rândurile de nume, căzuţi la datorie la Tobruk sau la Arnhem şi în alte locuri pe care mi le aminteam vag de la ora de istorie. Însă cea mai mare parte dintre ei erau trecuţi ca fiind căzuţi la un loc denumit Ettersberg, pe 19 ianuarie 1945.

Am lăsat jos sacul de gunoi şi am făcut o luminenţă suficient de mare încât să văd întreaga cameră – plăcile comemorative acopereau doi pereţi întregi, de sus până jos. Trebuie să fi fost mii de nume.

— Aici e Donny Shanks, care a scăpat din asediul de la Leningrad fără nicio zgârietură şi a fost torpilat după aia, şi Smithy la Dieppe şi Rupert Dance, Dance Fund Leneş îi ziceam noi.

Nightingale zăbovea. M-am întors şi am văzut lacrimi care îi sclipeau pe obraji, aşa că mi-am ferit privirea.

— În unele zile pare atât de demult, dar în altele… a zis el.

— Câţi? am întrebat înainte să mă pot opri.

— Două mii trei sute nouăzeci şi şase, a spus Nightingale. Trei din cinci vrăjitori britanici de vârstă militară. Mulţi din cei care au supravieţuit au fost răniţi atât de rău din punct de vedere psihic, încât nu au mai practicat niciodată. Dar, a zis şi a făcut un gest, iar luminenţa lui a revenit înapoi deasupra mâinii, cred că am zăbovit suficient de mult în trecut.

Mi-am lăsat lumina să mi se stingă, mi-am proptit sacul la spinare şi l-am urmat. În timp ce plecam, l-am întrebat cine a inscripţionat numele.

— Am făcut-o singur, a zis Nightingale. Spitalul ne-a încurajat să ne apucăm de un hobby. Eu am ales sculptura în lemn. Nu le-am spus de ce.

— De ce nu?

Ne-am aplecat ca să intrăm înapoi pe coridoarele de serviciu.

— Doctorii deja erau îngrijoraţi că eram prea morbid.

— De ce aţi gravat numele?

— Cineva tot trebuia să o facă, şi din ce îmi puteam da seama rămăsesem singurul care încă mai era activ. Şi am mai avut şi impresia asta ridicolă că ar ajuta.

— Şi a ajutat?

— Nu, a zis. Nu chiar.

Am păşit afară prin uşa de noapte şi am clipit în lumina serii. Uitasem că dincolo de şcoală încă mai era zi. Nightingale a închis poarta în urma noastră şi m-a urmat pe trepte în sus. Toby se dusese să se culce pe capota încălzită de soare a Jag-ului. Puteai vedea unde lăsase urme de noroi pe vopsea. Nightingale s-a încruntat.

— De ce ţinem câinele ăsta? a întrebat.

— O ţine pe Molly în priză, am zis şi am aruncat cartonaşele în spate.

Toby s-a trezit la sunetul portierelor şi şi-a făcut drum iute pe banchetă, unde a adormit prompt. Eu şi cu Nightingale ne-am pus centurile, iar eu am pornit maşina. Am aruncat o ultimă privire către ferestrele baricadate ale vechii şcoli în timp ce întorceam Jag-ul, lăsând-o în urma noastră şi îndreptându-ne către Londra.

S-a făcut întuneric până să intrăm pe autostrada M25, aglomerată de ora de vârf. Dinspre est veneau nori mari şi gri, iar în curând picăturile de ploaie au început să răpăie pe parbriz. Jag-ul stătea superb pe drum, însă ştergătoarele erau o ruşine.

Nightingale şi-a petrecut drumul înapoi cu faţa pierdută pe geam. Nu am încercat să pornesc vreo conversaţie.

Tocmai ce intrasem pe Westway când mi-a sunat telefonul. L-am pus pe speaker – era Ash.

— Pot s-o văd! a strigat el.

Pe fundal, auzeam zgomotul mulţimii şi un bubuit înfundat.

— Unde eşti?

— Sunt la Pulsar Club.

— Eşti convins că e ea? am întrebat.

— Înaltă, subţirică, palidă, păr negru lung. Miroase a moarte, a zis Ash. Cine altcineva ar putea fi?

I-am zis să nu se apropie mai mult şi că sunt pe drum. Nightingale a scos mâna în ploaie şi a pus sirena pe capotă, iar eu am apăsat pedala de acceleraţie.

Fiecare şofer bărbat din lumea asta crede despre el că e cel mai bun şofer. Fiecare poliţai care a trebuit să culeagă globi oculari de prin noroi ştie că cei mai mulţi se amăgesc singuri. Să conduci în trafic intens este dificil şi stresant şi pe de-a întregul periculos. Din cauza asta, Met are la Hendon o şcoală de şoferi faimoasă în toată lumea, unde o serie de cursuri de condus pentru avansaţi sunt destinate antrenamentului ofiţerilor de poliţie până la situaţii în care pot să jaloneze pe o stradă de oraş şi să menţină numărul de victime colaterale pe degetele de la o mână.

În timp ce ieşeam de pe Westway şi în traficul intens de pe Harrow Road, îmi doream cu ardoare să fi făcut unul din acele cursuri. Nightingale, ofiţerul meu superior, nu ar fi trebuit să mă lase să conduc. Dar, pe de altă parte, el nici nu avea habar că există astfel de cursuri de avansaţi. Sau, ţinând cont că deveniseră obligatorii în 1934, niciun fel de examene de şofer.

Am virat pe Edgware Road şi m-am trezit că merg cu mai puţin de douăzeci la oră, chiar şi cu fiecare şofer simţindu-se vinovat încercând să se dea la o parte. Am folosit ocazia ca să îl sun pe Ash. I-am zis că eram la distanţă de mai puţin de zece minute.

— Se îndreaptă spre uşă, a zis Ash.

— E cu cineva?

— E un flăcău cu ea, a zis Ash.

Rahat, rahat, rahat – până aici cu ţinutul în familie. Nightingale mi-a luat-o cu mult înainte. A scos din torpedo un Airwave şi a format un număr – impresionant, ţinând cont că îl învăţasem cum se face abia acum o săptămână.

— Urmăreşte-o, a zis, dar stai la telefon şi nu îţi asuma niciun risc.

Eu am riscat să aştept până la Marble Arch ca să o iau spre est – Oxford Street e restricţionat în afara autobuzelor şi taxiurilor şi contam să fie mai rapid să o iau direct în jos în loc să mă azvârl prin

sistemul aiurea de sensuri unice din jurul la Bond Street.

— Stephanopoulos e pe drum, a zis Nightingale.

L-am întrebat pe Ash unde e.

— Tocmai ies din club, a spus el. Ea e la cinci metri în faţa mea.

— Îndreptându-se în ce direcţie?

— Către Piccadilly, a zis.

Mi-am făcut planurile zonei în cap.

— Sherwood Street, i-am spus lui Nightingale, care a transmis mai departe lui Stephanopoulos. Mergând spre sud.

— Ce fac dacă se apucă să îi facă felul iubitului ei? a întrebat Ash.

Am cotit brusc pe după un autobuz oprit în mijlocul drumului şi cu luminile de avarie pornite, sirena mea albăstrind chipurile pasagerilor de la cabina de jos în timp ce mă priveau cum îi depăşesc.

— Stai departe de ea! am zis. Aşteaptă-ne.

— Prea târziu, a spus Ash. Cred că m-a zărit.

Instructorii de la cursurile avansate de conducere nu ar fi fost fericiţi dacă m-ar fi văzut cum am dus Jag-ul pe semafoarele roşii de la Oxford Circus şi cum am derapat pe un viraj în dreapta care m-a pus către Regent Street şi cu fum ieşindu-mi din cauciucuri.

— Ai grijă! a zis Nightingale.

— Vestea bună e că, a spus Ash, l-a lăsat în pace pe sărmanul om.

— Sunt aproape de Denham Street, a zis Nightingale, referindu-se la echipa locală. Stephanopoulos le-a cerut să asigure un perimetru.

Aproape că am urlat atunci când un şofer evident surd şi chior într-un Ford Mondeo a decis să oprească în faţa mea. Când am strigat la el, glasul mi s-a pierdut în sunetul sirenei.

— Vestea proastă, a zis Ash, e că ea se îndreaptă spre mine.

I-am spus să o ia la fugă.

— Prea târziu, a zis el.

Am auzit un hâşâit, un ţipăt şi zgomotul distinct pe care îl face un telefon mobil atunci când izbeşte o suprafaţă dură şi se sparge.

Am luat un viraj de 90 de grade pe Glasshouse Street, lucru care jur că mi-a adus nişte aplauze de la pietoni şi un lătrat speriat de la Toby atunci când s-a trântit de portiera din spate. Era un motiv întemeiat pentru care Jaguar Mk II a fost maşina favorită pentru evadările hoţilor de bănci şi a Detaşamentului Zburător, iar Jag-ul lui Nightingale în mod clar fusese făcut pentru urmăriri. Aşadar, odată ce partea din spate nu a mai patinat, am putut să apăs piciorul pe acceleraţie şi să prind nouăzeci la oră înainte de a mă alinia cu strada Leicester Arms.

După care ceea ce am crezut că ar fi reflecţiile sirenei noastre s-au dovedit a fi luminile unei ambulanţe, şi am aflat cu toţii cât de bune sunt frânele pe toate patru roţi – răspunsul fiind suficient de bune. Dacă ar fi fost doar pe faţă, aş fi muşcat din airbag. În schimb, m-am ales cu o vânătaie groaznică pe piept, de la centură, însă nici măcar nu am remarcat asta până mai târziu, pentru că eram deja afară din maşină şi alergând de-a lungul intersecţiei şi în sus pe Sherwood Street suficient de repede încât să ţin pasul cu ambulanţa. Ea s-a oprit, eu nu.

O latură a Sherwood Street are o arcadă în stilul destul de trist al placărilor cu ceramică din anii 1950, fiind gândită să semene cu o toaletă publică, probabil lucru care justifica folosirea ei în acest scop de către unii civili târziu în noapte. Din ce a putut reconstitui mai târziu Echipa Criminalistică, se pare că mâncătoarea de penisuri planificase să îşi ducă cea mai recentă victimă în umbre pentru o mozoleală şi o vasectomie impromptu.

L-am găsit pe Ash întins la pământ în mijlocul unui cerc de cetăţeni îngrijoraţi, cu doi dintre ei încercând să îl aline în timp ce gemea pe asfalt. Avea sânge pe el, pe cetăţenii îngrijoraţi şi pe

pironul de jumătate de metru care îi trecea prin umăr.

Am reuşit să fac ceva loc strigând „Poliţia” şi am încercat să îl aduc într-o poziţie de resuscitare.

— Ash. Ţi-am zis să stai deoparte de ea.

Ash s-a oprit din gemete suficient de mult timp încât să mă privească atent.

— Peter, a zis el, nenorocita aia m-a străpuns cu o balustradă.

6.
ÎMPĂRĂTEASA PLĂCERILOR

Femeile şi bărbaţii de la Serviciul Londonez de Ambulanţă nu au înclinaţie spre isterii, ţinând cont că îşi petrec zilele ridicând victimele accidentelor fatale de maşină, încercărilor de sinucidere atât reuşite, cât şi eşuate, şi pe cei din publicul larg care au „căzut” în faţa metroului. Ca ideea, aceştia din urmă sunt numiţi „unul-sub”. Odată, am întrebat dacă un cuplu sub o garnitură de metrou ar fi numit „doi-sub”, însă pare-se că asta e „doi-unu-sub”. În fine, rutina zilnică agregată din suferinţă şi necazuri tinde să reliefeze personalităţi ferme şi pragmatice. Pe scurt, exact genul de persoană pe care ţi-ai dori-o să ghideze o ambulanţă în miez de noapte. Paramedicul din ambulanţă care l-a ridicat pe Ash era o femeie cu părul practic de scurt şi un accent neo-zeelandez. Însă după două minute de mers cu ambulanţa, am putut să văd cum reţinerea ei începe să se evaporeze.

— Nenorocita, urla Ash, nenorocita m-a înjunghiat cu o balustradă!

Aproximativ jumătate de metru smuls dintr-un gard victorian de fier destul de bine făcut, judecând după secţiunea octogonală foarte precis frezată. Pentru ochii mei neofiţi, părea de parcă i-ar fi trecut drept prin inimă.

Asta nu îl oprise pe Ash să se zbată şi să urle.

— Ţine-l bine! a strigat paramedicul.

Am apucat braţul lui Ash şi am încercat să îl lipesc de patul mobil.

— Nu poţi să-i dai ceva? am întrebat.

Femeia paramedic s-a uitat la mine cu o privire răvăşită.

— Să-i dau ceva? Ar trebui să fie mort.

Ash şi-a smuls braţul din strânsoare şi a apucat marginea patului.

— Scoate-l! a ţipat Ash. E fier masiv, *scoate-l!*

— Avem cum să îl scoatem? am întrebat.

Până aici i-a fost paramedicului.

— Eşti nebun?

— Fier masiv, a zis el. Mă omoară.

— O să îl scoatem la spital, am spus eu.

— Niciun spital, a zis Ash. Am nevoie de râu.

— Acolo o să fie dr. Walid, am spus.

Ash s-a oprit din smucit şi mi-a apucat mâna. M-a tras mai aproape.

— Te rog, Peter, râul.

Polidori aminteşte că fierul masiv are un *efect vătămător asupra zânelor şi multelor rude ale acestora,* însă eu am presupus că inventase asta sau că afirma partea evidentă a sângerării. Fierul masiv are un efect vătămător asupra oricui dacă îl înfigi direct prin corpul respectivului.

— Te rog, a zis Ash.

— Mă apuc să scot chestia asta din el, am spus.

Paramedicul şi-a exprimat opinia cum că ar fi un pas greşit de făcut şi că şi numai din intenţia mea se vedea că eram o persoană incompetentă în anatomie şi cu o inteligenţă scăzută şi cu o predilecţie spre auto-abuzare.

Mi-am pus ambele mâini pe rama patului. Era alunecoasă de la sânge. Ash a observat ce am de gând şi s-a încleştat. Nu sunetul de sfâşiat care s-a auzit atunci când a ieşit a fost cel care m-a deranjat – asta era mascat de urletele lui Ash. A fost senzaţia de vibraţie a osului hârşâit de muchiile aspre ale fierului cea pe care nu o să o uit.

Un şuvoi de sânge m-a stropit pe faţă. Am mirosit cupru şi, ciudat, un amestec de vopsea de scenă şi ozon. Paramedicul m-a împins la o parte şi a căzut pe spate atunci când ambulanţa a luat un cot. A început să trântească pansamente la orificiul de intrare şi la cel de ieşire şi să apese pe ele. Bandajele se îmbibaseră cu sânge dinainte să termine. Pe măsură ce lucra, înjura pe sub bărbie.

Ash se oprise complet din smucit şi era tăcut. Chipul îi era palid şi moale. M-am împleticit înainte prin ambulanţă până ce am reuşit să îmi vâr capul în

cabina şoferului. Mergeam pe Tottenham Court Road – la mai puţin de cinci minute de spital.

Şoferul era de vârsta mea, alb, slăbănog şi purta un cercel de pirat în ureche.

I-am zis să întoarcă, iar el mi-a zis să mă duc dracului.

— Nu putem să mergem la spital, am zis, e cablat la o bombă.

— Ce? a strigat şoferul.

— E posibil să fie ataşat de o bombă, am zis.

A apăsat tare pe frâne, iar eu am fost proiectat în cabină cu capul înainte. Am auzit pe paramedicul din spate urlând a frustrate şi am ridicat ochii doar ca să văd portiera din partea şoferului larg deschisă şi pe şofer luând-o la sănătoasa pe stradă.

Era o ilustrare potrivită a motivului pentru care nu ar trebui să foloseşti prima minciună care îţi trece prin cap. M-am cocoţat pe scaunul lui, am închis uşa, am pus ambulanţa în viteză şi am luat-o din loc.

Serviciul Londonez de Ambulanţă foloseşte flota de dube Mercedes Sprinter, care sunt asemănătoare celor standard, doar cu două tone cub de chestii în spate şi cu genul de suspensie moale destinată evitării uciderii pacientului de fiecare dată când se trece peste un limitator de viteză.

Mai au şi o grămadă de monitoare LED suplimentare, butoane şi întrerupătoare pe care eu, în interesul simplificării, le-am ignorat. Şi de aceea încă mai scoteam sunete şi lumini albastre în timp ce treceam de intrarea la rampa de primiri a spitalului UCH şi ne îndreptam pe Gower Street către râu.

Cam atunci, conform jurnalul de apeluri de la EOC, a fost când paramedicul şi-a folosit staţia de emisie-recepţie ca să raporteze că ambulanţa ei fusese deturnată de către un pacient scăpat de la nebuni care se dă drept ofiţer de poliţie.

Nimic nu se compară cu condusul unui vehicul de urgenţă care are un suport pentru lumini alternante pe capotă şi o sirenă mare gândită să taie prin

coconul de sisteme stereo în care majoritatea şoferilor trăiesc şi să sperie pietoni întâmplători înapoi pe trotuare. Probabil că Moise despărţind apele se simţea la fel ca mine când brăzdam intersecţia dintre High Holborn şi Endell Street, cu un scurt moment de déjà vu atunci când am trecut de schelele care marcau locul în care încă mai reparau domul avariat al Royal Opera House.

E uşor să te rătăceşti încercând să mergi către sud dinspre Covent Garden. Străzile au fost toate jalonate cu opritoare pentru a bloca transformarea lor în scurtături de evitat traficul, dar eu petrecusem doi ani patrulând de la bârlogul din Charing Cross ca să ştiu unde erau. Am făcut un viraj abrupt pe Exeter Street şi un altul în stânga pe Burleigh Street, fapt care a determinat pe paramedicul din spate să înceapă din nou să ţipe la mine. Lucru nemeritat, din moment ce simţeam că încep să mă pricep la controlatul destul de dificil al ambulanţei.

— Cum îi e? am strigat peste umăr.

— Sângerează de moarte, a strigat ea înapoi.

M-am alipit pentru scurt timp traficului de pe Stand înainte de a o tăia pe Savoy Street, un drum îngust care ţine drept până la râu, chiar la vest de podul Waterloo. Locurile de parcare sunt greu de găsit în centrul Londrei, iar oamenii tind să îşi înghesuie maşinile pe străduţe fără să se gândească că s-ar putea întâmpla ca cineva cu un vehicul mai lat şi mai lung să treacă pe lângă fără să deţină un control complet al direcţiei. Astea fiind spuse, pagubele totale efective au însumat un pic sub douăzeci de mii de lire – în cea mai mare parte vopsea julită, oglinzi laterale, portiere şi o pereche de biciclete de cursă care nu ar fi trebuit de la bun început să fi fost lăsate pe postamentul de pe maşină. Asta fără să fie luată în considerare paguba făcută la ambulanţă, care sunt convins că a fost superficială.

Am îndreptat ambulanţa de pe asfalt către mal, am virat dreapta şi am oprit pe trotuarul din faţă de la Savoy Pier. M-am dat iute jos de pe scaunul

şoferului şi m-am împleticit către spatele salvării, unde paramedicul se holba la mine cu o uimire plină de ură.

Ash cu greu mai respira, iar bandajul de pe piept îi era complet îmbibat cu sânge. Când i-am cerut paramedicului să deschidă uşa, am crezut pentru o clipă că o să mă lovească, însă ea a desfăcut zăvorul şi a trântit larg portiere. Nu m-ar fi ajutat să îl scot pe Ash şi nici nu aveam timp să stau să îmi dau seama cum se foloseşte patul mobil, aşa că l-am pus pe umerii mei şi m-am târât în burniţa molcomă de afară.

Alesesem malul de la Savoy Pier din două motive. Cheiul nu era în uz, aşa că nu ar fi trebuit să mă cocoţ peste vreo barcă pentru a ajunge la râu, şi avea o foarte bună rampă de acces, pe care ar fi fost perfect să împing căruţul dacă aş fi reuşit să scot drăcovenia din ambulanţă. În schimb, mai întâi a fost nevoie să traversez rampa cu Ash în spate. Era un ins masiv, greu, şi am presupus că până să ajung la Tamisa mă voi fi scurtat cu vreo doi centimetri în înălţime. La începutul rampei e o chestie ca o cabină telefonică în aer liber, care are ca scop oprirea turiştilor, beţivilor şi a infractorilor comuni care ar încerca să se arunce de pe chei.

Am făcut o scurtă pauză şi mi-am dat seama că peste vacarmul propriei ambulanţe se auzeau acum alte sirene apropiindu-se. Am privind în sus şi în jos pe Embankment şi am zărit lumini stroboscopice venind din ambele direcţii. O privire peste parapet a dezvăluit faptul că mareea era la nivel mic, iar o săritură ar fi presupus că aş fi căzut trei metri pe pietre şi pe noroi. Am privit către cabină. Avea lacătul de metal pe care îl ştiam. Planificasem ceva mai subtil, însă din moment ce nu aveam timp, am plesnit întregul acaret din balamale.

Fugind pe rampă în jos, am auzit Vehiculul de Intervenţie Rapidă frânând puternic în spatele meu şi învălmăşeala de proteste, strigăte şi sporovăială pe staţiile radio care anunţă de obicei că Bătrânul

Bill[6] e pe felie. În timp ce înaintam pe lungimea cheiului, ceva m-a lovit tare peste coapse. Lanţul de siguranţă, am realizat prea târziu, şi am plonjat cu capul înainte în Tamisa.

Zeiţa Râului vă va spune cu mândrie că Tamisa este în mod oficial cel mai curat râu industrial din Europa, însă nu e chiar atât de curat cât să poţi bea apă din el. Am ieşit la suprafaţă scuipând, cu un gust metalic în gură.

O siluetă întunecată s-a iţit la un metru de mine – Ash, plutind pe spate.

Eu port o pereche de pantofi Dr Marten pentru munca obişnuită de poliţie. Sunt şic, nu se uzează repede şi, crucial, păstrează o parte din acea capacitate dumnezeiască de a lovi care încă mai face marca DM să fie alegerea de bază pentru încălţăminte de către neo-nazişti şi huliganii de pe stadioane. Pe de altă parte, sunt grei şi nu ţi-ai dori să-i porţi atunci când ai de-a face cu apa. Odată ce am scăpat de ei, am pleoscăit înainte ca să-l verific pe Ash – părea să fie mult mai flotabil decât mine. Îl puteam auzi respirând şi suna mai ferm decât înainte.

— Ash, am zis, te simţi mai bine?

— Mult mai bine, a zis el apatic. Apa e un pic cam sărată, dar bună şi caldă.

Era al naibii de scuţ din perspectiva mea. M-am uitat înapoi la chei şi am văzut pe colegii mei poliţişti măturând râul cu lanternele lor, însă totul era OK, pentru că mareea încă se mai retrăgea, iar noi ne aflam deja la câteva sute de metri mai în aval. În fine, OK până ce am fi fost traşi amândoi în Marea Nordului sau am fi murit de hipotermie sau înecaţi – sau, mai probabil, o combinaţie incitantă din toate trei.

Curentul ne-a dus până sub podul Waterloo.

— Nu mi-ai zis niciodată că e o doamnă palidă, a zis Ash.

— Cine-i doamnă palidă? am întrebat.

— Doamna morţii, a zis el, apoi a mai zis ceva într-o limbă care suna un pic a galeză şi care probabil nu era.

— Hei, s-a auzit o voce în apropiere. Ce faceţi în râu?

Tânără, feminină, de clasă de mijloc, dar cu vocalele joase care provin de la nişte părinţi care cred în educaţie, sau… Mai mult ca sigur, una dintre fetele Mamei Tamisa.

— Asta e o întrebare foarte dificilă, am bolborosit eu. Mergeam cu maşina spre casă dinspre Oxford, m-a sunat Ash şi totul a luat-o razna de-acolo. Tu ce faci în râu?

— E tura noastră, a zis o a doua voce care apăruse din partea cealaltă a podului.

Ash plutea fericit, şi m-am întrebat dacă nu cumva eram singurul căruia îi era greu să poarte o conversaţie în timp ce calcă apa. Ceva cald mi s-a şters de un picior şi m-am răsucit la timp ca să văd cum o fată îşi scoate capul din apă. Doar cu luminile de pe mal, era greu să o vezi clar, dar am recunoscut curbura ca de pisică de la colţurile ochilor şi bărbia puternică a mamei ei.

— Ce sunteţi? Salvamari? am întrebat.

— Nu chiar, a zis ea. Dacă ai cum să ieşi din râu cu propriile tale forţe, nu mă deranjează. Dacă nu, atunci aparţii Mamei.

Prima fată a reapărut la suprafaţă şi s-a ridicat din apă până la brâu, şi la fel de calm de parcă ar fi stat pe o cutie. Am remarcat că purta un costum izolant cu semnele ORCA pe piept. Chipul i-a fost luminat o secundă de suficientă lumină ca să o recunosc pe Olympia, aka Counter's Creek, una din cele mai tinere fiice ale Mamei Tamisa, ceea ce însemna că cealaltă era sora ei geamănă, Chelsea.

— Îţi place costumul? a întrebat Olympia. Neopren. E cel mai bun pe care-l poţi cumpăra.

— Am crezut că vouă vă place să vă bălăciţi goale, am spus.

Sora lor Beverley înotase dezbrăcată complet ultima dată când o văzusem în apă.

— În visele tale, a zis Olympia.

Chelsea a ieşit la suprafaţă în partea îndepărtată a lui Ash.

— Mi s-a părut mie că miros sânge, a zis. Cum te simţi, Ash?

— Mult mai bine acum, a spus el, moleşit.

— Cred că ar trebui să îl ducem la Mama, a zis ea.

— Mi-a cerut să îl aduc la râu, am spus.

Picioarele începuseră să îmi obosească foarte tare şi m-am uitat în jur doar ca să văd că malul era mult mai îndepărtat decât până atunci – eram tras în canalul central.

— Ce-ai vrea…? O medalie? a întrebat Chelsea.

— Ce-ar fi un remorcat înapoi la mal? am zis.

— Nu aşa merge treaba, a spus Olympia.

— Dar nu-ţi face griji, a zis Chelsea. Dacă te scufunzi din nou, o să te aşteptăm acolo.

După care, cu un pleoscăit cu nimic deosebit, au dispărut toţi trei în adânc.

La un moment dat, am început să înjur, şi aş mai fi înjurat mult şi bine dacă nu aş fi început să îngheţ rău de tot. Am încercat să îmi dau seama care mal era mai apropiat. Era complicat, pentru că acea combinaţie de maree şi de curent mă trăgea înspre Podul Blackfriars. Acelaşi pod sub care Roberto Calvi, bancherul personal al lui Dumnezeu, s-a trezit cu gâtul întins – nu chiar un semn promiţător pentru mine. Îngheţam şi am încercat să îmi amintesc antrenamentul de bază pentru tehnici de supravieţuire de pe vremea când mi-am luat diploma de înot în şcoala primară. Îmi simţeam picioarele grele, iar braţele mă înţepau şi, din câte îmi puteam da seama, niciunul dintre maluri nu era mai apropiat.

E remarcabil de uşor să mori în Tamisa; o grămadă de oameni reuşesc să o facă an de an. Începusem să mă tem că urma să fiu unul dintre ei.

Am înotat către malul sudic, bazându-mă pe faptul că drumul Tamisei mergea în direcţia asta şi era mai probabil să fie membrii ai publicului larg

capabili să ofere ajutor. Plus că Oxo Tower era un reper convenabil. N-am încercat să mă opun curentului şi mi-am concentrat restul de forţe în a ajunge cât mai aproape de mal.

N-am fost niciodată ceea ce s-ar numi un înotător puternic, dar dacă alternativa ar fi fost să mă încadrez la statistici e uimitor cât de mult poţi trage de tine. Universul s-a contractat în jurul meu până ce nu mai rămăsese nimic în afară de greutatea rece a hainelor mele ude, durerea din braţe şi ocazionalele stropiri pe faţă ale valurilor, care mă lăsau fără suflare şi scuipând.

Mama Tamisa, m-am rugat eu, îmi eşti datoare: du-mă la mal.

Dintr-odată, mi-am dat seama că braţele mele nu mai funcţionau cum trebuie şi că îmi era tot mai greu să mă menţin la suprafaţa apei.

Mama Tamisa, m-am rugat din nou, *te implor.*

La un moment dat, mareea s-a inversat şi m-am trezit dus înapoi în aval, până ce un turbion aleatoriu m-a prins şi m-a împins blând în noroiul murdar de pe malul Tamisei. M-am târât în susul ţărmului cât de mult am putut, înainte de a mă rostogoli pe spate. M-am uitat fix la norii de deasupra, aprinşi de roşeaţa ca de sodiu a luminilor oraşului, şi m-am gândit că dintre lucrurile pe care nu mi-aş dori să le mai încerc vreodată asta se încadra în top trei. Îmi era atât de frig, încât degetele de la picioare îmi amorţiseră, dar tremuram, ceea ce am privit ca un semn bun, pentru că aveam noţiunea asta vagă cum că dacă te-ai opri din tremurat ar trebui să fii foarte îngrijorat. Am decis că îmi pot permite să rămân locului şi să îmi trag răsuflarea sau poate să adorm – fusese o zi foarte lungă.

Contrar a ce s-ar putea să ţi se fi zis, e aproape imposibil să stai întins şi să te vaieţi într-un loc public din Londra fără să atragi o mulţime de presupuşi buni samariteni – chiar şi atunci când plouă.

— Eşti bine, amice?

Erau mai mulţi oameni deasupra, lângă parapet. M-am uitat la expresiile lor perplexe, cu feţe întoarse cu susu-n jos faţă de cum stăteam eu. Oameni de ajutor cu telefoane mobile care speram să sune la poliţie, care la rândul ei probabil m-ar fi rugat să îi ajut cu ancheta unei anume ambulanţe deturnate.

Nu te amesteca în afacerile vrăjitorilor, m-am gândit, *căci sunt răuvoitori şi greu de pătruns.*

Am luat în considerare varianta în care aş fi dat bir cu fugiţii, dar femeia paramedic şi şoferul ambulanţei m-ar fi identificat şi, în orice caz, eram mult prea amorţit ca să mă pot mişca.

— Ţine-te bine, amice, a zis vocea de deasupra. Poliţia e pe drum.

I-a luat poliţiei aproape cinci minute ca să ajungă, ceea ce nu era rău la nivel de timp de răspuns. Am fost înfăşurat corespunzător într-o pătură şi pus în spatele unui vehicul de intervenţie, unde le-am spus cum căzusem în timp ce urmăream un suspect şi nimerisem de partea greşită a râului. Nu mi-au pus niciuna dintre întrebările obişnuite despre suspectul meu imaginar, lucru care mi s-a părut ciudat, până ce Jag-ul nu a parcat lângă IRV şi am realizat că Nightingale deja rezolvase situaţia.

În timp ce am trecut înapoi peste Waterloo Bridge, m-a întrebat dacă Ash era bine.

— Cred că da, am zis. Chelsea şi cu Olympia nu păreau prea îngrijorate.

Nightingale a dat mulţumit din cap.

— Bună treabă, a spus.

— Nu am intrat în belele? am întrebat.

— Ai dat de belele, a zis. Doar că nu cu mine.

Şi totuşi m-a pus a doua zi dimineaţa să mă trezesc devreme şi să mă antreneze de două ori mai mult – de-al dracului ce e.



După antrenament, am dus discheta de la Oxford în grota ştiinţei, unde m-am trântit pe şezlong şi am încercat să pretind că nu există. Să introduc atât de multe date urma să fie o muncă de salahor, şi

probabil că nu merita timpul pierdut. Când am descoperit că Lesley îmi lăsase trei email-uri exprimându-şi necontenita plictiseală faţă de micul oraş de pe litoral în extra-sezon, mi-a venit una din ideile alea stupid de deştepte. I-am răspuns la email şi am întrebat-o dacă nu ar vrea să introducă nişte date foarte anoste. Ea a zis că da, iar eu am sunat la IPS şi am aranjat să fie transferată o copie. Din moment ce nu poţi să ceri cuiva ca Lesley, oricât de plictisită ar fi, să facă ceva atât de anost fără o explicaţie, i-am oferit un rezumat cu cine era Jason Dunlop şi cum căutam legăturile cu Geoffrey Wheatcroft.

Cărţi de magie pierdute, a scris. *Mă omori cu zilele. Introducere de date. Eu tristă.*

Ţine ocupat, i-am scris înapoi.

N-a mai răspuns la asta.

Dr. Walid mi-a postat nişte jpeg-uri cu ceea ce arăta a fi nişte foi de conopidă, dar despre care textul însoţitor mă asigura că sunt secţiuni subţiri ale creierului lui Michael „Ososul" Adjayi. Mărite, spuneau povestea vătămărilor neurologice care erau indicaţie a degradării hipertaumaturgice – chestia care te omoară dacă faci prea multă magie. Şi de asemenea, aşa cum învăţasem de la cel mai recent caz important al nostru, ceea ce se întâmplă dacă vreun dobitoc se foloseşte de tine ca să facă magie prin intermediari. E un truism în munca poliţienească faptul că martorii şi declaraţiile sunt bune, însă nimic nu se compară cu probele empirice. De fapt, nu e un truism al muncii poliţieneşti, pentru că cei mai mulţi poliţişti cred că „empiric" are de-a face cu Darth Vader, dar să fiu al naibii de nu ar trebui să şi aibă. Ca să revenim, dr. Walid a inclus felii din creierul lui Cyrus Wilkinson, pentru comparaţie – vătămarea era identică.

Asta era dovada că lui Mickey Ososul i se făcuse felul în acelaşi mod ca lui Cyrus Wilkinson. Măcar dacă aş fi reuşit să-mi dau seama cum.

Am împachetat listele pentru Lesley şi i le-am dat lui Molly, cu instrucţiunile stricte de a nu muşca pe

curier atunci când va fi venit după colet.

Înapoi în garaj, era o notă împăturită sub ştergătorul de parbriz al Jag-ului. Spunea, în scrisul de mână surprinzător de neelegant al lui Nightingale, *Folosirea nesupervizată a Jaguarului se suspendă până în momentul în care se prezintă certificarea pentru conducerea în condiţii propice.* Aşadar, Nightingale ştia totuşi despre cursurile de şofat.

Am luat Asbo-ul – e, oricum, mai economic.



Cheam e cât de mai în sud-vest te poţi duce în Londra şi să rămâi oficial în interiorul capitalei. E încă un alt sătuc tipic londonez exterior care primise, în timp scurt, o gară, câteva vile individuale de lux în stil victorian târziu şi, în cele din urmă, o pătură sufocantă de case înşiruite imitaţie de stil tudoric construite pe la mijloc de 1930. Cheam e ceea ce bariera verde a fost menită să prevină la restul sud-estului Angliei. Fotografii cu Cheam ornează pereţii birourilor de urbanism ale tuturor primăriilor locale, pentru a servi ca avertisment înspăimântător. Şi asta *de dinainte* ca orice oameni de culoare să se mute în zonă.

Acasă la Adjayi era o vilă individuală mare eduardiană de-a lungul unei străzi cu variaţii pe aceeaşi temă. În afară de un jeton oval de verdeaţă, grădina din faţă fusese pavată cu ciment, pentru a înlesni parcarea a două maşini germane în dreptul casei. Puteam citi istoria familiei în acea casă. Mama şi tata imigraseră pe la sfârşit de ani 1960, găsiseră servicii pentru care erau cu mult supracalificaţi şi cumpăraseră o proprietate într-o zonă relativ ne la modă, iar acum locuiau de pe roadele exploziei valorilor imobiliare. Tatăl va purta costume pe comandă şi să fie bărbatul casei, mama va avea un dormitor plin de pantofi şi trei telefoane mobile. Copiii se aşteaptă să devină doctori, avocaţi sau ingineri, în ordinea descrescătoare a preferinţelor.

Uşa a deschis-o o tânără cam de vârsta mea, am presupus că era o soră sau o verişoară apropiată. Avea aceeaşi frunte înaltă, pomeţi proeminenţi şi nas plat, deşi faţa îi era mai rotofeie şi mai rotundă decât a lui Michael, iar ea purta ochelari de citit de jumătate fumurii, cu rame negre emailate. Mi-a zâmbit când m-a văzut, dar zâmbetul s-a estompat atunci când i-am zis cine sunt. Era îmbrăcată în tricou cu mânecă lungă şi pantaloni de trening. Am simţit sudoare şi lac de mobilă. După ce m-a poftit înăuntru, am văzut că aspiratorul Hoover era în mijlocul holului şi că toate ramele de fotografii aliniate pe pereţi fuseseră şterse de praf şi lăcuite.

Am întrebat-o cum o cheamă.

— Martha, a zis, şi probabil că a observat că am tresărit şi a chicotit. Da, ştiu. Sunt în bucătărie, a zis şi m-a condus într-acolo.

Era o bucătărie mare, cu o masă de stejar europeană, însă adăpostind o suprafaţă mare cu oale, polonice şi castroane de plastic pline de cassava şi peşte afumat care era stil pur african.

Am refuzat ceaiul şi biscuiţii şi ne-am aşezat în colţul cel mai îndepărtat al mesei.

— Mama e la spital, a zis Martha. Eu doar am stat să fac curăţenie.

Nu era nevoie să îmi explice. Suficienţi membri ai familiei maică-mii muriseră de-a lungul anilor ca să învăţ rostul lucrurilor. Odată ce se va fi dus vorba că Michael Adjayi decedase, rudele vor începe să vină, şi ferească sfântul pe Martha dacă nu ar fi fost imaculată casa atunci când vor fi ajuns.

— A fost fiul cel mai vârstnic? am întrebat.

— Singurul fiu, a zis Martha, cu amar. Mai am două surori. Nu mai stau aici.

Am încuviinţat, ca să arăt că am înţeles. Fiul favorit, fetele lucrează, dar băiatul va purta numele.

— De cât timp cânta jazz?

— Mickey? Dintotdeauna, a zis Martha.

— Crezi că se pricepea?

— A fost genial, a spus ea.

Am întrebat-o dacă pe părinţi îi deranja că el avea de gând să devină muzician, dar ea a zis că Mickey rezolvase asta.

— Avea un loc la Queen Mary, studia dreptul, a explicat. S-a gândit că asta îi oferea cel puţin patru ani în care să poată să ajungă faimos.

Iar odată ce ar fi devenit faimos, mamei şi tatălui nu le-ar mai fi păsat – atâta timp cât ar fi fost bogat şi sănătos. În mod evident, lui Martha i se păruse un plan care ar fi putut funcţiona, şi aparent nu ar fi fost o problemă – sau, cel puţin, nu o problemă atât de mare pe cât ar fi putut fi.

— Fată albă? am întrebat.

— Mda, a zis, dar Cherie e chiar drăguţă şi un pic de fiţă, ştii, ca să mai îndulcească pe mama şi pe tata.

Martha nu ştia contactul prietenei, însă a promis că îşi va întreba părinţii când se vor întoarce. Nu se putea gândi la cineva care ar fi avut ceva cu Mickey şi nici lucruri suspecte.

— Pur şi simplu a plecat într-o după-amiază, a zis, şi s-a întors mort.



Pe drumul de întoarcere din Cheam, am primit un telefon de la dna Ghosh de la Uniunea Muzicienilor. Voia să-mi spună despre noul val de jazz anglo-indian care venea proaspăt din Mumbai. Am lăsat-o să o tot ţină cu asta – era mai bun decât radioul.

— Oricum, a spus în cele din urmă, a fost un caz particular. Un membru numit Henry Bellrush a murit subit imediat după gig. Motivul pentru care îmi aduc aminte e că l-am întâlnit de câteva ori şi părea de fiecare dată foarte în formă şi sănătos. Maratonul Londrei şi tot felul de… chestii de genul.

Mi-a dat adresa. Era în Wimbledon, iar din moment ce eu încă mă mai aflam la sud de râu, m-am îndreptat într-acolo. În plus, eram convins că mai devreme sau mai târziu întreaga poveste cu deturnatul ambulanţei urma să aterizeze pe capul meu. Nu mă grăbeam să întâmpin asta.



— Nu sunt sigură, a zis dna Bellrush în timp ce-mi oferea o ceaşcă de ceai, că am înţeles bine ce căutaţi aici.

Am luat ceaşca şi farfurioara – cele bune pentru oaspeţi, am remarcat – şi mi le-am pus în poală. Nu îndrăznisem să le aşez pe măsuţa de cafea de mahon imaculată, iar să le fi pus instabil pe braţul canapelei ieşea din discuţie.

— Revizităm periodic decesele nespitaliceşti, am zis.

— Cu ce rost? a întrebat dna Bellrush, aşezându-se în faţa mea şi strângându-şi ferm picioarele înclinate în stânga.

Anita Bellrush, văduva lui Henry „Buze” Bellrush, era pe la mijloc de patruzeci de ani, îmbrăcată în pantaloni largi mov şi cu o bluză albă de mătase atent călcată. Avea păr blond nisipiu şi ochi albaştri alungiţi. Locuia în genul de casă individuală de cărămidă din anii 1930 cu bovindou pe care le puteai găsi prin suburbiile din întreaga Mare Britanie, dar în cazul de faţă se afla situată în Wimbledon. Conţinea o grămadă de mobilă din stejar masiv, acoperită cu un strat de milieuri, huse florate şi porţelanuri. Era de prost gust şi ieftin, însă nu genul stăpân de pisici cu care eram eu obişnuit. Poate că era felul de a fi al dnei Bellrush, sau poate ochii ei albaştri, însă am avut impresia distinctă că era o ieftineală agresivă, o ieftineală războinică, genul de ieftineală de prost gust care se pornise să cucerească Imperiul şi încă mai avea manierele de a se îmbrăca la patru ace la cină. Orice rumeguş de Ikea care şi-ar fi arătat faţa pe aici ar fi fost simple surcele.

— Din cauza lui Harold Shipman, am zis. Vi-l amintiţi?

— Doctorul care şi-a ucis pacienţii, a spus ea. Aha, înţeleg. Faceţi verificări de rutină la decese de rutină pentru a vă asigura că informaţiile sunt exacte. Presupun că mai aplicaţi şi sisteme de recunoaştere a structurilor pentru a vedea dacă apar şiruri de anomalii?

Părea o idee grozavă, dar am bănuit că nu o făceam, întrucât una din primele reguli ale muncii de poliţie e că buclucul mereu vine singur, aşa că nu mai e nevoie să îl cauţi.

— Eu doar fac munca de teren, am zis.

— Cineva întotdeauna trebuie să facă munca de teren, a spus. Un biscuit?

Erau din cei scumpi, înveliţi în ciocolată neagră şi cu conţinut mai mare de cinci la sută cacao.

Henry Bellrush învăţase să cânte la cornet în armată. Fusese înrolat la genişti şi urcase până la rangul de maior înainte de a se pensiona anticipat la sfârşitul secolului.

— Ne-am cunoscut în armată, a zis dna Bellrush. El era un căpitan seducător, şi la fel eram şi eu; a fost foarte romantic. Pe vremea aceea, odată ce te căsătoreai ieşeai din sistem, aşa că ne-am mutat în viaţa civilă.

Şi, ironic, s-a nimerit să facă aceleaşi lucruri pe care le făcuse cât fusese în armată.

— Numai că mult mai bine plătit, desigur, a adăugat ea.

Am întrebat ce fel de muncă, însă dna Bellrush a spus că nu îmi poate dezvălui.

— Totul foarte pe tăinuit, din păcate. Legea Secretului de Stat, genul ăsta de melodie, a zis şi m-a privit pe după ramele ochelarilor. Aşadar, ce aţi vrea mai exact să ştiţi despre decesul soţului meu?

Dacă a existat vreodată vreun bărbat care să se bucure de pensionare, acela a fost Henry Bellrush, cu grădina lui, cu nepoţii, vacanţele în străinătate şi, desigur, cu muzica. El şi câţiva prieteni obişnuiau să cânte la un pub local – strict pentru propria lor delectare.

— Dar s-a înscris în Uniunea Muzicienilor, am spus.

— Aşa era Henry, a zis dna Bellrush. A venit din rândul ofiţerilor – nu şi-a pierdut niciodată simţul solidarităţii cu omul de rând.

— Şi nu aţi observat nimic neobişnuit la comportamentul lui?

Era o întrebare standard.

— Cum ar fi? a întrebat ea, un pic cam prea defensiv.

— Stat noaptea târziu, lipsit de acasă nejustificat, omisiuni, am spus, toate fiind inutile. Schimbări în comportamentul de cheltuieli, bonuri mai puţin comune, facturi de plăţi cu cardul.

Fără niciun efect.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei, după care s-au ferit.

— Făcea cumpărături regulate de la un magazin din Soho, a zis ea. Nu a încercat să-mi ascundă asta, şi era totul trecut pe extrasul cărţii de credit. După ce a murit, am găsit nişte chitanţe în portofelul lui.

Am întrebat de la ce erau.

— A Glimpse of Stocking, a zis ea.

— Magazinul de lenjerie?

— Îl cunoaşteţi?

— Am trecut pe lângă el, am spus.

De fapt petrecusem cândva zece minute privind pe fereastră, dar asta pentru că eram în patrulare, era trei dimineaţa şi mă plictiseam groaznic.

— Sunteţi sigură că nu cumpăra un cadou pentru dumneavoastră? am completat.

— Sunt sigură că nu am primit niciodată ceva atât de îndrăzneţ ca un corset roşu aprins de la Alloetta, în mătase naturală şi chiloţi de satin asortaţi, a zis ea. Nu că aş fi avut ceva împotrivă. Şocată, poate da, însă nu împotrivă.

Oamenilor nu le place să vorbească de rău pe cei morţi chiar şi atunci când se dovedesc a fi fost nişte monştri, ca să nu mai zic de cei dragi. Oamenilor le place să uite toate lucrurile rele pe care le-a făcut cineva, şi de ce ar trebui să îşi amintească? Nu e ca şi cum ar mai putea să le mai repete. Aşa că mi-am formulat următoarea întrebare cât mai neutru emoţional.

— Credeţi că e posibil să fi avut o aventură?

Ea s-a ridicat şi a mers până la un birou de anticariat şi a luat de acolo un plic.

— Ţinând cont de natura cumpărăturilor, a zis dându-mi plicul, nu mă pot gândi la o explicaţie alternativă… Dumneavoastră puteţi?

În plic se afla un teanc de chitanţe, majoritatea genul imprimate pe case de marcat moderne, însă câteva erau scrise de mână în ceea ce părea o manieră desuetă voită – acelea aveau un logo *A Glimpse of Stocking* tipărite în partea de sus.

E posibil să fi fost un travestit, m-am gândit, dar mi-am păstrat părerile pentru mine.



Giacomo Casanova, armăsarul italian original, a venit în Londra şi a aflat cum una dintre fostele sale iubite şi viitoare mame e prinsă la Carlisle House, fosta reşedinţă a Contelui de Salisbury, a cărei faţadă dădea în Piaţa Soho. Numele ei era Theresa Cornely, şi, pentru serviciile ei într-ale risipei, viciilor şi industriei de mobilier interior, a fost declarată Împărăteasa Plăcerilor.

Carlisle House a devenit primul club al Londrei exclusiv pentru membri. Pentru un abonament modest, cineva putea să se bucure de o seară la operă, de mâncare fină şi, umbla vorba, companie intimă aleasă. Theresa a fost cea care a înfiinţat tradiţia îndelung respectată a Soho-ului de a-i distra, a-i îmbăta bine şi a-i jecmăni pe clienţi până ce protestau. Alas, fusese o gazdă mai bună decât contabil şi, în cele din urmă, după două decenii, câteva falimente şi o tură de revenire la gloria de altădată, a murit singură şi fără niciun sfanţ într-o închisoare a datornicilor.

Mărirea şi decăderea Theresei Cornelys dovedeşte trei lucruri: că plata pentru păcate e mare, că ar trebui să spui „nu, mulţumesc” operei şi că e întotdeauna înţelept să îţi diversifici portofoliul de investiţii. Ăsta a fost sfatul urmat de Gabriella Rossi, de asemenea italiancă, care a sosit în Londra ca un copil refugiat în 1948. După o carieră în negoţul de haine la mâna a doua, ea şi-a deschis prima sucursală a A Glimpse of Stockings în 1986, unde a profitat de plata pentru păcate, deşi cu bun

gust, a zis nu operei şi s-a asigurat că portofoliul ei este suficient de robust. Când a murit în 2003, a făcut-o ca Dame Rossi, înnobilată pentru serviciile ei către neobrăzare şi lăsând în urmă un mic lanţ de lenjerie.

Sucursala din Soho era condusă de o femeie blondă zveltă îmbrăcată într-un taior No-Nonsense, însă fără bluză şi cu manşete îngrijorător de strâmte. A părut sincer amuzată atunci când i-am arătat legitimaţia mea şi, deşi nu îşi amintea de niciun Henry Bellrush, a râs tare când am sugerat că ar fi putut să îşi fi cumpărat pentru sine.

— Tare mă-ndoiesc, a zis. Acest tip anume de corset are o talie „vintage”. E conceput să fie cu zece centimetri mai îngust decât şoldurile – greu de crezut că ar putea fi purtat de către un bărbat.

Magazinul era decorat cu grijă, cu vitrine şi rafturi antichizate şi cu dulăpioare care să îi confere un plăcut aer retro, astfel încât chiar şi englezii să se poată bucura în tihnă de lenjeria de corp cu dantelă, asiguraţi fiind că vine la pachet cu o reverenţă faţă de ironie şi postmodernism. Pe un perete se aflau fotografii înrămate, cu doamne, toate în monocromatică sau în tonurile şterse ale fotografiilor color din anii 1960. Femeile erau aproape toate pe jumătate dezbrăcate sau purtau corsete şi genul de chiloţi cu dantelă ce probabil că pe vremuri i-au făcut şi tatălui meu să-i crească pulsul. Una dintre fotografii era faimosul portret Morley al Christinei Keeler stând cu spatele pe un fotoliu scandinav destul de inconfortabil. Câteva erau cu autograf, şi am recunoscut un nume – Rusty Gaynor, legendara regină a stripperiţelor din Soho din anii 1960.

Directoarea magazinului a verificat energic printre chitanţe.

— Cu siguranţă nu un bărbat, a zis. Nu la mărimile astea. Deşi, judecând după restul produselor, vorbim de o fată solidă şi sănătoasă. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că au fost cumpărate pentru o piesă de teatru.

— Ce fel de piesă?

— O dansatoare de burlesc, a zis, fără îndoială. Probabil una dintre fetele lui Alex. Alexander Smith. Oferă spectacole la Purple Pussycat. Extrem de savuroase.

— O stripperiţă, vreţi să spuneţi? am întrebat.

— Of, dragă, a zis manageriţa, nu trebuie să le spui aşa.



Diferenţa dintre stripperiţe şi burlesc, din ce mi-am putut da seama, era clasa.

— Noi nu aveam bare pe scenă, a spus Alexander Smith, impresar de burlesc.

Era un bărbat subţirel, cu faţă de vulpe şi într-un costum cafeniu de anii 1970, cu rever, dar – pentru că există limitele decenţei – fără cravată îngustă. În loc de asta, purta o eşarfă lată de culoarea prunei, cu batistă de buzunar asortată şi, probabil, şosete de mătase. Era atât de complet afectat şi pe invers, încât nu era nicio surpriză că era căsătorit şi avea nepoţi. Niciun bărbat homosexual nu ar fi trebuit să fie pus la atâta corvoadă. Smith mi-a arătat vesel fotografiile „de interior" – soţia lui şi pe micuţele Penelope şi Esmeralda – şi mi-a explicat că barele erau lucrarea diavolului.

— Invenţii ale lui Beelzebub însuşi, a zis. Stripping-ul e despre a-ţi scoate trusa de pe tine în ritmul muzicii. Nu e niciun erotism pe bune implicat aici; clientela vrea să vadă marfa, iar ea vrea să fie plătită. Hârş, hârş, săru-mâna doamna.

Peste umărul lui, am privit pe micuţa scenă a clubului la o femeie albă foarte în formă care îşi rotea şoldurile pe un cover „Baby's Got Back" al celor de la Lounge Against the Machine. Purta colanţi şi un top roz şi trebuia să admit că, în ciuda lipsei de păr pubian, eram pe de-a întregul captivat. Smith s-a întors ca să vadă la ce mă uit.

— E despre fascinaţie, a zis, şi despre arta senzualităţii. Genul de spectacol la care ai putea să-ţi aduci şi mama.

Nu mama *mea,* m-am gândit. Ea nu gustă postmodernismul ironic.

I-am arătat lui Smith poza lui Henry Bellrush pe care o aveam de la soţia lui.

— Ăsta e Henry, a zis Smith. S-a întâmplat ceva cu el?

— Era de-al casei? am întrebat, ca să urnesc lucrurile.

— E un artist, a zis Smith. Un muzician. Un minunat, absolut minunat cântăreţ la cornet. Îşi făcea actul cu fata asta încântătoare pe nume Peggy. Foarte classy, doar el la cornet şi ea mişcându-se în timp ce el cântă. Ea putea să farmece audienţa doar dându-şi jos mănuşile. Obişnuiau să ofteze atunci când ajungea topless doar pen' că ştiau că urma să se termine curând.

— Iar relaţia lor a fost strict profesională? am întrebat.

— Tot foloseşti timpul trecut, a zis Smith. S-a întâmplat *ceva,* nu?

I-am explicat că Henry Bellrush a murit şi că eu făceam investigaţia de rutină.

— Ah, e mare păcat, a zis Smith. Mă-ntrebam eu de ce nu au mai apărut în ultima vreme. Ca să-ţi răspund la întrebare, ei doi erau strict profesionişti: lui îi plăcea să cânte, ei să danseze. Cred că doar până aici s-a ajuns.

Lui îi mai plăcea şi să îi cumpere ei costumele; sau poate că vedea asta ca o investiţie. Nu ştiam dacă ar trebui oare să-i spun nevestei sau nu.

Am întrebat dacă avea nişte materiale de promovare ale misterioasei Peggy, însă, deşi era convins că existau, nu era niciuna la club.

Am întrebat când fusese ultimul spectacol, iar el mi-a spus o dată de la începutul lunii, cu mai puţin de o zi înainte să moară Bellrush.

— A fost aici? am întrebat.

Paisprezece zile era un timp prea lung pentru ca *vestigia* pasagere să mai fie reţinute, însă merita să încerc.

— Nu, a zis Smith. Mult mai classy decât aici – a fost parte din Festivalul Burlesc de Vară de la Café de Paris. Ţinem unul în fiecare an, ca să supunem burlescul atenţiei marelui public.



Am ieşit clipind des în lumina slabă a soarelui de după-amiază, şi înainte de a-mi putea vedea de-ale mele am fost prins în ambuscadă de către Simone Fitzwilliam.

— Ofiţer, a zis ea voioasă şi şi-a trecut braţul pe după al meu, ce te aduce din nou prin cartierul meu?

Braţul ei era cald şi moale şi am mirosit caprifoi şi caramel.

I-am spus că încă mai investigam nişte decese suspecte.

— Inclusiv sărmanul Cyrus? a întrebat.

— Mă tem că da.

— Eh, eu sunt hotărâtă să las asta în urmă, a zis. Cyrus nu ar fi vrut să dau apă la şoareci. Credea în trăitul clipei şi în contabilitate în partidă dublă. Şi totuşi, dacă am fi toţi la fel, unde ar mai fi distracţia în asta? Deci, unde te va duce nasul de copoi pe mai departe?

— Trebuie să verific ceva la Café de Paris, am zis.

— Aaa! a exclamat ea. N-am mai fost pe-acolo de o grămadă de vreme. Trebuie să mă iei cu tine, aş fi bravul aghiotant.

Cum aş fi putut să mă împotrivesc la asta?

Mi-am făcut loc în Café de Paris minţind că verific o plângere către Departamentul Vicii şi că termin în cinci minute. Managerul de zi fie a înghiţit gogoaşa, fie nu era plătit suficient ca să îi pese.

Interiorul era o devălmăşie de frunze aurite, catifea roşie şi draperii albastru regal. Camera principală era ovală şi cu scară dublă la un capăt şi o mică scenă la celălalt. În jurul cercului se întindea un balcon şi îmi amintea stresant de Royal Opera House.

— Poţi să simţi istoria, a zis Simone, strângându-mă mai tare de braţ. Prinţul de Wales obişnuia să

vină pe-aici mereu.

— Atunci sper că mâncarea e macrobiotică, am zis.

— Ce naiba înseamnă macrobiotic? a întrebat Simone.

— Ştii tu, fasole şi orez, am zis şi m-am oprit când mi-am dat seama că nici eu nu ştiam ce e macrobioticul. Mâncare sănătoasă, am concluzionat.

— Asta nu prea sună a Prinţul de Wales, a spus ea şi s-a răsucit ca să mă privească în ochi. Trebuie să dansăm.

— Nu e muzică, am zis.

— Poţi să fredonezi, a spus. Ştii cum să faci *mmm, mmm, hmmm,* nu?

— Trebuie să verific scena, am zis, încercând să mă conving singur să mai trag de timp.

A părut că se bosumflă, însă colţul buzelor ei cu ruj aprins au tresărit şi au dat-o de gol.

— Când e treabă de agent de poliţie, a zis, nu-i a' bună să te pui de-a curmezişul.

Micuţa scenă avea suficient spaţiu pentru pianul localului şi poate pentru un trio, dacă ar fi fost subţirei cântăreţii. Nu vedeam cum ar fi putut rotunjoara Peggy să-şi facă treaba cu stâlpul, oricât de savuros, fără să cadă de pe margine. Şi cam asta zicea tot.

— Hmmm, a zis Simone, cred că realizezi că scena poate fi extinsă în faţă ca să creeze mai mult spaţiu. Parcă oamenii din teatru îi spun „scenă extensibilă”. Adu-ţi aminte, sunt ferm convinsă că trupa era în capătul celălalt.

Îi puteam simţi, straturi de *vestigia* prinse în pereţii de la Café de Paris, străfulgerări de râsete, aroma ceaiului, frânturi de muzică, un brusc gust ascuţit de sânge pe limba mea. Era ca o biserică veche mult prea încleştată în mult prea multe vieţi şi întâmplări ca să poţi distinge un singur fir. În mod clar nu ceva recent. Un *vestigium* nu e ferm conturat ca scobitura de pe un disc de vinyl: nu e ca o înregistrare pe casetă. E mai degrabă ca amintirea

unui vis, iar cu cât te chinui mai tare, cu atât se topeşte mai iute.

O altă străfulgerare – praf de cărămidă şi tăcere asurzitoare. Mi-am amintit: Café de Paris fusese lovită în timpul Blitz-ului, omorând cea mai mare parte dintre muzicieni, inclusiv pe legendarul Jen Johnson. Asta ar fi putut explica tăcerea. Polidori descrisese cândva un puţ de lut pe care îl investigase ca pe un *abis al solitudinii* – în marele lui stil optimist.

— Mi-ai promis un dans, a zis Simone.

De fapt nu-i promisesem, dar am luat-o în braţe, iar ea s-a lipit de mine. A început să fredoneze în timp ce ne roteam fără graţie într-un mic cerc. Nu am recunoscut acordul. Strânsoarea ei pe talia mea s-a accentuat şi m-am crispat.

— Poţi mai bine de-atât, a zis ea.

Am pus un pic de tonus în balans şi pentru o clipă eram înapoi la Academia Brixton, cu Lisa Pascal, care locuia la Stockwell Park Estate şi părea determinată să fie prima femeie din viaţa mea, deşi în cele din urmă a nimerit să-i fie necruţător de rău la Astoria Park Walk, iar eu am adormit pe canapeaua din camera mamei ei.

Apoi am auzit: notele de deschidere ale lui Johnny Green, însă cu un beat de swing şi o voce pierdută… *Inima mea e tristă şi însingurată / După tine tânjesc, după tine, iubito, doar după tine.*[7] Simone era suficient de scundă ca să îşi poată odihni obrazul pe pieptul meu, şi numai după ce mi-am dat seama că mă copiază am realizat că eu eram cel care fredona acordul. Parfumul ei s-a amestecat cu praful şi amorţirea de *vestigia,* iar cuvintele erau suficient de clare ca să le pot cânta încet. *De ce nu ai văzut? / Doar după tine, trup şi suflet.*

Am simţit-o pe Simone cum se cutremură şi cum îşi trece braţul pe după gâtul meu şi cum mă trage în jos până ce reuşeşte să îmi şoptească în ureche.

— Ia-mă acasă.



Până să ajungem la Berwick Street, practic alergam, iar Simone avea deja cheile în mână şi gata pentru uşa din faţa blocului ei, care s-a deschis direct într-o serie de trepte înclinate, cu mochetă murdară, becuri de patruzeci de waţi şi genul acela de întrerupătoare automate care nu ţin niciodată suficient de mult timp ca să poţi ajunge până în capăt. Simone m-a condus pe o a treia serie de scări care se răsuceau în jurul unui lift bizar montat acolo la început de 1950, pe vremea când acesta era un bloc de apartamente pentru stilul de menajere franceze şi pentru recepţioniste. Era un urcuş abrupt, însă legănatul şoldurilor ei m-au tras în sus pe cea de a patra şi ultima serie de trepte până ce am nimerit pe acoperiş. Am reuşit să prind câteva frânturi de imagini ale unor balustrade de fier, a câtorva plante bogate în ghiveci, o masă de bar cu un umbrar alb cu albastru, după care ne sărutam, cu mâinile ei apăsându-mi în spatele pantalonilor de jeans, smucindu-mă înainte. Şi am căzut pe o saltea.

Hai să fim cinstiţi acum, nu există nicio variantă în care să ieşi cu demnitate dintr-o pereche de jeans strâmţi, în special dacă o femeie frumoasă are o mână în jurul boxerilor tăi şi un braţ înfăşurat în jurul taliei. Întotdeauna vei ajunge să smuceşti frenetic din picioare în efortul de a-ţi trece nenorocirile alea pe după glezne. Eu eram totuşi un gentleman şi am ajutat-o să îşi scoată colanţii – orice altceva purtam trebuia să mai aştepte, pentru că Simone nu căuta un tachinat. M-a tras între coapse şi după ce m-a aliniat satisfăcător pentru ea, m-a tras şi tot restul. Am continuat aşa la infinit, dar în cele din urmă am privit în sus şi am dat de spinarea ei deasupra mea şi cu luna palidă veghindu-ne de peste umerii ei, talia ei cuprinsă de palmele mele. Şi-a aruncat capul pe spate şi a urlat, iar cu asta ne-am dat drumul amândoi.

S-a răsucit deasupra mea, cu piele fierbinte şi transpirată, cu faţa îngropată în umărul meu.

— Fute-mă, am zis.

— Ce, din nou? a întrebat. Pe tine nu poate să te oprească nimic, nu?

Mi s-a sculat instantaneu, deoarece nimic nu stârneşte mai mult un bărbat ca flatarea. Da, atunci când vine vorba de sex, suntem într-adevăr atât de superficiali. Era răcoare, şi am început să tremur în timp ce am rostogolit-o pe spate. Şi-a deschis larg braţele, însă le-am ignorat şi mi-am lăsat buzele să contureze o linie până la buric. Mâinile ei mi-au apucat ceafa – implorându-mă să cobor şi mai mult, dar eu am rezistat. Ţine-le vrednice, ţine-le dornice, ăsta-i motto-ul meu. Mi-am pus gura pe premiu şi nu am dat drumul până ce picioarele ei nu au arătat fix înspre cer, iar genunchii nu i s-au încleştat. Apoi m-am cocoţat alunecos înapoi în sus şi m-am înfiinţat încă o dată. Gleznele lui Simone s-au zăvorât în jurul spinării mele şi braţele ei au şerpuit pe umerii mei, iar pentru o perioadă destul de lungă gândurile coerente au devenit ceva care aparţineau altor oameni.

Ne-am descătuşat cu un pocnet lipicios, şi o vreme doar am stat întinşi, aburind în aerul nopţii. Simone mi-a sărutat mult timp gura deschisă, înfometată, după care s-a arcuit de pe saltea.

— Mă întorc într-un minut, a zis.

Am privind unduirea prelungă a feselor ei albe în timp ce a păşit de-a lungul acoperişului şi a dispărut prin uşă. Încă mai era suficientă lumină a lunii şi a felinarelor de pe stradă ca să văd că terasa vilei fusese convertită într-o grădină, şi încă o conversie foarte profesionistă, cu lespede solidă sub tălpi şi cu balustrade înalte până la talie. La cele patru colţuri se aflau nişte coveţi de lemn, fiecare plantaţi cu ceva care era ori un arbust foarte mare, ori un copac foarte mic. Salteaua pe care stăteam era de fapt un mobilier de exterior, cu perne şi înveliş de PVC rezistent la apă. Se răcoreau sub fundul meu gol, şi la fel o făceam şi eu.

De sub mine se auzea înfundat zgomotul de petrecere gălăgioasă a unei alte seri în Soho. Am devenit brusc foarte conştient de faptul că eram gol-

goluţ pe acoperişul unui bloc din centrul Londrei. Am sperat cu ardoare că tipii de la Asistenţă Aeriană nu erau chemaţi în vreo patrulare, altfel aş fi putut să aterizez pe YouTube ca puţoiul dezbrăcat de pe acoperiş, ROFL.

Mă gândeam serios să-mi caut hainele atunci când Simone a revenit cu o cuvertură şi cu un coş demodat de picnic, cu F&M imprimat pe o latură. A lăsat să cadă coşul pe saltea, s-a azvârlit pe ea şi a trecut cuvertura în jurul meu.

— Ţi-e frig, a zis.

— M-ai lăsat pe acoperiş, am spus. Aproape că am murit îngheţat. Tocmai se apucaseră să ridice de la sol elicopterele de salvare.

M-a încălzit un pic, apoi am investigat coşul de nuiele. Era un adevărat coş de picnic marca Fortnum & Mason, completat cu termos de inox cu ciocolată caldă, o sticlă de coniac Hine şi un întreg tort Battenberg înfăşurat în hârtie cerată. Nu era de mirare că îi luase atât de mult timp ca să se întoarcă.

— Şi s-a nimerit să ai toate astea la îndemână? am întrebat.

— Îmi place să fiu pregătită, a zis.

— Ştiai că prin zona asta obişnuia Casanova să stea când era în Londra? am spus. Când ieşea să facă vreo treabă, obişnuia să poarte cu el o mică valiză cu ouă, farfurii şi o spirtieră.

Mi-am strecurat mâna în jurul curburii calde şi apăsătoare a sânilor ei.

— În felul ăsta, am continuat eu, indiferent unde nimerea putea să aibă la mic-dejun ouă ochiuri.

Am sărutat-o – avea gust de ciocolată.

— N-am ştiut niciodată că a fost Casanova cercetaş, a spus ea.

Am stat sub cuvertură şi am privit luna coborând în josul acoperişurilor din Soho. Am mâncat tort Battenberg şi am ascultat sirenele poliţiei trecând pe Charing Cross Road şi pe Oxford Road. După ce ne-am mai odihnit, am făcut sex nebun până ce zumzetul a ceea ce e răsăritul în Soho a întâmpinat o nouă zi.

Îmi place să cred că bătrânul Giacomo ar fi fost de acord.

7.
APROAPE ÎNDRĂGOSTIT

Sir Robert Mark a fost comisar al Poliţiei Metropolitane în perioada 1972 – 1977, şi este faimos pentru două lucruri – reclamele la cauciucurile Goodyear unde a rostit cuvintele „Consider că sunt o contribuţie majoră la siguranţa rutieră” şi Operaţiunea Countryman, o investigaţie a corupţiei în propriile rânduri. În acei ani pe care *Daily Mail* îi numeşte vremurile de aur, un poliţai conştiincios putea să îşi tripleze veniturile pur şi simplu băgând mâna-n sac în momentele potrivite, iar un tâlhar înarmat putea să scape basma curată pentru o atenţie modestă. Deşi, ca să fim corecţi, se asigurau întotdeauna că va avea cine să fie tras la răspundere pentru infracţiune, astfel încât justiţia să pară că îşi face treaba, asta conta. Comisarul Mark, care nu privea cu ochi buni astfel de practici, a iniţiat cea mai intensă acţiune anti-corupţie pe care o văzuse vreodată Met-ul, motiv pentru care el este imaginea pe care părinţii poliţiei o folosesc pentru a-şi ţine în frâu micuţii ofiţeri înregimentaţi. Poartă-te cum trebuie, sau bau-bau Sir Robert Mark o să vină la tine şi o să te dea afară. Probabil de aceea actualul comisar avea un portret al lui Mark atârnând în antreul biroului său, plasat strategic în aşa fel încât să vegheze asupra şirului de scaune inconfortabile de piele falsă verzi pe care eu şi Nightingale eram obligaţi să stăm.

Când eşti un poliţai de rang inferior, nimic bun nu poate să iasă de la a fi atât de aproape de barosanul însuşi. Ultima dată când fusesem aici depusesem jurământul ca ucenic vrăjitor. De data asta, suspectam că urmau să fie mai degrabă nişte înjurături. Faţă de mine, Nightingale părea suficient de relaxat, citind *Telegraph* într-un costum cafeniu Davies & Son care fie era nou nouţ, fie, mai degrabă, revenit la modă dintr-o epocă trecută. Eu eram în uniformă, pentru că atunci când eşti pus în

faţa autorităţii uniforma este prietena unui poliţai, mai ales când a fost călcată la dungă de către Molly, care se pare că privea o cută pe pantaloni ca pe o armă ofensivă agresoare.

O secretară ne-a deschis uşa.

— Comisarul vă poate primi acum, a zis ea, iar noi ne-am ridicat şi am luat-o organizat spre înfruntarea muzicii.

Biroul Comisariatului nu e chiar aşa de impresionant, iar în timp ce mocheta nu era limitată de buget, nicio cantitate de lambriuri nu ar fi putut să ascundă osatura de beton fad şi gri a anilor 1960 din clădirea New Scotland Yard. Însă Poliţia Metropolitană are un personal de peste 50.000 de angajaţi şi la îndemână un buget de patru miliarde şi jumătate de parale şi este responsabilă de la toate comportamentele antisociale în Kingston, la anti-terorismul din Whitehall, aşa că biroul Comisariatului nici nu prea are nevoie să se străduie prea tare.

Comisarul ne-a aşteptat aşezat. Purta uniforma cu beretă, şi atunci mi-am dat seama că eram în mare rahat. Ne-am oprit în faţa mesei şi Nightingale chiar a tresărit, de parcă ar fi suprimat impulsul de a saluta. Comisarul a continuat să stea în scaunul lui. Nu ne-a oferit nicio strângere de mână şi nu am fost invitaţi să luăm loc.

— Inspector Şef Nightingale, a zis, presupun că ai reuşit să te familiarizezi cu rapoartele privind evenimentele de joia trecută.

— Da, domnule, a zis Nightingale.

— Eşti la curent cu acuzaţiile emise de către membrii Serviciului Londonez de Ambulanţă şi raportul preliminar DSP?

— Da, domnule, a zis Nightingale.

M-au trecut fiorii. DSP este Directoratul de Standarde Profesionale, demoni cu chip uman care umblă printre noi ca să menţină groaza şi disperarea în rândul ofiţerilor. Dacă ajungi să simţi suflarea rece a DPS în jurul reverului, aşa cum o făceam eu, următorul lucru pe care trebuie să îl afli e care parte

e cea care suflă înspre tine. Nu credeam că ar fi fost vorba de CAA, Comandamentul AntiCorupţie, sau CII, Comandamentul Investigaţii Interne, pentru că ambulanţa deturnată ar fi putut fi încadrată în cel mai bun caz la prostie infracţională în loc de prostesc de infracţională. Sau, măcar, asta speram eu că e perspectiva şi că aş fi avut de-a face cu CCAC, Comandamentul de Conduită şi Acţiuni Civile, al cărui act era să se ocupe de acei ofiţeri care au expus Met-ul unor procese publice – spre exemplu, de către paramedici traumatizaţi.

— Îţi menţii opinia asupra acţiunilor Ofiţerului Grant din acea noapte?

— Da, domnule, a zis Nightingale. Sunt de părere că Ofiţer Grant, pus în faţa unor circumstanţe dificile, a evaluat corect situaţia şi a întreprins acţiuni grabnice şi ferme pentru a preveni moartea unui individ cunoscut sub numele de Ash Tamisa. Dacă nu ar fi îndepărtat fierul masiv din rană sau, îndepărtându-l, nu l-ar fi transportat pe Ash la râu, nu am nicio îndoială că victima ar fi murit – cel puţin de la pierderea de sânge suferită.

Comisarul s-a uitat direct la mine, iar eu m-am trezit că îmi ţin respiraţia până ce şi-a reîntors privirea la Nightingale.

— Ai fost menţinut într-o poziţie de supervizare în ciuda condiţiei tale medicale deoarece am fost asigurat că rămâi singurul ofiţer calificat să se ocupe de cazurile „speciale”, a zis. A fost asta oare o greşeală din partea mea?

— Nu, domnule, a zis Nightingale. Până ce Ofiţer Grant nu va avea instrucţia completă, eu rămân singurul ofiţer calificat servind acum în Poliţia Metropolitană. Credeţi-mă, domnule, că şi eu sunt la fel de alarmat de această perspectivă pe cât sunteţi şi dumneavoastră.

Comisarul a încuviinţat.

— Din moment ce se pare că Grant nu a avut o altă variantă de acţiune faţă de cea întreprinsă, sunt dispus să o evaluez ca o deficienţă în supervizare din partea ta. Consideră aspectul de faţă un

avertisment verbal, iar o însemnare va fi trecută în dosarul tău.

După care s-a întors către mine, iar eu mi-am ţintit ochii pe un petec bun şi sigur de pe perete, la câţiva centimetri mai în stânga capului lui.

— În timp ce accept că eşti neexperimentat şi că ai fost forţat să îţi foloseşti propriile judecăţi în circumstanţe care se încadrează în… – şi Comisarul a făcut o pauză pentru a-şi alege cuvintele – … în afara muncii convenţionale de poliţie, aş vrea să îţi reamintesc faptul că ai depus un jurământ atât ca ofiţer, cât şi ca ucenic. Şi ai fost avertizat cu acea ocazie că sunt aşteptate de la tine lucruri extraordinare. În clipa de faţă, nu va fi luată nicio măsură disciplinară şi nicio înscriere nu se va face în dosarul tău. Totuşi, pe viitor îmi doresc să văd că aplici mai mult tact, mai multă discreţie şi că încerci să menţii pagubele materiale la minim. M-ai înţeles?

— Da, domnule, am zis.

— Pagubele materiale, a zis Comisarul, reîntorcându-se la Nightingale, inclusiv cele ale ambulanţei, vor fi plătite din bugetul Bizareriei, nu din cel Met pentru situaţii de urgenţă. La fel şi orice costuri juridice şi pagube care ar putea să se ivească din procesele civile deschise împotriva Poliţiei Metropolitane. S-a înţeles?

— Da, domnule, am zis amândoi.

Asudam uşurat. Singurul motiv pentru care nu înfruntam acţiuni disciplinare serioase era faptul că probabil Comisarul nu îşi dorea să explice Autorităţii Poliţiei Metropolitane cum de un ofiţer de rang mic era de facto şeful unei Unităţi de Comandă Operaţională. Orice avocat pe care l-aş fi chemat de la Sindicatul Poliţiştilor ar fi avut o zi uşoară aducând în discuţie lipsa de supervizare eficientă din partea unui ofiţer senior – Nightingale fiind în concediu medical, dacă vă aduceţi aminte. Ca să nu mai spun de implicaţiile asupra siguranţei şi sănătăţii personale, forţat fiind să sar în Tamisa în mijlocul nopţii.

Am crezut că totul se terminase, dar nu a fost aşa. Comisarul a apăsat pe interfon.

— Îi poţi trimite acum, te rog.

Am recunoscut oaspeţii; primul era un bărbat alb de vârstă mijlocie, scund, musculos, arătând surprinzător de spilcuit în costumul lui M&S albastru vărgat. Fără cravată, am observat, iar părul îi era la fel de reticent la pieptănat precum un boschet. Oxley Tamisa, cel mai înţelept dintre fiii lui Tata Tamisa, consilierul lui principal, guru media şi măcelar. Mi-a aruncat o privire strâmbă când a luat loc pe scaunul oferit de Comisar în dreapta biroului lui. Cel de al doilea oaspete era o femeie atractivă, cu ten luminos, cu nas ascuţit şi ochi înclinaţi. Purta un costum cu fustă neagră Channel care, dacă ar fi fost o maşină, ar fi făcut 0 la 100 în 3,8 secunde. Lady Ty, fiica favorită a Mamei Tamisa, absolventă de Oxford şi intermediar ambiţios, părea încântată să mă vadă, lucru care nu prevestea nimic bun. Când i s-a alăturat lui Oxley, am realizat că săpuneala nu se terminase şi că urma *Săpuneala 2: De data asta e personal.*

— Cred că îi cunoaşteţi pe Oxley şi pe Lady Tyburn, a zis Comisarul. Au fost rugaţi de către „responsabilii” lor să îşi clarifice poziţia referitoare la Ash Tamisa.

Şi-a întors faţa către Oxley şi Ty şi a întrebat cine ar vrea să înceapă primul.

Ty s-a întors către Comisar.

— Am o întrebare pentru Ofiţer Grant. Se poate? a zis ea.

Comisarul a făcut un gest care sugera că sunt al ei.

— Ţi-a trecut vreun moment prin cap, a început ea, ce s-ar fi putut întâmpla cu sora mea dacă Ash ar fi fost omorât?

— Nu, doamnă, am spus.

Era adevărul. Nu-mi trecuse deloc prin cap, iar când mi-a trecut în cele din urmă, în chiar clipa aceea, nu era un sentiment prea conformabil.

— Ceea ce e o recunoaştere interesantă, ţinând cont că tu ai ajutat la negocierea înţelegerii, a continuat. Poate nu ai fost conştient de natura exactă a unui schimb de ostateci? Sau doar ai uitat că dacă moartea se va abate asupra lui Ash în timp ce se află în grija noastră, viaţa surorii mele ar fi fost forfait? Cunoşti sensul cuvântului „forfait”?

Am îngheţat, pentru că nu mă gândisem deloc, nici când îl recrutasem pe Ash pentru munca de supraveghere, nici măcar când pluteam pe Tamisa alături de el. Dacă ar fi fost omorât, atunci Beverley Brook, sora lui Lady Ty, ar fi înfruntat foirfait-ul suprem. Ceea ce ar fi însemnat că aproape că omorâsem în noaptea aceea doi oameni.

Am aruncat o privire scurtă la Nightingale, care se încruntase şi îmi făcea semn să răspund.

— Cunosc sensul cuvântului „forfait”, am spus. Şi, în apărarea mea, aş dori să adaug faptul că nu m-am aşteptat niciodată ca Ash să se pună în calea vreunei primejdii. L-am considerat o persoană cumpătată şi de încredere, asemenea celorlalţi fraţi ai lui.

Oxley a pufnit, fapt care i-a atras o privire rece din partea lui Ty.

— Nu am luat în calcul bravura lui nestăpânită sau spiritul lui ascuţit, am zis eu – şi de data asta am primit din partea lui Oxley o căutătură care subsuma noţiunea că nu există aşa ceva precum prea mult înflorit din vorbe.

Nu mai conta, pentru că motivul pentru care nu te lupţi cu Lady Ty e că ea te aşteaptă să termini valsul tău şi îţi dă o scatoalcă după aia.

— Deşi sunt conştientă de rolul jucat de Inspector Nightingale şi de Ofiţer Grant în facilitarea cadrului înţelegerii, a zis Lady Ty, consider că ar fi mai bine dacă, în lumina evenimentelor recente, ar adopta o poziţie mai puţin proactivă referitor la diplomaţia riverană.

Aproape că îmi venea să aplaud. Comisarul a încuviinţat, fapt care demonstra că rezerva era deja aranjată – probabil cu Autoritatea Poliţiei

Londoneze Metropolitane şi cu Primăria. Probabil că el considerase că are destule rahaturi pe masă ca să mai suporte şi cel din farfuria noastră. S-a întors către Oxley şi l-a întrebat dacă ar avea ceva de adăugat.

— Ash e tânăr, a zis Oxley, şi e binecunoscut că băieţii sunt băieţi. Totuşi, nu cred că ar strica dacă Ofiţer Grant ar exercita cu ceva mai multă diligenţă responsabilităţile în privinţa lui.

Am aştepta o clipă pentru o continuare, dar Oxley părea că terminase. Lady Ty nu se arăta prea încântată, deci poate că rezolvarea de rezervă nu era chiar atât de bine bătută în cuie pe cât şi-ar fi dorit ea.

I-am dat zâmbetul meu secret de băieţel afectat, cel pe care îl foloseam ca să o disper pe maică-mea de când aveam opt ani. Buzele ei s-au strâns, dar era evident că era făcută dintr-un aluat mai tare decât maică-mea.

— Asta sună rezonabil, a spus Nightingale. Atâta timp cât toate părţile păstrează termenii înţelegerii şi ai legii, eu sunt convins că putem agrea o mână mai liberă asupra manierei de abordare.

— Bun, a zis Comisarul. Şi deşi întotdeauna sunt bucuros să avem astfel de întâlniri, hai să încercăm să le ţinem pe viitor în afara treburilor mele.

Cu asta, am fost puşi pe liber.

— Putea să iasă mult mai rău, am spus când am trecut de eterna flacără a comemorării care arde în foaierul din New Scotland Yard.

E acolo ca reamintire a acelor bravi bărbaţi şi femei care au căzut la datorie şi ca să ne reamintească nouă, celor în viaţă, să fim dracului atenţi.

— Tyburn e periculoasă, a zis Nightingale pe drumul spre parcarea subterană. Ea crede că îţi poate trasa rolul în oraş prin manevre birocratice şi politică de cabinet. Mai devreme sau mai târziu o să intre în conflict cu propria mamă.

— Şi dacă se întâmplă asta?

— Consecinţele ar putea fi mitice, a zis Nightingale. Cred că ar fi în cel mai bun interes al nostru să nu stăm între ele dacă s-ar întâmpla.

S-a oprit şi m-a privit atent.

— Sau oriunde în zona văii Tamisei, de fapt, a completat el.

Nightingale avea de făcut un control medical de la UCH, aşa că m-a lăsat în Leicester Square, iar eu am sunat-o pe Simone.

— Dă-mi o oră să termin de făcut curat, a zis ea. Şi după aia vino.

Încă mai eram în uniformă, deci să fi fost servit într-un pub era problematic, aşa că am luat o cafea de la locul ăla italian de la Frith Street înainte de a purcede la pas molcom pe Old Compton Street. Tocmai mă gândeam să iau nişte prăjituri de la Patisserie Valerie atunci când simţurile mele foarte ascuţite de poliţai au fost atrase irezistibil, asemenea celor ale unui vânător, de indiciile subtile a ceva nelalocul lui pe Dean Street.

Plus banda de delimitare a perimetrului pusă de poliţie, cortul medico-legal şi trupele în uniformă care primiseră însărcinarea incitantă de a păzi locul faptei. Curiozitatea mea profesională a învins, aşa că m-am abătut ca să arunc un ochi.

Am zărit-o pe Stephanopoulos discutând cu doi DS de la Echipa Criminalistică. Nu prea te apuci să încalci scena crimei altcuiva fără permisiune, aşa că m-am oprit în dreptul bandei şi am aşteptat până ce am putut să prind privirea lui Stephanopoulos. S-a înfipt în dreptul meu un minut mai târziu.

— Înapoi la patrulare cu noi, restul muritorilor, eh? a zis ea. Cred că ai scăpat uşor. Pariurile de la centrul de comandă au fost că vei fi suspendat cu efect imediat.

— Avertisment verbal, am spus.

Stephanopoulos a părut uimită.

— Pentru deturnarea unei ambulanţe? Ai primit avertisment verbal? Să ştii că aşa nu îţi faci prieteni printre gradaţi şi colegi.

— Ştiu, am zis. Cine-i mort?

— Nimeni care să aibă de-a face cu tine, a spus Stephanopoulos. Un şef de echipă de construcţii de la Crossrail. Găsit de dimineaţă într-un tunel de acces.

Deşi grosul noilor staţii Crossrail erau terminate, contractanţii încă mai erau hotărâţi să sape străzile.

— E posibil să fie doar un accident, oricum; respectarea regulilor de sănătate şi siguranţă pe şantierele astea sunt încălcate la fel de mult ca la Met.

Regulile de sănătate şi siguranţă erau obsesia actuală a Sindicatului Poliţiştilor. Anul trecut fuseseră vestele antiglonţ, însă de curând simţiseră că ofiţerii de poliţie îşi asumă riscuri mult prea mari în activitatea de urmărire a suspecţilor. Doreau reguli în domeniu mult mai exacte şi care să prevină rănirea şi, aparent, drone cu telecomandă care să facă urmărirea pe teren.

— S-a întâmplat pe întuneric?

— Nu, la opt dimineaţa azi, în plină lumină, a zis Stephanopoulos. Ceea ce înseamnă că e probabil să fi fost împins, deşi – şi asta e partea importantă în ce te priveşte – nu e absolut nimic asemănător în acest caz cu supranaturalul, slavă Domnului. Aşa că poţi să-ţi iei liniştit tălpăşiţa de-aici.

— Mulţam, Sergent, am spus. Aşa o să fac.

— Stai, a zis Stephanopoulos. Vreau să verifici interviurile suplimentare ale lui Colin Sandbrow – ar trebui să fi fost urcate deja în sistem.

— Cine e Colin Sandbrow?

— Bărbatul care ar fi fost următoarea victimă dacă ciudatul nostru prieten nu ar fi intervenit, a zis ea. Dacă crezi că eşti capabil să faci asta fără să generezi şi mai multe pagube materiale publice.

Am râs ca să arăt că sunt de gaşcă, însă umorul poliţiştilor fiind ceea ce e, am ştiut că o să port gluma cu ambulanţa pentru tot restul carierei mele. Am lăsat-o pe Stephanopoulos să îşi impună voinţa asupra scenei crimei şi m-am strecurat prin St Anne’s Court şi D’Arblay Street către Berwick Street. Din moment ce nu fusesem atent cu o seară

în urmă, m-am oprit ca să cumpăr ofrandele înainte de a apărea la uşă – înghesuită între o farmacie şi un magazin de vinyl-uri vintage. Vopseaua neagră se cojea şi foile cu nume de la interfon erau fie mânjite, fie lipseau în întregime. Nu conta. Ştiam că e la ultimul etaj.

— Pungaşule! am auzit bolborosit la interfon. Nu sunt gata.

— Pot să mai fac o tură prin cartier, am zis.

Clanţa a bâzâit şi eu am împins uşa. Scările nu arătau mai bine nici în timpul zilei; mocheta era de un albastru pal şi roasă pe alocuri, iar pereţii aveau pete de la suprafeţele unde oamenii îşi puseseră mâinile ca să se echilibreze. La fiecare etaj erau uşi cu storuri care, în Soho, puteau duce oriunde, de la disciplină strictă, la preţuri convenabile, până la companii de producţie TV. Am urcat molcom, ca să nu ajung să gâfâi până sus, şi am ciocănit la uşă.

Când Simone a deschis şi m-a văzut în uniformă, s-a dat în spate un pas şi a început să aplaude.

— Ia te uită! a zis. Avem un număr de stripper!

Făcea curat într-o pereche de trening gri şi într-un tricou navy blue care părea ca şi cum ar fi fost croit cu nişte foarfece de grădină. Părul îi era prins cu o eşarfă într-un stil englezesc pe care l-am mai văzut doar în *Coronation Street.* Am intrat şi am apucat-o de mijloc. Mirosea a sudoare şi a Domestos. Am fi ajuns direct la podea chiar atunci şi chiar acolo dacă nu ar fi şoptit că uşa încă mai e deschisă. Ne-am dezlipit unul de altul suficient cât să închid uşa şi să ne împiedicăm spre pat. Un singur pat, am remarcat, însă era king-zise şi ne-am opintit să îi folosim fiecare părticică din el. La un moment dat, uniforma mi-a dispărut de pe mine şi nu am mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu tricoul ei – şi-a lăsat eşarfa pe cap, totuşi, pentru că ceva la ea mă excita.

O oră şi un pic mai târziu, am avut ocazia să arunc o privire mai atentă prin apartament. Patul ocupa un întreg colţ al camerei principale şi era, în afară de fotoliul de piele supraaglomerat, singurul lucru pe care să stai. Mobila era completată de un

trio de şifoniere neasortate aliniate pe un perete şi o comodă de stejar masiv cu sertare care era atât de mare, că singurul fel în care probabil că încăpuse fusese pe un scripete pe geam. Nu era niciun televizor pe care să-l observ sau vreun aparat stereo, deşi un MP3 player ar fi putut fi adăpostit pe sub maldărul de haine care colonizase camera. Eu sunt singur la părinţi, aşa că nu a trebuit să locuiesc vreodată decât cu o unică femeie pe rând şi, deci, nu eram pregătit pentru volumul imens de ţoale care ar fi putut fi generat de trei surori împărţind un apartament. Partea cu pantofii era într-adevăr cea mai dezastruoasă; şiruri întregi de încălţări care mie îmi păreau identice, cu toc subţire şi decupaţi în faţă. Mănunchiuri de sandale care fuseseră înghesuite în unghere aleatorii, în timp ce cutii de pantofi de seară umpleau golurile dintre şifoniere. Perechi de cizme, de la cele pe gambă până la cele peste genunchi, atârnau din cuie prinse pe pereţi, ca nişte rânduri de săbii într-un castel.

Simone a văzut că mă uit la o pereche de cizme fetiş cu şase centimetri de toc cui şi a început să mi se strecoare pe sub braţ.

— Vrei să le probez? a zis.

Am tras-o pe spate la pieptul meu şi am început să-i sărut gâtul – nu voiam să plece nicăieri. Mi s-a răsucit în jurul braţelor şi ne-am sărutat până ce ea a zis că trebuie să facă pipi. Odată ce iubita ta a plecat, poţi la fel de bine să te ridici şi tu, aşa că m-am ghemuit în baie, o cămăruţă strâmtă cu suficient loc doar pentru un surprinzător de modern duş, o toaletă şi genul de chiuvetă mică şi cu formă ciudată concepută să intre în orice spaţiu de avarie, în timp ce am stat acolo, instinctele mele de poliţai mi s-au trezit şi am răscolit prin dulăpiorul cu medicamente. Simone şi cu surorile ei erau clar în favoarea depozitării pe termen lung a unor chimicale periculoase, pentru că erau folii de paracetamol şi pastile de dormit cu prescripţie care datau de acum zece ani.

— Îmi cotrobăi prin lucrurile mele? a întrebat Simone din bucătărie.

Am întrebat-o cum de se pot descurca ea şi cu surorile ei într-o baie atât de îngustă.

— Am fost toate la internat, scumpule, a zis Simone. Dacă supravieţuieşti la aşa ceva, atunci poţi să te descurci cu orice.

Când am ieşit, m-a întrebat dacă vreau ceai. Am zis că de ce nu şi am băut un ceainic întreg – pe o tavă de lut Wedgewood albastră cu auriu, alături de gem de mure şi lipie cu mult unt.

Îmi plăcea să o privesc goală, rezemată de pat ca scoasă din National Gallery, cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi o lipie în alta. Cum tocmai ce avusesem o vară chiar bună, pielea îi era foarte albă, aproape translucidă. Când mi-am luat mâna de pe coapsa ei, a rămas în loc o linie roz.

— Da, a spus ea. Unii dintre noi nu se bronzează prea bine – mulţumesc că mi-ai adus aminte.

Am sărutat-o acolo în loc de scuză, apoi curbura pântecului în loc de invitaţie. A chicotit şi m-a împins deoparte.

— Mă gâdil, a zis. Termină-ţi mai întâi ceaiul, barbarule. Nu ai pic de maniere?

Am ridicat ceaşca de ceai cu model de salcie şi am sorbit o gură. Avea gust diferit, exotic. O aromă stilată, am presupus, dintr-un alt coş de merinde Fortnum & Mason. Mi-a dat să mănânc nişte lipie şi am întrebat-o de ce nu avea un televizor.

— Nu aveam TV cât am crescut, a zis. Aşa că nu ne-a prins niciodată obiceiul. E un radio pe undeva, ca să ascultăm *The Archers.* Nu pierdem niciun episod din *The Archers.* Deşi, trebuie să recunosc, nu pot ţine tot timpul pasul cu personajele; pare că se tot căsătoresc mereu, au aventuri amoroase secrete şi de îndată ce începe să-ţi pese de ei mor sau pleacă din Ambridge.

M-a privit pe după buza ceştii.

— Nu prea eşti cu *The Archers,* nu?

— Nu chiar, am zis.

— Probabil că îţi părem foarte boeme, a zis, terminându-şi ceaiul. Locuind de-a valma într-o singură cameră, fără televizor, printre bordelurile din Soho.

A aşezat tava pe podea, lângă pat, înainte de a se întinde şi a apuca ceaşca goală dintre degetele mele.

— Cred că îţi faci prea multe griji despre ce cred, am spus.

— Crezi? a întrebat şi m-a apucat de o mână.

— Cu siguranţă, am zis, încercând să nu icnesc pe măsură ce îşi făcea drum cu săruturi pe coapsa mea în sus.

Două ore mai târziu, m-a aruncat din pat, însă în cel mai tandru mod posibil.

— Surorile mele o să se întoarcă în curând, a zis ea. Avem reguli. Niciun bărbat în pat mai târziu de ora zece.

— Au mai fost şi alţi bărbaţi? am zis în timp ce îmi căutam boxerii.

— Normal că nu, a spus. Tu eşti primul.

Simone a început să apuce la nimereală lucruri pe care le găsea pe jos, inclusiv o pereche de chiloţi de satin care i se potriveau ca o a doua piele. Privind cum se mulează era aproape la fel de sexy ca privind cum se dau jos. Mi-a surprins răsuflarea întretăiată şi m-a ameninţat cu degetul.

— Nu, a zis. Dacă începi din nou, nu ne mai oprim niciodată.

Aş fi putut să trăiesc cu asta, dar un gentleman ştie când să renunţe cu graţie şi când să părăsească scena. Nu fără o pupăceală serioasă la uşă, totuşi.

Am mers pe jos înapoi prin Soho, cu mirosul de caprifoi în nări şi, conform rapoartelor ulterioare, am ajutat colegii de la Charing Cross şi West End Central să despartă două bătăi, o ceartă domestică şi o petrecere de fete care se terminase cu tentativă de viol asupra unui stripper. Însă eu nu mi le-am mai amintit.



Exersezi *Scindere* prin levitarea unui măr cu *Impella* şi apoi cu fixarea lui într-un loc în timp ce

maestrul tău încearcă să îl disloce cu o bâtă de baseball. Dimineaţa următoare am ridicat trei la rând şi nici măcar nu s-au clintit atunci când Nightingale le-a plesnit. Le-a lovit suficient de tare cât să le facă terci, desigur, însă bucăţile au rămas atârnate în aer ca un accident cu mâncare în spaţiu.

Prima dată când Nightingale mi-a demonstrat *forma,* întrebasem cât timp ar sta merele fixate suspendate. Spusese că asta depindea de câtă magie fusese impregnată în ele. Pentru cei mai mulţi ucenici, presupunea cam o oră şi jumătate. O astfel de aproximare vagă însuma foarte bine atitudinea lui Nightingale către empirism. Eu, pe de altă parte, eram de data asta pregătit. Adusesem cu mine un cronometru, un ceas antic mare cât palma mea, caietul meu de notiţe şi transcrierea interviului lui Colin Sandbrow referitor la cazul *Vagina dentata.* În timp ce Nightingale s-a dus sus, eu m-am pus la masa de lucru şi am început cu fişa.

Colin Sandbrow, al naibii norocos, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, venit din Ilford pentru o noapte de aventuri. Întâlnise ceea ce crezuse că e o tipă goth care nu vorbea prea mult, dar care părea dispusă la un pic de acţiune în aer liber şi cu tremurat de genunchi. Îngrijitul Sandbrow era măcar tânăr şi în formă, dar faţa îi avea un fel de platitudine nisipoasă – de parcă creatorul lui lucrase la el spre sfârşitul zilei şi căuta să îşi termine norma. Asta probabil explica şi de ce fusese atât de nerăbdător să iasă din club.

— Nu crezi că era un pic suspect că ea părea atât de entuziastă? întrebase Stephanopoulos.

Sandbrow a precizat că nu era înclinat să caute un cal de dar la dinţi, deşi pe viitor îşi va lua mai multe măsuri de precauţie când va avea de-a face cu membrele sexului opus.

A început să plouă cu pulpă de măr la şaizeci de minute şi treizeci şi patru de secunde de când făcusem vraja. Am lăsat deoparte interviul şi am notat durata, îmi făcusem timp să aşez pungi de plastic sub, aşa că nu aveam prea mult de curăţat.

Atât manualele mele, cât şi Nightingale erau un pic vagi referitor la de unde venea energia care ţinea merele. Dacă magia încă mai era extrasă din capul meu, cât de multe aş fi putut să ridic simultan înainte de a-mi ceda creierul? Iar dacă nu venea de la mine, atunci de unde? Sunt un poliţai de modă veche – nu cred în încălcarea legilor termodinamicii.

Mi-am terminat notiţele şi m-am îndreptat către casa fostei intendenţe şi către rudimentele confortului de secol douăzeci şi unu – televizor plat, conexiune rapidă şi HOLMES. Motiv pentru care am reuşit să îl prind pe Nightingale făcându-se comod pe canapea, cu o cutie de bere Nigerian Star într-o mână şi cu rugby la TV. A avut bunăvoinţa de a se simţi jenat.

— M-am gândit că nu te-ar deranja, a spus. Mai sunt două cutii din chestia asta într-un colţ.

— Surplus, am zis. De când am cadorisit pe Mama Tamisa cu un frigider plin cu alcool.

— Asta clarifică multe, a spus el şi a fluturat din palmă. Nu-i aminti lui Molly de bere. A început să devină un pic prea protectoare.

I-am zis că secretul lui era în siguranţă.

— Cine joacă? am întrebat.

— Harlequins cu Wasps, a zis.

L-am lăsat să-şi vadă de-ale lui. Îmi place din când în când un pic de fotbal şi regulamentarul meci ocazional de box, dar, spre deosebire de maică-mea, care s-ar uita la orice implică o minge, chiar şi la golf, eu nu am fost niciodată prea prins de rugby. Aşa că m-am pus la biroul meu şi am deschis al doilea laptop bun, pe care îl folosesc pe post de terminal HOLMES, şi m-am afundat înapoi în caz.

Oamenii lui Stephanopoulos erau foarte conştiincioşi. Vorbiseră cu prietenii lui Sandbrow şi cu toţi clienţii pe care reuşiseră să îi repereze. Gardienii de la club erau fermi când precizau că nu o văzuseră pe suspectă intrând, în ciuda faptului că înregistrările CCTV o arătau clar trecând fix prin dreptul lor. Tot atacul îmi amintea mult mai mult de

incidentul cu St John Giles din vară decât de uciderea lui Jason Dunlop – eram pe cale să trec asta în fişier când am observat că Stephanopoulos deja remarcase şi ea acelaşi lucru.

Mă întrebam ce oare mai făcea Lesley. Nu-mi răspunsese la SMS-urile sau la mail-urile mele, aşa că am sunat-o acasă şi am prins pe una dintre surorile ei.

— E în Londra, a spus ea. Are programare la un specialist.

— Nu mi-a zis.

— N-ar face-o, nu? a zis soră-sa.

— Îmi poţi spune la care spital?

— Neah, a zis. Dacă ar fi vrut să ştii că e în oraş, ţi-ar fi spus.

La asta n-aveam ce să comentez.

Meciul de rugby al lui Nightingale se terminase, iar el mi-a mulţumit pentru bere şi a plecat. Am dat pe ştiri, ca să văd dacă vreo anume ambulanţă deturnată încă se mai rotea în caruselul de douăzeci şi patru de ore al ciclului de ştiri, dar fusese împinsă afară de nişte inundaţii severe în Marlow. O grămadă de imagini drăguţe cu maşini acvaplanate pe drumuri de ţară şi pensionari transportaţi peste ape de către Brigada de Pompieri. Pentru o clipă, am avut bănuiala teribilă că inundaţia ar fi putut fi o reacţie a lui Tata Tamisa la rănirea lui Ash, însă atunci când am căutat pe Google detaliile am descoperit că totul pornise în timpul nopţii trecute, în vreme ce eu ţopăiam fericit pe acoperişul lui Simone.

Asta era o uşurare. Eram deja în suficient de multe belele şi fără să mai inund nepotrivit o parte a văii Tamisei.

O femeie de la Agenţia de Mediu era întrebată de ce nu au emis un avertisment de inundaţie, iar ea explica faptul că Tamisa are un bazin de colectare complex, complicat şi mai mult de interacţiunea cu dezvoltările logistice umane.

— Uneori, râul poate să te ia prin surprindere, zicea ea.

Noaptea trecută mai avusese loc o altă creştere neaşteptată, iar ea refuza să elimine o posibilă repetare a situaţiei mai târziu în acea zi. Asemenea majorităţii londonezilor, atitudinea mea era că doar oamenii bogaţi îşi permit să locuiască lângă râu, aşa că nu aveam de suferit disconfortul şi încercările prin care treceau ei.

Am terminat cu HOLMES şi am închis totul. Stephanopoulos nu găsise nicio legătură între cele două şi jumătate victime. Mai rău, St John Giles şi Sandbrow vizitaseră din impuls cluburile unde îşi întâlniseră misterioasa criminală. În notele ataşate raportului nominal, Stephanopoulos argumenta, şi eu eram de acord, că cei doi tineri fuseseră ţintiţi în mod aleatoriu, însă că atacul asupra lui Jason Dunlop părea mai degrabă o lovitură planificată. Ce bine ar fi fost dacă Doamna Palidă, aşa cum mă refeream eu la ea, ar fi făcut contactul cu victima într-un loc public şi în faţa unor potenţiali martori. Poate că era o chestiune de echilibru a vieţii private cu munca. Poate că cei doi băieţi din cluburile de noapte erau recreativi, iar Jason Dunlop era sarcină de serviciu.

M-a sunat maică-mea şi mi-a reamintit că în după-amiaza aceea trebuia să îi fac cunoştinţă lui taică-meu cu Clandestinii. I-am subliniat că era al treilea telefon pe subiect, însă, aşa cum se-ntâmplă de obicei cu maică-mea, nu a reacţionat la asta. Am asigurat-o că o să vin la timp. M-am gândit să o sun pe Simone şi să o invit la întâlnire, dar am decis că ce aveam noi era ceva mult prea frumos ca să risc să îmi cunoască familia – în special pe maică-mea.

Totuşi, am sunat-o oricum, iar ea m-a asigurat că se topeşte de dorul meu. Am auzit râsete de femeie pe fundal şi nişte comentarii făcute pe un ton prea şoptit ca să le aud. Surorile ei, am presupus.

— Mă topesc de nu mai pot, a zis. Mă gândesc că nu ai cum să treci un pic mai târziu şi să mă răscoleşti după cum ţi-e vrerea, nu?

— Ce s-a întâmplat cu fără bărbaţi în pat după ora zece? am întrebat.

— Se vede că nu ai un pat pe care trebuie să îl împarţi.

Şi mai multe râsete pe fundal.

M-am întrebat dacă aş avea cum să o strecor în Bizarerie. Nightingale nu interzisese explicit vizitatori nocturni, dar nu eram sigur cum aş putea să o aduc în discuţie. Am fi dormit în casa din spate, însă canapeaua ar fi înghesuită pentru doi. Merita reflectat, totuşi.

— Te sun mai târziu, am spus, şi am început să scanez preţurile hotelurilor din centrul Londrei – dar chiar şi cu finanţele mele generoase nu îmi permiteam.

Abia atunci mi-a trecut prin minte că nu cu mai puţin de două săptămâni în urmă fusese iubita îndurerată a lui Cyrus Wilkinson, răposatul chiar al trupei cu care taică-meu repeta în acea după-amiază. Cu atât mai mult, m-am gândit, să nu o invit şi pe ea.



Aproape fiecare dezvoltare imobiliară pe care o ştiu are un set de camere comune. E ceva la a suprapune oamenii în cutii de ouă care face pe arhitecţi şi urbanişti să creadă că a avea un set de camere comune ar compensa lipsa unei grădini sau, la unele apartamente, a locului suficient pentru a azvârli o pisică. Poate că îşi imaginează cu drag că locuitorii blocului se vor aduna spontan pentru festivaluri proletare şi colorate şi concursuri de aruncat pisica. În realitate, camerele ajung să fie folosite pentru două lucruri – petreceri ale copiilor şi întâlniri ale chiriaşilor, însă în acea după-amiază urma să scuturăm un pic lucrurile şi să avem în schimb o repetiţie de jazz.

Din moment ce James era percuţionistul, el era şi cel cu duba, un Transit potrivit de rablagit pe care am fi putut liniştiţi să îl lăsăm descuiat, cu cheile în contact şi cu un mare semn pe parbriz care să zică „Ia-mă, sunt al tău” şi să nu ne temem că nu va mai fi tot acolo când ne-am întoarce la el. Cât l-am

ajutat să care trusa de tobe de la dubă în camera de repetiţii, el mi-a zis că era un act deliberat.

— Sunt din Glasgow, a zis, aşa că n-are Londra ce să mă-nveţe despre siguranţa personală.

A trebuit să mai facem alte trei drumuri pentru amplificatoare şi boxe, şi fiind timp liber de la şcoală în curând am adunat o audienţă de viitori draci de copii. Se pare că dracii de copii din Glasgow sunt mai mari şi mai duri decât cei din Londra, pentru că James nici nu i-a băgat în seamă. Însă am putut să văd că Daniel şi Max se simţeau inconfortabil. Nimeni nu face curiozitatea mai ostilă decât nişte snopi de treisprezece ani care îşi amână temele pentru acasă. O fată slăbănoagă de rasă mixtă şi-a ridicat capul şi a întrebat dacă suntem dintr-o trupă.

— Ţie cum ţi se pare? am întrebat.

— Ce gen de muzică cântaţi? a întrebat ea.

Avea un anturaj de micuţe prietene care au început să chicotească la unison. Fusesem la şcoală cu fraţii şi surorile lor mai mari. Mă ştiau, dar tot eram carne de tun.

— Jazz, am sis. Nu v-ar plăcea.

— Mda, a spus. Swing, latino sau fusion?

Anturajul a râs corect şi la obiect. Am privit-o cruciş, însă m-a ignorat.

— Am făcut jazz-ul semestrul trecut la şcoală, a zis ea.

— Fac pariu că maică-ta te caută, am spus.

— Nu, a zis. Putem să venim să ne uităm?

— Nu, am zis.

— N-o să facem gălăgie, a zis.

— Nu, nu e adevărat.

— De unde ştii?

— Pot să văd în viitor, am zis.

— Nu, nu poţi, a spus ea.

— De ce nu?

— Pentru că asta ar fi o violare a causticităţii, a zis.

— E vina lui Doctor Who, a zis James.

— Cauzalitate, am spus.

— În fine, a zis ea. Putem să ne uităm?

Aşa că i-am lăsat să se uite şi au rezistat două minute de la începutul melodiei „Airegin”, ceea ce a fost mai mult decât m-aş fi aşteptat.

— Ăsta e tatăl tău, a zis ea de parcă abia atunci aş fi aflat, atunci când taică-meu şi-a făcut apariţia. Nu ştiam că poate să cânte.

Era ciudat, privindu-l pe taică-meu stând pe scaun şi cântând la clape cu un grup de muzicieni. Nu-l văzusem niciodată cântând live, însă amintirile mele sunt pline de fotografii alb-negru, iar acolo el avea mereu trompeta în mâini. Încercând să o ţină în acelaşi fel în care o făcea Miles David, ca o armă, ca o puşcă în pauza de paradă. Putea cânta la clape. Chiar şi eu îmi dădeam seama. Dar încă mi se mai părea instrumentul greşit pentru el.

Chestia asta m-a deranjat tot restul repetiţiei, deşi nu-mi era clar de ce anume.



După repetiţii, m-aş fi aşteptat să dăm năvală la Leverton Street, pentru o halbă la Pineapple, dar maică-mea invitase pe toată lumea în apartamentul nostru. În timp ce mergeam sus, fata guralivă de dinainte m-a oprit pe scări. De data asta fără aerele ei.

— Am auzit că poţi să faci magii, a zis.

— De unde ai auzit tu aşa ceva?

— Am sursele mele, a zis. E adevărat?

— Îhî, am spus, pentru că uneori adevărul închide gura puştilor mai repede decât un urecheat, şi avea şi avantajul de a nu fi un ultraj asupra unui minor, în ochii legii. Pot să fac magie. Tu?

— Magie reală, a zis. Nu trucuri şi chestii.

— Magie reală, am zis.

— Învaţă-mă, a spus.

— Uite ce, am zis. Iei o diplomă în latină şi eu te învăţ magie.

— S-a făcut, a zis şi a întins mâna.

Am întins şi eu. Palma ei era mică şi uscată într-a mea.

— Promiţi pe viaţa maică-tii, a zis.

Am ezitat, iar ea mi-a strâns mâna cât de tare a putut.

— Pe viaţa maică-tii, a repetat.

— Nu jur niciodată pe viaţa maică-mii, am zis.

— OK, a zis. Dar o învoială e o învoială – da?

— Da, am spus, însă eram un pic circumspect la aspectul ăsta. Cine eşti tu?

— Sunt Abigail, a zis. Stau puţin mai sus pe stradă.

— Şi chiar ai de gând să înveţi latină?

— Am acum, a zis. Pa-pa.

Şi a luat-o la pas sprinţar.

Mi-am numărat degetele, ca să mă asigur că erau toate la locul lor şi nu aveam nevoie de Nightingale ca să îmi dau seama că rezolvasem prost situaţia. Un lucru era sigur, Abigail care locuieşte mai sus pe stradă intrase pe lista mea scurtă. De fapt, urma să creez o listă scurtă doar ca să am unde să o încadrez pe Abigail.

Până să ajung eu în apartament, muzicienii gravitaseră deja în dormitor, unde salivau la colecţia de discuri a lui taică-meu. Maică-mea în mod clar dăduse iama la ronţăielile din magazinul Iceland, pentru că erau platouri de mini-rulouri de cârnat, mini-pizza şi castroane de Hula Hoops pe măsuţa de cafea. Cola, ceai, cafea şi suc de portocale erau disponibile la cerere. Maică-mea părea foarte mulţumită cu ea însăşi.

— O ştii pe Abigail? am întrebat.

— Normal, a zis. Taică-su e Adam Kamara.

Am recunoscut vag numele ca fiind unul din cele câteva duzini de cunoştinţe pe care în mod vag le defineam ca veri – o relaţie de familie care putea să se întindă de la odrasle ale vreunui unchi, la tipul alb de la Peace Corps care se aventurase în blocul bunicului meu în 1977 şi nu mai plecase niciodată.

— Şi i-ai zis că pot să fac magii?

Ea a ridicat din umeri.

— A fost pe-aici cu taică-su, se poate să fi auzit vorbe.

— Deci vorbeşti despre mine când nu sunt aici?

— Ai fi surprins cât de mult, a zis.

Da, aş fi, m-am gândit, şi m-am servit cu o mână de Hula Hoops.

La comanda lui maică-mea, mi-am băgat capul pe uşa de la dormitor ca să îi întreb pe Clandestini dacă vor ronţăieli. Taică-meu a zis că ies într-un minut, nu era voie cu nicio ronţăială pe lângă colecţia lui, evident, şi şi-a continuat discuţia cu Daniel şi cu Max despre tranziţia de la Stan Kenton la Thrid Stream. James stătea pe pat cu un LP în mâini şi era prins în teribila dilemă a entuziastului de vinyl-uri – voia să îl împrumute, dar ştia că dacă ar fi fost al lui nu ar fi permis niciodată să îi iasă din casă. Era foarte aproape de vărsat lacrimi.

— Ştiu că nu mai e la modă, a zis James după ce o tot dăduse o vreme cu Don Cherry. Dar mereu am avut o slăbiciune pentru cornet.

Moment în care, dacă aş fi fost un personaj de desene animate, un mic beculeţ ar fi făcut „ding" deasupra capului meu.

Am împrumutat iPod-ul lui taică-meu şi am trecut prin selecţiile lui, căutând piesa pe care o voiam. Am mers până la bucătărie şi afară pe balconul cu acea privelişte incomparabilă de apartamente de vis-a-vis. Am găsit-o – „Body and Soul" de *Blitzkrieg Babies and Bands* – „Şolduri-de-Şarpe" Johnson dând acordurilor unui atât de dansabil swing, încât Coleman Hawkins a trebuit să inventeze o întreagă nouă categorie de jazz ca să poată să şi-l scoată din cap. Era, de asemenea, şi versiunea pe care o auzisem la Café de Paris în timp ce dansam cu Simone.

Vestigia impregnată în corpul lui Mickey Ososul sunase ca un trombon. La prăpădirea lui Cyrus Wilkinson fusese un alto sax – instrumentele la care cântaseră muzicienii o viaţă întreagă. Henry Bellrush cântase la cornet, dar la Café de Paris nu păruse a cornet.

Simţisem un Ken „Şolduri-de-Şarpe" Johnson şi a lui West Indian Orchestra, care muriseră cu toţii

acolo, la Café de Paris, acum mai bine de şaptezeci de ani.

Asta nu avea cum să fie o coincidenţă.



Dimineaţa următoare, mi-am făcut cu vorba bună liber de antrenament şi m-am îndreptat spre Clerkenwell şi Arhiva Metropolitană. Corporaţia Londrei, organizaţia dedicată asigurării faptului că City-ul, bucăţica financiară a Londrei, este neîntinată de nou venita democraţie care îşi iţea urâta ei ţeastă în ultimii două sute de ani şi ceva. Dacă oligarhia era suficient de bună pentru Dick Whittington, argumentau ei, atunci e suficient de bună pentru miezul Londrei de secol douăzeci şi unu. În definitiv, ziceau, la chinezi merge.

Mai sunt şi responsabili de arhivele Consiliului Orăşenesc Londonez, care sunt păstrate într-o clădire de proletari, dar totuşi elegant art deco, cu pereţi albi şi covoare gri. Mi-am fluturat legitimaţia la una dintre bibliotecare, iar ea a scos repede o listă de documente şi mi-a arătat cum să le ordonez.

A mai sugerat să verific şi în arhiva digitală, să văd dacă sunt disponibile imagini.

— E un caz vechi? a întrebat.

— Un caz foarte vechi, am zis.

Prim venit din depozit a fost LCC/CE/4/7, o cutie de carton plină cu dosare legate cu panglici murdare. Căutam elementul nr. 39, rapoartele din 8 martie 1941. Identificatorul era scris în cerneală neagră, şi am desfăcut dosarul şi am găsit raportul tipărit cu litere mov pe hârtie îngălbenită, semn clar, a zis bibliotecara, că avea un duplicat făcut la şapirograf. Era marcat cu SECRET şi datat 9 martie 1941. Titlul era RAPORT DE SITUAŢIE LA ORA 0600 şi enumera, în ordinea importanţei, pagubele la fabrici, gări, telecomunicaţii, generatoarele de energie electrică, chei, drumuri, spitale şi clădiri publice. St Thomas's Babies' Hostel din Lamberth fusese lovit, am citit, spre uşurarea mea, fără să fie victime. Eram în mod ciudat uşurat, ţinând cont că totul se întâmplase cu jumătate de secol înainte de a

mă fi născut. Am găsit ce căutam cam la jumătatea celei de a treia pagini.

2140: HE Café de Paris, Coventry Street

Victime – 34 omorâţi, aproximativ 80 răniţi grav

În timp ce aşteptam să-mi fie aduse celelalte dosare, bibliotecara m-a chemat la biroul de informaţii ca să îmi arate nişte poze pe care le găsise în arhiva digitală. Majoritatea erau din *Daily Mail,* care probabil că avusese un fotograf pe teren aproape imediat ce cădeau bombele. Monocrom, totul părea neobişnuit de nesângeros. Asta înainte să realizez că ţeava gri deschis de sub masă era braţul unei femei şi că priveam un carnagiu. Mai erau şase alte poze din interiorul clubului de noapte şi mai multe victime sosind la Spitalul Charing Cross, chipuri palide şi expresii buimace printre păturile şi echipamentele primitive ale spitalului din timpul războiului.

Aproape că o ratasem, dar un licăr al recunoaşterii m-a făcut să dau click înapoi şi să verific.

Poza era neclară şi nu puteam să identific locul în care fusese făcută, probabil din zona de descărcare a ambulanţelor. Un grup de femei erau conduse către undeva dincolo de aparatul de fotografiat, toate în afara uneia, înfăşurată cu pături peste umeri. Un chip se uita fix la cameră, expresia ştearsă de şoc până la un simplu oval neted. Un chip pe care l-am recunoscut şi pe care îl văzusem ultima dată în camera verde din The Mysterioso în noaptea în care Mickey Ososul murise.

Îşi spusese Peggy – m-am întrebat dacă era oare numele ei real.

8.
FUMUL ÎŢI INTRĂ ÎN OCHI

Café de Paris fusese construit la şapte metri sub nivelul solului şi era considerat sigur de către management şi de către clienţi. În afară de refugiatul în reţeaua de metrou, niciun alt adăpost din Londra nu fusese construit la fel de adânc. Mai târziu, s-a constatat că două bombe străpunseseră clădirea de deasupra clubului de noapte – una eşuase detonarea, în timp ce cealaltă căzuse pe o gură de aerisire şi explodase fix în faţa trupei, omorând muzicienii şi cea mai mare parte din dansatori. Lui Ken Johnson îi zburase capul direct de pe umeri şi existau rapoarte despre clienţi omorâţi pe locul în care se aflau, rămaşi drepţi la mesele lor. Martorii oculari îşi aminteau că în club în acea seară erau multe sore medicale şi soldaţi canadieni, însă în ciuda faptului că am mers cu bibliotecara până în depozit nu am putut găsi nimic nici măcar vag asemănător cu o listă a victimelor. Am dat de nişte copii bătute la maşină pe o hârtie subţire ca hârtia igienică, privind un schimb de corespondenţă referitor la plângerile faţă de ambulanţele care au preluat prea târziu pe cei răniţi, şi un raport despre îndrăzneala neruşinată a jefuitorilor care au prădat locul furând toate obiectele de valoare.

Nu mai era nimic altceva privind pe misterioasa Peggy, cea care, dacă era într-adevăr aceeaşi persoană, ar fi trebuit să bată spre nouăzeci de ani, dacă nu mai mult. Cu un an în urmă, aş fi considerat aşa ceva foarte puţin probabil, însă acum lucram alături de un tip care se născuse în 1900 şi care nici măcar nu era cea mai în vârstă persoană pe care să o fi întâlnit vreodată. Oxley fusese un călugăr medieval, iar „tatăl” lui data de la fondarea City-ului în primul secol AD.

Manualul de Investigaţii ale Poliţiei de Blackstone recomandă ABC-ul unei investigaţii

serioase: nu Asuma nimic, nu lua de Bun totul şi nu Crede orice. Însă trebuie să începi de undeva, iar eu aveam de gând să încep de la Peggy.

Arhiva era o cameră zugrăvită alb şi cu dulapuri, două automate de cafea şi una din maşinile acelea care dau batoane de ciocolată şi snacks-uri stătute. Mi-am luat o cafea şi un Mars şi am cerut la telefon o verificare PNC despre Peggy, femeie, IC1, între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Operatoarea civilă a râs de mine la capătul celălalt al liniei şi a zis că nici măcar nu avea rost să îmi spună cât de uriaşe erau rezultatele care i s-au afişat. Am rugat-o să limiteze căutarea la zona Soho şi să meargă înapoi până în 1941. Din fericire, nu m-a întrebat de ce.

— Nu e totul aşa de vechi în sistem, a zis operatoarea.

Avea un accent de Liverpool, deci a reuşit să facă să sune de parcă era personal vina mea. În timp ce verifica, a bombănit ceva despre graficele de la sfârşit de 1990.

— Ai o grămadă de rezultate care se potrivesc parametrilor, a zis. Majoritatea prostituţie şi trafic de droguri.

Însă nu ieşea nimic în evidenţă. Am mai rugat-o să îmi pună lista în fişa cazului din HOLMES pe care o construiam. A fost impresionată. Cei mai mulţi poliţişti nici măcar nu ştiau că poţi face aşa ceva.

Peggy fusese la The Mysterioso în noaptea în care murise Mickey Ososul. O menţionase pe Cherry, care probabil era Cherie, tipa şic de care amintise soră-sa. Pe vremuri, ar fi trebuit să mă trambalez până la Cheam ca să arăt o poză cu sora, însă tot ce aveam acum de făcut era să caut telefonul ei mobil şi să i-o trimit. Am decupat poza din 1941, până ce a mai rămas doar faţa, şi am trimis-o.

— Arată destul de familiar, a zis sora lui Mickey.

Pe fundal, puteam să aud voci şi muzică estompată de o uşă închisă bine – priveghiul fratelui

ei continua.

— Ai cumva vreo adresă a lui Cherie? am întrebat.

— Stătea în oraş, a zis sora lui Mickey. Nu ştiu unde.

Am întrebat-o dacă avea nişte poze cu Cherie; a zis că era posibil şi a promis să mi le trimită dacă găseşte vreuna. I-am mulţumit şi am mai întrebat-o cum face faţă.

— Cred că OK, a spus.

I-am zis că se ţină tare – ce altceva aş fi putut?

Graţie magiei ştiinţei, am copiat restul imaginilor de un disc USB pe care, graţie magiei ştiinţei, îl testasem şi nu-l prăjeam de fiecare dată când dădeam drumul la vreo vrajă. Din ce-mi puteam da seama, folosirea în proximitate a vrăjilor degrada chip-urile prin care trecea curent activ, dar mă frustra faptul că nici măcar nu aveam o teorie despre cum funcţionează de fapt magia. O micuţă voce analitică din capul meu îmi tot zicea că orice ipoteză de lucru probabil ar fi implicat la un moment dat teoria cuantică – partea de fizică care îmi făcea creierul să îmi iasă pe urechi.

Am aranjat ca rapoartele despre bombardament şi celelalte documente să fie copiate şi m-am asigurat că îi mulţumesc cum se cuvine bibliotecarei înainte de a mă îndrepta spre locul unde îmi parcasem de dimineaţă Asbo-ul.

Când m-am întors la Bizarerie, l-am găsit pe dr. Walid în atrium, discutând cu Molly.

— Ah, perfect, Peter, a zis. Mă bucur că te-ai întors. Hai să bem un ceai, vrei?

Molly mi-a aruncat o privire plină de reproş şi a început să alunece către bucătărie. Dr. Walid m-a îndrumat către o colecţie de scaune cu spătar supra-tapiţate şi ocazionalele mese de mahon care erau cuibărite sub balconul de est. Am remarcat că avea cu el geanta de medic, o trusă modernă învelită în piele burgundă a cărei singură concesie la tradiţie era stetoscopul înfăşurat în jurul mânerului.

— Sunt îngrijorat, a zis, că Thomas s-a forţat prea mult.
— S-a întâmplat ceva cu el?
— S-a ales cu o infecţie şi are febră, a zis Dr. Walid.
— Era bine la mic-dejun, am spus.
— Omul ăsta ar putea să moară-n picioare înainte să recunoască, a zis dr. Walid. Nu vreau să fie deranjat următoarele câteva zile. A fost împuşcat în piept, Peter, e o abrutizare a ţesutului care nu se va vindeca niciodată pe de-a întregul şi îl va face înclinat spre infecţii toracice aşa cum e cea de acum. L-am pus sub un tratament cu antibiotice şi mă aştept ca Molly să se asigure că îl finalizează.
Molly a sosit cu setul de ceai bun Wedgwood, pe o tavă de lemn lăcuit. I-a turnat dr-lui Walid cu mişcări preţioase şi a ieşit de-a dracu' fără să-mi toarne şi mie. Evident, mă învinovăţea pentru recidivarea lui Nightingale – poate că ştia despre bere.
Dr. Walid mi-a turnat ceai şi s-a servit cu un Hobnob.
— Am auzit că Lesley e în oraş pentru o operaţie, am zis.
— O să fie bine, a spus dr. Walid. Doar trebuie să te asiguri că atunci când îţi va cere ajutorul vei fi gata să i-l dai. Ce părere ai despre rănile ei?
— Nu mi s-a întâmplat mie, am zis. I s-a întâmplat lui Lesley şi dr-ului Framline şi sărmanului de Hari Krishna şi celorlalţi.
— Te simţi vinovat?
— Nu, am zis. Nu eu le-am provocat asta şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă care să o împiedice. Dar mă simt vinovat că nu mă simt vinovat, dacă ajută la ceva.
— Nu toţi pacienţii mei intră pe mâna mea morţi, a spus dr. Walid, nu în practica medicală, cel puţin. Uneori, indiferent ce faci, rezultatele pot fi mai puţin decât optime. Nu e despre a te simţi tu responsabil sau nu, e despre a nu te feri să îi stai alături când va avea nevoie de tine.

— Ideea felului în care arată faţa ei mă sperie al naibii de mult, am zis înainte să mă pot controla.

— Nu atât de mult pe cât o sperie pe ea, a spus şi m-a bătut pe braţ. Nu la fel de mult pe cât o sperie pe ea gândul că tu ai putea să o respingi. Asigură-te că o să îi fii alături când o să aibă nevoie de tine – asta e responsabilitatea ta în toată treaba – însărcinarea ta, dacă e să-i zicem aşa.

Ne încărcasem cu mult peste norma zilnică de emoţii, aşa că am schimbat subiectul.

— Ai aflat despre cuibul de vampiri din Purley? am întrebat.

— A fost o chestie urâtă.

— Nightingale a numit ceea ce am simţit acolo *tactus disvitae,* anti-viaţă, am zis. A lăsat de înţeles că vampirii au supt „viaţă" din ambient.

— Din ce înţeleg eu, da, a spus.

— Ai avut vreodată ocazia de a secţiona creierul vreuneia dintre victimele lor?

— De obicei, când ajung la noi sunt într-o stare avansată de deshidratare, a zis dr. Walid. Dar una sau doua dintre victime au fost suficient de recente ca să obţin rezultate utile. Cred că ştiu unde vrei să baţi.

— Au prezentat secţiunile semne de degradare hipertaumică?

— E degradare hipertaumaturgică, a zis dr. Walid. Şi da, au arătat nivele terminale de HTD, vătămări în cel puţin nouăzeci la sută din creier.

— E posibil ca energia „vitală" şi magia să fie în esenţă acelaşi lucru? am întrebat.

— Asta nu ar contrazice nimic din ce am observat, a spus el.

I-am povestit despre experimentele pe care le rulasem cu calculatoarele de buzunar şi despre cum daunele provocate microprocesoarelor semănaseră cu dauna făcută asupra unui creier uman pe HTD.

— Asta ar însemna că magia afectează constructele biologice şi non-biologice, a zis dr. Walid. Care mai înseamnă că e posibil să dezvolte un fel de instrumentalitate non-subiectivă.

Dr. Walid era la fel de frustrat ca mine cu metoda lui Toby Câinele de a detecta magia.

— Va trebui să repetăm experimentele tale. Asta trebuie să fie documentat, a mai zis.

— O putem face cândva, am spus, dar ce am nevoie să ştiu acum e despre efectul pe care l-ar putea provoca în extinderea perioadei de viaţă.

Dr. Walid m-a privit aspru.

— Te referi la Thomas.

— Mă refer la vampiri, am zis. Am verificat la Wolfe, iar el enumeră cel puţin trei cazuri în care s-a confirmat că vampirii erau în vârstă de cel puţin două sute de ani.

Dr. Walid era un om de ştiinţă mult prea rodat ca să accepte cuvântul unui filosof naturalist de la începutul secolului nouăsprezece, însă a căzut de acord că dovada indica o posibilitate reală. Na, te aştepţi ca un criptopatolog să fie un pic mai credul. Şi totuşi, nu aveam de gând să las un pic de scepticism să stea în calea unei teorii perfect valabile.

— Hai să zicem pentru o clipă că am dreptate, am zis. E posibil ca toate fiinţele cu viaţă prelungă, *genii locorum* – Nightingale, Molly, vampirii – nu e posibil ca ei să îşi extragă magia din ambient pentru a se împotrivii îmbătrânirii?

— Viaţa se protejează pe sine, a spus dr. Walid. Din câte ştiu, vampirii sunt singurele creaturi care pot lua viaţă, magie, orice – direct de la oameni.

— Exact, am zis. Hai să uităm pe moment de zei, Molly şi celelalte ciudăţenii şi să ne concentrăm pe vampiri. Ar fi posibil să existe o creatură asemănătoare cu vampirii care să se hrănească cu muzicieni – ca actul de a crea muzică să îi facă să fie vulnerabili?

— Crezi că există vampiri care se hrănesc cu jazz? a întrebat.

— De ce nu?

— Vampiri de jazz?

— Dacă se tăvăleşte în noroi ca un porc şi guiţă ca un porc… am zis.

— De ce jazz?
— Nu ştiu, am zis.
Taică-meu ar fi avut răspunsul. Ar fi zis că trebuie să fie jazz-ul pentru că era singura muzică adevărată.
— Presupun că am putea să adunăm mai multe tipuri de muzicieni, am continuat, să îi expunem la vampirii noştri şi să vedem care dintre ei suferă cea mai mare vătămare cerebrală.
— Nu sunt sigur că asta ar îndeplini criteriile etice de la BMA privind experimentele pe oameni, a spus el, ca să nu mai zic de dificultatea de a găsi voluntari care să fie porcuşori de guineea.
— Nu sunt aşa convins. Muzicieni? Dacă le oferi suficienţi bani… Bere gratis, chiar…
— Deci asta e ipoteza ta pentru ce s-a întâmplat cu Cyrus Wilkinson?
— E mai mult de-atât, am zis. Cred că e posibil să fi dat peste ceva mai important.
I-am povestit despre Peggy şi „Şolduri-de-Şarpe” Johnson şi despre Café de Paris, iar totul suna din ce în ce mai tras de păr pe măsură ce o spuneam.
— Trebuie să o găsim pe Peggy, am zis.
— Cel puţin asta e clar, a spus dr. Walid.



Nu aveam chef de introdus date şi tot nu reuşeam să o prind pe Lesley la telefon. Aşa că am decupat o imagine la rezoluţie mare cu Peggy din 1941 şi am tipărit-o pe o duzină de copii laser. Înarmat cu asta, m-am îndreptat spre Soho, să văd dacă pot să găsesc pe cineva care o recunoaşte, începând cu Alexander Smith. În definitiv, Peggy şi Henry Bellrush erau unul dintre numerele lui de top.
Când nu plătea femei care să îşi scoată hainele într-un fel ironic şi postmodern, Alexander Smith coordona operaţiunile dintr-un birou aflat deasupra unui sex-shop devenit cafenea, de pe Greek Street. Am sunat la interfon, iar o voce m-a întrebat cine sunt.
— PC Grant pentru Alexander Smith, am zis.

— Cine aţi spus că sunteţi? a întrebat din nou vocea.

— PC Grant, am zis.

— Ce?

— Poliţia, am zis. Deschide blestemata asta de uşă.

Încuietoarea a bâzâit şi am păşit într-un alt hol din Soho cu scară comună, mochetă tocită şi urme de mâini pe pereţi. Pe palierul din capătul scărilor mă aştepta un bărbat. Părea foarte normal atunci când l-am văzut de la baza treptelor, însă asemenea unei iluzii din coridoarele acelea ciudate a devenit mai mare şi tot mai mare cu cât urcam mai mult. Până să ajung sus, era cu zece centimetri mai înalt decât mine şi părea să umple tot spaţiul din jur, de la un colţ la altul. Purta un sacou albastru închis de la High and Mighty peste un tricou cu Led Zeppelin. Mai avea şi un gât inexistent şi probabil un as în mânecă. Să mă holbez în sus la nările lui păroase m-a făcut nostalgic. Nu mai prinzi prin Londra ocazia de a zări un bătăuş pe stil vechi. În ziua de azi, toţi erau inşi zvelţi ca ogarii, albi, cu ochi bulbucaţi şi cu hanorace. Acesta de acum era o gorilă pe care taică-meu ar fi recunoscut-o, şi mai că îmi venea să îl iau în braţe şi să îl pup tare pe ambii obraji.

— Ce pizda mă-tii vrei? m-a întrebat.

Sau poate nu.

— Doar o vorbă cu Alexander, am zis.

— Ocupat, a spus Fără-Gât.

Sunt mai multe opţiuni poliţieneşti în asemenea situaţii. Antrenamentul meu de la Hendon Police College punea accentul pe o politeţe fermă – «Mă tem, stimate domn, că trebuie să vă cer să vă daţi la o parte” –, în timp ce experienţa mea de stradă sugera că cea mai bună opţiune ar fi fost să chemi o dubă întreagă de la Grupul de Sprijin Tactic şi să îi las pe ei să se ocupe de problemă, folosind taser-ul, la nevoie. Mai mult de-atât, generaţii de cocalari de cartier din partea lui taică-meu îmi strigau că îşi

luase prea mult nasul la purtare şi merita o săpuneală bună.

— Uite, sunt de la poliţie, am zis. Şi am putea, ştii tu, face ca la carte, însă ai ajunge în arest şi bla, bla, bla şi chestii, pe când eu vreau doar să vorbesc. Aşa că ce rost au toate… astea?

Fără-Gât s-a gândit o clipă, înainte de a se trage suficient de mult cât să mă lase să mă strecor pe lângă el. Aşa îşi rezolvă bărbaţii adevăraţi diferendele, prin discuţii raţionale şi analiză la rece. S-a băşit atunci când am ajuns la uşa de interior, semn, am considerat eu, că îmi arăta respectul lui.

Biroul lui Alexander Smith era surprinzător de îngrijit. O pereche de mese asamblate, doi pereţi cu rafturi pline de reviste, cărţi, documente, cutii umplute cu DVD-uri. Ferestrele aveau storuri crem, unul dintre ele blocat la jumătate pe undeva pe la sfârşitul secolului trecut şi neatins de atunci. Smith lucra la un laptop Power Book şi pe care l-a închis ostentativ atunci când am intrat eu. Încă mai era un dandy în pulover galben lămâie şi cu eşarfă rubinie, dar în afara clubului părea mai scund şi mai răutăcios.

— Bună, Alexander, am zis şi m-am aruncat pe scaunul de oaspeţi. Cum merge treaba?

— Ofiţer Grant, a spus el, şi am remarcat că începuse să bată involuntar din picior.

A observat şi el că am observat şi şi-a pus un picior pe genunchi ca să se reţină.

— Cu ce te pot ajuta? a zis.

În mod clar nervos cu ceva. Şi chiar şi dacă probabil nu avea nimic de-a face cu cazul meu, un pic de pârghie suplimentară nu strica.

— Ai ceva anume de care trebuie să te ocupi?

— Doar lucrurile obişnuite, a zis.

L-am întrebat dacă fetele lui sunt bine, iar el s-a relaxat în mod vizibil. Nu asta era sursa încordării lui.

Rahat, m-am gândit. De unde ştie că nu ştiu?

Ca să o dovedească, mi-a oferit o cană de cafea instant, pe care am refuzat-o.

— Aştepţi companie? am întrebat.
— Ă?
— Ce e cu gorila de la intrare?
— Ah! a zis Smith. Ăsta-i Tony. L-am moştenit de la fratele meu. Adică vreau să zic că nu am putut să scap de el. E practic un servitor în familie.
— Nu e scump de hrănit?
— Fetelor le place să-l aibă-n preajmă, a zis Smith. E ceva în mod special cu care pot să te ajut?
Am scos una din copiile mele cu 1941 şi i-am dat-o.
— Asta e Peggy?
— Aşa pare, a zis. Ce-i cu ea?
— Ai văzut-o recent?
— Nu de la ultimul gig din Café de Paris, a zis. Care a fost magnific. Ţi-am povestit? Al dracului de magnific!
Şi ciudată coincidenţă, dar nu aveam de gând să-i spun lui Smith asta.
— Ai vreo adresă de acasă? am întrebat.
— Nu, a zis Smith. Afacerea asta e genul cu numerar. Ce nu vede fiscul nici nu priveşte fiscul.
— N-aş avea de unde să ştiu, am zis. Sunt salariat cu PAYE[8].
— Asta ar putea să se schimbe, a zis Smith. Mai e altceva ce te-ar interesa? Doar că unii dintre noi nu sunt plătiţi la oră.
— Vă ştiţi de demult, nu? am întrebat.
— Cu toţii ne ştim de demult, a zis. Unii de mai mult timp decât alţii.
— Era şi ea pe vremuri?
— Cine?
— Peggy, am zis. Dansa şi ea prin anii nouăzeci?
— În general devin nervos când ele încă mai sunt la şcoala primară, a zis.
— Dar prin nouăzeci şi opt?
— Acuma ştiu că faci mişto de mine, a zis, însă a ezitat un pic prea mult.
— Poate că nu ea, atunci, am spus. Poate că era maică-sa, arătând la fel.

— Îmi pare rău. Am fost plecat în străinătate cea mai mare parte din anii şaptezeci şi optzeci, a zis. Deşi era cândva o păsărică pe la Windmill Theatre care făcea dans la evantai, dar asta era prin 1962 – ar fi un pic prea de demult chiar şi pentru maică-sa lui Peggy.

— De ce a trebuit să pleci din ţară?

— Nu a trebuit, a zis. Dar locul ăsta era o groapă de căcat, pe-atunci, aşa că am ieşit din ea.

— Te-ai întors, totuşi.

— Mi-a fost dor de saramura de ţipar, a zis.

Însă eu nu l-am crezut.

Nu mai aveam ce să mai scot util de la el, şi totuşi mi-am notat să îl verific pe Smith în PNC când m-aş fi întors în grota ştiinţei. Când m-am strecurat înapoi afară, l-am bătut amical pe umăr pe Tony Fără-Gât.

— Eşti o comoară vie, fiule, i-am zis.

A mormăit, ia eu am fost mulţumit, coborând scările, că reuşisem să ne conectăm.

Oricum, confirmare – fie bunica lui Peggy avea o asemănarea izbitoare cu nepoata ei, fie Peggy fusese prin zonă încă din 1941, hrănindu-se cu muzicieni de jazz. Până acum, toate apariţiile confirmate ale lui Peggy şi toate decesele recente avuseseră loc în jurul lui Soho. Aşadar, acesta părea locul potrivit pentru a începe. Ar mai fi fost folositor şi să reperez nişte „persoane asociate”, în special Cherry sau Cherie – prietena lui Mickey Ososul. Ăsta e punctul în care cineva care lucrează la o anchetă serioasă îi cere superiorului oameni care să facă o verificare uşă-n uşă, dar în cazul de faţă eram doar eu. Aşa că am început la capătul lui Old Compton Street şi am mers de-acolo în jos.

Nu o cunoşteau la The Spice of Life sau la Ed’s Diner şi nici la celelalte localuri cu mâncare din capătul de est al străzii. Unul din echipa de la intrarea în GAY a zis că părea familiară, însă asta a fost tot. O femeie lucrând la o tonetă de ziare a zis că i se pare că a văzut-o pe Peggy cumpărând nişte ţigări. N-am scos nimic de la Admiral Duncan în

afara a două oferte de ieşit la cină. O ştiau la Trashy Lingerie ca „vrăbiuţa stilată care vine din când în când şi strâmbă nasul la marfa noastră”. M-am gândit că ar merita să mă îndrept spre A Glimpse of Stocking atunci când o nebună a ieşit în fugă din Patisserie Valerie, strigându-mi numele.

Era Simone, tocurile ei înalte patinând pe trotuar în timp ce făcea o piruetă ca să evite un trecător. Purta o pereche de jeans elastici şi patinaţi şi un cardigan roşu închis care era decupat lăsând vederii sutienul rubiniu de dantelă – cu prindere în faţă, am remarcat. Flutura din mâini şi striga, şi am observat că avea urme de cremă de ciocolată pe obraz.

Odată ce s-a convins că am zărit-o, s-a oprit din strigat şi şi-a închis de la sine putere nasturii de la piept ai cardiganului.

— Bună, Peter, a zis când m-am apropiat. Ce chestie să dau de tine aşa.

Şi-a atins faţa, a găsit crema, s-a strâmbat şi a încercat să se şteargă cu mâneca. Apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu şi m-a tras în jos ca să mă sărute.

— Probabil că zici de mine că sunt complet dusă cu capul, a spus când ne-am despărţit buzele.

— Destul de dusă, am zis.

M-a tras din nou în jos şi m-a întrebat şoptit dacă sunt liber după-amiază.

— M-ai lăsat singură ieri toată ziua, a spus. Cred că măcar cu o după-amiază de plăceri carnale tot îmi eşti dator.

Ţinând cont că era ori asta, ori multe ore de bătut la uşi, nu mi-a fost prea greu să mă decid. Simone a râs, şi-a trecut braţul pe după al meu şi m-a condus pe stradă în sus. Am arătat înspre Patisserie Valerie.

— Cum rămâne cu nota ta de plată? am întrebat.

— Nu-ţi face griji, a zis. Am cont deschis.



Puţin după prânz, a început să plouă. M-am trezit în patul mare al lui Simone, în lumina gri care cuprindea camera şi cu ropotul stropilor pe fereastră. Simone era lipită cald de mine, cu obrazul

presat de umărul meu, un braţ atârnându-mi posesiv pe piept. După câteva manevre, am reuşit să îmi verific ceasul şi am văzut că e trecut de ora două. Braţul lui Simone s-a strâns mai tare în jurul meu, ochii i s-au deschis şi mi-a aruncat o privire timidă înainte de a-mi săruta baza gâtului. Am decis că oricum e prea ud afară ca să mai merg din uşă-n uşă şi că o să compensez făcând toată treaba aia anostă cu introdusul datelor imediat ce m-aş întoarce la Bizarerie. Programul meu fiind proaspăt schimbat convenabil, am rostogolit-o pe Simone pe spate şi m-am apucat să văd cât de mult pot să o stârnesc fără să îmi folosesc mâinile. A oftat atunci când limba mea i-a găsit sfârcurile, ceea ce nu era efectul pe care-l căutam, şi şi-a trecut blând degetele prin părul meu.

— Hai sus, a zis şi m-a tras de umeri, ridicându-mă şi punându-mă între picioarele ei, încât am alunecat înăuntru fără măcar să încerc, după care, când am ajuns în poziţia satisfăcătoare, m-a ţinut acolo cu o privire mulţumită pe chip.

Şoldurile mele au tresărit.

— Aşteaptă, a zis.

— Nu mă pot abţine, am spus.

— Dacă reuşeşti să te înfrânezi doar o clipă, a zis, o să fac să merite.

Am stat încleştaţi. Am simţit o vibraţie ciudată în piept şi stomac şi mi-am dat seama că Simone fredona din coşul pieptului, sau ce e chestia pe care cântăreţii o fac. Nu am reuşit să disting pe de-a întregul acordul, dar m-a determinat să mă gândesc la cafenele pline de fum şi femei în haine de fulard şi cu tocă.

— Nimeni nu mă face să simt cum o faci tu, a zis.

— Am crezut că am fost primul, am spus.

— Ipotetic, a zis. Dacă ar mai fi fost şi alţii, niciunul dintre ei nu m-ar fi făcut să mă simt cum o faci tu.

Am zvâcnit din nou, însă de data asta şi-a ridicat şoldurile ca să îmi întâmpine mişcarea.

După care ne-am luat încă o doză, asudaţi şi satisfăcuţi şi culcaţi unul în braţele celuilalt. Aş fi stat acolo pentru totdeauna dacă nu aş fi fost alungat din pat de vezică şi de un sentiment de vinovăţie că erau lucruri de care trebuia să mă ocup – lucruri importante.

Simone a stat întinsă goală şi ispititoare pe pat şi m-a privit cum mă îmbrac sub genele ei deliberat grele.

— Vino înapoi în pat, a zis şi şi-a lăsat degetele să tremure pe lângă un sfârc, apoi pe lângă celălalt.

— Mi-e teamă că vajnica armată a justiţiei care reprezintă Poliţia Metropolitană nu doarme niciodată, am spus.

— Nu vreau ca vajnica armată a justiţiei să doarmă, a zis. Din contră, mă aştept să fie cât se poate de sârguincioasă în relaţia cu mine. Sunt o fată rea şi trebuie să fiu trasă la răspundere pentru faptele mele.

— Îmi pare rău, am zis.

— Măcar ia-mă la concertul tatălui tău, a spus.

Îi amintisem despre apropiatul gig al lui taică-meu, dar nu-i spusesem că vechea trupă a lui Cyrus Wilkinson va cânta cu el.

— Vreau să îi cunosc pe taică-tău şi pe maică-ta şi pe prietenii tăi, a zis. O să fiu cuminte.

Am îngenuncheat lângă pat şi am sărutat-o. Ea s-a prins de braţele mele, iar eu m-am gândit, la naiba – oricum o să afle mai devreme sau mai târziu. I-am spus că poate să vină.

A terminat sărutul şi s-a aruncat înapoi pe pat.

— Asta e tot ce voiam, a zis şi a fluturat din mână într-o manieră regală. Te poţi duce să îţi îndeplineşti îndatoririle, Ofiţer, iar eu voi ofta după tine până ce ne vom reîntâlni.

Ploaia se transformase într-o burniţă fină care, dacă eşti londonez, cu greu o poţi considera ploaie. Chiar şi aşa, am făcut cu mâna la un taxi negru care să mă ducă înapoi la Bizarerie, unde Molly ne-a servit friptură şi tobă de ficăţei cu cartofi copţi, mazăre şi morcovi.

— Mereu face aşa când sunt bolnav, a zis Nightingale. O să fie caltaboş mâine dimineaţă. Îngroaşă sângele.

Mâncam cina în aşa zisa Cameră Privată de Cină, care era adiacentă bibliotecii engleze de la primul etaj. Din moment ce camera principală de servit masa putea adăposti şaizeci de oameni, nu o foloseam niciodată, ca să ne ferim de cazul în care lui Molly i-ar fi venit ideea să gătească pentru toate mesele. Oricum, eu şi cu Nightingale ne îmbrăcasem de seară – avem amândoi standarde de respectat, iar unul dintre noi se sleise de forţe în acea după-amiază.

Ştiam din experienţă că nu poţi să te apuci de vreuna din fripturile sau tobele de ficăţei ale lui Molly înainte ca aburul extra-încălzit să fi avut şansa de a se disipa, iar interiorul să înceteze a mai fi suficient de fierbinte încât să dea foc farfuriei.

Nightingale a înghiţit cu apă câteva pastile şi m-a întrebat de caz.

— Care din ele? am zis.

— Mai întâi cel cu muzicienii de jazz.

L-am pus la curent cu bombardamentul de la Café de Paris şi cu cercetările mele referitoare la Peggy şi posibil la Cherie.

— Şi crezi că e mai mult de-atât… a spus el şi a făcut o pauză. Cum le zici?

— Vampirii de jazz. Dar nu cred că se hrănesc cu muzică. Cred că ăsta e doar efectul secundar, ca sunetul pe care îl face un generator atunci când e pornit.

— *Tactus disvitae,* a zis Nightingale. O nouă specie de vampiri – Wolfe ar fi fost încântat.

Toba era suficient de rece încât să mă înfrupt din ea. O după-amiază cu Simone mă lăsase lihnit şi, conform spuselor lui Nightingale, Molly pregătise amestecurile ei cu ficat de bou, care pretindea că e reţeta corectă de pe vremuri.

— De ce nu iese Molly pe-afară ca să cumpere lucruri? am întrebat.

— De ce întrebi?

— Pentru că ea e diferită, am zis, ca vampirii de jazz şi Doamna Palidă. Dar, spre deosebire de ei, am avut ocazia să învăţăm ce o face să tresară.

Nightingale tocmai ce terminase o gură şi s-a şters pe buze cu şerveţelul.

— Doamna Palidă?

— Aşa îi zice Ash, am spus.

— Interesant nume, a zis Nightingale. Cât despre mâncare, din ce ştiu ea pune să îi fie totul livrat.

— Face cumpărăturile pe internet?

— Dumnezeule mare, nu! a zis Nightingale. Încă mai sunt unele stabilimente care fac lucrurile în felul vechi, ai căror angajaţi încă mai sunt capabili să citească o notă de mână.

— Ar putea să iasă dacă ar vrea? am întrebat.

— Nu e prizonieră, a zis Nightingale. Sau o sclavă, dacă la asta faci aluzie.

— Deci ar putea pur şi simplu să iasă mâine pe uşă afară?

— Dacă asta i-ar fi vrerea, a zis Nightingale.

— Ce o opreşte?

— Frica, a zis Nightingale. Cred că e îngrozită de ce e acolo afară.

— Ce e acolo afară? am întrebat.

— Nu sunt prea sigur, a spus Nightingale. Nu vrea să zică.

— Cu siguranţă aveţi o teorie, am zis.

Nightingale a ridicat din umeri.

— Alte creaturi ca Molly, a zis.

— Creaturi?

— Persoane, dacă preferi aşa, a zis Nightingale. Persoane care, asemenea lui Molly, nu sunt la fel ca tine şi ca mine sau nici măcar ca *genii locorum.* Au fost schimbaţi de magie ori s-au născut din strămoşi care s-au schimbat. Şi, din câte ştiu, asta îi face să fie… incompleţi.

Nightingale, în ciuda faptului că e literalmente o relicvă a unei ere apuse, învăţase să îşi modifice limbajul în preajma mea, deoarece atunci când verificam în texte cei mai uzitaţi termeni începeau cu „ne” – neindicat, nepotrivit, nedorit – iar după

asta veneau termenii care începeau cu „sub”. Totuşi, cu un pic de traducere din mers, era clar că persoanele „incomplete” ca Molly erau vulnerabile la abuzul sau exploatarea de către fiinţele supranaturale înrudite, dar mai puternice, şi de către practicanţii fără scrupule morale. Magicieni, conform lui Nightingale, de cea mai joasă speţă.

— Scuze, practicanţi cu etică neconcordantă, a zis Nightingale. Primul meu „superior”, Inspector Murville, condusese un caz faimos în Limehouse în 1911. Implica un renumit magician de scenă lucrând sub numele de Manchu Magnificul, care adunase nişte „persoane” foarte stranii şi îi folosea ca să îşi ducă la îndeplinire iţele lui infame.

— Şi aceste iţe infame care erau, mai exact? am zis.

Nimic mai mult de răsturnarea însuşi a Imperiului Britanic. Aparent, Inspector Murville, pornit în cruciada sa, aflase din surse sigure că Manchu Magnificul gestiona o casă de opium pe Limehouse Causeway. Acolo, diavolul galben trona ca un păianjen gras în centrul unor iţe de comploturi, sclavia albă fiind doar începutul.

— Ce e sclavia albă dacă se întâmplă la ea acasă? am întrebat.

Nightingale a trebuit să stea un pic să se gândească, dar se pare că atunci când era el tânăr sclavia albă se referea în principal la traficul de femei albe şi de copii cu scopul de prostituare. Chinezii imprevizibili erau aparent în spatele acestui negoţ ticălos cu trupurile albe ca zăpada ale femeilor. M-am întrebat dacă nu cumva o parte din indignarea lui nu venea dintr-o conştiinţă încărcată. Nu mai zic mai mult.

— Erau anchete documentate, Peter, a spus Nightingale. Femei şi copii erau aduşi şi vânduţi în circumstanţe sălbatice şi sufereau de lipsuri teribile. Mă îndoiesc că erau capabili să vadă ironia istorică drept o alinare.

Inspector Murville, convins de seriozitatea ameninţării, a organizat un raid cu jumătate din

vrăjitorii londonezi disponibili şi cu o gloată de ofiţeri de poliţie împrumutaţi de Comisarul General. A urmat o grămadă de dărâmat uşi şi de strigat „Nu te mişca, diavol oriental”, apoi o anumită cantitate de tăcere înmărmurită.

— Marele Manchu Magnificul, a zis Nightingale, s-a dovedit a fi un Canadian pe nume Henry Speltz, deşi era căsătorit cu o chinezoaică cu care avea cinci fiice, toate acţionând la un moment dat sub umbrela falsă a frumoasei asistente „Li Ping”.

În casă nu s-a găsit nimic în afara unei stranii tinere europene care locuia în respectiva locuinţă şi lucra ca menajeră. Precaut, Speltz a precizat Inspectorului Murville că fata, căreia nimeni din casă nu se gândise să îi dea un nume, fusese găsită ghemuită într-unul din dulapurile sale de magie la sfârşitul unui spectacol de matineu avut loc la Hackney Empire.

Am şters ultimul strop de sos de ceapă cu ultima bucată de pâine din coş. Nightingale îşi lăsase jumătate din toba lui neatinsă.

— Aveţi de gând să o terminaţi? am întrebat.

— Serveşte-te, a zis Nightingale, şi asta am făcut cât el şi-a finalizat povestea.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată, iar un ofiţer senior de poliţie nu organizează un raid costisitor ca să recunoască înfrângerea sau să încalce Magna Cartea până ce nu a făcut tot ce i-ar fi stat în putere ca să pună sub acuzare pe cineva. Dacă Speltz ar fi fost într-adevăr chinez, lucrurile ar fi putut să ia o turnură foarte proastă pentru el. Însă în cele din urmă a fost acuzat formal cu perturbarea liniştii şi i s-a dat drumul pe cauţiune.

— Fata a fost dusă în custodia poliţiei, a zis Nightingale. Chiar şi bătrânul Murville putea să miroasă că era ceva în neregulă cu ea.

S-a uitat iute către uşi.

— Ai terminat? m-a întrebat.

Am zis că da, iar Nightingale a luat farfuria acum goală şi a pus-o înapoi în faţa lui tocmai la timp ca Molly să vină alunecând în cameră şi împingând

măsuţa pe rotile cu dulciuri. În timp ce aduna farfuriile, i-a aruncat lui Nightingale o privire clar suspicioasă. Dar nu avea cum să dovedească nimic.

S-a încruntat la noi, iar noi i-am zâmbit înapoi.

— Foarte bun totul, am zis.

Molly ne-a pus în faţă o tartă cu cremă de şarlotă şi, cu un ultim ochi suspicios îndreptat către mine, a părăsit silenţios camera de servit cina.

— Ce s-a întâmplat cu fata? am întrebat în timp ce savuram tarta.

— A fost adusă aici şi examinată, a zis Nightingale. Şi s-a descoperit că este prea anormală ca să fie adoptată…

— Sau la o casă de corecţie, am spus.

Sub un strat gros de nucşoară, şarlota era la fel de bună ca cea de la Patisserie Valerie. M-am întrebat dacă n-aş putea oare să scot prin contrabandă nişte tartă şi pentru Simone. Sau, şi mai bine, să o strecor pe ea la cină.

— S-ar putea să te liniştească să afli faptul că fusese convenită o înţelegere cu Spitalul Corum's Foundling, a zis Nightingale. Ar fi fost plasată acolo dacă nu ar fi intervenit nefericitul lucru că odată intrată în Bizarerie nu a mai vrut să fie scoasă din clădire.

De sub masă, îl puteam auzi pe Toby căutând de zor ultimele firimituri căzute.

— Deci de Molly vorbim, am zis.

— Aşa că a început să doarmă în spălătorie şi a fost crescută de personal.

M-am mai servit cu o felie de tartă.

— Postmartin avea dreptate, a zis Nightingale. Mi-am permis să mă las de tânjeală. Şi în timp ce am locuit aici cu Molly, lumea a continuat fără mine.



Eram ghiftuit, dar mi-am adunat toate forţele ca să urc până la fosta casă a intendenţei şi să fac nişte muncă de introducere date. Odată ajuns acolo, am fost atras irezistibil de canapea şi de Arsenal vs

Tottenham. Mergea prost pentru huligani atunci când telefonul mi-a sunat şi o voce ciudată a zis:

— Bună, Peter.

— Am verificat identitatea apelantului.

— Asta eşti tu, Lesley?

Am auzit un sunet râcâit, de respiraţie.

— Nu, a zis Lesley. E Darth Vader.

Am râs. Nu am vrut, dar n-am putut să mă abţin.

— E mai bine decât Stephen Hawking, a zis.

Părea că încearcă să vorbească cu o sticlă de plastic în gură, şi am avut puternica impresie că era şi chinuitor.

— Ai fost în Londra pentru o operaţie, am spus. Puteai să-mi zici.

— Nu ştiau dacă o să iasă, a spus.

— Şi a ieşit?

— Vorbesc, nu? a zis Lesley. Însă doare ca naiba.

— Vrei să ne-ntoarcem la mesaje?

— Nu, a zis. Mi-a ajuns de mesaje. Ai reuşit să îţi verifici cazurile din HOLMES?

— Încă nu, am zis. Am făcut din uşă-n uşă.

— Am trecut prin înregistrările pe care mi le-ai trimis, iar profesorul Geoffrey Wheatcroft nu a predat niciodată în mod formal la clasa lui Jason Dunlop, dar Dunlop şi-a dedicat primul lui roman „Pentru Maestrul Geoffrey, de la care mi-am primit adevărata educaţie”. Nu aşa vă numiţi voi, vrăjitorii stagiari, profesorii?

Nu şi ucenicul din mine. Însă „Maestru” nu înseamnă acelaşi lucru pentru băieţii de la Oxford. Luând în considerare cărţile din apartamentul lui Dunlop, presupunea, prin prisma unor coincidenţe bizare, că Geoffrey Wheatcroft îi predase lui Dunlop magia elementară newtoniană.

I-am zis lui Lesley.

— Mă gândeam eu, a spus ea. Problema e asta: a fost singurul? Şi dacă nu, cum aflăm?

— E nevoie să verificăm fişierele Echipei Criminalistice şi să vedem dacă există persoane de interes asociate sau nominali care să aibă legătură

cu Magdalen College în perioada în care a fost el acolo.

— Îmi place când vorbeşti murdar, a zis. Te face să pari un poliţai adevărat.

— Crezi că poţi să faci tu asta? am întrebat.

— De ce nu? a zis. Nu e ca şi cum am altceva mai bun de făcut. Când treci să mă vezi?

— Imediat ce pot, am spus, minţind.

— Trebuie să închid, a zis. Nu am voie să vorbesc atât de mult.

— Ai grijă de tine, am spus.

— Şi tu, a zis ea şi a închis.

Câţi ucenici ar putea să înveţe un maestru? Ai nevoie de un vrăjitor antrenat ca să fie pe post de ce numeşte Nightingale „exemplificant”, ca să demonstreze *forma.* Dar nu vedeam niciun motiv pentru care nu ai putea face asta cu mai mult de un ucenic deodată. Ar fi depins de cât de motivaţi i-ar fi elevii. Pe undeva ca la fosta şcoală a lui Nightingale ai fi avut de-a face cu obişnuitul talent şi entuziasm. Dar studenţi de universitate învăţând magie pe post de distracţie? Nightingale spusese că durează zece ani ca să ajungi vrăjitor pe de-a întregul, însă eu reuşisem să fac destul de multe pagube în trei luni de când începusem antrenamentul – nu aveam motive să cred că Jason Dunlop, sau orice alt student coleg, ar fi făcut altfel.

Am dat drumul la terminalul HOLMES şi am început să mă uit după legături cu Universitatea Oxford care să fi dăinuit şi după plecarea lui de acolo. Asta mi-a adus o listă de douăzeci de nume, majoritatea foşti studenţi ale căror drumuri s-au intersectat la nivel profesional ori, din ce putea spune Echipa Criminalistică, social cu Jason Dunlop.

Într-o anchetă majoră, o persoană care devine de interes pentru poliţie ca parte a investigaţiei este listată în HOLMES ca *nominală.* Orice activitate ce ofiţerul de investigaţii decide că este necesară este denumită *acţiune.* Acţiunile sunt prioritizate şi trecute într-o listă şi sunt desemnaţi ofiţeri care să le

ducă la îndeplinire. Acţiunile conduc la şi mai mulţi nominali şi acţiuni, iar întreaga investigaţie devine rapid un vortex răsucit de informaţii din care pare să nu fie nicio scăpare. HOLMES îţi permite să faci căutări după cuvinte şi teste comparative, dar în jumătate din cazuri asta doar duce la noi acţiuni şi nominali şi noi grupuri de informaţii. Înfruntă-te prea mult timp cu asemenea situaţii şi începi să fii nostalgic după vremurile bune în care găseai un suspect care părea apetisant şi îl snopeai în bătaie cu cartea de telefoane până obţineai mărturisirea.

Verificările numelor de la Universitatea Oxford aveau prioritate scăzută, aşa că am început cu PNC, astfel încât să văd dacă vreunul din ei avea un istoric infracţional şi să văd figurile de pe carnetele de şofer. Nu era o procedură rapidă, dar măcar a însemnat că am fost treaz şi îmbrăcat atunci când m-a sunat Stephanopoulos în miez de noapte.

— I-aţi raniţa de înnoptat, a zis. Te iau în zece minute.

Nu aveam o raniţă de înnoptat, aşa că mi-am apucat sacoşa de gimnastică şi am sperat că nu o să îmi ceară nimeni să ies la un dineu cât aş fi fost acolo unde mergeam. Am îndesat un Airwave în geanta laptop-ului de rezervă, doar ca să fiu eu mai liniştit. Ca să mai scutesc timp, am ieşit pe uşa laterală şi am mers pe jos pe Bedford Place până la Russell Square. Burniţa, iar umezeala contura nimburi galbene în jurul felinarelor stradale.

Stephanopoulos nu m-ar fi chemat în afara programului pentru ceva mai puţin de o nouă crimă, iar raniţa de înnoptat spunea că e în afara Londrei.

Am auzit înainte să văd, un Jaguar XJ negru, cu jante de douăzeci de inch şi, inconfundabil după zgomot, un motor turbo V8. Din felul în care a oprit, era clar că şoferul fusese pe la toate cursurile la care nu fusesem eu şi era autorizat să conducă teribil de repede.

Portiera din spate s-a deschis, iar eu m-am strecurat în mirosul de scaune proaspete de piele şi am dat de Stephanopoulos. Maşina a demarat

imediat ce s-a închis portiera, şi m-am trezit alunecând pe banchetă până să mă pot lupta cu centura de siguranţă şi să o fixez la locul ei.

— Unde mergem? am întrebat.

— Norwich, a zis Stephanopoulos. Prietenul nostru a început să jupoaie din nou.

— Mort?

— Ooo, da! a zis bărbatul de pe scaunul pasagerului din faţă. Mort de tot.

Stephanopoulos mi-a făcut cunoştinţă cu Inspector Şef Zachary Thompson.

— Mi se zice Zack, a zis el şi mi-a strâns mâna.

Şi îţi voi zice Inspector Şef, nu i-am mai zis eu. Thompson era un ins înalt, cu o figură prelungă şi un nas enorm, ca de cioc de pasăre. Trebuia să fii mult mai dur decât părea ca să te descurci cu bine prin viaţă având un asemenea nas.

— Zack, a zis Stephanopoulos, e responsabilul senior al cazului.

— Sunt barba ei, a spus el vesel.

Acum, na, nu fac parte din faimoasa cultură de cantină a Met-ului. Nu plâng după vremurile bune de demult când poliţaii erau poliţai adevăraţi, nu în ultimul rând pentru că asta mă scuteşte de ceea ce ar fi fost un aproape neîncetat abuz rasial. Dar chiar şi eu devin nervos atunci când ofiţerii seniori îţi cer să le spui pe numele mic – nimic bun nu poate să iasă din asta.

— E ceva neobişnuit în cazul de faţă? am întrebat. Adică mai neobişnuit decât de obicei?

— E fost cadru, a zis Stephanopoulos. Detectiv Inspector Şef Jerry Johnson, pensionat din Met în 1979.

— Şi e vreo legătură cu Jason Dunlop?

— E o notiţă în jurnalul lui Dunlop din martie, a zis DCI Thomson. „Întâlnire cu J.J. Norwich.” Datele cărţii lui de credit ne-au arătat că a cumpărat în ziua aia un bilet dus-întors de la Liverpool Street la Norwich. Credem că Johnson ar fi putut fi sursa pentru un articol la care lucra Dunlop.

— Dacă e acelaşi J.J., am zis.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji de asta, a zis Stephanopoulos. Eşti aici ca să verifici urme de magie neagră.

Spre uimirea mea, ne-au luat-o în faţă o pereche de motociclişti rutieri de deschidere de coloană, iar până să ajungem la autostrada M11 deja aveam 200 la oră.

9.
CRESCĂTORIA

Taică-meu spune că să fii londonez nu are nimic de-a face cu locul unde te-ai născut. Spune că sunt oameni care coboară dintr-un avion de linie la Heathrow, trec de imigraţii fluturând cine ştie ce paşaport, se bagă în metrou şi până să intre trenul în staţie la Piccadilly Circus ajung londonezi. Spune că mai sunt şi ceilalţi, unii născuţi în dangătul clopotului St. Mary-le-Bow de baştină londoneză, care îşi petrec toată viaţa visând să evadeze. Când pleacă, aproape întotdeauna se duc spre Norfolk, unde cerul e înalt, pământul e plat şi informaţiile demografice sunt pline de dumnezeiri cu piele albă. Este, zice taică-meu, alternativa omului sărac la Australia, acum că Africa de Sud a devenit multiculturală.

Jerry Johnson era genul din urmă de non-londonez, născut în Finchley în 1940 din graţia Domnului şi mort într-un bungalou la periferia Norwich-ului, cu penisul muşcat şi smuls. Ultimul detaliu explica de ce eu şi cel mai înfricoşător ofiţer de poliţie al Met-ului, barba ei şi doi motociclişti ante-mergători goneau la pas iute pe M11. Se făcuse două dimineaţa când am ieşit de pe autostradă, aşa că am luat-o pe un drum secundar aproape fără să încetinim. Am sosit la scena crimei în mai puţin de nouăzeci de minute, lucru impresionant, doar ca să aflăm că Departamentul Local de Poliţie Norfolk deja luase corpul, care nu mai era. Stephanopoulos s-a pus cu DCI Thompson să înceapă grelele negocieri cu localii, fapt care m-a lăsat pe mine sfiit la scena crimei.

— Niciun semn de intrare prin efracţie, a zis DC Trollope.

Contrar prejudiciilor tatălui meu, cei din trupa locală nu erau nici proşti, nici vizibil înmulţiţi doar între ei. Dacă verişorii însuraţi şi măritaţi unii cu alţii din Norwich se puseseră pe treabă, măcar

progeniturile lor nu se făcuseră poliţişti. În schimb, DC David Trollope era genul de tânăr sobru, în formă, care ar putea înmuia inima oricărui ministru de interne din ţară.

— Crezi că a lăsat agresorul să intre? am întrebat.

— Aşa pare, a zis. Tu ce crezi?

Ofiţerii de poliţie, asemenea matroanelor africane de la o nuntă, sunt totuşi conştienţi de nuanţele subtile şi aproape invizibile în statut. Aveam acelaşi grad şi cam aceeaşi vârstă, dar dezavantajul de care sufeream călcându-i teritoriul era compensat de faptul să venisem într-un Jaguar XJ V8 împrumutat de la Protecţia Diplomatică. Am stabilit linia la un fel de bonomie neliniştită şi, asemenea matroanelor africane, luând în calcul că nu intrasem prea tare în bolul cu cocktail, probabil că eram pe drumul să trecem de întâlnire fără niciun incident major.

— Avea un sistem de alarmă? am întrebat.

— Mda, a zis Trollope. Unul bun.

Bungaloul era o clădire hidoasă de cărămidă roşie ridicată, dacă ar fi fost să ghicesc, la începutul anilor 1980 de către vreun arhitect plictisit de viaţă care ţintise un fel de art deco, însă nimerise în loc un Tracy Emin. Interiorul era la fel de lipsit de personalitate ca exteriorul: canapea de la World of Leather, mobilier generic asamblat, bucătărie modulară. Erau trei dormitoare separate, lucru care m-a surprins.

— Avea familie? am întrebat.

Trollope şi-a verificat notiţele.

— Fosta soţie, fiică, nepoţi – toţi locuiesc în Melbourne, Australia.

Cele două dormitoare în plus arătau de parcă ar fi fost mobilate în 1980 şi erau aerisite, curate şi nelocuite. Trollope a spus că Johnson avea o femeie de serviciu poloneză care „făcea” pentru el de două ori pe săptămână.

— Ea a găsit cadavrul, a zis.

Dormitorul principal încă mai era interzis pentru toţi cei care nu purtau costume etanşe Noddy. Am rămas în pragul uşii, examinând patul pe cât de bine

puteam. Echipa legistă îndepărtase cearşafurile şi pernele, dar salteaua încă mai era la locul ei, cu o pată roşie de sânge pe la o treime de la piciorul patului. Mult prea mult sânge se îmbibase în ea ca să se usuce de când fusese ridicat corpul, aşa că îl mai puteam mirosi când am plecat ca să verific celelalte camere. Îmi adusesem propriile mănuşi, însă l-am întrebat pe Trollope dacă are vreunele de rezervă, ca să pot să îi dau un motiv să se simtă superior.

Dacă Johnson murise în dormitor, atunci îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în sufragerie. Televizor LED cu ecran plat, DVD player cu telecomanda încă pe măsuţa de cafea, lângă un exemplar din *Radio Times*. Era şi un birou secretaire de pe care Trollope spusese că nu se reuşise încă luarea amprentelor, aşa că l-am lăsat în pace. Două biblioteci cu geam pline cu cărţi din colecţia Penguin şi Corgis Panthers din anii 1960 şi 1970 – Len Deighton, Ian Fleming şi Clive Cussler. Părea ca sectorul de ficţiune dintr-un magazin de donaţii. Rafturile erau din cele care veneau în două părţi, partea de sub folosind ca suport pentru cea de deasupra şi fiind un pic mai adânci şi cu uşiţe opace. Atent, pentru că nici ele nu fuseseră trecute pe la amprente, am deschis partea de jos şi am văzut că sunt goale, mai puţin câteva coli de hârtie – le-am lăsat şi pe ele pentru legişti.

Pe pereţi erau câteva reproduceri surprinzător de bune ale unor partide de vânătoare, împreună cu o fotografie a promoţiei lui de la Hendon. Nu am reuşit să îmi dau seama care dintre tinerele uniforme la patru ace era el. Alături, atârna o fotografie cu el în timp ce i se înmâna o medalie din partea unui ofiţer senior care, am aflat mai târziu, era Sir John Waldron, Comisar al Poliţiei Metropolitane între 1968 şi 1972, nici mai mult, nici mai puţin. Mai erau câteva fotografii de familie pe poliţa căminului, o nuntă asortată nefericit cu bronz puternic şi lumină intensă, o pereche de copii, un băiat şi o fată, la vârste diverse, ţânc, şcoală

primară, pe o plajă crem gălbuie la buza unui ocean verde, undeva prin străinătate. Vreo două făcute chiar la bungalou, afară, unde copiii păreau să aibă nouă sau zece ani – nimic după acea perioadă. Am făcut un calcul mental rapid şi am presupus că cea mai recentă fotografie fusese luată pe la început de 1980. Cu mai mult de treizeci de ani în urmă.

— Familia din Australia încă mai trăieşte, nu? am întrebat. Nu au murit toţi într-un accident tragic de maşină sau ceva de genul, corect?

— Trebuie să mă interesez, a spus Trollope. De ce?

— Treizeci de ani e o perioadă lungă fără să ai fotografii noi cu nepoţii, am zis.

Ultimele două poze erau pe rândul din spate, pe jumătate ascunse de nevastă şi copii. Mai mulţi bărbaţi cu cravate late, favoriţi şi revere jenant de largi, fotografiaţi într-un bar care îmi părea familiar şi pe care brusc l-am recunoscut ca fiind French House din Soho. Mi-am mai dat seama şi că mă uitam la un tânăr Alexander Smith, patronul clubului de noapte, arătând ca un dandy chiar şi pe atunci, într-o redingotă de catifea reiată şi cămaşă cu volănaşe.

— Nu ai din întâmplare nişte date despre cariera lui, nu? am întrebat.

Trollope şi-a verificat din nou carneţelul, însă eu am ştiut chiar şi înainte să o spună că grosul carierei lui CDSI Johnson fusese în şi în jurul cartierului Soho.

— A fost CID la West End Central, iar înainte de asta a fost în ceva ce se numeşte OPS, a zis.

L-am întrebat datele exacte, iar el a zis între 1967 şi 1975.

OPS era Divizia Publicaţiilor Obscene, cea mai coruptă unitate specializată a celei mai corupte divizii a Poliţiei Metropolitane. Iar Johnson îi fusese membru în timpul celei mai corupte decade de după ce vânătorii de recompense nu mai erau acceptaţi oficial.

Nu era de mirare că Alexander Smith era în cadrul fotografiei. OPS asigura protecţia plătită a magazinelor de pornografie şi a cluburilor de striptease. Plăteai suma zilei şi erai sigur că nu ţi se va face o razie. Sau dacă se făcea, se asigurau că primeşti o grămadă de alerte, aşa încât să ai un interval confortabil şi civilizat în care să muţi partea mai dubioasă în alt loc. Ca bonus, le dădeai băieţilor în albastru „de băut", iar ei se duceau şi făceau razii la concurenţă, după care îţi vindeau stocul de marfă confiscată în spatele camerei de depozitare a probelor din bârlogul de la Holborn. Mai explica şi cum Johnson îşi permisese pensionarea anticipată şi probabil de ce fusese nevoit să o ceară.

Lucru care m-a făcut să mă uit la cele trei telecomenzi lăsate pe măsuţa de cafea.

Am îngenuncheat lângă standul de televizor. Era acelaşi plastic ieftin gri laminat şi destul de dificil, din cauza firelor încârligate din spate, de şters praful de acolo.

— Mă ajuţi un pic aici? l-am rugat pe Trollope şi i-am explicat ce aş vrea să facă.

Grijuliu, cât să nu fie compromisă nicio probă pentru legişti, am apucat amândoi o laterală a DVD playerului şi l-am ridicat. Sub, era un dreptunghi vizibil de gri deschis în locul în care ceva protejase suprafaţa laminată de ani de praf, ceva cu o amprentă mai mică decât aparatul DVD. Am dat din cap şi am aşezat împreună player-ul înapoi.

— Ce e? a întrebat Trollope.

— A avut un aparat VHS, am zis şi am arătat spre telecomenzile de pe măsuţa de cafea. Una pentru televizor, una pentru DVD şi…

— La naiba, a spus Trollope.

— Trebuie să le zici oamenilor tăi că cineva a golit casa asta de casetele VHS, am zis.

— Încă mai există casete VHS? a întrebat Trollope. Ştii pe cineva care să aibă aşa ceva?

— Probabil că e ceva ce nu putea să rişte să fie digitalizat, am zis.

— În ziua de azi? a spus Trollope. Ar fi trebuit să fie ceva foarte dezgustător sau ilegal. Pornografie infantilă sau filme snuff sau, nu ştiu, spânzurat de mâţe.

— Va fi nevoie să fie intervievată soţia, am zis. Poate că ştie ea ceva.

— Poate că d-asta l-a şi părăsit, a zis Trollope. Presupun că ar implica o călătorie în Australia?

— Nu pentru noi, am zis. Nu trimit niciodată DC în străinătate. Sunt mereu „ofiţerii experimentaţi" cei care primesc biletele gratis.

Am împărtăşit împreună un moment scurt de solidaritate.

— Dacă ai avea o grămadă de chestii pe care eşti disperat să le ţii ascunse, am continuat, pe unde le-ai dosi?

— Magazia din grădină, a zis Trollope.

— Zău?

— Acolo îşi ţinea taică-meu iarba, a zis Trollope.

— Zău?

— Să îţi creşti pe-a ta e o tradiţie îndelungată pe-aici prin zonă.

— Şi nu ai fost tentat vreodată să îl salţi pentru posesie ilegală?

— Doar de Crăciunuri, a spus.

În cazul ideal, am fi mărşăluit şi am fi căutat singuri în magazie, însă nu faci aşa ceva la un loc modern al crimei fără să iei mai întâi aprobarea de la echipa medico-legală, iar ei îţi spun că nu te poţi duce până ce nu verifică peluza de urme de paşi. Şi nu ar fi putut să o facă mai devreme de dimineaţă. Asta e. Aşa că ne-am dus şi i-am raportat lui Stephanopoulos, care a fost extrem de încântată de amândoi şi şi-a manifestat generozitatea sub forma unor sandvişuri şi cafele. Pe care trebuia să ne ducem să le mâncăm şi bem pe stradă, ca să nu lăsăm firimituri la locul crimei. Era surprinzător de frig, dar Departamentul de Poliţie Norfolk parcase două dube Transit afară, deci ne-am adăpostit într-una din ele. Chiar şi atât de aproape de Norwich,

cerul era surprinzător de întins şi de plin de stele. Stephanopoulos m-a observat observând asta.

— Băiat de oraş, a zis ea.

Am sugerat ca fosta soţie a lui Johnson să fie intervievată în Australia, iar ea a fost de acord, deşi simţea că Poliţia din Victoria era mai mult decât suficient de capabilă să se descurce singură fără să primească ajutor de la un ofiţer britanic, senior sau de alt fel. Trollope a izbucnit în râs.

— E ceva distractiv, ofiţer? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu, doamnă, a zis el.

Sandvişurile erau genul cu care se alimentează magazinele din benzinăriile non-stop şi care reuşesc să fie umezite şi vechi. Cred că al meu era cu şuncă şi salată, dar abia l-am gustat. Stephanopoulos l-a lăsat jos pe al ei după prima gură.

— Trebuie să aflăm ce legătură era între Johnson şi Dunlop, a spus ea.

— Fac pariu că avea de-a face cu Divizia Publicaţiilor Obscene, am zis. Despre ce altceva ar fi avut să vorbească?

— Un om e mai mult decât serviciul lui, a zis Stephanopoulos.

— Nu şi pentru insul ăsta, am spus. Dacă avea vreun interes special, ar fi fost pe casete. Cred că e posibil să fi fost omorât, în parte, ca să poată fi recuperate.

— Înţeleg, a zis Stephanopoulos.

OPS plus casete video, plus articolul unui jurnalist, vreun scandal suculent din anii 1960? Poate că cineva căuta să îl reducă la tăcere. Dacă am fi aflat care era povestea, am fi aflat şi cine ar fi avut motiv.

I-am spus despre prezenţa lui Alexander Smith într-una dintre fotografiile de pe blatul şemineului.

— Cine-i el acasă? a întrebat ea.

— Impresar de club de noapte, am zis. Totul duce din vremea anilor şaizeci, şi-a luat o vacanţă extinsă pe Costa del Sol în şaptezeci şi optzeci.

— E un gangster? a întrebat Trollope.

— E alunecos, asta e, am zis.

— Cum de a ajuns în atenţia ta? a întrebat Stephanopoulos.

— În timpul unei alte anchete, am spus şi am aruncat o privire spre Trollope.

Nu eram sigur cât de multe ar fi vrut Stephanopoulos să dezvălui în afara Met-ului.

— Şi crezi să sunt conectate? a întrebat ea.

— Nu ştiu, am zis. Dar e în mod sigur un loc bun de pornit.

Stephanopoulos a încuviinţat şi a făcut semn spre mine.

— Să tragi un pui de somn. Te vreau proaspăt şi întreg mâine, a zis, apoi a privit către Trollope. Tu – şeful tău mi te-a dat ca jucărie, aşa că am nevoie să faci nişte comisioane pentru mine – înţeles?

— Da, doamnă, a spus Trollope.

— Ce facem mâine? am întrebat eu.

— O să avem o discuţie lungă şi frumoasă cu numitul Alexander Smith, a zis ea.



Am aflat că e surprinzător de uşor de dormit în spatele unui Transit, însă m-am trezit în aerul îngheţat şi senin al dimineţii şi m-am bucurat atunci când DC Trollope a apărut într-un Mondeo civil ca să ne pescuiască pe mine şi pe Stephanopoulos şi să ne ducă la gară. Am schimbat numere de telefon cu Trollope, pentru că niciodată nu strică să socializezi şi să îţi faci cunoştinţe, şi ne-am îndepărtat în căutare de cafea. Gara Norwich era o clădire standard de cărămidă în stil victorian târziu, fier forjat şi acoperiş de sticlă, îmbunătăţit cu plasticul de termopan în culori aprinse al chioşcurilor de francize fast-food. Am mers împleticit şi cu grijă înspre Upper Crust şi am luat în considerare să întreb dacă pot să îmi vâr capul sub robinetul lor de cafea, dar m-am mulţumit în loc de asta cu două espresso-uri duble şi o baghetă cu tikka maşala de pui. Stephanopoulos nu a fost prea încântată.

— Puiul din astea e îmbălsămat, uscat şi presat foarte tare, apoi împroşcat cu toate chimicalele

posibile, a zis ea.

— Prea foame ca să-mi pese, am spus.

Am prins expresul către Liverpool Street, iar Stephanopoulos ne-a făcut rost de un upgrade pe bază de legitimaţie de poliţist, la clasa-ntâi, care, pe o rută atât de scurtă, însemna scaune ceva mai mari şi ceva mai puţină plebe. Asta i-a convenit lui Stephanopoulos, pentru că a adormit imediat ce am plecat din gară.

Nu era wi-fi în tren, aşa că am dat în schimb drumul la PDF-ul cu *Latina pentru începători* de pe laptop-ul meu şi am petrecut o oră şi jumătate luptându-mă să prind adjectivele de declinarea a treia. Eram la douăzeci de minute de Liverpool Street şi de suburbii atunci când a început o ploaie reconfortantă şi m-a sunat Trollope.

— M-au lăsat în magazie, a zis. Am avut dreptate. Uşa a fost forţată.

Modalitatea de pătrundere nedumerise pe toată lumea, pentru că încuietoarea şi un mic cerc de lemn din jur fuseseră smulse.

— Nimeni nu-şi dă seama cum de s-a putut face aşa ceva, a zis el.

Eu ştiam. Era o vrajă. De fapt, era una pe care o văzusem făcută de Nightingale la poarta de grădină din Purley atunci când ne ocupasem de cuibul de vampiri. Fie magicianul nostru negru devenise neglijent, neştiind că cineva e pe urmele lui, fie pur şi simplu nu-i păsa că ar putea trage un semnal de alarmă privind prezenţa lui.

Conform lui Trollope, baraca avea obişnuita dezordine, unelte de grădină, ghivece de plante, furtun şi piese de bicicletă.

— Cred că n-o să putem afla niciodată dacă a fost şterpelit ceva, a zis.

Totuşi, legiştii prăfuiau perimetrul pentru amprente. Rezultatele investigaţiei legiste şi asupra încuietorii, împreună cu raportarea a două posibile urme de paşi pe peluză erau urcate în fişierul nominalului aferent din HOLMES. I-am mulţumit

lui Trollope şi i-am promis că o să îl ţin la curent cu orice lucru captivant care ar mai apărea.

Stephanopoulos s-a trezit cu un horcăit chiar când intram în gară şi mi-a aruncat o privire foarte scurtă de confuzie înainte să se dezmeticească. Am pus-o la curent cu încuietoarea de la magazie, iar ea a încuviinţat.

— Ar trebui să îl chemăm pe şeful tău? a întrebat ea.

Dr. Walid fusese ferm.

— Nu încă, am zis. Înainte să îl scoatem din pat, haideţi să vedem dacă pot să primesc de la Alexander Smith o confirmare.

— Ah, da, Smith! a zis Stephanopoulos când s-a oprit trenul. Individul rău de şcoală veche. Ar trebui să fie un deliciu.

Stephanopoulos a decis că e mai bine să folosim West End Central pentru interviu. Construită în 1930 pe Savile Row, e o clădire de birouri mare şi pătrată care fusese placată cu piatră de Portland scumpă în speranţa că îi va ascunde urâţenia ei esenţială. Chiar imediat dincolo de Regent Street din adevăratul Soho se află baza principală de operaţiuni pentru Cluburi şi Vicii, iar Stephanopoulos convinsese un vechi prieten de-ai ei care lucra acolo să îl aducă pe Alexander Smith pentru noi. Ideea era să îi inducem ideea că era doar un peşte mic prins în moara unei maşinării mult mai mari. Ţinteam la un amestec de Kafka şi Orwell, care arată cât de periculos poate fi atunci când ofiţerii tăi de poliţie sunt mai citiţi decât tine. L-am lăsat să fiarbă în suc propriu în camera de intervievări timp de o oră şi un pic, în vreme ce eu şi Stephanopoulos am stat în cantină bându-ne cafeaua aia teribilă şi schiţându-ne strategia pentru interogatoriul ce urma. În fine, de fapt Stephanopoulos a făcut schiţa cât timp eu am stat şi am completat toate actele de bune practici.

Alexander Smith fusese într-adevăr în străinătate între anii 1970 şi 1980 – locuind lângă Marbella din sudul Spaniei, pe notoria Costa del Crime, împreună

cu o grămadă de alţi oameni de vârstă mijlocie care sunau a Ray Winstone şi aveau fibra morală a unei hârtii igienice ude. Era un răufăcător de şcoală veche, însă unul isteţ, pentru că nu fusese niciodată prins şi anchetat. Deţinuse un club, dar principala lui sursă de venit venise de la intermedierea dintre poliţai şi baronii pornografiei din Soho. Ştia la propriu unde erau îngropate cadavrele şi se aştepta ca noi să ne concentrăm pe aspectul ăsta.

— Însă e speriat, a zis Stephanopoulos. Nu a cerut să vadă acuzaţiile şi nici măcar dreptul la un telefon – chiar *vrea* să fie smotocit.

— De ce nu cere protecţie?

— Răufăcătorii ca el nu cer protecţia martorilor, a zis Stephanopoulos. Nu vorbesc deloc cu poliţia, decât dacă ei încearcă să te cumpere. Dar e speriat de ceva şi trebuie să aflăm ce. Când o s-o facem, băgăm adânc cuţitul, îl răsucim, iar el o să se deschidă ca o floare.

— Nu ca o stridie? am întrebat.

— Tu ţine-te după mine, a zis Stephanopoulos.

— Ce facem dacă se ajunge în aria mea de expertiză? am întrebat.

Stephanopoulos a fonfăit.

— În situaţia în care va fi necesară tatonarea acelei arii înguste de teritoriu străin, ai voie să îţi pui întrebările pe care trebuie să le pui, a zis ea. Dar fii raţional şi grijuliu, că nu-mi place să dau cu piciorul pe sub masă – e neprofesionist.

Ne-am terminat cafeaua aia îngrozitoare şi am avut o scurtă discuţie legată de grosimea dosarului. Nu e ceva necunoscut ofiţerilor de poliţie să mai umfle dosarul de interviu cu câteva foi de hârtie goale, pentru a sprijini conceptul că noi, poliţia, ştim deja totul, aşa că ai face mai bine să ne scuteşti timpul şi să ne spui tu ce ştii. Dar Stephanopoulos a simţit că un vulpoi bătrân ca Smith n-ar pune botul la aşa ceva. În plus, voiam să inducem ideea că nu eram aşa de ocupaţi.

— Vrea ceva de la noi, a spus Stephanopoulos. Vrea să fie convins să dea totul pe faţă. Cu cât ar

crede că nu ne pasă, cu atât mai dornic o să fie să vorbească.

Smith revenise la costumul albastru, însă cămaşa lui asortată era descheiată la nasturii de sus şi chipul îi era tras şi nebărbierit. Am epatat cu introducerea casetelor în aparatul de înregistrare, prezentându-ne şi citindu-i drepturile.

— Înţelegi că nu eşti arestat şi că poţi oricând renunţa la acest interviu, în orice clipă doreşti.

— Nu zău? a zis Smith.

— De asemenea, mai eşti îndreptăţit la un avocat sau altă reprezentare la alegerea ta.

— Da, a zis Smith. Nu putem să începem, mai bine?

— Deci nu vrei să vezi dosarul? am întrebat.

— Nu, nu vreau niciun dosar nenorocit, a zis Smith.

— Pare că te grăbeşti. Ai undeva unde să ajungi? a întrebat Stephanopoulos. Cineva care te aşteaptă, poate?

— Ce vreţi de la mine? a întrebat Smith.

— Chestia e că vrem să clarificăm implicarea ta într-o serie de infracţiuni, a zis Stephanopoulos.

— Ce infracţiuni? a întrebat Smith. Am fost pe vremuri un om de afaceri respectabil, am deţinut un club, asta a fost tot.

— Pe vremurile care? am întrebat.

— Vremurile din trecut, a spus Smith. Nu asta vreţi să aflaţi? Pentru că vă zic eu, am fost un om de afaceri respectabil.

— Dar, Smithy, a zis Stephanopoulos, eu nu cred în oameni de afaceri respectabili. Sunt poliţai de mai mult de cinci minute. Iar ofiţerul aici de faţă nu crede nici el în respectabil, pentru că se întâmplă să fie membru cu carnet al Partidului Muncitorilor Revoluţionari, aşa că priveşte toate formele de sărăcie ca o crimă împotriva proletariatului.

Asta m-a luat prin surprindere, şi tot ce am putut scoate mai bun a fost un:

— Puterea pentru popor.

Smith s-a holbat la amândoi de parcă am fi fost nebuni.

— Aşadar, am zis. Ai fost implicat într-o mulţime de infracţiuni în vremurile din trecut, Smith?

— N-am fost un înger, a spus el. Şi ridic mâna dacă a fost nevoie să mă asociez la vremea mea cu nişte elemente mai puţin decât salubre. Ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am mutat în străinătate, să scap de toate astea.

— De ce te-ai întors? am întrebat.

— Mi s-a făcut dor de dragul de Blighty, a zis.

— Zău? am spus. Îmi ziceai că Anglia e o groapă de rahat.

— Eh, măcar e o groapă de rahat care vorbeşte engleza, a spus Smith.

— I s-au terminat banii, a zis Stephanopoulos. Aşa-i, Smithy?

— Te rog, a zis el. Aş putea să vă cumpăr pe voi şi pe toţi ofiţerii seniori din secţia asta şi încă să mai am suficienţi bani pentru un apartament în Mayfair.

— Fă-mi o ofertă, a zis Stephanopoulos. Aş putea să iau o crescătorie nouă de pui[9]. Iar interiorul deja cere o extindere către abator.

Smith, care nu avea de gând să spună nimic care ar fi putut fi montat invers sau editat digital ca o admitere a vinovăţiei, ne-a zâmbit ironic.

— Dacă nu a fost vorba de bani, am zis, atunci de ce te-ai întors?

— M-am dus la Marbella pentru că mi-am plătit datoriile faţă de societate, a zis el. Ieşisem la pensie. Mi-am luat o vilă foarte drăguţă pentru mine şi soţie şi, nu te prostesc, viaţa era dulce, departe de ploaie şi toate căcaturile astea. Şi a mers bine până prin împuţiţii de ani optzeci, când ruşii au început să apară pe-acolo. Odată ce şi-au băgat coada, au început împuşcăturile şi zdrobitul genunchilor, iar omul nu mai era în siguranţă în propria casă. M-am gândit că dacă am de gând să ţin pieptul la aiurelile astea, mai bine aş face-o înapoi în Londra.

— Pierderea Marbellei e câştigul Londrei, a zis Stephanopoulos. Nu-i aşa, ofiţer?

— În mod clar, am zis. Aduci mult dorita culoare folclorică pe aleile istorice ale Londrei.

Ştiam deja din rapoartele pe care Stephanopoulos le scosese din mâna Agenţiei pentru Infracţiuni Majore şi Crimă Organizată că ce adusese cu adevărat pe Smith înapoi în Londra fusese o serie de traficări de droguri care se terminaseră prost. Produsul lui fusese confiscat în mod repetat în Spania şi Amsterdam, iar când reuşise în cele din urmă să urce în avionul spre Gatwick tot ce lăsase în urmă fuseseră datorii şi pe soţie, care s-a mutat imediat cu un dentist brazilian. Asta sigur l-a durut.

— De unde eşti? m-a întrebat pe mine.

— De unde crezi? am zis, pentru că legea de căpătâi şi de neîntinat a unui interogatoriu poliţienesc e să nu divulgi niciodată informaţii – în special nu despre tine însuţi.

— Nu ştiu, a spus. Dar se pare că nu prea mai ştiu lucruri în ziua de azi.

— Îl ştii pe Jerry Johnson? a întrebat Stephanopoulos.

— Cine pula mea mai e şi ăsta? a întrebat, dar tresări-se şi şi-a dat seama că se observase.

— Detectiv Inspector Şef Johnson, am spus şi am împins înspre el fotografia din casa lui Johnson.

A părut surprins să o vadă.

— Deci asta e despre Unsurosul Johnson? a întrebat Smith. Puţoiul ăla?

— Deci îl cunoşti? am întrebat.

— Obişnuia să o lălăie prin Soho cu puţa-n mână, a zis Smith. Ca restul gunoaielor. Cam cum o fac şi acum, de fapt. Ce mai face bătrânul Unsuros? Am auzit că şi-a luat o barcă.

Aveam o poză foarte bună cu Jerry Johnson culcat gol puşcă pe pat, minus podoaba lui, gata să i-o vâr lui Smith sub nas, dar Stephanopoulos a bătut o dată cu degetul pe masă, ceea ce însemna *mai stăm.* L-am privit mai atent pe Smith şi am văzut că piciorul lui începuse să aibă acelaşi tremur

pe care îl avusese şi mai înainte în biroul lui. Îl voiam speriat, însă nu atât de speriat încât să se închidă sau să încerce să se fofileze.

— A fost ucis ieri, a zis Stephanopoulos. Acasă în Norfolk.

Umerii lui Smith s-au relaxat. Uşurare, înfrângere, disperare? Nu mi-am dat seama.

— Ştiai deja, nu? am zis eu.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Ieri, am zis, când am venit la tine – de-asta îl aveai pe Fără-Gât la uşă, de-aia transpirai.

— Am auzit nişte zvonuri, a spus Smith.

— Ce fel de zvonuri? a întrebat Stephanopoulos.

— Că cineva pe care l-am crezut mort s-ar putea să nu fie aşa mort, a zis el.

— Insul ăsta mort ne-mort are un nume? a întrebat Stephanopoulos.

— Johnson era băgat în treabă cu insul ăsta ciudat – ca un fel de magician, a zis Smith.

— Făcea trucuri cu cărţi de joc? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu genul ăla de magie, a zis Smith. Asta era genul de adevărata magie voodoo, doar că era un ins alb.

— Ai zis că era ca voodoo? am întrebat. Făcea ritualuri ca să cheme spirite care să îl posede?

— Nu ştiu, a zis Smith. Eu m-am ţinut departe.

— Dar ai fost de părere că poate face magie adevărată? am întrebat.

— Nu o părere, a spus el. Am văzut.

— Văzut ce?

— Sau cel puţin aşa mi-am închipuit, a zis Smith, şi a părut că se afundă în gulerul cămăşii lui. N-o să mă credeţi.

— Eu nu o să te cred, a zis Stephanopoulos. Însă Ofiţer Grant aici de faţă e chiar plătit ca să creadă în genul ăsta de chestii. Şi mai trebuie să creadă şi în zâne şi vrăjitori şi goblini.

— Şi hobiţi, am zis.

Smith s-a zbârlit.

— Credeţi că e de glumă. Larry Piercingham, căruia obişnuia să i se spună Larry Ciocârlia pentru că îi plăcea să-şi facă turele foarte devreme. Vi-l aduceţi aminte?

— Nu-s aşa de bătrână pe cât par, a zis Stephanopoulos şi şi-a notat numele.

— Nu ştiu detaliile, dar s-a pus de partea greşită a magicianului…

— Are un nume? a întrebat Stephanopoulos.

— Cine?

— Magicianul ăsta, care-i era numele?

— Nu ştiu, a zis Smith. Când vorbeam de el, îi ziceam de cele mai multe ori Magicianul, şi, până la urmă, nu prea vorbeam deloc de el.

— Deci ce s-a întâmplat cu Larry Ciocârlia?

— Larry era în combinaţii cu un mafiot tare din Somers Town, recidivişti şi smardoi, genul ăsta. Genul care pe vremuri făceau munca grea şi pe bune. Ăştia nu erau din cei pe care să îi tratezi cu lipsă de respect – înţelegeţi?

Înţelegeam. Somers Town era înainte un cartier de răufăcători concentrat între gările Euston şi St Pancras. În vremurile de dinainte de rottweileri, era genul de loc în care oamenii ţineau o puşcă cu ţeavă scurtă la uşa de la intrare – în caz de oaspeţi nepoftiţi sau asistenţi sociali.

Larry, care atunci când nu jefuia maşini blindate de transport valori lucra ca bătăuş pentru diverşi intermediari de pornografie, peşti şi cine mai ştie ce, dispăruse într-o zi. Doamna lui se dusese un pic prin vecini întrebând dacă l-au zărit pe undeva, însă nimeni nu o făcuse.

— Nu că l-ar fi căutat cineva cu adevărat, a zis Smith.

O lună mai târziu, se petrecea un festival mare la Acropolis de pe Frith Street. Toţi gangsterii din Somers Town era acolo, plus oaspeţi aleşi din crema societăţii subterane din Soho.

— Ce cauză sprijinea? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu-mi aduc dracului aminte, a zis Smith. Cred că nimeni nu-şi aducea aminte ce cauză sprijinea.

Era un loc greco-cipriot, o grămadă de carne la grătar şi peşte şi măsline.

— Bucate greceşti de la mama lor, a zis Smith. Nu cu din alea kurde.

— Dacă era o întâlnire pentru adevăraţii gangsteri, tu ce căutai acolo? a spus Stephanopoulos.

— Aveam nişte investiţii în câteva afaceri de-ale lor, a zis Smith. Însă în principal deoarece mă invitaseră, iar dacă oameni ca ei te invită undeva, atunci te duci.

Smith nu observase nimic neobişnuit timp de două ore de la începerea evenimentului, când cea mai mare parte din mâncare dispăruse şi o pereche de ospătari au intrat cu o tavă uriaşă, acoperită, au făcut loc şi au trântit-o în mijlocul mesei.

„Ce-i asta?”, întrebase Michael „Mick” McCullough, care era dacă nu şeful indiscutabil al mafioţilor, atunci măcar cel mai puţin mort şi mai terfelit. „Nu e ziua mea de naştere”. Cineva a sugerat că ar putea fi stripperiţa. „O stripperiţă cam pitică”, zisese McCullough şi s-a întins ca să ridice capacul. Sub, era capul lui Larry Ciocârlia, la fel de proaspăt ca în ziua în care fusese tăiat. Garnisit cu frunze de stejar şi vâsc, nici mai mult, nici mai puţin.

Mi-am notat asta, în cazul în care se dovedea relevant.

Gangsterii din Somers Town erau, prin definiţie, oameni duri şi care nu se dădeau în lături să verse cu mâna lor un pic de vin roşu. Ştiau cum să bage oamenii în sperieţi şi nu aveau de gând să se lase ei înşişi daţi peste cap de ceva atât de de rutină cum ar fi fost un cap pe o tavă.

„Asta”, a zis McCullough, „e cea urâtă stripperiţă pe care am văzut-o vreodată” – a continuat Smith. Lucru care a stârnit râsete generale de la mulţime, până în clipa în care capul a vorbit. „Ajută-mă”, a spus.

Vocea, conform lui Alexander Smith, sunase un pic a Larry Ciocârlia, însă avea un şuierat de parcă

respiraţia îi era împinsă printr-o ţeavă. Eh, asta a băgat în sperieţi pe mafioţii din Somers Town, care şi-au răsturnat scaunele ca să se îndepărteze mai repede de masă, cu excepţia lui Michael McCullough, care nu era un om superstiţios. „E un truc, idioţii dracu'!", strigase el şi, întinzându-se, a răsturnat tava.

— Cred că se aştepta să găsească o gaură în masă, a zis Smith. Să fiu sincer, la fel şi eu, cu Larry Ciocârlia ghemuit pe undeva pe acolo şi făcând mişto de noi. Numai că nu era nicio gaură, niciun Larry. Sau cel puţin nu corpul lui Larry. Capul s-a rostogolit de-a lungul mesei şi pe podea, cu toţi durii ăia, toţi şmecherii şi toate uniformele de poliţie ţipând ca nişte fetiţe şi călcându-se în picioare ca să iasă din încăpere. Nu şi McCullough, pentru că un lucru sigur puteai spune despre McCullough, şi ăsta era că nu avea nicio frică. Se duce pe după masă şi ridică ţeasta de păr şi o vântură către restul oaspeţilor. „E un căcat de truc", a strigat el. „Eu n-am pus botul – ce adunătură de fătălăi." „Mickey", a zis capul lui Larry Ciocârlia, „pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă".

— Şi McCullough ce-a făcut după aceea? a întrebat Stephanopoulos.

Smith a bătut cu talpa pe podeaua camerei

— Nu ştiu. Ca toată lumea de-acolo, am rupt-o dracului la fugă. După aia, nimeni n-a mai vorbit despre noaptea de-atunci, nimeni n-a mai pomenit de Larry Ciocârlia, iar restaurantul s-a închis. Eu mi-am ţinut fruntea jos, mi-am făcut banii şi m-am cărat din ţară.

— Ce a vrut Magicianul de la Detectiv Inspector Şef Johnson? a întrebat Stephanopoulos.

— Ca de obicei, a spus Smith. Voia să fie protejat de orice intervenţie neprevăzută a forţelor de ordine.

Am întrebat ce era ceea ce avea nevoie să fie protejat.

— Un club, a zis el. De pe Brewer Street.

— Nu e niciun club pe Brewer Street, am zis.

— E foarte exclusivist, a spus Smith.

— Şi ce primea Johnson de la Magician? a întrebat Stephanopoulos.

— Unsurosul Johnson avea nevoile lui, a zis Smith. Era un băiat cu foarte multe nevoi, nevoi speciale.

— Cum ar fi? a întrebat Stephanopoulos. Droguri, pariuri, băutură, fete – ce?

— Sex, a zis Smith.

— Ce fel de sex? am întrebat. Băieţi, fete, şcolăriţe, oi?

— Ultima, a zis Smith.

— Oi, a zis Stephanopoulos. Îţi baţi joc de mine.

— Nu ştiu dacă erau fix oi, a zis Smith. Dar în mod clar legat de animale. Ştiţi ce e o fată pisică?

— Din manga, am zis. Fete cu urechi de pisică şi cozi. Sunt numite Neko-chan, dacă-mi aduc aminte bine.

— Slavă Domnului pentru japonezi, nu? a spus Smith. Altfel nu am fi avut denumiri ca să punem la lucruri. Asta era ce-i plăcea lui Unsurosul Johnson. Fete pisici.

— Te referi la fete îmbrăcate ca pisici, a zis Stephanopoulos.

— Uite ce, a zis Smith, eu nu ştiu nimic de chestiile astea şi mi-am propus să nici nu ştiu nimic, însă îmbrăcate ca pisici? Nu asta am auzit eu. Ciudăţenii ale naturii, asta am auzit.

— Mai era prin zonă? a întrebat Stephanopoulos.

— Cine? a întrebat Smith.

— Magicianul, a zis Stephanopoulos. Mai era prin zonă când ţi s-a făcut dor de casă şi te-ai întors?

— Nu, nu mai era, a zis Smith. Am făcut eforturi să mă interesez cât se poate de bine – dacă ar fi fost aici, m-aş fi dus în Manchester, în loc.

— Manchester? am spus. Chiar aşa?

— Blackpool, dacă Manchester nu ar fi fost suficient de departe.

— Dar plecase? am întrebat.

— Fără urmă, a zis.

Stephanopoulos a reîntors discuţia.

— Şi atunci cine l-a omorât pe Jerry Johnson?

— Nu ştiu, a spus el.

Tremurul din picior se reîntorsese, cu şi mai mare aplomb.

— A fost Magicianul? a întrebat ea.

— Nu ştiu.

— A fost dracu' de Magician?

Capul lui Smith a tresărit de la dreapta la stânga.

— Nu ştii ce întrebi, a zis.

— Te putem proteja, a zis ea.

— Ce credeţi voi că ştiţi de asta, ă? a întrebat Smith. Nu ştiţi nimic.

— Arată-i, ofiţer, a zis Stephanopoulos.

Mi-a deschis mâna şi am invocat o luminenţă. Am pus mult roşu în ea şi nişte margini fade şi scântei, ca să o fac să arate mai impresionant.

Smith s-a holbat la ea cu expresia încântătoare a surprizei stupefiante.

— Ştim despre ce vorbeşti, am zis.

Mă antrenasem cu această variaţie demonstrativă de energie limitată în speranţa că va fi mai puţin probabil să ardă electronicele din jur. Chiar şi aşa, am aruncat un ochi îngrijorat la aparatul de înregistrare şi l-am închis repejor, doar ca să fiu sigur.

Smith continua să se holbeze la mine.

— Ce-i asta? a întrebat. Acum avem şi poliţai magicieni? De când?

— De când cu Bow Street, am zis.

— Mda, a zis Smith. Şi unde eraţi voi atunci când Larry Ciocârlia a rămas cu ţeasta retezată?

Era o întrebare bună, una pe care îmi planificam să i-o pun lui Nightingale când va fi avut o clipă liberă.

— A fost în anii şaptezeci, am zis. Asta e acum.

— Sau ai putea oricând să te întorci la Marbella, a adăugat Stephanopoulos, cu nădejde-n glas.

— Ori Manchester, am spus.

— Ori Blackpool, a zis Stephanopoulos.

— Burlesc în mijlocul jocurilor de lumini[10], am zis.

— Mai era un individ, a zis dintr-odată Smith. Alt căcat de magician, nu ştiu de unde a apărut. O clipă nu era acolo, a doua era.

— Când a apărut? am întrebat.

— În vară, a zis Smith. La două săptămâni după incendiul de la Covent Garden.

— L-ai văzut? am întrebat.

Smith a dat din cap că nu.

— N-am văzut niciodată nimic. Şi nici nimeni nu a zis nimic.

— Atunci de unde ştii că era acolo? a întrebat Stephanopoulos.

— Voi, poliţaii moderni, credeţi că aveţi totul acoperit, a zis Smith. Ăsta e Soho, e domeniul meu, e tarlaua mea. Sunt ca un tigru. Ştiu când ceva mi se schimbă pe tarla. Futu-i, pot să miros când cineva îşi deschide un chioşc nou de mâncare chinezească, aşa că da, când ceva necurat se strecoară în loc… o simt. Un poliţai de stil vechi – a zis şi ne-a aruncat o privire compătimitoare – ar fi simţit-o şi el, chiar şi un prăjit ca Johnson ar fi simţit că se petrece ceva.

— Şi ar fi mers după colţ ca să destupe un cep, a zis Stephanopoulos.

Smith a ridicat din umeri.

— Pentru ce altceva sunt buni?

— Atunci tu de ce nu ai tulit-o? am întrebat.

— Acum, eu nu mai abandonez nimic din ce nu ar trebui, şi sunt responsabil peste tot felul de clientele, acum… sunt un kosher, a zis. Aşa că de ce să îmi fac griji? Pe lângă asta, tot ce am e investit în afacerea mea.

— Şi ce s-a schimbat? am întrebat.

— Presupun că tu? a zis. Acea primă dată, abia plecaseşi pe uşă când el a intrat valsând şi s-a aşezat pe acelaşi scaun.

— Cine a făcut-o? a întrebat Stephanopoulos.

— Tocmai asta-i chestia, a spus Smith. Nu ştiu. Îmi pot aminti vocea lui, ce a făcut, însă nu-mi aduc

aminte chipul.

— Cum de nu poţi să-ţi aduci aminte chipul?

— Tu nu uiţi niciodată unde îţi pui naibii cheile? a întrebat Smith. E exact la fel, ştiu că a fost acolo, ştiu că a stat în scaunul din faţa mea, dar, să-mi fut una, nu-mi aduc aminte cum arăta.

— Atunci de unde ştii că era magicianul? a întrebat Stephanopoulos.

— Eşti surdă? a întrebat Smith. Crezi că m-am tâmpit, că am boala vacii nebune? Nu-mi aduc aminte chipul omului – asta ţi se pare un fenomen natural?

Stephanopoulos a privit scurt spre mine, însă eu doar am putut să ridic din umeri – din punctul de vedere al magiei, asta trecea cu mult peste nivelul meu de încadrare salarială. Şi mai aveam şi un gol în stomac de la cum începeau să se unească cele două cazuri ale mele.

— Ce-a vrut dl DeUiat? am întrebat.

— A căutat aceeaşi păsărică ca tine, a zis.

— Peggy? am spus.

El a dat din cap că da.

— Ce ştiu despre ea, ce ştiu despre tine şi dacă nu am fost vreunul din cei de faţă la debutul cu Larry Ciocârlie? Aşa i-a zis – debutul lui.

Stephanopoulos se vedea că devine tensionată. Voia să ştie cine e Peggy, dar cea de a doua lege de căpătâi a unui interogatoriu e că poliţia trebuie să păstreze un front unit, întotdeauna. În mod sigur nu te apuci să întrebi lucruri pe coleg de faţă cu suspectul. Tehnic, asta e de fapt o încălcare a legii numărul unu; niciodată să nu divulgi informaţii, dar noi suntem poliţia, aşa că ne place să păstram simple lucrurile.

— Eşti convins că ăsta nu era acelaşi bărbat ca vechiul Magician? a întrebat Stephanopoulos.

— Ce pot să zic? a zis Smith. Era tânăr şi era stilat – asta-i tot ce ştiu.

— Unde era clubul vechiului Magician? am întrebat.

— Chiar n-ai vrea să ştii, a zis Smith.

— Mda, Smithy, am spus. Ca să vezi, vreau neapărat să ştiu.



Dacă nu cumva unităţile motorizate nu s-au stricat de nu se poate, nu te apuci să o iei la plimbare către un loc anume şi să loveşti în uşă. În primul rând, nici măcar nu e chiar atât de uşor să loveşti o uşă, iar ultima dată când o făcusem m-am trezit cu un deget de la picior rupt. Spaţiile comerciale sunt de obicei mai greu de intrat în ele decât casele particularilor, aşa că mai întâi ne-am asigurat că echipa de specialişti în străpungeri sunt la dispoziţie, după care i-am arvunit pentru după-amiază mai târziu. Asta ne-a lăsat suficient timp să cerem un mandat de percheziţie sub litera Secţiunii Opt a Legii Poliţiei şi Probelor Penale din 1984, folosind selecţii atent subliniate din interogatoriul lui Alexander Smith. Am zis „noi”, însă unul dintre avantajele de a lucra cu o întreagă Echipă Criminalistică era că Stephanopoulos avea o grămadă de minioni care să facă hârţogăria pentru ea. Între timp, eu şi cu ea ne-am retras la Burlington Arms pentru o duşcă – eram de părere că o meritasem.

În zilele neutre de altădată, barul unui poliţai obişnuit ar fi avut o podea acoperită cu linoleum, lambriuri de lemn pline de nicotină şi mobilier de alamă care ar fi fost antice doar prin virtutea faptului că nimeni nu s-ar fi deranjat să le înlocuiască. Dar vremurile se schimbă, deoarece acum poţi să iei un cârnat Cumberland acceptabil în sos de ceapă cu cartofi prăjiţi mari, sus în camera de servit, foarte bun cu un cidru Scrumpy Jack alături şi exact lucrul potrivit după un interogatoriu dificil dis de dimineaţă. Stephanopoulos a luat o supă de praz cu o garnitură de cocktail rocket şi un malţ sec. Am observat într-un colţ un aparat de karaoke şi m-am întrebat dacă oare e folosit des.

— Ar trebui să vii aici în zilele de întreceri, a zis Stephanopoulos. Cluburi şi Vicii versus Arte şi Antichităţi se încinge serios tare – a trebuit să

interzică „I Will Survive” după ce s-a ajuns la bătaie. Spune-mi mai multe despre ancheta ta.

Aşa că i-am zis despre jazzman-ii morţi şi despre eforturile mele de a da de urma persoanei sau persoanelor necunoscute care păreau să se hrănească cu ei.

— Vampiri de jazz, a zis Stephanopoulos.

— Mi-aş dori să nu mă fi apucat să le zic aşa, am spus.

— Ce crezi că vrea magicianul nostru de la ei? a întrebat ea.

— Nu ştiu, am zis. Ca să studiem subjugarea, trebuie să aflăm mai multe.

Acela a fost semnalul pentru ca un minion, sub forma unui DC cu faţă cam acră, să intre cu mandatul de percheziţie şi să i-l arate şefei lui. Stephanopoulos a avut grijă să aştepte până ce a plecat înainte de a mă întreba cum cred eu că ar trebui să procedăm cu raidul.

Dacă nu cumva planifici să te duci şi să întrebi cu frumuşelul, există două feluri de bază de executare a unui mandat de percheziţie. Primul e tradiţionalul dat buzna, cu făcut uşa praf şi îmbulzit în incintă urlând „poliţia” şi „liber”, dând uşor la gioale cui nu era complet lipit de pământ imediat ce le ceri. Cea de a doua modalitate probabilă nu are un nume formal, dar implică prezentatul la uşa din faţă în haine civile, ciocănind politicos şi intrând ca un adevărat comis-voiajor insistent. Am sugerat pe cea din urmă, ţinând cont de faptul că nu ştiam ce ne aşteaptă.

— Ţineţi nişte oameni gata de acţiune, a zis. Pentru orice eventualitate.

— Ţi-e uşor să zici, a spus ea. Nu e bugetul tău de muncă peste program. Cine intră primul? a mai zis şi şi-a terminat scotch-ul.

— Eu, am spus.

— N-o să se-ntâmple.

În cele din urmă, am făcut un compromis şi am ales să intrăm amândoi deodată.

În anii 1950 şi 1960, valoarea proprietăţilor în Soho era scăzută. În definitiv, cine ar fi vrut să locuiască în mijlocul vechii Londrei afumate? Clasa de mijloc se îndrepta toată spre suburbiile înverzite, iar clasa muncitoare era împachetată în noile orăşele construite în sălbăticia din Essex şi Hertfordshire. Erau numite Noile Oraşe doar pentru că termenul „bantustan” nu fusese încă inventat. Seriile de vile înşiruite Regency care formau grosul locuinţelor rămase disponibile erau subdivizate în apartamente sus şi magazine la parter; subsolurile erau extinse pentru a permite activitatea cluburilor şi barurilor. Pe măsură ce cota imobiliară a crescut, dezvoltatorii au pus mâna pe ruinele bombardamentelor şi clădirile dărâmate şi au înălţat cucuiele fără formă din beton care au devenit farul luminos al arhitecturii din anii 1970, în toată splendoare ei. Din nefericire pentru adepţii futurismului, Soho nu s-a lăsat copleşit aşa de uşor. Un grup de proprietari, oameni încăpăţânaţi de modă veche şi cu zero toleranţă faţă de corupţie, au ţinut în frâu dezvoltarea până ce a răbufnit acea nevoie puternică de a transforma întregile centre istorice ale oraşelor britanice în toalete în aer liber. Totuşi, dezvoltatorii imobiliari sunt o gaşcă şireată, iar una din şmecheriilor lor, dacă îmi permiteţi, e să laşi proprietatea părăsită până ce se dărâmă şi trebuie astfel demolată.

Cam aşa arăta ţinta noastră. Făcută sandviş între un mini-market Food City şi un sex-shop de pe Brewer Street, era căzută şi neglijată comparativ cu vecinii ei. Ferestre murdare, pereţi înnegriţi şi vopsea scorojită pe uşa de la intrare. Ca parte a procedurii de obţinere a unui mandat, unul dintre minionii lui Stephanopoulos realizase o verificare a istoricului proprietăţii, care dezvăluise o tipică societate fantomă drept stăpân – n-am putut aştepta să i se descurce iţele, aşa că am luat mandat pentru întreaga clădire.

Stăteam într-un Astra argintiu nemarcat şi priveam deja de o oră locul înainte să intrăm, doar

să fim bazaţi pe partea de siguranţă. Nimeni nu a intrat sau ieşit în timpul ăsta, aşa că după ce a verificat dacă toate echipele sunt pe poziţii, Stephanopoulos a dat ordine de „mers”.

Ne-am bulucit cu toţii din maşini şi am făcut sprintul de o sută de metri până la uşă, unde unul dintre cei din echipa de la străpungeri a izbit cu douăzeci de kilograme de berbec CQB şi a despicat tocul uşii cu un balans exersat. Colegul lui a intrat primul, ţinând un scut de plastic deasupra în timp ce un al treilea tip de la străpungeri a înaintat în urma lui cu puşca scurtă gata armată. Puşca era pentru cazul în care proprietarul ar fi avut un câine, dar nu ne place să vorbim despre lucrurile astea, ca să nu supărăm lumea.

Eu şi cu Stephanopoulos am mers în spatele lor, ceea ce, în cazul în care vă întrebaţi, se pune ca a intra primii, dacă nu eşti în echipa de străpungere – purtând vestele antiglonţ pe sub jachetele noastre şi bastoanele extensibile la centură. După uşă era un hol fără ferestre cu o altă uşă interioară închisă pe stânga şi un set de scări duble ducând jos pe dreapta. Când am încercat întrerupătorul, am fost recompensaţi cu o lumină difuză de la un bec gol de patruzeci de waţi. Pereţii erau acoperiţi de un tapet antic cu motiv de stol în galben şi auriu, cojit acolo unde întâlnea tavanul.

Stephanopoulos a făcut semn pe umăr unuia dintre specialiştii în străpungeri şi a indicat înspre uşă. CBQ-ul s-a balansat din nou, iar echipa cu scutul şi cu puşca scurtă a luat-o pe scări în sus, urmată de o jumătate de duzină de amestecaţi de la Echipa Criminalistică şi de la Grupul de Suport Tactic local. Treaba lor era să cureţe etajele superioare ale clădirii în timp ce eu şi Stephanopoulos mergeam jos.

Mi-am aprins lanterna în adâncurile întunecate ale treptelor. Erau acoperite cu o mochetă de uzură din nylon cu peri scurţi, genul pe care o vezi la cinematografe şi la şcolile generale. Era roşie şi aurie, asortată cu tapetul de stol. Am avut o

puternică presimţire, care putea fi de la *vestigia* sau doar o reticenţă sensibilă la a coborî pe scara întunecată şi care dădea fiori.

Puteai auzi echipa cum îşi face drum la etajele clădirii ca o cireadă de pui de elefanţi în salopete. Stephanopoulos s-a uitat la mine, eu am dat din cap că am înţeles şi am început să cobor. Împrumutasem o pereche de lanterne de mare putere de la TSG, iar raza lor a luminat pe primul palier o cabină de bilete. Alături, era un alcov cu o tejghea, iar în spate un hău negru care am sperat să fie garderoba.

Am continuat să cobor precaut, îmbrăţişând peretele încât să pot zări cel mai bun mod de a da colţurile – chiar nu voiam să îmi răsară ceva în faţă. Scările au luat-o înapoi, coborând într-un întuneric şi mai adânc şi către o uşă în partea îndepărtată a palierului având semnul DOAR PENTRU PERSONAL. Am mirosit mucegai şi mochetă putredă, lucru reconfortant, de altfel. M-am aplecat pe sub tejgheaua de la garderobă şi am trecut cu lanterna în interior, dezvăluind o cameră joasă în formă de „L" şi cu cârlige aliniate şi umeraşe goale. M-am strecurat peste şi am verificat restul încăperii. Nu erau deloc haine sau bagaje uitate, însă era fâşii de hârtie pe jos – am ridicat una. Era un bilet rupt. M-am întors la uşa personalului şi am deschis-o găsind-o pe Stephanopoulos privind îngrijorată în continuarea scărilor.

— E ceva? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

A pocnit din degete şi doi detectivi din Echipa Criminalistică au tropăit pe scări cu mănuşi şi pungi pentru sigilat probele. Stephanopoulos a arătat înspre uşa personalului, iar ei au luat-o vigilenţi pe lângă mine ca să facă o verificare mai atentă a perimetrului garderobei. Unul dintre ei era o tânără femeie somaleză într-o geacă de motor de piele şi un hijab negru din mătase scumpă. M-a zărit privind-o şi mi-a zâmbit.

— Ninja musulmani, a şoptit ea.

În mod normal, poliţiei îi place să facă mare gălăgie când intră într-o clădire, pentru că, dacă nu cumva ai de-a face cu un psihopat, e mai bine să dai oricărui potenţial suspect şansa de a analiza atent opţiunile înainte de a face ceva prostesc. În cazul prezent, eram tăcuţi – nu ne venea prea natural să o facem – astfel încât să pot simţi orice *vestigia* ar fi apărut în timp ce aş fi coborât pe scări. Încercasem să îi explic *vestigia* lui Stephanopoulos, dar nu cred că a înţeles prea bine, deşi părea suficient de dornică să mă lase să trec primul.

Am văzut mai întâi baza cabinetului, de mahon şi alamă, prins în lumina lanternei mele. Era o reflecţie dublă de la partea din faţă şi cea din spate a vitrinei, şi am realizat că priveam un aparat de prezicători, parcat nepotrivit în mijlocul intrării în adevăratul club. Mi-am trecut lanterna în jurul încăperii din spate şi am prins câteva frânturi ale barului, scaune ridicate pe mese şi dreptunghiuri întunecate ale separeurilor de mai departe.

Vestigia a dat în vileag: o străfulgerare vie de lumină a soarelui şi de fum de ţigară, gaz şi apă de toaletă scumpă, scaune noi de piele şi Rolling Stones cântând „I Can’t Get No Satisfaction”. Am făcut iute câţiva paşi în spate şi am luminat vitrina cu lanterna.

Manechinul din maşinăria de prezicere a viitorului nu era modelul obişnuit cu umeri şi cap. În schimb, capul stătea direct pe un raft de sticlă clară întărit cu lamele de alamă. Ieşind din gâtul trunchiat erau două băşici de piele arătând neplăcut de mult ca nişte plămâni. Capul însuşi purta turbanul de pantomimă obligatoriu, însă îi lipsea barba ascuţită standard şi mustaţa răsucită. Pielea era ca de ceară şi întreaga chestie arăta deranjant de reală – deoarece, desigur, chiar era.

— Larry Ciocârlie, presupun, am zis.

Stephanopoulos mi s-a alăturat.

— Dumnezeule Mare! a spus ea.

A scos din buzunar o poză de arest, un artefact, m-am gândit eu, din cariera infracţională a lui Larry

Ciocârlie, şi a ridicat-o, ca să compare.

— Arăta mai bine când era în viaţă, a conchis ea.

Am simţit chiar înainte să se întâmple. Era ciudat de asemănător cu senzaţia pe care o aveam atunci când Nightingale demonstra o *forma* sau o vrajă. Acelaşi iţit în colţul ochiului. Dar acum era diferit. Zumzăia şi cloncănea de parcă ar fi fost un mecanism de ceas.

Iar adevăratul ceas ne-a speriat, făcând un şuierat prăfuit din băşicile de sub gâtul lui Larry, iar gura i s-a deschis dezvăluind nişte dinţi neliniştitor de albi. Am văzut cum muşchii din gâtul lui vibrează, apoi a vorbit.

— Bun venit tuturor, a zis, în grădina deliciilor nepământene. Unde pelerinul temător poate să-şi dea la o parte mantia reţinerilor puritane, să deznoade corsetul moralităţii burgheze şi să se afunde în tot ceea ce poate oferi viaţa.

Gura a rămas deschisă în timp ce un mecanism ascuns a cloncănit şi zumzăit pentru a reumple băşicile cu aer nou.

— Vă rog, pentru numele Lui Dumnezeu! a zis Larry. Vă rog, omorâţi-mă!

10.
SALA DE JOCURI

Stephanopoulos şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a tras înapoi la baza scărilor.

— Sună-ţi şeful, a spus.

Băşicile lui Larry se umflaseră pentru a treia oară, însă dacă pentru a implora moartea sau pentru a ne reaminti că de la stand se puteau procura ronţăieli delicioase, asta nu am mai aflat niciodată – de îndată ce ne-am îndepărtat la mai mult de un metru de el, gura i s-a închis şi băşicile s-au dezumflat cu un şuierat neplăcut.

— Peter, a zis Stephanopoulos, sună-ţi şeful.

Am încercat pe Airwave-ul meu – surprinzător, avea semnal – şi am sunat la Bizarerie. Nightingale a răspuns şi i-am descris la ce mă uitam.

— Vin acum, a zis. Nu vă aventuraţi mai mult în… nu lăsa să iasă nimic afară.

I-am spus că am înţeles, iar el a închis.

— Sunteţi bine acolo jos, şefa? am auzit o voce strigând de deasupra.

Era ofiţerul cu eşarfa – Fata Ninja Somaleză.

— O să mă duc să aranjez lucrurile sus, a zis Stephanopoulos. Te descurci aici?

— Da, am spus. O să fiu la fel de fericit ca Larry.

— Bun băiat, a zis ea.

M-a bătut uşor pe umăr în timp ce a început să urce treptele.

— Încercaţi să aduceţi nişte lumini aici jos! am strigat în urma ei.

— Imediat ce pot! a strigat înapoi.

Mi-am ţinut lanterna pornită şi am îndreptat-o într-un unghi un pic coborât, ca să îmi ofere o perspectivă directă până la cabinetul lui Larry. Chipul lui Larry, slavă Domnului, era redus la nişte umbre. S-a zărit o frântură de lumină de undeva din întunericul de după. Mi-am ridicat lanterna şi am prins linia unui şir de sticle de-a lungul peretelui din spate al barului. Mi s-a părut că aud o respiraţie, dar

când mi-am îndreptat lanterna înapoi către Larry, atât el, cât şi băşicile lui erau nemişcate.

Nightingale spusese să nu las nimic să iasă afară. Mi-aş fi dorit foarte tare să nu fi spus asta sau, măcar, să fi precizat ce anume credea el că ar fi aici înăuntru.

M-am întrebat oare cât timp poate să menţină magia în viaţă nişte carne nevie. Ori capul lui Larry fusese murat şi împăiat ca un trofeu de vânătoare? Mai era vreun creier în el? Şi dacă da, cum îşi primea nutrienţii? Dr. Walid luase la un moment dat mostre de celule şi eşantioane de sânge de la Nightingale, dar crescuseră în cultură exact cum te-ai fi aşteptat să o facă nişte celule ale unui bărbat în vârstă de patruzeci de ani. Când l-am întrebat dacă luase culturi şi de la vreo zeitate a râurilor, el a râs şi mi-a zis că eram binevenit să încerc şi să obţin vreuna, dacă îmi doream asta. Niciunul dintre noi nu s-a gândit să îi ceară lui Molly să doneze ceva. Teoria dr-ului Walid era că, indiferent cum funcţiona, funcţiona la nivelul întregului corp. Aşadar, odată ce celulele devin fizic detaşate de corp, nu mai reţin indiferent ce calitatea avuseseră şi care le păstra tinere.

— Sau reducând erorile de reproducere, spusese dr. Walid. Sau entropia inversă, din ce văd. E frustrant.

Ash fusese aproape mort când intrase în Tamisa, iar acum eram informat pe surse de încredere că se plimba la pas mărunt prin Chelsea şi dădea târcoale membrilor mai înstăriţi ai societăţii înalte londoneze. Ceva îi reparase vătămarea ţesutului din piept, iar dacă era posibil pentru el, atunci de ce nu şi pentru faţa lui Lesley? Poate că avea dreptate – ce făcuse magia, magia putea îndrepta.

Am auzit un zgomot din întunericul care se prelungea pe după vitrina lui Larry – un sunet ca de zgâriat ce părea mult prea regulat ca să vină de la şoareci. Am luminat cu lanterna, însă tot ce am putut zări a fost o încârligare de umbre printre

picioarele meselor. Ochii lui Larry licăreau la mine – nu păreau făcuţi din sticlă.

Am auzit din nou zgârieturile.

Am deschis Airwave-ul şi am întrebat pe Stephanopoulos dacă avea un estimat de timp pentru sosirea lui Nightingale sau măcar nişte lămpi portabile. Cum e un sistem digital, nu prinzi puricii ăia ciudaţi ai unui aparat de emisie recepţie analog. În schimb, persoana cu care discuţi pică la intervale aleatorii. Cred că Stephanopoulos mi-a zis că „ceva” urma să dureze zece minute şi că trebuia să rămân acolo unde mă aflam.

Şi mai mult zgâriat.

Am scos bateriile din Airwave, mi-am închis telefonul şi am invocat o luminenţă bună şi frumoasă pe care am plutit-o în foaierul din spatele vitrinei lui Larry. Odată ce stăpâneşti *Impello,* înveţi şi să ghidezi indiferent ce ar fi ceea ce mişti, dar e complicat. Seamănă întrucâtva cu operarea cu degetele a unui avion teleghidat. Pe măsură ce luminenţa ocolea dulăpiorul, am observat că ochii lui Larry urmăreau mişcarea luminii. Am încercat să o conduc într-un cerc, însă tot ce am reuşit a fost să o încetinesc şi să o fac să tremure. A trebuit să îmi închid ochii pentru a mă concentra şi a menţine chestia fixă. Dar atunci când mi i-am deschis, am avut parte de prima perspectivă bună asupra foaierului.

Şi mai mult din modelul roşu auriu de stol al tapetului şi draperii grele de catifea roşie încadrând nişte arcade din adâncul clubului. Uşi fade din lemn de pin patinat cu rame de alamă şi având însemnele DOMNI şi DOAMNE pe dreapta. Barul avea în spate un perete cu oglinzi, fapt care însemna că puteam vedea în reflecţie că nu era nimic cutreierând pe sub bar.

Taică-meu cântase în cluburi care arătau aşa. Ieşisem în oraş în cluburi care arătau aşa – fapt care m-a făcut să realizez cât de suspect de neroase erau draperiile – în ciuda mirosului de mucegai. Apoi am văzut, atârnând de un suport de tavan, forma

familiară de neon răsucit a unui bec fluorescent economic – în mod clar indisponibil comercial în anii 1970. Cineva fusese aici recent şi suficient de des încât să considere că merită să investească ceva bani în nişte becuri noi.

De data asta, când a revenit zgâriatul, am zărit mişcare în partea îndepărtată a foaierului, unde draperiile ascundeau pe jumătate arcada faţă de restul clubului. Era o mişcare sacadată, ciudată, de lovire în draperii. Am reuşit să îmi rotesc luminenţa în direcţia generală corectă şi am văzut două picioare umane, probabil de femeie, ieşind de sub ele. Erau acoperite cu ciorapi – de aceeaşi culoare aprinsă ca tapetul. Iar unul dintre picioare încă mai era într-un stiletto roşu asortat. Când lumina mea a plutit mai aproape, picioarele au început să zvâcnească, o mişcare mecanică de spasm care îmi amintea îngrozitor de mult de experimentele biologice timpurii pe broaşte. Nu erau alte sunete umane în afară de tocurile lovind pe mochetă. Draperiile ascundeau orice altceva deasupra coapselor – presupunând că era totuşi ceva deasupra coapselor.

Era probabil ca o persoană umană să fi fost la ananghie, aşa că era datoria mea să verific – dacă aş mai fi şi putut să îmi fac tălpile să se mişte înainte. Picioarele au început să zvâcnească şi mai tare şi am observat că luminenţa mea începuse să se diminueze în intensitate şi să capete o nuanţă roşiatică. Eram foarte bun la luminenţe şi nu îşi schimbaseră niciodată culoarea în mod normal fără ca eu să schimb *forma.* Mai văzusem asta înainte atunci când „hrănisem” fantoma Căpitanului de Veil, iar cea mai credibilă variantă era că magia era sustrasă de către ceva, lumina de undă scurtă şi de energie mai intensă scăpând prima. Deşi spunând-o aşa nu face deloc dreptate la cât de absolut sinistru era efectul în viaţa reală.

Picioarele loveau şi mai repede, pantoful rămas ieşind şi răsucindu-se în aerul dintre umbre. Lumina

a devenit şi mai palidă şi tot nu mă puteam forţa să fac vreun pas în faţă.

— Opreşte-o, Peter! a zis Nightingale din spatele meu.

Am închis luminenţa, iar picioarele au încetat să se mai zbată. Nightingale venise cu un grup de oameni de la medico-legal blindaţi serios în costumele Noddy şi purtând kit-urile de analiză în valize metalice. În urma lor, doi inşi din Echipa Criminalistică, inclusiv Fata Ninja Somaleză, se luptau pe primele trepte cu nişte reflectoare portabile. Nightingale însuşi era într-un costum Noody, lucru care, în ciuda faptului că era cea mai modernă îmbrăcăminte în care-l văzusem vreodată, tot îl mai făcea să pară responsabilul şef dintr-un film alb negru SF de prin 1950. Purta în mâna dreaptă unul dintre bastoanele lui cu cap argintat şi un mănunchi de sfoară din nylon atârnat de umăr.

— Nu hrăni animalele, a zis el.

— Credeţi că ar putea fi ceva în viaţă acolo? am întrebat.

— Asta urmează să aflăm singuri, a spus.

Pe măsură ce oamenii de la medico-legal ajutau la instalarea luminilor, Nightingale şi-a pus pe el un harnaşament de alpinism, a ataşat un capăt al frânghiei şi mi-a dat mie mănunchiul. Mi-a făcut semn să mă trag mai aproape şi să vorbim fără să ne audă ceilalţi.

— Există o probabilitate mare să fie instalate capcane, a zis. Dacă frânghia se lasă moale, atunci foloseşte-o ca să mă tragi afară. Dar în nicio circumstanţă să nu vii după mine. Orice e prea mult ca să mă pot descurca eu te-ar distruge complet pe tine – s-a înţeles?

— Clar şi tare, am zis.

— Mai e şi riscul ca altcineva decât mine să încerce să scape pe aici, a spus. Ar putea părea ca ceva asemănător cu mine, ar putea chiar să îmi poarte trupul, însă mă bazez pe tine să ştii să faci diferenţa. Da?

— Şi dacă se-ntâmplă una ca asta?

— Am încredere că poţi ţine la distanţă suficient încât ceilalţi… a zis şi a arătat înspre echipa de legişti şi restul de ofiţeri… Ceilalţi să fugă. Loveşte cu tot ce ai, însă cea mai bună speranţă a ta probabil va fi să cauţi să dărâmi tavanul peste chestia aia.

— Peste dumneavoastră, vreţi să spuneţi.

— Nu ar fi eu, a zis Nightingale, aşa că nu trebuie să îţi faci griji sentimentale.

— Asta mă linişteşte, am spus. Presupunând că supravieţuiesc intervenţiei mele eroice de ariergarda, după aia ce?

Nightingale a rânjit la mine, încântat.

— Îţi aduci aminte de cuibul de vampiri din Purley?

Când am aruncat vreo două grenade cu fosfor în subsolul unde vampirii trăiau, sau netrăiau, sau ce naiba făceau ei acolo.

— Cum aş putea să uit?

— O procedură similară, a zis Nightingale. Doar că la o scară mai largă.

— Şi după aia?

— Asta chiar nu ar mai fi problema mea, a zis el vesel. Deşi ar trebui să te duci să-l vezi pe Postmartin cât de repede poţi.

— Sunteţi convins că vă puteţi descurca? am întrebat eu. Dacă recidivează rana, dr. Walid o să mă scalpeze.

Chiar în clipa aia, reflectoarele portabile au intrat în acţiune şi au umplut foaierul cu o lumină albă dură. Chipul lui Larry Ciocârlie s-a albit la fel de mult ca osul, iar ciorapii roşii de pe picioarele femeii au căpătat o culoare sângerie. Nightingale a tras adânc aer în piept.

M-am întors către oamenii care stăteau lângă reflectoare.

— Doamnelor şi domnilor, vă sfătuiesc cu insistenţă să închideţi orice laptop-uri, iPad-uri, iPhone-uri, seturi Airwave – de fapt orice care are vreun microcip înăuntru. Închideţi-le şi scoateţi afară bateriile.

Tehnicienii de la medico-legal m-au privit tern. Unul dintre ei a întrebat de ce. Era o întrebare bună şi nu aveam deloc timp să răspund la ea.

— Credem că ar putea să fie un EMP experimental ascuns ceva mai încolo şi gata să explodeze, am spus. Aşa că, pentru a fi precauţi…

Nu erau convinşi pe bune, dar probabil că bântuiau destule zvonuri ciudate despre Nightingale încât să îi convingă.

— Ce e un EMP? a întrebat Nightingale.

— E complicat, domnule, am zis.

— Spune-mi mai târziu, atunci. E toată lumea gata?

Toată lumea era. Sau, cel puţin, aşa au zis.

— Adu-ţi aminte, a spus Nightingale, nu vei putea să mă tragi înapoi în siguranţă dacă te laşi copleşit de indiferent ce-o fi ce m-ar prinde pe mine.

S-a răsucit, şi-a ridicat bastonul în mâna dreaptă şi a păşit în faţă. Am lăsat sfoara liberă imediat ce el a ocolit larg vitrina lui Larry şi s-a îndreptat spre arcadele cu draperii.

Fata Ninja Somaleză mi s-a alăturat.

— Ce se petrece? a întrebat.

— Vrei să ajuţi? am întrebat-o şi eu.

— Îhâm, a zis.

— Poţi să iei notiţe, am spus.

M-a privit neîncrezătoare, pe sub sprâncene.

— Vorbesc serios, am spus.

— Aha, a zis şi a scos carneţelul ei şi un pix.

Printr-un loc gol al draperiilor, l-am văzut pe Nightingale oprindu-se şi îngenunchind lângă picioarele femeii.

— Am un cadavru feminin aici, a strigat înapoi, iar Fata Ninja Somaleză a început să noteze. Goală, pe la mijloc de douăzeci de ani, caucaziană, fără răni vizibile sau majore. Ceva ce pare ca un ac de păr argintiu i-a fost înfipt prin tâmpla dreaptă, pielea pare să se fi vindecat în jurul rănii, aşa că presupun că fie este un piercing decorativ, fie un posibil instrument taumaturgic.

Fata Ninja Somaleză s-a oprit din notat şi s-a uitat la mine.

— Trece magic, am şoptit. Instrument magic.

Nightingale s-a ridicat în picioare şi a continuat să înainteze. Judecând după frânghia care-mi trecea prin mâini, a mai mers alţi trei metri înainte să stea nemişcat.

— Zona asta a fost foarte recent modificată, extensiv, a zis Nightingale, cu o voce surprinzător de clară. În ceea ce pot presupune că sunt nişte alcovuri pentru stat jos au fost aranjate cuşti metalice. Patru pe partea mea stângă şi patru pe partea dreaptă. Prima cuşcă din stânga e goală, a doua conţine un cadavru de… un fel de maimuţă, o primată sau poate chiar un mascul adult. Cea de a treia cuşcă conţine ceea ce par a fi rămăşiţele unei feline mari, cu blana neagră, o panteră sau un leopard, dacă e să ghicesc. Ultima cuşcă din stânga e goală. Acum o să analizez cuştile din partea mea dreaptă.

Am schimbat poziţia în stânga, în aşa fel încât să ţin frânghia în linie în timp ce Nightingale se muta spre dreapta.

— Prima cuşcă din dreapta conţine cadavrul unei femei caucaziene cu un anumit grad de hibridizare sau modificări chirurgicale. Corpul e îmbrăcat într-un costum cu o singură piesă, cu dungi tigrate, care a fost modificat pentru a permite loc unei cozi – nu-mi pot da seama dacă e o proteză sau e naturală.

Cozi de pisici, m-am gândit temător. Adevărate fete pisici.

— Cuştile doi şi trei sunt goale, a zis Nightingale. Slavă Domnului.

S-a mişcat din nou, iar alţi doi metri de sfoară mi s-au desfăşurat printre degete.

— Am găsit o cursă! a zis Nightingale, şi de data asta fusese nevoit să ridice tonul vocii pentru a se face auzit. Pare o capcană improvizată pentru demoni.

Am privit cruciş la Fata Ninja Somaleză, care a făcut o pauză înainte de a scrie cuvântul „demoni”.

— E de tip germanic, a strigat Nightingale. Dar judecând după componente, a fost fabricată recent. O să încerc să o dezarmez, aşa că, Peter, aş vrea să stai pregătit în caz de ceva.

Am strigat că sunt pregătit.

Vestigia care s-a năpustit imediat după suflu a fost exact ca senzaţia pe care o ai atunci când treci de vârful unui roller-coster, momentul de teroare şi încântare de dinainte de plonjon. După care un talmeş-balmeş de senzaţii, atingerea catifelei pe obrazul meu, putoarea formaldehidei şi un brusc impuls de dorinţă sexuală.

Apoi ne-a lovit valul exploziei fizice, un val rostogolit de presiune înaltă care era de parcă te-ar fi plesnit cineva din spate peste urechi, şi ne-a făcut pe mine şi pe toţi ceilalţi să ne împleticim. Am auzit-o pe Fata Ninja Somaleză zicând ceva scurt şi coptic şi pe altcineva dinapoia mea vrând să ştie ce pizda mă-sii a fost asta.

— Capcana de demoni, am spus eu, încercând să par cunoscător, şi fix la timp pentru ca toate reflectoarele să se spargă simultan.

Brusc în întuneric, cabinetul lui Larry Ciocârlia s-a luminat cu mici scântei de becuri colorate, băşicile s-au umplut cu aer şi şi-a deschis gura şi a urlat:

— În sfârşit!

Cu un horcăit înecat, băşicile cu aer s-au golit singure pentru ultima oară. Linişte, urmată de un trosnet atunci când falca lui Larry a căzut de pe faţă şi a lovit fundul vitrinei.

Am bâjbâit prin beznă după lanternă, am pornit-o şi am îndreptat-o iute spre foaier. Întunericul a început să fie străpuns şi de alte fâşii de lumină. Toată lumea era nerăbdătoare să se asigure că indiferent cine s-ar fi întors prin foaier ar fi fost cineva cunoscut.

Frânghia era moale în mâinile mele.

— Inspectore! am strigat. Sunteţi bine?

Dintr-odată, frânghia s-a tensionat şi a trebuit să mă ţin bine pe picioare ca să nu fiu tras de ea.

— Sunt cât se poate de bine, a spus Nightingale. Mulţumesc pentru întrebare.

Am înfăşurat frânghia pe măsură ce el s-a întors. Chipul îi era palid în lumina lanternei. L-am întrebat încă o dată dacă era bine, însă el a făcut o grimasă ciudată, de parcă şi-ar fi amintit de o durere serioasă. Apoi şi-a desprins frânghia şi s-a dus să vorbească cu şeful echipei medico-legale. Orice i-o fi spus, legistul nu a fost fericit de asta. Când Nightingale a terminat, omul a chemat pe doi dintre tehnicienii juniori şi le-a comunicat ceva, pe ton scăzut.

Unul dintre tehnicieni, un tânăr cu trăsături de Trotsky şi privire emo, a protestat, dar şeful lui i-a tăiat-o şi l-a trimis pe el şi pe colegul lui în sus pe scări.

Nightingale s-a întors şi a rugat-o pe Fata Ninja Somaleză să urce şi să îi zică lui Stephanopoulos că perimetrul era asigurat, dar că nu au fost găsit niciun suspect.

— O capcană pentru demoni? am întrebat eu.

— E doar o poreclă, a zis Nightingale. E un explozibil; presupun că ai putea să-i spui o mină terestră magică.

N-am mai văzut una din 1946.

— N-ar fi trebuit să ştiu de astfel de lucruri? am zis.

— Lista de lucruri pe care ar trebui să le ştii, Peter, este extrem de lungă. Şi nu mă îndoiesc deloc că o vei acoperi în cele din urmă. Dar nu are niciun rost să înveţi despre capcanele de demoni până ce nu ai studiat farmecele de bază.

Şi-a ridicat bastonul ca să arate că vârful argintiu se înnegrise şi se topise pe alocuri. Farmecul, ştiam din lecturi, era procedura prin care obiectele neanimate sunt impregnate de calităţi magice.

Nightingale a examinat trist bastonul.

— Deşi poate ar trebui să îţi demonstrez în lunile următoare cum se face, a zis. Asta fiind situaţia, putem la fel de bine să îţi procurăm şi un toiag de antrenament.

— Capcana de demoni, am spus. Aţi recunoscut semnătura?

— *Signare*-ul? a întrebat el. Nu până la un individ specific, însă cred că ştiu cine a antrenat pe respectivul.

— Geoffrey Wheatcroft? am întrebat.

— El însuşi.

— Ar putea să fi fost el magicianul original?

— Asta e ceva ce urmează să cercetăm, a zis Nightingale.

— Trebuie să fi pendulat între aici şi Oxford, am spus. Dacă a făcut-o, ar fi avut nevoie de un asistent.

— Unul dintre elevii lui?

— Care se poate să fi continuat să fie următorul magician, am spus.

— Asta e o speculaţie foarte vagă, a zis el. Trebuie să găsim asistentul.

— Am face bine să începem prin a intervieva pe toţi oamenii care au avut contact cu Geoffrey Wheatcroft şi Jason Dunlop.

S-a auzit un chiot ironic atunci când unul dintre reflectoarele portabile a început să lumineze din nou.

— E o listă de suspecţi ambiţioasă, a zis Nightingale.

— Atunci începem cu cei care i-au cunoscut pe amândoi, am spus. Putem s-o face cu pretextul de a investiga uciderea lui Jason Dunlop.

— Mai întâi, a zis Nightingale, vreau să te duci şi să sigilezi biroul lui Smith.

— Nu aveţi nevoie de mine aici? am întrebat.

— Aş prefera să nu vezi ce e acolo, a zis Nightingale.

Pentru o clipă, m-am gândit că l-am auzit greşit.

— Ce e acolo? am întrebat.

— Nişte lighioane, a zis Nightingale. Dr. Walid are oameni care vin chiar acum încoace şi care s-au mai confruntat cu astfel de situaţii.

— Ce fel de situaţii? am spus. Ce fel de oameni?

— Patologi legişti, a zis el. Oameni care au lucrat în Bosnia, Rwanda – genul ăsta de situaţii.

— Adică gropi comune?

— Printre altele, a zis.

— Nu ar trebui să…

— Nu, mi-a tăiat-o Nightingale. Nu e nimic aici din care ai avea ceva de învăţat văzând. Ai încredere în mine cu ce spun, Peter, ca de la maestru la ucenic, ca de la un om care a jurat să te protejeze şi să te crească. Nu vreau ca tu să intri acolo.

Şi m-am gândit, chiar vreau să intru acolo?

— Mă duc atunci să văd dacă Tony Fără-Gât ştie ceva, am zis.

Nightingale a părut uşurat.

— O idee excelentă.

Stephanopoulos mi-a împrumutat pe Fata Ninja Somaleză, al cărei nume era Sahra Guleed şi care s-a dovedit a fi din Gospel Oak, care e doar puţin mai sus de strada unde am copilărit eu – a mers la o şcoală diferită, totuşi. Când doi ofiţeri de etnie se întâlnesc pentru prima oară, prima întrebare pe care o pui poate să fie oricare, însă a doua e întotdeauna: „De ce te-ai înrolat?"

— Glumeşti? a zis Guleed. Poţi să bruschezi oamenii în mod legal.

Răspunsul e aproape mereu o minciună – recunosc un idealist atunci când văd unul. În ciuda ploii mocnite, gloatele de sâmbătă seara erau la datorie pe Old Compton Street şi a trebuit să evităm partea noastră serioasă de beţivi. L-am reperat pe vechiul meu amic PC Purdy încărcând un bărbat de vârstă mijlocie în spatele unui IRV. Omul era îmbrăcat într-un tutu roz şi eram convins că îl ştiu de undeva. Purdy m-a reperat şi el şi mi-a făcut vesel cu mâna în timp ce se urca pe scaunul din faţă – bucuros că stă ferit de ploaie următoarele două ore.

Din moment ce, cu un pic de persuasiune de mai devreme, Alexander Smith ne dăduse permisiunea să îi verificăm biroul, aveam cheile. Dar atunci când am ajuns la uşa de la Greek Street, era

întredeschisă. M-am uitat la Guleed, care şi-a desfăcut bastonul extensibil şi mi-a făcut semn să o iau în faţă.

— Doamnele mai întâi, am zis.

— Vârsta înainte de frumuseţe, a spus.

— Am crezut că îţi place să bruschezi oameni.

— Ăsta e cazul tău, a zis ea.

Mi-am deschis propriul baston şi am urcat primul pe scări. Guleed a aşteptat, apoi a venit păşind la câţiva metri în urma mea. Când sunteţi doar doi, e întotdeauna înţelept să păstrezi o distanţă apreciabilă. În felul ăsta, dacă s-ar întâmpla ceva cu poliţaiul din faţă, poliţaiul din spate are timp să reacţioneze într-o manieră calmă şi raţională. Sau, mai probabil, să fugă după ajutor. Când am ajuns pe primul palier, am găsit deschisă uşa de interior a biroului lui Smith şi lemnăria ieftină din jurul clanţei spartă. Am stat până ce Guleed m-a ajuns, apoi am împins încet uşa cu mâna stângă.

Biroul fusese răscolit. Fiecare sertar fusese scos, fiecare cutie golită. Posterele înrămate fuseseră smulse de pe pereţi şi fundurile tăiate. Arăta dezordonat, însă complet şi sistematic. Aici fiind Soho, e posibil să faci o grămadă de zgomot înainte ca cineva să se apuce să sune la 112, însă m-am întrebat unde oare fusese tot timpul ăsta Fără-Gât. Am aflat când am călcat pe piciorul lui. Să calci pe vreun amărât cred că e cel mai aiurea fel de a descoperi un cadavru. M-am dat în spate.

Fără-Gât era îngropat pe jumătate sub un teanc de hârtii şi de reviste glossy. Tot ce puteam vedea erau piciorul pe care călcasem şi suficient din faţă ca să pot face o identificare.

— Of, Doamne! a zis Guleed când a zărit trupul inert. E mort?

Grijuliu, ca să nu deranjez scena crimei, m-am lăsat jos şi am căutat pulsul care, la cineva cu forme normale, ar fi fost de găsit pe gât – nu era niciunul.

În timp ce Guleed a sunat pe Stephanopoulos, eu mi-am tras mănuşile şi m-am uitat să văd dacă e vreo cauză evidentă a decesului. Era. Două orificii

de intrare în piept, greu de reperat din cauza tricoului negru: intraseră chiar după „Z”-ul şi cel de al doilea „P” din *Zeppelin.* Rănile arătau a ceea ce părea a fi arsuri de reziduu de la o detonare foarte apropiată. Dar din moment ce aceasta era prima mea victimă a unei împuşcături, ce ştiam eu?

Conform lui Guleed, primul lucru pe care trebuia să îl facem era să ieşim din birou şi să nu mai contaminăm scena crimei. Cum ea era un membru cu salariu întreg al Echipei Criminalistice, am făcut ce-a zis.

— Trebuie să verificăm sus, a spus. În cazul în care suspecţii încă mai sunt în clădire.

— Doar noi doi? am întrebat.

Guleed şi-a muşcat o buză.

— Bine zis. Hai să rămânem unde suntem. În felul ăsta oprim pe oricine ar încerca să intre în scena crimei.

— Şi dacă e o scară de incendiu în spate?

— Trebuia să spui şi asta, nu?

Şi-a bătut uşor bastonul peste pulpa piciorului şi m-a privit enervată.

— OK, a zis ea. Tu du-te şi asigură scara de incendiu, iar eu o să stau aici şi să păzesc scena.

— De unul singur? am spus. Dacă nu e nicio scară de incendiu?

— Vrei să mă scoţi din sărite, nu?

— Da, am zis. Da, vreau.

Airwave-ul ei a păcănit. Era Stephanopoulos.

— Da, şefa, a zis Guleed.

— Vin pe Greek Street, a spus Stephanopoulos. Doar cadavrul ăla, da?

— Până acum, am zis eu.

— Până acum, a spus şi Guleed în Airwave.

— Spune-i lui Grant că o să îl surghiun din Westminster, a zis Stephanopoulos. Chiar nu am aşa de mare nevoie de orele astea suplimentare. Pe unde în clădire vă aflaţi?

— Suntem pe palierul de la primul etaj.

— De ce nu acoperă niciunul din voi scara de incendiu? a întrebat Stephanopoulos. Dacă e o scară

de incendiu.

Eu şi cu Guleed am pornit una din acele discuţii contradictorii tăcute pe care o faci atunci când vrei să clarifici ceva, dar fără să alertezi persoana de la celălalt capăt al firului. M-am apucat să zic până la urmă un empatic şi mut *Mă duc eu* când am auzit cum se deschide uşa de la intrare.

— Nu vă mai deranjaţi, a zis Stephanopoulos. Am ajuns deja.

A trebuit să recunosc că tot ce ştiam era că numele mic îi era Tony, că lucra pentru Alexander Smith ca bodyguard şi că nu avea gât. Indicii subtile în postura ei mi-au spus că Stephanopoulos era foarte puţin impresionată de munca mea poliţienească.

— Idiotule, Peter, a zis ea. Cum de ai putut să nu îi iei numele? Totul, Peter, trebuie să treci pe hârtie totul.

Am auzit-o pe Guleed cum nu râde pe înfundate în spatele meu – la fel a făcut-o şi Stephanopoulos.

— Vreau ca tu, a zis Stephanopoulos şi a împins un deget către mine, să te întorci la West End Central şi să-l reintervievezi pe Smith legat de individul ăsta şi ce ştie despre el.

— Să-i spun că e mort?

— Fă-mi o favoare, a zis Stephanopoulos cu o mină obosită. După ce o să afle de chestia de aici, o să îşi închidă dracu' gura, şi nu îl învinovăţesc.

— Da, şefa, am zis.

Guleed a întrebat dacă Stephanopoulos vrea ca ea să mă însoţească.

— Dumnezeule, nu! a zis ea. Nu vreau să mai luaţi şi alte obiceiuri proaste de la el.

După care m-a mai privit o dată.

— Încă mai eşti aici?



E un truism că într-o clădire securizată precum e o secţie de poliţie, odată ce treci de perimetrul de verificare păşeşti prin jur fără griji dacă adopţi o postură preocupată şi ţii în mână un clipboard. Nu recomand a se testa aşa ceva, din două motive: unu,

nu e nimic demn de şutit dintr-o secţie de poliţie pe care să nu poţi lua mai uşor de altundeva, de obicei mituind un ofiţer. Doi, e plin de ofiţeri de poliţie, care sunt adesea suspicioşi până la paranoia. Chiar şi un purtător de uniformă recunoscut şi o risipă completă de spaţiu precum PC John Purdy. În seara aia, a făcut o încercare spectaculoasă în a-şi înscrie numele în Cartea de Comemorări. După cum au fost reconstituite mai târziu evenimentele, Purdy, conducându-şi cu succes prizonierul în tutu către camera de procesare, se afla în drum spre cantină pentru „a completa documentele" atunci când a observat o femeie IC1 urcând pe o scară laterală în direcţia spaţiilor de interogatoriu. Pe filmarea CCTV din zona scării, se vede clar cum strigă după ea şi, după ce nu primeşte nicio reacţie, o urmăreşte pe scări în sus.

Chiar în acea clipă, cel puţin conform codificării camerei CCTV din hol, al dumneavoastră unicul îşi flutura legitimaţia şi era primit în clădire. M-am îndreptat după aceea, cu o cafea macchiato dublă într-o mână şi cu un covrig cu susan în cealaltă, către scările centrale şi către aceeaşi cameră de interogare – în momentul acesta eu aflându-mă la parter.

Încăperile pentru interviuri erau pe vremuri doar nişte birouri comune dotate cu o masă, două scaune, izolare fonică bună şi un loc unde să laşi cartea de telefoane când termini. Zilele astea, o încăpere modernă de interogare are două camere de supraveghere, un aparat de înregistrare, o oglindă unidirecţională şi o încăpere separată pentru înregistrare, de unde un Ofiţer Senior de Investigaţii agil poate să monitorizeze mai multe interviuri simultane sau să tragă un pui de somn. Din moment ce la West End Central toate astea trebuiau înghesuite în spaţiul destinat în 1930 pentru un open-space de birouri, însemna că holul de acces către camerele de interviuri era destul de îngust. Singura cameră CCTV care acoperea acel coridor începuse să se strice cam în acelaşi timp în care eu

urcam primele trepte, iar niciunul dintre echipamentele de înregistrare din incinte nu era pornit. Asta a fost înspre avantajul meu, deoarece însemna că atunci când am dat colţul şi m-am trezit nas în nas cu Doamna Palidă, cele treizeci de secunde de îngheţ ale indeciziei mele nu au fost înregistrate pentru posteritate.

În afară de părul ei, care fusese redus la un castron neregulat, arăta exact ca în descrierea martorului: faţă albă, ochi mari, gură şocantă. Era îmbrăcată în pantaloni de alergat gri şi un hanorac roz-somon şi nu m-a văzut, iniţial, pentru că încerca să îl scuture pe PC John Purdy de pe piciorul ei. Care era întins la podea cu braţul stâng rupt în două locuri, am aflat mai târziu, atârnat între corpul lui şi cu mâna dreaptă încleştată în jurul gleznei surprinzător de subţiri a Doamnei Palide. Un ochi începuse să i se umfle învineţit şi îi curgea sânge din nas.

Nu ştiu dacă şocul sau faptul că aveam gura plină de covrig cu susan, sau poate pentru că deja avusesem o zi de rahaturi ciudate şi eram un pic cam sedat, dar nu am putut să mă urnesc din loc.

Purdy m-a văzut, totuşi.

— Ajutor… a bălmăjit el.

Doamna Palidă m-a privit şi şi-a aplecat capul într-o parte.

— Ajutor, a zis Purdy din nou.

Am încercat să-i zic să dea drumul şi să se îndepărteze, dar a ieşit ceva înfundat şi stropit din abundenţă cu seminţe de susan.

Fără să-şi ia ochii de pe mine, Doamna Palidă şi-a ridicat elegant o mână, apoi a trântit-o pe încheietura lui Purdy. Am auzit cum trosnesc oase, iar Purdy a gemut şi a dat drumul. Ea a zâmbit, arătând mult prea mulţi dinţi – îmi mai imaginasem şi altădată un zâmbet ca ăsta. Am ştiut ce urma. S-a încordat, la fel şi eu, apoi ea s-a năpustit înainte, cu gura deschisă, dinţii dezveliţi. În timp ce a sărit la mine, eu i-am aruncat cafeaua pe faţă. Tocmai ce o cumpărasem. Era foarte fierbinte.

Ea a ţipat, iar eu m-am ferit din calea ei. Însă pentru că acel coridor era foarte îngust, umărul ei s-a izbit de mine, iar impactul m-a învârtit şi m-a culcat la pământ. Era ca şi cum fusesem lovit de un biciclist în viteză. M-am răsucit, ca să evit orice altă lovitură ulterioară, şi m-am ridicat clătinat în picioare, doar ca să văd că Doamna Palidă se făcuse nevăzută. Fiecare cameră de interviu are la uşă un buton de alarmă, aşa că am pocnit cu palma pe unul în timp ce am trecut peste Purdy şi m-am năpustit în camera unde era dosit Alexander Smith.

Era lăsat moale pe spate în scaun, cu capul dat înapoi, gura deschisă şi ceea ce părea o gaură de glonţ în piept, cu aceleaşi zdrelituri în jurul ţesăturii ca pe tricoul de mai devreme al lui Fără-Gât.

Un PC precaut şi-a băgat capul pe după uşă, ţinând un pistol cu electroşocuri înspre mine.

— Cine eşti? a întrebat ea.

— DC Grant, am zis. Suspecta e o femeie IC1, pantaloni gri de antrenament, hanorac roz.

Dacă m-aş fi limitat la asta, vreun nefericit ar fi ajuns să fie înjunghiat încercând să o placheze.

— Pacient de psihiatrie, foarte periculoasă, posibil înarmată. Posibil încă în clădire.

Poliţista m-a privit ca trăsnită.

— Ha, ca să vezi! a spus.

— Ai făcut cursul de prim ajutor? am întrebat.

— Luna trecută, a zis ea.

— OK, am spus. Dă-mi taser-ul şi verifică starea lui Purdy.

Mi-a dat pistolul cu electroşocuri. Era greu, de plastic şi părea ca ceva din serialul *Doctor Who.* Chiar şi în şoc fiind, ea a putut să îşi dea seama că Smith era mort, aşa că s-a dus să ia trusa de prim ajutor pentru Purdy.

Am trecut din nou peste Purdy şi am stat o secundă ca să verific dacă mai era în viaţă.

— Vine ajutor, i-am spus. Ce mama naibii făceai aici?

Faţa îi era albă şi transpirată de la durere, însă chiar şi aşa a reuşit să râdă – un fel de.

— E o cantină mai bună, a zis.

I-am spus că să stea liniştit şi m-am îndreptat către scări.

Treaba cu munca de poliţai e că e ceva ce faci pe străzi mai degrabă decât înăuntrul unei secţii. În timpul orelor normale de lucru, personalul civil va fi în număr mai mare decât poliţiştii cu o rată de trei la unu. Ceea ce înseamnă că atunci când e o criză la circa locală, toate lumea trebuie să se îndepărteze pentru a permite intervenţia, iar asta ia timp. Funebră s-ar putea să fi fost Doamna Palidă, dar nu cred că era şi proastă. Mai pe scurt, urma să iasă pe calea cea mai scurtă posibil, înainte ca ofiţerii de poliţie să se năpustească înapoi.

De când au început campaniile cu bombe ale IRA în 1970, secţiile de poliţie din Londra au dezvoltat o idee foarte clară a ceea ce constituie înăuntru şi afară şi au poziţionat foarte mult Perspex laminat ranforsat între cele două. West End Central nu făcea excepţie. Dar intrarea mai avea şi o scară exterioară din marmură care în mod clar fusese construită fără nicio atenţie la nevoile celor în cărucioare, aşa că mai exista o a doua intrare, decupată în faţadă – localizată convenabil la baza scărilor în aşa fel încât să poţi intra cu scaunul pe rotile direct în lift. Cei care concepuseră asta nu erau totuşi proşti. Era o uşă foarte groasă şi cu un interfon poziţionat astfel încât sergentul de la recepţie să poate verifica pe CCTV cine cere să intre. Ar fi fost complet securizată dacă un tânăr Ofiţer Detectiv nu s-ar fi întors în secţie cu braţele pline de mâncare chinezească la pachet şi nu ar fi decis că ar servi pe post de scurtătură utilă direct în birourile detectivilor.

Doamna Palidă l-a pocnit când era pe jumătate trecut de intrare. Am ajuns la baza scărilor la timp să văd cum el cade într-o jet de ceea ce părea a fi sos dulce-acrişor.

— Dă prin staţie! am strigat în timp ce am sărit peste el şi în ploaia deasă de afară.

Am zărit-o cum coteşte pe Savile Row şi cum goneşte pe mijlocul străzii. Un Mercedes Sl 500 argintiu a virat ca să o evite şi a intrat în lateralul unui Porsche Carrera parcat, pornind alarmele. M-am ţinut pe stradă în urma ei şi m-am concentrat să scurtez distanţa dintre noi – din câte ştiam, eram singurul ofiţer cu perspectivă directă asupra suspectului. Era sâmbătă noaptea în West End şi, în ciuda vremii, mulţimile de oameni ieşiseră în oraş. Dacă aş fi pierdut contactul vizual direct, s-ar fi evaporat fără urmă.

Mi-am îndesat taser-ul în buzunarul hainei şi am bâjbâit la Airwave. Am încercat de câteva ori până ce mi-am adus aminte că uitasem să pun înapoi bateriile. Doamna Palidă fugea acum ieşind de pe drum acolo unde Savile Row se intersectează în „T” cu Vigo Street. A luat-o pe stânga, către Regent Street şi Soho. Am dat drumul Airwave-ului atunci când am făcut şi eu colţul, iar aparatul s-a rostogolit sub o maşină parcată.

Vigo Street e doar ceva mai lată decât o alee cu pretenţii, un drumeag mic şi îngust flancat de cafenele şi prăvălii cu sandvişuri şi care face legătura între Savile Row şi Regent Street. Era suficient de târziu ca magazinele să închidă, iar Doamna Palidă era nevoită să evite pietonii, probabil pentru că să îi dărâme ar fi încetinit-o mai mult. Am reuşit să îmi scot telefonul din buzunar. Ca orice ofiţer de poliţie sub vârsta de patruzeci de ani, aveam la apelare rapidă Centrul Met – ăsta e un număr care te direcţionează instantaneu la un operator CAD fără să mai treci prin treaba cu „Ce serviciu doriţi?”

Când sprintezi după un suspect pe o stradă îngustă în ploaie deasă, e aproape imposibil să auzi pe cineva care îţi vorbeşte la telefon, aşa că am aşteptat un interval propice şi am început, dintr-o suflare, să mă identific pe mine şi pe suspectul pe care îl urmăream. E greu să vorbeşti şi să ţii coada unui suspect, mai ales unul care aleargă printr-o

arteră principală fără să aştepte să se facă verde la semafor.

Regent Street era un râu lent de macadam ud, însă m-am gândit că s-ar putea să scape până ce Omul din Duba Albă[11] mi-a sărit în ajutor, iar ea s-a rostogolit pe capota unui Ford Transit. Cu un scurt icnet de furie, a ricoşat pe un Citroën şi s-a împleticit către intrarea pe Glasshouse Street.

Spre norocul meu, râul de asfalt naufragiase el însuşi pe pietrele potenţialelor cereri de despăgubiri de la asigurători, deci traficul nu se mai urnise până să trec şi eu dincolo. Eram acum la mai puţin de cinci metri în spatele Doamnei Palide, aşa că am scos taser-ul şi am încercat să îmi aduc aminte care era raza de acţiune. Am mai realizat şi încotro se îndrepta ea – douăzeci de metri mai departe pe Glasshouse Street la stânga se făcea Brewer Street. Se îndrepta înapoi la club.

După care pur şi simplu a accelerat şi s-a îndepărtat. Eu sunt un bărbat tânăr, în formă şi obişnuit să sprintez. Însă ea m-a lăsat dintr-odată în urmă ca pe un puşti grăsun la ora de sport. M-am oprit la colţul dintre Brewer şi Galsshouse, mi-am pus mâinile pe genunchi şi am încercat să îmi trag răsuflarea. Împătimiţii fumatului ieşiţi la intrarea în pub-ul Glassblower m-au aclamat ironic.

Ticăloşilor, m-am gândit, aş vrea să vă văd *pe voi* fugind după ea.

Am auzit în depărtare o sirenă şi m-am uitat în sus doar ca s-o văd cum de data asta aleargă înapoi spre mine. În spatele ei, am văzut luminile stroboscopice a cel puţin două maşini de intervenţie rapidă. Când a văzut că aştept să o întâmpin, mi-a aruncat o privire nu de ură sau teamă, ci de un fel de dezgust scârbit. De parcă aş fi fost vreun miros neplăcut şi persistent. M-am simţit cumva insultat, aşa că am împuşcat-o în piept cu taser-ul.

Poliţia Metropolitană foloseşte un model de pistol cu electroşocuri X26 produs de imaginativ numita Companie Taser International. Foloseşte o

încărcătură de azot comprimat pentru a trage în suspect două cârlige de metal, care mai apoi descarcă 50.000 de volţi. Ceea ce provoacă incapacitate musculară, ceea ce îi face să cadă. Ceea ce a provocat dezamăgirea mea uşoară atunci când Doamna Palidă doar s-a încruntat, a clipit, după care şi-a smuls cârligele. S-a uitat ţintă la mine, eu am făcut un pas involuntar înapoi, iar ea s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la goană în jos pe Glasshouse Street, dărâmând fumătorii înrăiţi în drumul ei.

Am aruncat taser-ul şi mi-am luat avânt serios. Deşi pantofii mei alunecau pe trotuarul ud, îmi place să cred că am furat un pic de timp cu sprintul meu. Dacă m-aş fi apropiat destul încât să îi pot pune piedică, o puteam trânti la pământ suficient încât eu şi jumătate de dubă de TSG să aterizeze pe spatele ei.

A străbătut Glasshouse Street în ceea ce mi-am dat seama că erau tălpi goale plesnind asfaltul. M-am dus după ea, transpirând şi respirând greu. Dar, ciudat, fie ea încetinea, fie eu abia mă încălzisem, pentru că începeam să câştig teren. Dar încotro se îndrepta? La capătul celălalt al Glasshouse Street se afla Piccadilly Circus, o grămadă de trafic, o grămadă de turişti printre care să te faci pierdut într-o gură de metrou. Metroul. În dreapta, acolo unde Glasshouse se întâlnea cu Circus, erau trepte care o luau în jos către staţia Piccadilly Circus.

Am avut dreptate. Când a ajuns în dreptul urâtei faţade roz a gogoşăriei, a început să facă dreapta pentru intrarea în staţie. M-am avântat, însă nu mai aveam suficient suflu încât să mă apropii la mai mult de doi metri. Apoi ea a cotit brusc din nou în stânga şi a început să facă o curbă pe după magazinul Boots şi către Shaftesbury Avenue. N-am putut să-mi dau seama de ce până nu am zărit perechea de PCSO[12] stând în faţa scării către staţia de metrou – Doamna Palidă se gândise probabil că o căutau pe ea.

A depăşit scuarul de la trecerea de pietoni, a ricoşat dintr-o maşină hatchback şi a căzut direct pe capota unui Ford Mondeo înainte de a sprinta dincolo de Rainforest Café, dărâmând turiştii în calea ei. Am ocolit maşinile într-un cor de proteste şi m-am îndreptat spre ea, dar am gemut tare când a luat un cot iute în Trocadero Centre. Singura intrare era un rând de scări rulante urcând la etaj. Să goneşti după cineva pe scări rulante e întotdeauna un coşmar, deoarece e o probabilitate foarte mare să te aştepte în punctul orb de la capăt şi să te doboare pe scări în jos. Dar nu puteam risca să o pierd pe Doamna Palidă, aşa că am fugit pe scările care o luau în sens invers, presupunând că dacă m-ar fi aşteptat la capăt ar fi fost pe partea greşită. S-ar fi dovedit o teorie bună, iar dacă m-ar fi aşteptat aş fi fost foarte încântat de mine.

Trocadero e un magazin cu cinci niveluri, copil din flori al unei clădiri ridicate în stil baroc în 1896 şi folosită intensiv de-a lungul secolelor pe post de orice, de la sală de concerte, la restaurant şi manechine de ceară. Pe la mijlocul anilor 1980, interiorul fusese complet înlocuit cu decorul pentru filmul *Logan's Run* – sau cel puţin aşa ţin eu minte. Are o sală de cinema şi un spaţiu de divertisment întins pe mai multe etaje pe care mi le amintesc bine pentru că maică-mea obişnuia să facă curat în ele. Iar unul dintre unchii mei ştia un truc ca să prindă bilete gratis la *Street Fighter II.*

Am zărit o fâşie de hanorac roz-somon când am trecut de vârful scărilor rulante şi am văzut-o pe Doamna Palidă sărind cele câteva trepte care duceau la nivelul de la mezanin. Un grup de fete albe rotofeie în hanorace negre s-au împrăştiat când a aterizat în mijlocul lor. Urmărind-o, am implorat „Te rog eu, nu intra în cinema”, pentru că imediat după un câmp minat un multiplex este ultimul loc în care ai vrea să fugăreşti un suspect. A patinat pe podeaua ceruită şi a luat-o în stânga.

Am strigat „Poliţia!” la fetele rotofeie, care s-au mai împrăştiat o dată.

Una din ele a strigat „Labagiule” atunci când am sărit peste scări şi am urmat-o pe Doamna Palidă de-a lungul mezaninului. Ea a trecut de o cafenea cu un şir de scaune de aluminiu şi mese care blocau pe jumătate calea. Un ţărănoi fără noroc s-a ridicat în clipa cea mai nepotrivită şi s-a ales cu cotul Doamnei Palide în cap. A căzut dur, răsturnând o masă şi trimiţând o tavă în aer, pe după balustrade şi în atrium-ul cu trei etaje mai jos.

— Poliţia! am strigat din nou, lucru care mi-a atras priviri nelămurite din partea celor de pe margini.

Chiar nu ştiu de ce nu puteam să ne tragem sufletul. Lucru pe care eu în clipa aceea avem disperată nevoie să o fac, vă zic eu.

Doamna Palidă a mai urcat un alt rând scurt de trepte şi în caverna întunecoasă şi zgomotoasă plină de lumini pâlpâind. Un neon albastru electric deasupra intrării zicea: *Bun venit în Ţara Distracţiilor.*

Era înghesuială, majoritatea adolescenţi şi tineri care omorau timpul înainte de a se deschide cluburile. Stăteau la jocurile mecanice şi acele console demodate cu curse de maşini pe care mi le aminteam de acum zece ani. Dacă Doamna Palidă s-ar fi făcut una cu pământul printre toate acele trupuri, aş fi pierdut-o, însă fie avea un program de respectat, fie era suficient de isteaţă încât să-şi dea seama că întreaga urgie a Poliţiei Metropolitane era pe cale să se pogoare asupra ei de la o mare înălţime. Nimeni nu ucide un suspect într-o secţie de poliţie şi scapă teafăr – cel puţin nu fără să îi fie ataşat un mandat de arestare.

Printre jocuri şi aparate de slot, două scări rulante duceau la următorul etaj. Când am observat un băiat adolescent arătând cu degetul şi amicul lui scoţându-şi telefonul mobil ca să filmeze ceva ce nu era în câmpul meu vizual, am ştiut că Doamna Palidă se îndrepta într-acolo. Deja remarcasem că dacă aş fi sărit pe dozatorul de Skittles aş fi putut să mai sar o dată, suficient de înalt cât să apuc mâna

curentă a scării rulante şi să mă cocoţ pe trepte. Am aterizat un pic mai jos de unde urca Doamna Palidă, aşezată pe spate ca să se ascundă. A sâsâit şi a biciuit cu piciorul spre faţa mea, însă am evitat la timp ca să aud cum vâjâie tocul ei pe lângă urechea mea şi un alt sunet ca de mătase sfâşiată. Am dat cu spatele şi am încercat să calc pe celălalt genunchi al ei, dar ea s-a redresat şi a încercat să mă lovească în vintre. M-am răsucit, iar lovitura ei mi-a şters coapsa, deşi destul de tare încât să mă clatin. Tocmai era pe cale să mă lovească din nou când a ajuns la capătul scărilor rulante.

A ţipat şi mi-am dat seama că părul ei, aşa scurt cum era, se prinsese în dinţii de metal. S-a smucit, a făcut un fel de rostogolire, apoi un smucit din cap, disperată, pentru a se elibera. Mi-am apucat bastonul, l-am extins şi am izbit cât de tare am putut. Nu credeam că aş mai fi avut o a doua ocazie.

Ne-au antrenat în folosirea bastonului, să ştiţi. Nu ni le dau doar aşa, rugându-ne cu frumosul *încercaţi să nu omorâţi pe nimeni.* Sunt apăsări uşoare pentru atenţionare, un avânt întreg din braţ care e în mod deliberat încet pentru a face suspectul să se oprească din acţiunea lui, plesnitul ticălos la coapse care nu e uşor de văzut la ştiri, însă principiul de bază e de fiecare dată că întotdeauna cantitatea de forţă emisă este controlată şi adecvată. De-asta am plonjat cât ea încă mai era întoarsă şi am lovit-o pe Doamna Palidă în şold cu tot ce eram în stare. Ceva s-a zdrobit sub baston, iar ea a urlat suficient de tare încât să acopere toată muzica şi efectele de sunet. Apoi m-a pocnit în obraz.

Nu fusese lovitura ei cea mai bună, dar era destul de tare cât să îmi azvârle capul pe spate şi să nu observ vârful scărilor rulante, răsturnându-mă în timp ce ea a reuşit să sară în lateral, răsucindu-se şi încercând să se târască şi să scape. Nu aveam de gând să permit asta, aşa că m-am aruncat pe spatele ei. Am căzut tare, încercând să îi scot aerul din plămâni. Însă cu o mişcare surprinzător de fluidă, ea s-a arcuit şi m-a izbit într-un aparat de Spinna

Winna. Umărul meu a spart geamul şi am simţit o senzaţie care îmi spunea că eram pe modul amorţeala acum, durerea un pic mai încolo. M-am întremat chiar la timp ca să îi văd pumnul îndreptându-se către faţa mea.

Probabil că obosise, pentru că de data asta m-am ferit cu bine, iar mâna ei a făcut ţăndări geamul şi a trecut dincolo. M-am răsucit şi am lovit cu bastonul pe încheietura ei, cât de tare am putut. Din nou o ruptură şi un împroşcat de sânge de la pielea tăiată de sticlă. A lăsat să îi scape un icnet şi şi-a întors capul, holbându-se la mine.

— Las-o baltă, am zis.

Pe chipul ei se citea durerea şi furia şi acel gen de auto-compătimire pe care îl vezi pe faţa bătăuşilor umiliţi. A scrâşnit din dinţi într-un mârâit de sfidare şi şi-a tras mâna din aparatul Spinna Winna, un val de sânge stropindu-mă pe frunte. M-am întins înainte cu capul în jos şi mi-am înfipt umărul în pieptul ei. A şarjat cu pumnii în umerii mei în timp ce am împins-o către balustrade. Era nenatural de puternică, dar eu tot eram mai masiv şi mai greu decât ea. Iar dacă aş fi putut să o ţin la respect, aş fi fost în stare să o ţintui pe podea suficient timp pentru a sosi ajutor.

În mod sigur ajutoarele erau pe drum.

Spatele ei a lovit balustrada şi ne-am oprit zguduiţi. Am încercat să îi apuc genunchiul, ca să încerc să o prind în cleşte, însă ea mi-a aplicat o lovitură brutală pe lateralul capului, apoi m-a trântit suficient de tare încât să cad pe o parte trei metri mai departe. Mi-am scuturat capul şi am ridicat ochii văzând cum Doamna Palidă se năpusteşte spre mine cu sângele pătându-i hainele şi cu o privire criminală. Ar fi putut măcar să încerce să scape – nu mai aveam de gând să o fugăresc. Dar cred că ştia că o să cedeze şi plănuia să facă pe cineva să plătească înainte de asta. Acel cineva fiind eu.

N-am avut timp să o mai avertizez, doar am conturat în minte *forma* corectă şi am urlat, mai tare decât intenţionasem, *Impello.*

Vraja a ridicat-o şi a trântit-o cu spatele de balustradă, apoi, în mod groaznic, a răsturnat-o şi mai mult, dispărând dincolo.

11.
LUCRURI PROSTEŞTI

Atrium-ul central de la Trocadero Centre e înalt de patru etaje, cu un subsol deschis care a mai adăugat un etaj căzăturii. Spaţiul este traversat la intervale neregulate de lifturi, probabil pentru că arhitecţii au simţit că dezorientarea şi inabilitatea de a găsi toaletele sunt parte integrantă din experienţa de cumpărături. Mi s-a spus mult mai târziu că Doamna Palidă căzuse pe o parte a unui lift pe care e posibil să fi încercat să aterizeze, fără să aprecieze corect distanţa. Impactul i-a rupt spatele în două locuri, dar încă mai fusese în viaţă atunci când izbise podeaua de ciment, cu capul înainte.

Instantaneu, precizase dr. Walid.

O cădere de la treizeci de metri la 9,8 metri pe secundă – estimez că în jur de două secunde şi jumătate ca să poţi privi cum vine pământul spre tine. N-aş zice că asta e instantaneu.

Ajutoarele au sosit la mai puţin de un minut distanţă. Au văzut-o căzând. S-au apucat să izoleze parterul şi să ia declaraţiile primilor martori. Am dat o declaraţie scurtă lui Stephanopoulos înainte ca Nightingale să insiste să mergem la Urgenţă. Următorul lucru pe care-l ştiam a fost că ne aflam la secţia de Urgenţă de la UCH, iar dr. Walid se învârtea prin jur, determinându-l pe doctorul junior F2 care mă trata să fie agitat. Apoi dr. Walid a observat că Nightingale era un pic cam palid şi nesigur pe picioare şi l-a obligat să se aşeze într-o rezervă alăturată. Doctorul junior s-a relaxat vizibil şi a început să se converseze cu mine în timp ce îmi verifica diversele zgârieturi şi vânătăi, însă nu-mi aduc aminte despre ce vorbea. După care s-a dus să pregătească nişte investigaţii cu raze X şi m-a lăsat cu o asistentă australiancă pe care am recunoscut-o din cazul Punchinello. Mi-a făcut cu ochiul, m-a curăţat de sânge pe faţă şi mi-a cusut o tăietură pe obraz de care eu habar n-aveam.

— Fie ca binecuvântarea râului să fie cu tine, a zis asistenta când m-au împins pe cărucior către laboratorul de raze X, unde m-au fulgerat de câteva ori înainte de a mă duce înapoi la rezerva mea şi să aştept într-un halat de spital timp de o oră şi ceva. Se poate să fi durat mai mult, pentru că am impresia că m-au sedat un pic. Fiind sâmbătă seara, erau multe ţipete ale beţivilor şi gemete şi vocile colegilor mei ofiţeri calmând oamenii şi întrebându-i ce s-a întâmplat. Dr. Walid şi-a băgat capul ca să-mi spună că o să-l ţină pe Nightingale peste noapte. L-am rugat să-mi facă rost de nişte apă, iar el mi-a pus mâna pe frunte şi a dispărut.

Cineva cu un accent de Liverpool la câteva separeuri mai încolo a zis că el doar vrea să se întoarcă acasă. Doctorul i-a zis că mai întâi trebuie să îi aşeze piciorul. Omul a insistat că e bine, iar doctorul i-a explicat că trebuie să aştepte ca alcoolul să îşi piardă din efect ca să poată să-l anestezieze.

— Vreau acasă, a zis din nou.

— Imediat ce te aranjăm, a spus doctorul.

— Nu acasă *aici,* a zis omul, supărat. Vreau acasă în Liverpool.

Eu voiam ca luminile fluorescente să nu mai îmi provoace dureri de cap.

Dr. Walid s-a întors cu apă şi două tablete de Nurofen. N-a putut să rămână, deoarece avea un corp nou nouţ pe care să-l cerceteze. După o vreme, doctorul junior a reapărut.

— Te poţi duce acasă, a zis. Nu e nimic rupt.

Cred că am mers pe jos până la Bizarerie – nu era chiar aşa departe.



Dimineaţa următoare, m-am trezit şi am văzut că mic-dejunul nu fusese servit. Când am coborât la bucătărie să aflu de ce, am descoperit-o pe Molly stând pe masă cu spatele la uşă. Toby era lângă ea, dar măcar el s-a uitat la mine când am intrat.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat.

Ea nu s-a clintit. Toby a scheunat.

— O să ies şi iau mic-dejunul afară, am zis. În parc.

Asta a părut în regulă pentru Molly.

Toby a sărit în picioare şi m-a urmat.

— Eşti aşa de mercenar, i-am spus.

El a lătrat scurt. Presupun că din punctul de vedere al lui Toby, un cârnat e un cârnat.

Bizareria e aşezată în partea de sud a Russell Square, al cărui centru e ocupat de un parc cu alei de pietriş, copaci mari cu denumiri pe care nu le ştiu, înspre latura din nord o fântână care a fost concepută special pentru a uda până la piele pe copii şi pe câinii mici, o cafenea care face cârnaţi dubli decenţi, bacon, budincă neagră, ouă şi cartofi prăjiţi. Era destul de însorit, aşa că m-am pus la terasa din faţa cafenelei şi mi-am vârât mecanic mâncare în burtă. Nu prea avea gust de nimic, şi la sfârşit mi-am pus farfuria jos şi l-am lăsat pe Toby să termine.

M-am întors la Bizarerie pe la intrarea principală, unde se adunase un maldăr de plicuri şi reclame. Le-am răscolit. Cele mai multe erau fluturaşi de la pizzeriile locale şi magazinele de kebab, deşi am văzut un flyer cu grafică simplistă de la un prezicător ghanez care simţea că avem numai de câştigat din percepţiile lui asupra viitorului. Am aruncat grămada în coşul pe care Molly l-a pus în hol special pentru asta.

Mi se făcuse un pic greaţă, aşa că m-am dus la baie şi am vomitat mic-dejunul, apoi m-am urcat înapoi în pat şi am adormit.

M-am trezit târziu după-amiaza, lipicios şi cu o senzaţie de confuzie pe care o ai atunci când dormi de-a lungul zilei fără niciun motiv. Am mers pe coridor şi am făcut o baie în monstruozitatea emailată cu picioare pe care o avem instalată în loc de duş adevărat. Am dat apa cât de fierbinte s-a putut, am icnit când m-am frecat pe juliturile de pe coapse şi am stat aşa până ce muşchii mi s-au relaxat şi m-am plictisit să mimez pe Louis Armstrong cântând „Ain't Misbehaving". N-am

putut să mă rad din cauza tăieturii de la obraz, aşa că mi-am lăsat bărbia cu tuleie multe şi m-am dus să caut nişte haine curate.

Pe vremea când creşteam, singurul lucru prin care aş fi putut să o ţin pe maică-mea departe de camera mea ar fi fost să instalez uşi blindate din oţel, şi nici măcar asta nu cred că ar fi ajutat prea mult. Vreau să zic că nu am fost niciodată prea atent când oamenii intră peste mine în baie, mai ales când tot ce fac e să cureţe şi să spele rufele. Mi-am pus pantalonii kaki, cămaşa de calitate cu nasturii până jos şi pantofii mei buni. M-am uitat în oglindă – Miles Davis ar fi fost mândru de mine – tot ce mai aveam nevoie era o trompetă. E un singur lucru pe care poţi să-l faci când arăţi aşa de bine, aşadar mi-am luat mobilul şi am sunat-o pe Simone.

Nu mai mergea. Îi arsesem chip-ul atunci când am folosit magia pe Doamna Palidă.

Am luat din sertarul biroului unul din telefoanele de rezervă, un Nokia de rahat de acum doi ani cu un card SIM reîncărcabil. Deja avea salvate numerele mele standard, aşa că am adăugat şi pe cel al lui Simone.

— Bună, iubito, am zis. Vrei să ieşim?

Când s-a oprit din râs, a spus că ar fi încântată.

Doar studenţii şi oamenii din Basildon se duc duminica în club, aşa că am mers la Renoir ca să vedem *Spirit of the Escalator,* un film de Dominique Baudis, care s-a dovedit, în ciuda subtitrărilor, a fi o comedie romantică. Renoir este un cinematograf de artă care se află sub Brunswick Centre, un centru comercial şi zonă rezidenţială colorată în crem care îmi aducea aminte de o piramidă aztecă răsturnată. E la mai puţin de două minute de mers pe jos de Bizarerie, aşa că era convenabil. În plus, are şi scaune de modă veche unde te poţi cuibări în braţele prietenei tale fără să te răneşti de vreun suport de pahare. M-a întrebat de tăietura de la obraz şi i-am zis că am intrat într-o încăierare.

După, am luat cina la YO! Sushi, unde Simone nu mai mâncase până atunci, în ciuda faptului că era practic la scara casei ei.

— Sunt extrem de loială cu Patisserie Valerie, a spus ea ca explicaţie.

Adora micuţele castroane colorate cocoţate în jurul benzii de servire şi în curând a început să adune câteva goale pe lângă farfurie, ca nişte movile de cranii. De fapt, mânca graţios, însă constant şi determinată. Eu am ciugulit la un castron de orez cu somon picant. Stomacul încă nu îmi revenise, dar era o plăcere să privesc evidenta încântare cu care ea lua din fiecare fel de mâncare. Din fericire, YO! Sushi s-a închis înainte ca ea să depăşească limita mea de credit de pe card şi am părăsit Brunswick Centre şi am mers pe jos înapoi de-a lungul Bernard Street către staţia de metrou Russell Square. Plouase cât timp fusesem noi la film, iar străzile erau lucioase şi proaspăt spălate. Simone s-a oprit din mers şi mi-a tras capul în jos, ca să poată să mă sărute. Avea gust de sos de soia.

— Nu vreau să mă duc acasă, a zis ea.

— Ce zici de la mine? am spus.

— La tine?

— Cam aşa ceva, am spus.

Casa fostei intendenţe nu e locul perfect pentru stat comod, însă în mod clar nu îmi doream ca Simone să o întâlnească pe Molly în vreuna din toanele ei. Simone a trecut indiferentă pe lângă aparatura mea electronică de două mii de lire şi s-a dus fix la studioul de sub luminator.

— Cine e ea? a întrebat.

Găsise portretul lui Molly aşezată nud în timp ce mânca cireşe.

— Cineva care a lucrat aici acum mulţi ani, am zis.

S-a uitat la mine şiret.

— Întoarce-te, a spus. Şi închide-ţi ochii.

Am făcut cum mi-a cerut. În spatele meu, am auzit foşnetul constant al hainelor, o înjurătură printre dinţi urmată de un fermoar deschis,

bocănitul ghetelor ei lovind podeaua şi şoapta mătăsii care aluneca pe piele. A urmat o pauză lungă, apoi am auzit scârţâitul mobilei vechi când s-a pus confortabil.

M-a făcut să mai aştept încă un pic.

— Poţi să te întorci acum, a zis ea.

Stătea rezemată pe şezlong, nud şi splendidă. Nu avea un castron cu cireşe, aşa că îşi lăsase degetele să se răsucească în jurul buclelor ei. Era atât de delicioasă, încât nu ştiam de unde să încep.

Apoi am văzut-o, o pată de vin de porto ca un semn din naştere în colţul buzelor ei. Am crezut că e mânjită de la ceva ce mâncase, dar s-a desprins chiar când mă uitam la ea. Cu un zgomot tasat hidos, falca i s-a despicat în timp ce un triunghi viu de piele s-a desprins de pe chipul ei. Am văzut muşchi, tendoane şi oase întinzându-se şi pocnind, iar falca a început să atârne ca la o marionetă.

— Ce e? a întrebat Simone.

Nimic. Faţa ei era din nou ca înainte, largă, frumoasă, zâmbetu-i pălind pe măsură ce eu mă dădeam câte un pas înapoi.

— Peter?

— Scuze, am zis. Nu ştiu ce m-a apucat.

M-am pus în genunchi lângă şezlong şi i-am luat obrazul în palmă – oasele de sub pielea ei erau reconfortant de solide. Am sărutat-o, însă, după o clipă, ea mi-a împins faţa deoparte.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Am fost implicat într-un accident, am spus. Cineva a murit.

— Of, a zis ea şi şi-a petrecut braţele în jurul meu. Ce s-a întâmplat?

— Nu prea am voie să vorbesc despre asta, am spus şi mi-am lăsat să cadă mâna pe şoldul ei, în speranţa că îi va distrage atenţia.

— Dar dacă ai putea vorbi, a zis ea, ai vorbi cu mine, nu?

— Desigur, am spus.

Însă minţeam.

— Sărmanul de tine, a zis şi m-a sărutat.

Mi-am dat seama că dacă o ţin strâns, nu mai am coşmaruri vii. La un moment dat, şezlongul s-a mişcat alarmant şi am auzit un trosnet de lemn crăpat. Ne-am despărţit iute doar cât să am timp să trântesc nişte perne pe jos şi să arunc o pătură peste ele. M-a împins pe spate, mi-a întins braţele şi totul a devenit minunat de obositor şi asudat până ce s-a prăbuşit pe mine la fel de fără oase ca un peşte alunecos.

— E straniu, a zis ea după ce ne-am tras răsuflarea. De obicei mereu vreau să ies în oraş. Dar cu tine vreau să stau tot timpul în casă.

S-a rostogolit pe o parte şi şi-a dus mâinile sub stomacul meu, luându-mi bilele în palmă.

— Ştii ce mi-aş dori acum într-adevăr?

— E prăjitură în frigider, am spus.

Mi se sculase din nou şi i-am dus mâna în sus.

— Eşti un bărbat groaznic, a zis.

A scuturat un pic, de parcă ar fi analizat cât de pregătit sunt, după care, făcând o scurtă pauză pentru a-l săruta pe vârf, s-a ridicat şi s-a dus la frigider.

— Mâncarea aia japoneză nu-i rea, a spus, dar nu prea ştiu să facă plăcinte decente.

Mai târziu, extenuat, dar incapabil să adorm, am stat lângă ea sub lumina nopţii şi am privit ploaia care bătea pe ramele ferestrelor. Simone a dormit iarăşi cu capul pe umărul meu, cu un picior ridicat posesiv peste coapsele mele şi cu un braţ înfăşurat în jurul taliei – de parcă ar fi vrut să fie sigură că nu spăl putina în miezul nopţii.

Nu sunt adeptul aventurilor de-o noapte, dar nici nu am avut relaţii mai lungi de trei luni. Lesley a zis că fostele mele ştiau că după un anumit punct mi-aş fi pierdut interesul, şi că d-asta împachetau ele primele. Nu aşa îmi aminteam eu, însă Lesley jura că ar fi putut să conceapă un calendar bazat pe viaţa mea amoroasă. Una ciclică, a zis, ca la mayaşi – numărătoare inversă până la catastrofă. Lesley poate fi surprinzător de erudită, uneori.

Pe de altă parte, m-am gândit, în timp ce Simone se cuibărea în mine, că în cel mai rău caz mai rămăseseră cel puţin alte două luni. După care, desigur, acel colţ din creierul meu care e pentru totdeauna poliţist ar fi vrut să ştie dacă e clar că Simone nu e implicată în cazul jazzman-ului mort. În definitiv, trăise cu Cyrus Wilkinson. Şi totuşi şi Henry Bellrush încă mai trăia cu soţia lui atunci când a murit. Acestea fiind spuse, dacă Simone ar fi fost într-adevăr o creatură a nopţii care seducea şi apoi sugea viaţa din muzicienii de jazz, de ce se culcase cu mine – care eşuasem lamentabil să moştenesc talentul tatălui meu sau măcar gustul lui pentru muzică? Şi nici nu îi apăruse chipul în vreo fotografie din 1941.

De fapt, ai parte de o oră de curs despre astfel de lucruri, la care recunosc că majoritatea dintre noi moţăiam deoarece nu era aferentă niciunui test sau conceperea vreunui eseu. Îmi aminteam cum spunea lectorul de atunci că mereu se întâmplă şi coincidenţe. Dacă încă mai ai dubii dimineaţa, mi-am zis, îi poţi verifica alibiurile contra deceselor suspecte din ultimul an, pentru că nimic nu construieşte o relaţie mai sănătoasă ca un interogatoriu la mic-dejun.

Cu astfel de gânduri în minte înainte să alunec în somn, am sperat că nu fusese un semn rău când m-am trezit şi am văzut că Simone se strecurase la crăpatul de ziuă şi mă lăsase să dorm.



Am fost convocat în acea dimineaţă la John Peel Centre din Hendon, unde am fost „chestionat” de către doi ofiţeri de la Directoratul pentru Standarde Profesionale. Asta a avut loc într-o cameră de conferinţe cu ceai, cafea şi biscuiţii digestivi Sainsbury’s Value şi totul a decurs civilizat. După ce s-a stabilit că aveam un motiv rezonabil pentru a mă afla pe acel palier al West End Central, m-au întrebat despre urmărirea până la Trocadero Centre şi decesul subsecvent al suspectei prin căderea de la etajul superior. Aparent, filmarea CCTV era foarte

clară – nu mă aflam nicăieri în proximitatea suspectei atunci când aceasta a căzut peste balustradă, aşadar nu aş fi avut cum să o fi împins eu şi nici nu s-ar fi aşteptat raţional de la mine să fi putut să ajung la ea la timp pentru a o împiedica să cadă. Au părut mulţumiţi că pot să mă întorc la datorie, deşi m-au avertizat că investigaţia abia ce începuse.

— E posibil să mai avem întrebări pentru tine mai târziu, au zis.

Sunt aproape convins că erau obligaţi în acel context să îmi ofere consiliere psihologică, dar nu au făcut-o. Lucru care era păcat, pentru că mi-ar fi plăcut. Din nefericire, regulile sunt foarte clare. Ca un poliţist cu sânge-roşu, poţi să accepţi consiliere doar atunci când este impusă de angajaţii sociali cititori de *Guardian*. Nu am nevoie, protestezi tu către tovarăşii tăi, dar cunoşti genul ăsta de angajamente cu expunere emoţională. După care îţi goleşti halba de bere şi ridici capul sus, cu demnitatea intactă.

În afară de declaraţia către DPS, a mai fost nevoie să completez propriul meu referat pentru dosarul cazului, lucru pe care l-am făcut din confortul casei fostei intendenţe, trimiţând mai întâi raportul către Lesley, pentru aprobarea preliminară. Ea a sugerat să fac vreo două greşeli intenţionate, deoarece nimic nu zice „muşamalizare” mai bine decât nişte declaraţii perfect coerente, aşa că am pretins că eram un membru al publicului larg şi că mi-am amintit greşit câteva chestii. Ea mi-a mai lăsat de înţeles că să mă năpustesc în Trocadero Centre fără întăriri fusese prostesc şi, mai rău, neprofesionist. Îi părea rău să-mi spună că era evidentă deteriorarea capacităţilor mele fără ea alături ca să îmi îndrepte apucăturile greşite. Am lăsat-o ceva vreme să mă muştruluiască, nu în ultimul rând pentru că părea că îi face plăcere.

I-am promis că o să fiu mai atent data viitoare.

Dr. Walid l-a externat pe Nightingale din spital în după-amiaza aceea, iar el a revenit la Bizarerie

suficient timp cât să îşi schimbe hainele înainte de a se reîntoarce să supervizeze cercetările echipei medico-legale de la club. L-am întrebat dacă avea nevoie de mine, însă el a zis că nu şi mi-a dat o listă de lecturi, dintre care una era o glosă a lui Bartholomew scrisă în latină. Cred că spera să îmi petrec toată ziua cu textul într-o mână şi cu un dicţionar în cealaltă, însă eu doar am tastat secţiunile relevante într-un convertor online de latină şi am încercat să interpretez cât mai bine păsăreasca pe care o scuipa.

Cred că Bartholomew deducea că e posibil să foloseşti magia pentru a combina caracteristicile a două creaturi în *violarea marelui lanţ al fiinţării,* că marea ierarhie a creaturilor, târâtoarele jos şi îngerii la vârf, servea Domnului. Cineva adnotase pe exemplarul meu scriind pe margine în litere de tipar foarte mici ceva ce translatorul meu web de latină interpreta ca: *Oamenii sunt făcuţi natură şi vice-versa.*

Fete pisici reale, m-am gândit. Clubul de Striptease al Doctorului Moreau. M-am întrebat cum ar fi să te culci cu ceva atât de zvelt şi blănos ca un tigru. Indiferent cine conducea clubul, făcuse o avere. Bătrânul practician de magie cu etică neconcordantă îl avea pe Inspector Şef Johnson ca să îl ajute să ţină treaba sub radar, dar noul ins, posibil ucenicul lui, Cel Fără Chip, cum oare planificase să ascundă faptele lui?

Dimineaţa următoare, Nightingale m-a luat într-o expediţie la Clubul de Striptease al dr-ului Moreau. Palierul şi garderoba fuseseră transformate, suficient de eficient, în cabină de schimb pentru costumele Noddy. Dr. Walid ne aştepta şi ne-a avertizat să avem grijă la picioare. Snopi de cabluri fuseseră înşirate pe lângă pereţi şi prinse cu bandă adezivă.

— Am vrut să evităm activarea oricărui circuit electric în interiorul clubului, a zis dr. Walid. Ca măsură de siguranţă.

M-a condus jos în foaier, unde am observat că vitrina lui Larry fusese înlăturată complet, şi la fel şi picioarele zvâcnind.

— A trebuit să obţin spaţiu suplimentar la UCH, a zis dr. Walid. N-am avut niciodată atât de mult material de studiu.

Draperiile din foaier fuseseră date jos, iar noi am păşit în camera cealaltă, care s-a dovedit a fi adevăratul club, unde ringul de dans şi scena ar fi fost dacă nu ar fi existat acele cuşti nituite de podea. Păreau nou nouţe şi similare cu cuştile în care îşi ţin laboranţii animalele pentru experimente.

— Exact la fel, a spus dr. Walid când am remarcat asta. Sisteme Bollingtek de Reţinere a Animalelor – folosim câteva şi la spital. Au fost instalate cândva anul acesta.

— Stephanopoulos a pus câţiva oameni de-ai ei să urmărească numerele de serie, a zis Nightingale.

Cuştile erau goale, însă puteam mirosi izul acru al excrementelor de animale. Am văzut pudră de amprente presărată în jurul încuietorilor şi altor suprafeţe pe care îngrijitorul ar fi putut să îşi pună mâna în timp ce ar fi văzut de prizonieri.

— Câte au fost? am întrebat.

— Cinci în cuşti, a zis dr. Walid. Încă mai fac teste, dar par să fi fost toate himere.

Ăsta a fost un termen pe care fusesem nevoit să îl caut înainte de a traduce din Bartholomew. Înseamnă o creatură care are unele celule cu un set de ADN şi alte celule cu alt set de ADN. E extrem de rar printre mamifere şi de obicei se petrece atunci când doi zigoţi sunt fertilizaţi de sperme diferite, apoi se unesc înainte de a deveni un fetus. Nu că ar fi ştiut Bartholomew ce era o himeră tetragametică – părinţii geneticii, Crick şi Watson, nici măcar nu erau o sclipire în ochii taţilor lor atunci când scrisese el. Bartholomew descrisese himerele ca produsul degenerat al uniunii nenaturale create prin intermediul celei mai josnice şi negre magii. Însă era o senzaţie oribilă când vedeai că cele două definiţii se potrivesc.

— Era vreuna din ele în viaţă? am întrebat.

Dr. Walid s-a uitat neliniştit la Nightingale, care a clătinat din cap.

— Una din ele încă mai era în viaţă, a zis Nightingale. Însă a murit după ce am mutat-o.

— A zis ceva? am întrebat.

— Nu şi-a revenit niciodată, a zis dr. Walid.

Am conchis că, ţinând cont de data recentă a cuştilor, trebuie să fi fost lucrătura Noului Magician mai degrabă decât a celui Vechi.

— Credeţi că Geoffrey Wheatcroft este Vechiul Magician? am întrebat.

— Nu am găsit nicio conexiune între el şi locul ăsta, a spus Nightingale. În plus, mi se pare improbabil să fi urmat o carieră academică şi să poate susţine viaţa dublă ca impresar de club de noapte.

— Dar e clar că l-a antrenat pe Noul Magician? am întrebat. Cel Fără Chip?

— Ah, nu e nicio îndoială! a zis Nightingale. Sunt convins de asta.

— Îmi place cum sună „Cel Fără Chip", a spus dr. Walid. Ai inventat-o tu?

— Ar fi putut să aibă complici, am zis. Un alt practicant care să se ocupe de ramura din Londra. E posibil, nu?

— Foarte probabil, a zis Nightingale. Bine gândit.

— Sau mai mult de un singur partener. Ar fi putut fi… cum numeşti un grup de magicieni? am întrebat. O bandă, un sabat?

— Un conclav, a zis dr. Walid. E un conclav de vrăjitori.

Ne-am uitat amândoi la dr. Walid, care a ridicat din umeri.

— Ar trebui să citiţi mai variat, a zis.

Asta de la un om care scria articole pentru Jurnalul European de Gastroenterologie şi Hepatologie.

— O cabală, a spus Nightingale. Se cheamă o cabală de magicieni.

— Operând sub nasul nostru încă din anii şaizeci, a zis dr. Walid.

— Doar ca să pui sare pe rană, a spus Nightingale.

— Ar trebui să mă apuc să verific numele pe care le-avem de la Oxford şi să caut referirile încrucişate cu asociaţi cunoscuţi din perimetrul Soho, am zis.

— Nu înainte să îţi mai arăt ceva, a spus el.

Mi s-au înmuiat picioarele când mi-a zis asta – am fost foarte încântat să descopăr că totul fusese curăţat în jur şi chiar nu eram nerăbdător să mai văd şi alte lucruri. Nightingale m-a condus mai adânc în club. După cuşti, era o altă cameră cu ACCES PERSONAL care ducea la un coridor şi o suită de camere ce era posibil să fi fost cândva birouri şi spaţii de depozitare. Erau aproximativ la fel, saltele soioase pe jos, un maldăr nedefinit de haine şi pantofi înghesuit în cutii de carton, un DVD player şi o puşcă de modă veche cu electroşocuri, câteva încercări patetice de a înveseli pereţii, o imagine cu pui de pisică şi un poster cu Justin Timberlake. Era deprimant de familiar pentru oricine a ajutat vreodată la un raid într-o casă a unor traficanţi de carne vie.

— Câte? am întrebat.

— Am găsit foarte multe mostre de ADN, a zis dr. Walid. Sânge, spermă, foliculi. Până acum am identificat opt indivizi – toate himere.

— Of, Dumnezeule! am spus.

— S-ar putea să mai aibă şi o altă ascunzătoare, a zis Nightingale. Însă ar putea fi oriunde.



Nu erau numai veşti proaste. Mai târziu, m-a sunat Lesley, cu o complet nouă modalitate de a-mi săpa o altă groapă. O descoperise în timp ce răsfoia prin arhivele Universităţii Oxford. Găsise o legătură evidentă între Wheatcroft şi Alexander, dar…

— Ghici de al cărui nume am dat? a întrebat.

— Prinţul Harry?

— Nu vorbi prostii, a zis Lesley. Harry a urmat Sandhurst. Nu, un anume alt student care e cunoscut

pe numele de Cecilia Tyburn Tamisa.

— Lady Ty l-a cunoscut pe Wheatcroft? am întrebat.

— No, idiotule, a zis Lesley. Dar…

S-a oprit ca să tuşească din nou. Şi-a mutat telefonul departe de gură, însă tot mai puteam să o aud cum tuşeşte şi înjură. După care a făcut o pauză ca să bea nişte apă.

Am întrebat-o dacă e bine, iar ea mi-a zis că da. Urma să fie o a doua operaţie, undeva către sfârşitul anului, să vadă dacă ar putea să-i readucă funcţionalitatea coardelor vocale.

— Dar, a zis, ideea e că Tyburn a fost la Oxford în acelaşi timp cu Jason Dunlop, iar tu mi-ai zis cândva că una din surorile ei putea să adulmece magia pe tine.

— Asta a fost Brent, am zis. Are patru ani.

— Asta înseamnă doar că are o abilitate înnăscută, a spus Lesley.

Am zis că e puţin probabil ca Tyburn, chiar dacă ar fi adulmecat vreo magie la Oxford, să vrea să vorbească cu mine.

— Nu vrei tu să o mai vezi pe Tyburn, asta e, a zis Lesley.

Ba bine că nu, normal că nu voiam să o mai văd pe Tyburn. O umilisem în faţa mamei ei, fapt care însemna că la fel de bine aş fi putut să o biciui goală în mijlocul Kensington High Street şi ar fi fost mai puţin furioasă pe mine. Însă ştiu să nu mă contrazic niciodată cu Lesley decât pe două lucruri, iar niciunul din acestea nu avea nimic de a face cu munca de poliţie. Eram nevoit să încerc.

Ştiam că Tyburn avea o casă pe Hampstead. Spulberasem o anumită fântână rară ultima dată când o vizitasem – deşi, în apărarea mea, ea încercase în clipa aceea să îmi controleze mintea. Dar fântâna fusese sursa râului ei. Auzisem că de fapt locuia undeva în Mayfair. Cei foarte bogaţi şi cei foarte săraci aveau ceva în comun: amândouă categoriile generează o cantitate foarte mare de informaţie – cei bogaţi în mass media, iar cei săraci

în vasta şi încâlcita bază de date a statului. Bogaţii, dacă vor să evite celebritatea, pot întreprinde acţiuni care să le asigure păstrarea anonimităţii – pagina de Wikipedia a lui Lady Ty arăta de parcă ar fi fost produsul unui agent de PR moşmondit, deoarece, fără îndoială, Lady Ty angajase un PR moşmondit ca să se asigure că lucrurile rămân aşa cum îşi dorea ea. Sau, mai probabil, unul din „oamenii" lui Lady Ty angajase o companie de PR care angajase un freelancer care rezolvase treaba în juma' de oră, ca să se concentreze mai bine la romanul pe care-l scria. A dezvăluit, totuşi, că Lady Ty era căsătorită – un inginer civil, nici mai mult, nici mai puţin – şi că aveau doi copii splendizi, dintre care unul, băiatul, avea optsprezece ani. La o vârstă suficient de mare ca să aibă carnet, dar suficient de tânăr ca încă să mai locuiască acasă.

Chestia cu a fi poliţist e că ai şansa să trişezi. Poţi să cauţi lucruri pe PNC, lucruri despre care până şi cei mai bogaţi şi influenţi oameni trebuie să ofere informaţii clare – în cazul de faţă, examenul de şoferi. Stephen George McAllister-Tamisa l-a luat pe al lui, iar adresa înregistrată era Chesterfield Hill, Mayfair.

Era genul de vilă înşiruită Regency perfectă, cu o faţadă fals rustică şi fier forjat care determină agenţii imobiliari să izbucnească în plâns de bucurie. Era localizată la mai puţin de jumătate de kilometru în vestul Trocadero Centre, pe străduţe care ar fi fost mult mai drăguţe dacă nu le-ar fi fost smulsă toată personalitatea de decenii de bani aruncaţi de pomană.

Uşa a fost deschisă de un bărbat înalt de rasă mixtă pe care l-am recunoscut din poza de pe carnetul de conducere. Moştenise o pereche nefericită de urechi şi ceea ce maică-mea ar fi numit „partea bună" a părului de la taică-meu, însă avea ochii ca de pisică ai bunică-sii. Şi asta nu era tot ce moştenise.

— Mama, a strigat el înspre înăuntru. E un vrăjitor care a venit să te vadă.

Iar apoi, doar pentru cazul în care nu îmi dădusem încă seama că e adolescent, s-a tirat înapoi la orice o fi fost ce făcea el înainte de a-l întrerupe atât de nepoliticos. Mama lui a trecut pe lângă el pe hol şi a venit şi s-a oprit în tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept. M-a lăsat să fierb vreo zece secunde bune înainte să mă întrebe ce vreau.

— Mă-ntrebam dacă nu m-ai putea ajuta cu anchetele mele, am zis.

M-a dus prin bucătăria mobilată cu stejar franţuzesc şi gresie în verde pal. Mi-a oferit ceai, pe care, ca să fiu mai sigur, l-am refuzat. Ea şi-a turnat nişte vin alb.

— Despre ce anchete e vorba? a întrebat.

Am rugat-o să încerce să-şi amintească de vremurile de odinioară, când era studentă la Universitatea Oxford.

— Unde mi-am obţinut prima diplomă în două specializări, a zis ea. Nu că mă raportez la asta ca la o mare realizare. E mai puţin important decât simplul fapt de a fi născut în sunetul Marelui Oraş.

Şi-a terminat iute paharul şi şi-a mai turnat unul.

— Când erai la Oxford, am zis, ai observat pe cineva care să practice magia, poate clandestin?

— Asta are de-a face cu altercaţia din Trocadero Centre? a întrebat.

— Are legătură, da, am spus. Şi cu atacul asupra lui Ash.

— Sunt curioasă, a zis ea. Ce te face să crezi că ţi-aş spune ceva?

— Deci ai fost conştientă de practicarea magiei, am zis.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că tu crezi că e ceva ce ar trebui să nu spui, am zis.

— Recunosc că e un pic iraţional, dar încă mă simt înclinată să-ţi zic să te duci dracului, a spus. De ce te-aş ajuta?

— Dacă îmi spui ce ştii, promit să plec, am zis.

— Tentant, a spus ea.

— Şi pentru că eu cred că e un magician rău care operează în Londra, şi suntem de părere că e posibil să fi fost la Oxford – în aceeaşi perioadă în care ai fost şi tu, am zis şi am privit-o în faţă. S-ar putea chiar să-l cunoşti.

— Nu. L-aş fi mirosit, a spus. La fel cum pot să te miros pe tine acum.

— Şi cum miros?

— Ambiţie, vanitate, mândrie, a zis ea şi a ridicat din umeri. Banană prăjită şi caprifoi. Nu mă întreba de ce.

— Cine erau ei? am întrebat. Practicanţii de la Oxford – ştiu că ştii.

A încercat să se reţină, dar în cele din urmă sunt unele feluri de informaţii care sunt distractive doar dacă le împărtăşeşti cu altcineva.

— Era un club de seară. Ştii ce înseamnă? a întrebat.

O scuză pentru studenţi de a se aduna şi de a-şi face de cap. Criteriile pentru apartenenţă erau stabilite la diferite grade de exclusivitate şi avere. Mă îndoiam că Tyburn fusese membra vreunuia, iar dacă aş fi mers eu la Oxford nu eram prea convins că aş fi avut cum să mă alătur chiar dacă mi-aş fi dorit.

Se numea Micuţii Crocodili, mi-a zis. Şi era exclusiv pentru băieţi, iar în timp ce nu era dedicat unui colegiu anume, majoritatea erau de la Magdalen. Erau consideraţi foarte plictisitori, insuficient de aristocraţi pentru ambiţioşii sociali şi prea puţin extravaganţi pentru cei nobili.

— Nu era genul meu. Dar îmi aduc aminte că am nimerit odată peste doi membri la o petrecere şi le-am prins izul, a spus Tyburn şi a fluturat cu o mână pe la nas. Cum am zis, dragule, asemenea cuiva care se chinuie prea mult.

— Îţi aduci aminte numele lor? am întrebat.

Da, îşi aducea, deoarece să-şi aducă aminte cine ce e cine făcea partea din ceea ce era ea. Pe lângă asta, mai avea numele a şase alţi Micuţi Crocodili.

— Şi eşti convinsă că acest club de seară implica antrenament activ?

— Mi-am propus atunci să mă apropii suficient de mult încât să miros orice membru pe care l-aş fi putut găsi, a zis. Eram de părere că erau cumva legaţi de Profesor Postmartin şi de şeful tău. Am presupus că era încercarea lor de a lărgi influenţa Bizareriei.

Şi-a scuturat sticla de vin şi a turnat în pahar ce mai rămăsese.

Am considerat că acum era momentul oportun ca să plec, aşa că i-am mulţumit, mi-am pus carneţelul deoparte şi m-am ridicat,

— Nu fac nimic timp de cincizeci de ani, după care apari tu dintr-odată, a zis ea. Cum de s-a întâmplat?

— Tu ştii cum îmi miroşi mie, Ty, am spus. Brandy şi trabucuri şi frânghie veche.

— L-au spânzurat pe Jonathan Wild în Tyburn, a zis. Cu tot cu credinţa lui că ar fi Generalul Hoţilor din Marea Britanie.

La asta n-am mai dat nicio replică, pentru că am considerat că să ies teafăr pe uşa din faţă era de mai mare importanţă.



I-am spus lui Nightingale la mic-dejunul din dimineaţa următoare ce aflasem, iar el a insistat să coborâm la subsolul de tir şi să zburăm capetele la nişte ţinte. Ca să fiu sincer, cred că planificase de ceva timp o sesiune de antrenament.

Cele câteva luni ale mele de tras la nimereală ne epuizaseră stocurile de siluete vintage din Al Doilea Război Mondial, aşa că a trebuit să cumpăr nişte ţinte standard ale NATO din anii 1960 de pe internet. Dispărute erau căştile de mineri şi hunii fioroşi, înlocuiţi de figurine ţuguiate atent deposedate de orice identitate naţională şi etnică. NATO, induceau aceste figurine ideea, era gata să se năpustească asupra soldaţilor de oriunde.

Nightingale a trimis trei mingi de foc în centrul grămezii de ţinte din partea stângă.

— Ce te-a făcut să crezi că o să-ţi zică Ty ceva? a întrebat el.

— Nu s-ar fi putut abţine, am spus eu. Prima regulă a bârfei – nu are niciun rost să ştii ceva ce altcineva nu ştie că ştii. Pe lângă asta, cred că are o părere atât de proastă despre noi, încât ea e convinsă că e doar o chestiune de timp până ce… ne facem ţăndări, iar ea are şansa să ocupe cu cavaleria locul rămas gol.

— Dacă iei în considerare reuşitele noastre de până acum, a zis Nightingale, asta nu e ceva prea greu de imaginat.

— Un Minister al Magiei, am spus. Asta vrea ea într-adevăr?

— Tragi aer adânc, a zis Nightingale. Şi *dai drumul!*

Secretul din spatele unei mingi de foc reuşite e să devii parte din *forma.* O vrajă la care nu trebuie să te gândeşti. Am lăsat să iasă un trio de mingi de foc pe care le puteai vedea mişcându-se, ceea ce nu era bine, însă măcar am nimerit ţinta – sau o ţintă, în orice caz. Am mai şi uitat să dau drumul imediat, fapt care a însemnat că au stat acolo şi au sfârâit un pic înainte să explodeze.

— Te-ai mai antrenat? a întrebat Nightingale.

— Bineînţeles că da, şefu'. Uitaţi-vă aici, am zis şi am aruncat o „grenadă mică" de-a lungul tirului, care s-a înfipt exact în centrul ţintei.

— Ocheşti din ce în ce mai bine, a spus Nighitngale. E însă păcat cum lansezi…

Grenada a detonat şi a tăiat în două ţinta.

— Și asta ce-a fost? a întrebat Nightingale.

Nu era întotdeauna de acord cu felul în care mă îndepărtam de formele stricte ale vrăjilor pe care mi le prezentase. Motto-ul lui era că obiceiurile proaste de acum te pot ucide mai târziu.

— O grenadă zveltă, am zis. Foloseşti *Scindere* la fel ca la *Lux impello scindere,* atâta tot că în loc de lumină într-un punct fix rezultatul e o bombă.

— Grenadă zveltă?

— Din *Scindere,* am zis.

Nightingale a clătinat din cap, nemulţumit.

— Cum rezolvi problema cu sincronizarea? a întrebat.

— Cam e încercare şi eroare, am zis. Am făcut nişte teste şi e oriunde între zece secunde şi cinci minute.

— Deci nu ştii când ar exploda?

— Nu chiar, am zis.

— E ceva ce aş putea să îţi spun ca să te conving să încetezi cu genul ăsta de experimente neautorizate? a întrebat el.

— Sincer, am zis eu, probabil că nu.

— Trebuie să întreb, a spus. De ce ai folosit *Impello* la Trocadero Centre – de ce nu o minge de foc?

— N-am vrut să o omor, am zis. Şi încă sunt mai sigur pe *Impello* decât orice altceva.

— Îţi dai seama că ea a fost doar o diversiune, a zis Nightingale. Alexander Smith a fost împuşcat în piept cu câteva mingi de foc cu rază scurtă.

— Am crezut că au fost răni de armă, am zis.

— De-asta a folosit mingi de foc cu rază scurtă. Ca să deghizeze rana.

— Contramăsură legistă, am zis. Individul ăsta e al naibii de deştept.

— Probabil că a ieşit pe uşa din spate în timp ce tu o urmăreai pe Doamna Palidă pe cea din faţă.

Am tăiat în două o ţintă cu următoarea minge de foc.

— Aşa-i mult mai bine, a spus Nightingale. Trebuie să mai lucrezi la viteza de deplasare a mingilor. Dacă inamicul vede că vi, mai bine ai purta cu tine un pistol şi îl împuşti.

— Noi de ce nu purtăm arme? am întrebat. Ştiu că aveţi o cameră plină cu ele.

— Eh, în primul rând, a zis Nightingale, hârţogăria a devenit foarte obositoare, şi apoi mai e şi chestiune de întreţinere, îngrijire şi să încerci să te asiguri că nu se rătăceşte vreuna prin metrou din greşeală. În plus, o minge de foc e mai versatilă şi poate să impună o forţă mult mai mare decât orice

pistol de calibru suficient ca să mă simt în regulă purtându-l.

— Chiar aşa? am întrebat. Mai mult decât un magnum de patru-patru?

— Indubitabil, a zis.

— Care e cel mai mare lucru pe care l-aţi nimerit cu o minge de foc? am întrebat.

— Asta ar fi un tigru, a spus Nightingale.

— Aha, atunci am face bine să nu le zicem celor de la Greenpeace, am zis. E o specie pe cale de dispariţie.

— Nu genul acela de tigru, a zis Nightingale. Un Panzerkampfwagen sechs Ausf E.

M-am holbat la el.

— Aţi distrus un tanc Tiger cu o minge de foc?

— De fapt, l-am răsturnat, a zis Nightingale. Trebuie să recunosc că primul a avut nevoie de trei lovituri, una care să incapaciteze şenilele, una prin vizorul conductorului şi una pe trapa comandantului – au fiert destul de iute.

— Şi cel de al doilea Tiger?

— Cu ăla nu am mai avut timp să o fac atât de mult pe deşteptul. Lovitură frontală directă în punctul cel mai slab de la întrepătrunderea turelei cu fuzelajul. Probabil că am nimerit depozitul de muniţie, pentru că a sărit în aer ca o fabrică de artificii. Turela a fost smulsă complet.

— Asta a fost la Ettersberg, nu?

— A fost ultimul act de la Ettersberg, a zis. Încercam să ne retragem atunci când un pluton de tancuri Tiger a venit dintr-odată dintr-o lizieră. Nu ne aşteptam ca germanii să aibă acolo altceva decât nişte eşaloane secundare, aşa că ne-au prins pe picior greşit, asta-i clar. Eu aram în ariergardă, deci a trebuit să mă ocup de ele.

— Noroc chior, am zis.

Dar creierul meu încă mai încerca să conceapă pe de-a întregul ideea ca Nightingale să poată face o gaură într-o armură groasă de zece centimetri, asta în timp ce eu încă mai aveam probleme să o fac printr-o ţintă de carton.

— Practică şi antrenament, a zis Nightingale. Nu noroc.

Am continuat aşa până la prânz, iar după aceea am ajuns la incitantul act de completat hârtii, inclusiv un formular surprinzător de lung în care trebuia să explic felul în care reuşisem să pierd un pistol cu electroşocuri X-26 nou nouţ şi scump şi să reduc circuitele interioare ale unui set Airwave la nişte simplu nisip. Să inventez o explicaţie plauzibilă pentru amândouă m-a ţinut ocupat întreaga după-amiază târzie, până ce a sunat Simone.

— Ne-am găsit o cameră de hotel, a zis ea şi mi-a dat o adresă din Argyle Square.

— Când să ne întâlnim? am întrebat.

— Sunt deja acolo, a zis. Goală şi ornată cu frişcă.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, a zis ea. Bine, am mâncat frişca, dar e ideea cea care contează.

Argyle Square e cam la cincisprezece minute de mers pe jos de Bizarerie. Douăzeci dacă te opreşti la magazin să iei două cutii de frişcă la spray – nu strică niciodată să fii pregătit.

Era un hotel de doar două stele, dar aşternuturile erau curate, patul era robust şi avea o baie micuţă cu duş. Pereţii era subţiri, însă nu ne-am dat seama de asta decât după ce vecinul a început să bată în perete ca să facem linişte. Ne-am conformat cât am putut de bine în ultimul aspect, care, şi aici îmi dau doar cu presupusul, a durat vreo două ore şi a avut ca rezultat trezitul a doua zi dimineaţa destul de ameţiţi.

Apoi am stat în patul acela robust, totuşi confortabil şi am adormit în cântecul de leagăn al sirenelor poliţiei londoneze, al trenurilor şi al bătăilor dintre pisici.

— Peter, a zis ea, nu te-ai răzgândit cu mâine, nu?

— Ce-i cu mâine?

— Gig-ul tatălui tău, a zis ea. Ai spus că aş putea să vin, ai promis.

— Ne vedem acolo, am zis.

— Bun, a spus ea şi a adormit în braţele mele.



Lucrul important la Camden Market e că nimeni nu i-a făcut planurile urbanistice. Înainte ca Londra să îl înghită pe tot, Camden Town era în prim plan pentru hanul numit Mother Red Cap. Servea ca ultimă oprire pentru bere, jaf la drumul mare şi gonoree înainte de a intra în tărâmul nordic al sălbăticiei din Middlesex. La început de secol nouăsprezece, bărbaţi în redingote şi favoriţi impresionanţi au construit sucursala estică a Regents Canal, chiar la nord de han. Am zis au construit, însă munca efectivă a fost făcută de vreo două sute de mii de tovarăşi irlandezi care au ajuns să fie cunoscuţi, prin munca lor la canale, ca „navigatorii din miezul uscatului”, mai pe scurt navigacii.

Ei şi navigacii care au venit după au construit în cele din urmă cele trei faze principale ale infrastructurii ce caracterizează istoria revoluţiei industriale: canalele, căile ferate şi drumurile largi. Ştiu asta pentru că am făcut în şcoala generală un modelaj după asta şi am luat o medalie de aur, o diplomă şi eterna ură a lui Barry Sedgeworth, bătăuşul şcolii şi un prăpădit şi jumătate. Două ecluze serioase au fost ridicate lângă Chalk Farm Road, de unde şi denumirea pieţei – Camden Lock. De-a lungul canalului s-au ridicat depozite vaste şi un mare antrepozit de lemne.

În anii 1960, departamentul de urbanism al Primăriei Londrei, al cărui motto neoficial era Să Terminăm Ce Nu a Reuşit Lutfwaffe, a decis că Londra are nevoie imperioasă de o serie de autostrăzi de centură care să-i treacă prin centru. Plaga urbanismului cauzată de astfel de scheme a presupus că ceea ce ar fi trebuit să fie teren fertil şi să fie dezvoltat ca parcări supraetajate sau ferme de iepuri ale municipalităţii să fie în schimb închiriate

către un trio de băieţi cu ceafă lată londonezi îmbrăcaţi în haine de blană. Aceşti flăcăi de ispravă au înfiinţat ateliere de manufactură pe locul vechiului antrepozit de lemne şi au ţinut o piaţă în timpul weekend-urilor unde puteau fi vândute produse. La mijlocul anilor 1980, piaţa s-a extins până la Chalk Farm Road şi în jos spre Electric Ballroom, iar Consiliul Local Camden a încetat în cele din urmă să încerce să închidă tarabele. În momentul de faţă, e cea de a doua cea mai vizitată atracţie turistică din Londra şi locul de baştină al clubului de jazz Arches, unde taică-meu urma să îşi facă spectacolul de revenire pe scenă alături de Clandestini.

Clandestinii erau surprinzător de stresaţi, însă taică-meu era remarcabil de netulburat.

— Am fost la gig-uri mult mai mari, a spus. Am cântat o dată cu Joe Harriot, într-un subsol din Catford. După ce a trebuit să improvizez cu el, nu am mai avut niciodată trac de scenă.

Clubul de jazz Arches fusese, în zilele de tinereţe ale Camden Lock, o hrubă puţin respectabilă localizată într-o fostă clădire de administraţie a ecluzei, de sub un pod cu arcade a căii ferate – de unde şi numele. Pe măsură ce piaţa a prosperat, clubul s-a mutat într-un spaţiu în vestul pieţei, foarte aproape de podul cailor, aşa că în timp ce am aşteptat să înceapă concertele, oamenii puteau sta liniştiţi la una din mesele de afară ale cafenelei şi să servească o băutură în timp ce se delectează cu priveliştea de-a lungul docului. În zilele noastre, m-a asigurat taică-meu, aproape niciodată nu mai vezi câini morţi plutind pe canal.

Lord Grant şi Clandestinii erau programaţi să fie în deschidere, ca încălzire pentru atracţia serii. Pe scenă, Daniel şi Max îşi aranjau instrumentele şi făceau probe de sunet. Încă nu ajunseseră prea mulţi clienţi. Majoritatea erau afară, pufăind sau pitind câte o gură din sticle. Am întrebat unde era James.

— Vomită în baie, a zis Daniel. Atât e de stresat.

M-am uitat către locul unde stătea maică-mea, în hainele ei cele mai bune de duminică, schimbându-şi agitată greutatea de pe un picior pe altul. Mi-a făcut scurt cu mâna, iar eu i-am lăsat de înţeles că ies un pic până afară ca să o aştept pe Simone. A dat din cap că bine şi a venit cu mine.

Spre sfârşit de septembrie se face întuneric înainte de şapte, însă norii încă nu îşi făcuseră apariţia şi ultimele raze de soare încă mai pictau în portocaliu auriu faţada de cărămidă a fostei clădiri a ecluzei. Am zărit-o pe Simone cum vine dinspre Chalk Farm Road, cum face veselă cu mâna şi se împleticeşte imediat într-o pereche de sandale cu tocuri înalte, genul pe care le cumpără maică-mea ocazional, dar nu le poartă niciodată. Era în mod evident o seară de anii 1980, pentru că părul ei era prins sub o pălărie cu boruri late, iar bluza transparentă pe care o purta era legală pe stradă doar pentru că avea geaca închisă la toţi nasturii.

M-am întors către maică-mea.

— Mama, ea e Simone.

Nu a zis nimic, lucru la care nu mă aşteptam. Apoi şi-a strâns pumnii şi a ţâşnit de lângă mine.

— Pleacă, curvo! a strigat.

Simone s-a oprit trăsnită, s-a holbat la maică-mea, după care la mine. Înainte să pot schiţa vreun gest, maică-mea s-a dus ţintă la Simone şi i-a plesnit o palmă aşa de tare, că a dat-o pe spate.

— Pleacă! a strigat maică-mea.

Simone a făcut un pas înapoi, şocată şi cu furie pe chip, cu o mână albă acoperindu-şi obrazul unde fusese lovită. M-am grăbit să o opresc pe maică-mea, dar înainte să pot ajunge la ea apucase deja cu mâna stângă părul lui Simone şi trăgea de geacă cu cea dreaptă. Simone ţipa şi se zbătea, încercând să scape în timp ce maică-mea sfâşia bluza cu degetele.

Nu ai cum să îţi loveşte mama, chiar şi atunci când îţi atacă iubita. Şi nici nu o plachezi ca la rugby, să o dărâmi la pământ sau să îi iei braţul la spate sau cine ştie ce alte variate tehnici în care am

fost antrenat contra suspecţilor violenţi. Am preferat să o apuc de încheieturi şi i-am strigat „stop!” în ureche cât de tare am putut.

I-a dat drumul lui Simone, care s-a împleticit către un spaţiu sigur, şi şi-a întors faţa către mine.

— Ce faci?! a vrut să ştie maică-mea şi şi-a eliberat încheieturile din mâinile mele.

Apoi s-a ridicat pe vârfuri şi m-a plesnit peste faţă.

— Am zis, ce faci?

— Ce fac *eu?* am întrebat. Ce căcat faci tu?!

Asta m-a mai costat o nouă palmă, dar mai slabă un pic şi nu mi-a mai făcut să-mi ţiuie urechile.

— Cum îndrăzneşti să aduci pe curva aia aici?! a zis ea.

Am privit în jur, dar Simone dispăruse deja.

— Mamă! am strigat. Mamă, ce se-ntâmplă?

A scuipat ceva în limba krio, folosind cuvinte pe care cu siguranţă nu le mai auzisem vreodată. După care s-a îndreptat de spate şi a scuipat pe jos.

— Stai departe de ea, a zis. E o vrăjitoare. E după tatăl tău, iar acum e după tine.

— Ce vrei să zici „după tatăl meu”? am întrebat. După tata… cum?

Maică-mea mi-a dat aceeaşi privire pe care mi-o dă mereu atunci când pun întrebări pe care ea le consideră ale naibii de evidente. Acum că Simone se făcuse nevăzută, maică-mea păruse să se fi calmat.

— Era după tatăl tău atunci când l-am întâlnit, a zis.

— Întâlnit unde?

— Când l-am întâlnit, a zis ea rar. Înainte de a te naşte tu.

— Mama, am zis, ea are aceeaşi vârstă ca mine. Cum de-ar fi putut să fie pe-atunci?

— Asta încerc şi eu să-ţi zic, a spus maică-mea, cu o privire enervată. E o afurisită de vrăjitoare.

12.
N-AM NICIO INTENŢIE ASCUNSĂ

Am găsit-o stând cu fundul pe bordura din faţa atelierului de piercing-uri de lângă KFC. Probabil că mă văzuse apropiindu-mă, pentru că a sărit imediat în picioare, ezitând o clipă, apoi s-a răsucit şi s-a îndepărtat. Cu ea în tocurile alea, nu mi-a fost greu să o prind din urmă. Am strigat-o pe nume.

— Nu te mai uita la mine, a zis.

— Nu am cum.

S-a oprit şi, înainte să poată protesta, mi-am trecut braţele în jurul ei. Ea m-a îmbrăţişat înapoi şi şi-a apăsat faţa de pieptul meu. A suspinat o dată, s-a reţinut şi a tras adânc aer în piept.

— Ce naiba a fost chestia asta? a întrebat.

— A fost maică-mea, am zis. Uneori, se cam lasă dusă de val.

S-a tras înapoi şi m-a privit.

— Dar lucrurile pe care le-a zis… nu înţeleg cum ar putea crede că… Ce credea că fac?

— E pe pastile, am zis.

— Nu înţeleg, a zis Simone. Ce-nseamnă asta?

— Nu se simte bine, am spus.

— Vrei să zici că e nebună? a întrebat ea.

Am părut a fi dezarmant de aprobator.

— Of! a zis Simone. Sărmanul de tine, sărmanul de tine! Cred că de întors nici nu poate fi vorba.

Mi-am dat seama că oamenii ne priveau dinăuntrul KFC-ului. Poate că ei credeau că suntem nişte actori stradali.

— Iar eu abia aşteptam să-l văd pe tatăl tău cum cântă, a zis.

— O să mai fie alte ocazii, am spus. Lasă-mă să-ţi ofer o seară de neuitat acasă la Peter.

— Nu din nou pe şezlong, a zis. Încă mai am crampe la spate.

— Am luat nişte tort.

— Asta e suspect, a zis. Aproape de parcă ai fi aşteptat musafiri după gig. Pe cine plănuiai să aduci

acasă?

Mi-am ţinut braţul pe după umerii ei şi am condus-o pe stradă-n jos către Camden Town.

— Nu îmi place ce insinuezi, domnişoară, am zis.

— De unde ai luat tortul? a întrebat ea. De la Tesco?

— Marks and Spencer, am zis.

Ea a oftat şi şi-a strâns mai tare braţul în jurul taliei mele.

— Mă cunoşti prea bine, a zis.

Am făcut semn la un taxi care să ne ducă înapoi la Bizarerie. Părea cel mai în siguranţă lucru de făcut.



Când am ajuns la casa fostei intendenţe, ea şi-a luat o clipă ca să se aranjeze în oglinda mea de urgenţă pentru bărbierit.

— Arăt dezastruos? a zis. Pur şi simplu nu-mi pot da seama în oglinda asta atât de mică.

I-am spus că arată minunat, şi chiar arăta. Semnul făcut de palma maică-mii, care încă mai fusese de un roşu aprins pe obrazul ei cât mersesem cu taxiul, începuse să dispară, iar ea îşi refăcuse conturul rujului. Rămăsese suficient de multă bluză transparentă încât să mă facă să vreau să o sfâşii pe toată, iar dorinţa mea mă făcea să-mi fie cald şi un pic greaţă. M-am concentrat la selectarea unui playlist bun pe iPod, asigurându-mă că erau conectate şi boxele.

— Ţi-am promis tort, am zis când ea s-a apropiat de mine.

Simone nu era chiar aşa de uşor de distras.

— Tort mai târziu, a spus şi şi-a strecurat braţele pe după mijlocul meu, cu o mână trecându-mi pe sub cămaşă.

M-am întins şi am apăsat „play” la iPod.

— Cine e? a întrebat atunci când a început să cânte muzica.

— Coleman Hawkins, am spus. „Body and Soul”.

Era o primă piesă greşită. Ar fi trebuit să fie Billie Holiday.

— Da? a zis. Ştii ce, nu sună prea autentic atunci când o înregistrezi.

Mi-am strecurat şi eu mâna pe sub geaca ei şi am tras-o înspre corpul meu. Pielea de pe spatele ei părea fierbinte sub atingerea palmei mele.

— Aşa e mai bine, a zis, apoi s-a aplecat în faţă şi mi-a muşcat şi smuls cu buzele nasturele cel mai de sus al cămăşii.

— Hei! am zis.

— Plăteşti preţul, a spus.

— L-ai auzit vreodată cântând? am întrebat. Pe Coleman.

— Ooo, da! a şoptit ea. Oamenii voiau mereu cântecul ăsta – obişnuia să-l enerveze.

A mai smuls un nasture şi mi-a sărutat pieptul gol; am simţit urma limbii ei pe coşul pieptului.

Am mirosit-o. Aroma de caprifoi şi, sub asta, cărămidă spartă şi lemn despicat. Cum de am crezut vreodată că era chiar parfumul ei?

— Cyrus cânta „Body and Soul”? am întrebat.

— Cine-i Cyrus? a zis ea şi a muşcat un al treilea nasture.

Rămâneam fără destui nasturi.

— Obişnuiai să ieşi cu el, am spus. Trăiai în casa lui.

— Zău? Pare aşa de demult, a zis şi mi-a sărutat pieptul. Ştiu că adoram să-i privesc cum cântă.

— Cine sunt ei?

— Toţi jazzman-ii mei, a zis. Eram cea mai fericită atunci când cântau. Mi-a plăcut sexul şi compania, dar eram cu adevărat cea mai fericită când cântau.

Am oftat atunci când următoarea piesă s-a dovedit a fi John Coltrane. Oare pusesem pe „shuffle” din greşeală? E imposibil să dansezi încet pe versiunea asta de „Body and Soul” – pentru început, el nici nu stă mai mult de trei note pe linia melodică, iar după câteva acorduri se duce în acele locuri sălbatice unde numai oamenii ca taică-meu îl pot urma. M-am încordat către frigider cu tot cu ea lipită de mine, ca să reuşesc, poate, să apăs pe

butonul de „next” al iPod-ului. Era Nina Simone, slavă Domnului, o tânără Nina cu o voce care ar fi putut să topească o sculptură de gheaţă la o conferinţă a bancherilor scoţieni.

— Dar cum e cu Lord Grant? am întrebat.

— Cel care a scăpat. Se tot zicea că o să fie un Clifford Brown englez, dar el tot abandona scena. Cherie s-a înfuriat foarte tare. Vezi tu, ea l-a pus în vârful ştachetei. O dată, a pretins că l-a luat, însă i-a scăpat, a zis şi a zâmbit rememorând imaginile din trecut. Eu tot sunt de părere că eram eu cea mai în genul lui, şi cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi avut pe fioroasa de nevastă-sa.

— Cât de fioroasă?

— Oho! înfricoşătoare! a zis ea. Dar să ştii asta. Ea e…

Simone a îngheţat în braţele mele şi s-a încruntat la mine, dar eu am tras-o înapoi în dans. În ochii ei puteam să văd cum alunecă amintirile.

— Ţi-a plăcut întotdeauna jazz-ul? am întrebat.

— Întotdeauna, a zis.

— Chiar şi atunci când erai la şcoală?

— Am avut la şcoală cea mai bizară profesoară de muzică, a zis Simone. Numele ei era dna Patternost. Obişnuia să cheme pe favoriţii ei la ceai – acolo ne punea discuri ca să ne încurajeze să „intrăm în comuniune” cu muzica.

— Iar tu erai una dintre favoriţii ei?

— Bineînţeles că da, a zis şi şi-a strecurat din nou mâna pe sub cămaşa mea. Eram favorita tuturor. Sunt şi favorita ta, nu?

— Absolut, am spus. Cherie şi Peggy erau şi ele favorite?

— Da, erau, a zis Simone. Aproape că ajunsesem să locuim în camera lui Patternost.

— Deci tu şi cu surorile tale aţi mers la aceeaşi şcoală?

— Nu sunt cu adevărat surorile mele, a zis. Sunt ca surorile mele, ca surorile pe care nu le-am avut niciodată. Ne-am cunoscut la şcoală.

— Care era numele şcolii?

Dacă aş fi avut şcoala, atunci probabil că aş fi putut găsi identităţile la toate trei.

— Cosgrove Hall, a zis Simone. Era chiar la ieşirea din Hastings.

— Şcoală bună?

— Mergea, cred, a zis Simone. Profesorii nu erau chiar aşa de bestii cu noi şi avea propriul grajd pentru călărit, iar dna Patternost – nu trebuie să uit de ea. Adora pe Elizabeth Welch. „Stormy Weather" era preferata ei. Avea obiceiul să ne pună să ne întindem pe covor – avea un covor minunat, oriental, cred că din Persia – şi să ne incite imaginaţia.

Am întrebat ce gen de discuri, iar Simone a zis ca aproape întotdeauna jazz: Fletcher Henderson, Ellington, Fats Waller şi, bineînţeles, Billie Holiday. Dna Patternost le spusese fetelor că jazz-ul era contribuţia cea mare a negroteilor la cultura umanităţii şi că din punctul ei de vedere puteau să mănânce câţi misionari aveau chef atâta timp cât continuau să producă o muzică atât de frumoasă. În definitiv, spunea dna Patternost, diverse societăţi frământau aluatul a sute de misionari pe săptămână, dar exista un singur Louis Armstrong.

Ştiam din vechea colecţie de discuri a lui taică-meu că de unele din ele ar fi fost imposibil de făcut rost de partea asta a oceanului. Am întrebat-o de unde le avea, iar Simone mi-a spus despre Sadie, amica dnei Patternost.

— Avea şi un nume de familie?

Simone s-a oprit din a-mi trage cămaşa din pantaloni.

— De ce vrei să ştii? a întrebat.

— Sunt poliţist, am spus. Ne-am născut curioşi.

Simone a zis atunci că din câte o privea pe ea şi pe oricare din celelalte fete, pe prietena Sadie a dnei Patternost o chemase întotdeauna Sadie.

— Aşa obişnuia dna Patternost să o prezinte, a zis.

Nu se destăinuise niciodată ce făcuse Sadie, dar fetele deduseseră din indiciile scăpate prin diverse

conversaţii că lucrase în industria cinematografică de la Hollywood şi că ea şi cu dna Patternost fuseseră angajate într-o corespondenţă înflăcărată timp de mai bine de cincisprezece ani. În fiecare lună, sau aşa ceva, în plus faţă de scrisorile zilnice, sosea un pachet ambalat în hârtie maro şi cu frânghie bine strânsă având însemnul „FRAGIL”. Astea erau preţioasele discuri Vocalion, Okeh şi Gennett. O dată pe an, Sadie venea direct, mereu înainte de vacanţa de Paşti, şi se ascundeau împreună în camerele dnei Patternost, unde era atât de mult jazz care cânta la înregistrări, că se crăpa de ziua. Era scandalos, ziceau fetele din anii mai mici. Dar lui Simone, Peggy şi Cherie nu le păsa.

— Gărgăriţe zdrobite, a zis Simone dintr-odată.

— Ce-i cu ele? am întrebat.

Mi-aş fi dorit să nu îmi fi ars iPhone-ul, pentru că aplicaţia de înregistrare a vocii ar fi fost foarte la îndemână în clipa de faţă.

— Glazura de pe tortul meu, a zis Simone.

Se pare că cea mai la modă desfătare pentru aniversările fetelor la Cosgrove Hall era să îţi poţi alege glazura de pe tort. Devenise o chestiune de onoare ca o sărbătorită să încerce să vină cu cea mai neobişnuită culoare la care s-ar fi putut gândi, violet sau portocaliu fiind cele mai populare, cu variaţiuni de albastru. Bucătăria reuşea mereu să ofere culoarea, iar fetele erau convinse că o făceau prin zdrobirea gărgăriţelor.

Pe vremurile de dinainte de numerele cu E şi tehnicienii culinari, m-am gândit. Lucru care era, cum s-a nimerit, chiar unde mi-aş fi dorit să ajungem. Din fericire, iPod-ul a ales în acea clipă să redea ultima piesă din playlist – propria versiune a lui Ken „Şolduri-de-Şarpe” Johnson la „Body and Soul”. Nu-mi pasă ce cred puriştii ca taică-meu. Dacă vrei să dansezi, nu poţi mai bine de un swing. Simone în mod clar a fost de aceeaşi părere, pentru că s-a oprit din încercatul ei de a-mi scoate cămaşa şi a început să mă învârtă prin cameră, în cercuri

mici. Conducea, însă pe mine nu mă deranja – era totul parte din plan.

— L-ai auzit vreodată cântând live? am întrebat-o cât de indiferent eram capabil. Pe Ken Johnson?

— Doar o dată, a zis Simone.

În martie 1941, desigur.

— A fost ultima noastră zi de libertate, a spus ea. Ne înrolasem toate imediat ce avusesem vârsta.

Mi-a zis că Cherie s-a înrolat la Unitatea Teritorială Auxiliară, iar Peggy a fost în Unitatea Femeilor din Flota Regală. Dar Simone alesese Forţele Aeriene Auxiliare ale Femeilor, deoarece cineva spusese că ar exista o şansă să zboare.

— Sau, cel puţin, să întâlnesc un pilot superb care să mă ia la el în carlingă, a zis ea.

A fost unchiul canadian al lui Peggy cel care le-a introdus la Café de Paris, iar Cherie le convinsese că le va fi bine, financiar vorbind, dacă s-ar abţine să nu comande mâncare şi să nu bea mai mult de un pahar.

Simone şi-a apăsat obrazul de pieptul meu, iar eu am mângâiat-o pe păr.

— Masa noastră ar fi putut fi una mai bună, poate, a zis Simone. Era surprinzător de mică şi foarte prost plasată. Dacă trupa era la cadranul de ora şase, noi eram cam pe la un unu şi un sfert.

Clubul era plin de ofiţeri canadieni arătoşi, dintre care unul a trimis la masă o sticlă de şampanie, iţind o discuţie aprinsă despre cât de cuvenit ar fi pentru ele să o accepte, conflict care s-a tranşat atunci când Peggy şi-a dat paharul ei peste gât. Asta dusese la o altă discuţie referitoare la acceptarea sau nu a unei a doua sticle de şampanie din partea ofiţerului canadian şi asupra, aşa cum s-a întrebat inocenta Cherie, a ceea ce s-ar aştepta în schimb de la ele?

Peggy spusese că în ce o privea, canadienii puteau avea parte de tot ce şi-ar fi dorit. Mai exact, ea fusese de părere că era datoria lor patriotică să facă pe bravii soldaţi ai Commonwealth-ului să se simtă bineveniţi, şi era pe de-a întregul pregătită să îşi îndeplinească datoria în numele Angliei.

Dar nu au mai primit niciodată cea de a doua sticlă de şampanie, iar canadienii nu şi-au primit desertul. Pentru că în clipa aceea trupa a început „Body and Soul”, iar fetele au avut ochi numai pentru Ken Johnson.

— Nimeni nu-mi spusese vreodată, a zis Simone, că un bărbat de culoare poate să fie aşa de frumos. Şi felul în care se mişca… Nu era de mirare că i se zicea „Şolduri-de-Şarpe”.

S-a oprit şi s-a încruntat la mine.

— Nu m-ai mai sărutat de mult timp.

S-a bosumflat, aşa că am sărutat-o. Era cel mai prostesc lucru pe care îl făcusem vreodată, şi asta include intrând într-un bloc turn cu treizeci de secunde înainte să fie programat pentru demolare.

Vestigia sunt de obicei greu de reperat. E sentimentul acela de nelinişte pe care îl ai când eşti într-un cimitir, amintirile pe jumătate ale unor copii care se joacă în parc sau chipul familiar din colţul ochilor. Ce am obţinut de la acel sărut a fost o reproducere deplină, la rezoluţie înaltă şi de calitate a ultimelor momente ale vieţii lui Ken Johnson şi a altor patruzeci de oameni din Café de Paris. N-am avut cum să mă bucur prea mult de ambianţă. Râsete, uniforme, o orchestră live la climaxul muzicii, apoi… tăcere.

În timpul Renaşterii, când a fost o înflorire a artelor, culturii şi aproape un necontenit război sângeros, anumiţi ingineri temerari obişnuiau să finalizeze asediile fugind către castel şi ataşând nişte explozivi primitivi de porţi. Uneori, deoarece fitilurile erau pe vremea aceea mai mult o artă decât o ştiinţă, încărcătura explozibilă se detona înainte ca inginerul fără noroc să se adăpostească şi sărea, sau „sălta”, şi el în aer – de cele mai multe ori în bucăţele. Francezii, cu acea isteţime a floretiştilor subtili care i-a făcut faimoşi, au poreclit bombele „petarde”, sau băşini. Oamenii încă mai folosesc expresia „săltat de propria petardă” ca să se refere la situaţii în care cineva este vătămat de propria sa maşinaţiune. Ceea ce mi s-a întâmplat mie când am

ghidat-o pe Simone înapoi către amintiri, pentru că s-a apucat să îmi sugă creierul.

Nu experimentezi suflul unei explozii, cât îţi readuci aminte după aceea. E ca o editare video proastă sau ca un vinyl care sare. Pe o parte a momentului e muzică şi râset şi romantism, pe cealaltă – nu durere, asta vine mai târziu – ci o neînţelegere uimită. O încâlcire de praf şi lemn despicat, un jet de alb şi roşu care devine haina unui bărbat, mese răsturnate care dezvăluie trupuri fără picioare şi corpuri fără capete, un trombon minus cadrul său stând drept pe o masă din stânga, alături de un cântăreţ, în timp ce doi oameni în uniforme kaki se holbează orbi la el – ucişi de şocul exploziei.

După care zgomotul şi urletele şi gustul sângelui în gura lui Simone.

Sângele meu, mi-am dat seama – îmi muşcasem buza.

Simone mă împinsese într-acolo.

— Cât de bătrână sunt? a întrebat ea.

— Bănuiesc că undeva pe aproape de nouăzeci de ani, am zis, deoarece uneori nu am deloc fermoar la gură.

— Mama ta a avut dreptate, a spus ea. Sunt o vrăjitoare.

Am încercat să-i spun că era în mod clar o fiinţă umană şi că unii dintre cei mai buni prieteni ai mei funcţionau pe post de nemuritori. Am vrut să-i spun că putem să rezolvăm lucrurile, însă a ieşit ca o serie de sunete de *zmmm-hmmm-dmmm,* asemenea profesorului lui Charlie Brown.

— Îmi pare rău, a zis ea. Trebuie să mă duc să discut cu surorile mele.

Şi a râs amar către mine.

— Numai că nu sunt chiar surorile mele, a adăugat, nu-i aşa? Eu sunt Lucy, toate suntem Lucy Westenra.

S-a răsucit şi a fugit din casa fostei intendenţe. I-am auzit tocurile tropăind pe scara în spirală. Am

încercat să o urmăresc, dar am picat moale cu faţa în jos, în schimb.



— Ăsta nu a fost cel mai inteligent lucru pe care să-l fi făcut vreodată, a spus Nightingale atunci când dr. Walid mi-a trecut cu o lumină puternică prin dreptul ochilor, ca să se asigure că încă mai am creierul intact.

Nu ştiu prea bine cât am stat trântit pe podeaua casei fostei intendenţe, însă deîndată ce am avut suficient control asupra muşchilor mei, am sunat pe dr. Walid. El a numit-o o *criză atonică,* deoarece, chiar dacă nu găsea o explicaţie pentru declanşare, era important să-i dea un nume cool. Sperasem să pot veni cu o explicaţie plauzibilă înainte să ajungă şi Nightingale, însă el a intrat imediat în urma dr-ului Walid.

— Trebuia să mă asigur că e legată de cazul de la Café de Paris, şi nu de Clubul de Striptease al Doctorului Moreau, am zis. Adică vreau să spun că nu e o himeră ca Doamna Palidă. De fapt, cred că e un accident.

I-am povestit despre dna Patternost şi siluetele ei muzicale.

— Crezi că „siluetele" ei au acţionat de post de *forma?* a întrebat Nightingale.

— De ce nu? am zis. Eu obişnuiam să concep siluete când eram copil şi mergeam la somn sau când ascultam muzică. Toată lumea o face, iar din miliarde de oameni, fără să conteze cât de improbabil ar fi, dacă repeţi acţiunea de suficient de mult ori, obţii un rezultat – iată magia. Cum ar fi putut altfel să dea Newton de la bun început peste principiu? Au fost fetele greşite făcând lucrurile greşite şi în locul greşit, şi…

— Şi ce? a întrebat dr. Walid.

— Cred că au supravieţuit exploziei de la Café de Paris datorită abilităţii lor de a canaliza muzica, sau energia vitală, sau ce-o mai fi fost, prin intermediul *forma* din minţile lor. Noi cunoaştem că magia poate fi emisă în clipa morţii – de aici sacrificiul.

— De aici vampirii, a zis Nightingale.
— Nu vampirii, am spus.
Studiasem pe Wolfe.
— *Tactus disvitae,* anti-viaţa, este semnul vampirilor, am continuat eu. E mai apropiat de dependenţa de alcool şi droguri: vătămarea este o consecinţă neintenţionată, ca ciroza ficatului sau guta.
— Fiinţele umane nu sunt sticle de brandy, a zis Nightingale.
Iar Wolfe fusese întotdeauna foarte nerăbdător să categorisească şi să subcategorisească orice. Un trandafir cu un alt nume, genul ăsta. Şi totuşi – unde ar fi putut să se ducă?
— Cel mai probabil la apartamentul de pe Berwick Street, am zis.
— Înapoi la cuib, a spus Nightingale.
Şi nu mi-a plăcut felul în care a făcut-o.
Dr. Walid mi-a înmânat două analgezice şi o jumătate de sticlă de Pepsi Light pe care probabil că o găsise în frigider. Nu mai avea acid când am deşurubat capacul şi avea gust searbăd atunci când am înghiţit pastilele – bănuiam că era veche de secole.
S-a aşezat alături de mine pe canapea şi mi-a pus mâna pe braţ.
— Dacă tatăl tău a avut într-adevăr undeva în trecut o întâlnire directă cu Simone, am fi capabili să descoperim o urmă a ei. Aşa că vreau ca tu să îl aduci pe tatăl tău mâine la UCH, la ora unsprezece, a zis, apoi a arătat spre Nightingale. Pe tine te vreau în pat în următoarea jumătate de oră, cu o cană de lapte cald şi un somnifer.
— Avem… a zis Nightingale, însă dr. Walid nu l-a mai lăsat să înceapă fraza, darămite să o termine.
— Dacă nu îmi urmezi instrucţiunile, jur pe viaţa tatălui meu că vă pun pe amândoi în concediu medical. M-am făcut înţeles?
Am dat din cap, obedienţi.
— Bun, a zis. Ne vedem mâine.

Mai târziu, în timp ne clătinam cănile cu băutură caldă afară din bucătăria lui Molly, Nightingale m-a întrebat dacă sunt de părere că dr. Walid avea într-adevăr autoritatea de a-şi duce la îndeplinire ameninţarea.

— Cred că da, am spus. E trecut în acte drept consilierul nostru medical OCU oficial. Dacă am fi avut celulă aici înăuntru, pe el l-am fi sunat dacă prizonierii noştri ar fi avut nevoie de asistenţă medicală. Avem vreo celulă?

— Nu mai avem, a zis Nightingale. Au fost zidite toate după război.

— În cazul ăsta, am spus, eu votez să nu forţăm nota şi să nu stăm să vedem cât de departe i se întinde autoritatea.

— De ce vrea să-l vadă pe tatăl tău? a întrebat Nightingale.

— Dau cu presupusul, dar cred că probabil vrea să ştie dacă întâlnirea tatălui meu cu surorile lui Simone a lăsat vreo urmă fizică, am zis.

— Aha, a spus Nightingale. Asta-i foarte deştept din partea lui.

Molly i-a înmânat reverenţios lui Nightingale o cană cu ciocolată caldă.

— Mulţumesc, i-a zis el.

— Dar a mea? am întrebat.

Molly a ridicat lesa lui Toby şi mi-a scuturat-o în faţă.

— Nu tot eu.

— Am prescrisă odihnă la pat, a zis Nightingale. Ordinul doctorului.

M-am uitat la Toby, care era culcat pe jumătate ascuns pe după fusta lui Molly. Mi-a dat un lătrat de control.

— Nu prea-ţi faci prieteni pe-aici, să ştii, i-am zis.



Dr. Walid m-a lăsat să privesc în timp ce l-a băgat pe taică-meu într-un scanner MRI de la UCH. A zis că era o maşină Tesla 3.0, care era bună, dar din

care spitalul ar mai fi avut nevoie de încă o bucată pentru a acoperi cererea.

Înăuntrul tubului era un microfon, încât să poţi auzi pe pacient dacă are probleme – îl puteam auzi pe taică-meu cum fredonează.

— Ce e sunetul ăsta? a întrebat dr. Walid.

— Tata, am zis. Cântă „Ain't Misbehaving".

Dr. Walid s-a aşezat pe scaunul de la panoul de control suficient de complicat ca să poţi lansa un satelit în orbita joasă a Pământului sau să mixezi un hit top douăzeci. Toba magnetică din tubul scannerului a început să se rotească cu acel gen de bocănit care te face să îţi duci imediat maşina la cel mai apropiat service. Pe taică-meu nu părea să-l deranjeze, continuând să fredoneze, deşi am observat că îşi schimbase ritmul ca să se alinieze cu cel al aparatului.

Scanările au continuat mult timp, iar după o vreme microfonul a prins sforăitul uşor al lui taică-meu.

Dr. Walid s-a uitat la mine şi a ridicat o sprânceană.

— Dacă pot să adorm cât timp e maică-mea la telefon, am spus, cam poţi să adormi în orice situaţie.

Când au terminat cu taică-meu, dr. Walid s-a întors către mine şi mi-a zis să mă dezbrac şi să intru şi eu în aparat.

— Ce?

— E foarte probabil ca Simone să se fi hrănit şi din tine, a spus el.

— Dar nu cânt jazz, am zis. Nici măcar nu-mi place chiar aşa de mult.

— Faci presupuneri, Peter. Toată treaba cu jazz-ul s-ar putea să fie doar efectul marginal. Dacă domniţa ta e o categorie necaracteristică de taumovoră, atunci nu avem de unde să ştim care este mecanismul. Avem nevoie de mai multe date, aşa că trebuie să-ţi bagi capul în aparatul MRI.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— E în numele ştiinţei, a concluzionat el.

E ceva unic claustrofobic la alunecatul înăuntrul unui scanner MRI. Magneţii care se rotesc sunt la scală industrială şi generează un câmp magnetic de 60.000 de ori mai mare decât cel al Pământului. Iar ei te bagă acolo purtând nimic altceva decât cămaşa de spital care flutură uşor în jurul zonelor tale intime.

Măcar dr. Walid nu m-a făcut să aştept la infinit pentru rezultate.

— Ăsta e tatăl tău, a zis el arătând înspre două pete mari gri. Par să fie leziuni minore, probabil degradare hipertaumaturgică. Va trebui să procesez şi mai mult imaginea şi să efectuez nişte comparaţii, ca să fiu sigur. Ăsta e creierul tău, care nu numai că e imaculat şi neîntinat de gânduri, dar nici nu arată semne de leziuni.

— Deci nu se hrănea cu mine. Atunci de ce am leşinat?

— Fac pariu că se hrănea cu tine, a zis. Doar că încă nu suficient de mult ca să îţi vatăme creierul.

— O făcea în timpul sexului, am spus. Aproape că mi-a zis ea asta. Avem habar cu ce se hrăneşte ea mai exact?

— Vătămarea la care mă uit e asemănătoare cu stadiile incipiente ale degradării hipertaumaturgice.

— E un vampir, am spus. Un vampir de jazz.

— Jazz poate că e aroma, a spus dr. Walid. Ceea ce se consumă e magie.

— Care este ce, mai exact?

— Habar n-avem, după cum bine ştii, a spus.

După care m-a trimis să mă schimb.

— E cancer la creier, deci? m-a întrebat taică-meu când ne îmbrăcam.

— Nu, au vrut doar să-mi scaneze pentru posteritate capul meu sec.

— N-ai fost niciodată prea norocos că vrăbiuţele, nu? a spus el.

E ciudat să-ţi priveşti părintele în vârstă atunci când e pe jumătate dezbrăcat. Te trezeşti că te uiţi aproape fascinat la pielea lăsată, la ridurile şi petele de ficat şi te întrebi: într-o bună zi, astea o să fie

toate ale tale. Sau cel puţin ar fi dacă reuşeşti să eviţi să fii omorât sau să te îndrăgosteşti de vampiri.

— În afară de chestia cu mama, cum a ieşit gig-ul?

— Nu rău deloc, a zis el. Mergea ceva mai multe repetiţii, dar mereu ai nevoie de mai multe.

Chiar şi cu acele sterile aprovizionate din sistemul de asigurări naţionale NHS, taică-meu tot mai avea vene sparte pe braţe, şi am presupus că îşi injectase şi în picioare. Însă privind acum, nu vedeam nicio urmă.

— Când a fost ultima dată când ţi-ai luat medicamentul?

— Am ieşit temporar de pe tratament, a zis.

— De când? am întrebat.

— De astă vară, a spus. Am crezut că ţi-a zis maică-ta.

— A spus că ai renunţat la fumat, am zis.

— Şi la tot restul.

Taică-meu şi-a tras cămaşa lui verde kaki cu nasturi până sus şi şi-a scuturat braţul în maniera clasică a pilacilor de cartier.

— Am coborât de pe amândoi caii mari, a mai zis. Şi, sincer să fiu, să ies din schemă a fost cel mai greu lucru de pe lume.

M-am oferit să îl duc acasă, dar el a spus că nu numai că se simţea bine, dar că-şi dorea să aibă un pic de pace şi linişte. Totuşi, soarele apunea, aşa că am stat cu el în staţie până i-a venit autobuzul, apoi am mers pe jos înapoi la Russell Square.

M-am obişnuit să am Bizareria numai pentru mine, aşa că am avut un mic şoc atunci când am intrat în atrium şi am dat peste o jumătate de duzină de inşi făcându-se confortabili în fotolii. L-am recunoscut pe unul dintre ei, un bărbat masiv cu nasul spart, Frank Caffrey, omul nostru de contact de la Brigada de Pompieri şi rezervist al Regimentului de Paraşutişti. S-a ridicat şi mi-a strâns mâna.

— Ăştia sunt tovarăşii mei, a zis.

I-am salutat scurt din bărbie. Erau cu toţii oameni bine făcuţi, de vârstă mijlocie, cu părul tuns scurt, şi deşi erau îmbrăcaţi în diverse haine civile, manierele lor sugerau că uniformele puteau reprezenta o variantă foarte probabilă. Molly îi aprovizionase cu ceaiul de după-amiază, dar vârâte pe sub măsuţe şi aşezate lângă fotolii oamenii aveau cu ei genţi încăpătoare negre de nylon burduşite. Genul acela cu mânere duble care permit să duci obiecte mici şi grele suficient de confortabil şi de în siguranţă.

Am întrebat de Nightingale.

— Vorbeşte la telefon cu Comisarul, a zis. Noi doar aşteptăm să ni se spună cuvântul.

„Cuvântul” m-a făcut să-mi treacă un fior rece pe şira spinării. Mă-ndoiam că acest cuvânt era menit să ofere o invitaţie la ceai lui Simone şi surorilor ei. Am reuşit să îmi înfrânez frica de pe chip, le-am făcut tovarăşilor lui Caffrey un salut încurajator şi m-am îndreptat spre uşa din spate şi către casa fostei intendenţe. Anticipam că aveam cam zece minute până să-şi fi dat Nightingale seama că am dispărut, douăzeci dacă aş fi lăsat maşina în garaj. Mă ştia suficient de bine încât să bănuie ce aveam de gând să fac mai departe. Probabil că avea impresia că încerca să mă protejeze de mine însumi, ceea ce era ironic, pentru că eu aveam impresia că încercam să îl protejez pe el de el însuşi.

Douăzeci de minute ca să observe că am dispărut, zece minute ca să îşi strângă necesarul şi să îl îndese în cine ştie ce dubiţă generică aduseseră cu ei, zece minute ca să ajungă la Berwick Street. Patruzeci de minute, maximum.

Dând colţul era un taxi negru, aşa că am păşit pe trotuar şi am strigat „taxi”. Mi-am aplecat capul peste stradă, însă ticălosul s-a făcut că nu mă vede şi a trecut pe lângă mine. Am înjurat şi i-am memorat indexul de pe licenţă, în caz că s-ar fi ivit ulterior oportunitatea pentru josnica, dar profund satisfăcătoarea răzbunare. Din fericire, un alt doilea taxi a apărut imediat după acelaşi colţ şi a lăsat nişte

turişti în faţa unuia dintre hotelurile de pe Southampton Row, iar eu m-am strecurat înăuntru înainte ca şoferul să experimenteze vreo problemă cu vederea lui nocturnă. Avea părul tuns asemenea bărbaţilor mult prea mândri ca să îşi acopere chelia cu un ras complet. Ca să îi fac ziua completă, i-am arătat legitimaţia.

— Du-mă la Berwick Street în sub zece minute şi ai amnistie tot restul anului, am zis.

— Şi maşina soţiei? a întrebat.

— Şi, am zis şi i-am dat cartea mea de vizită.

— S-a făcut, a spus şi a demonstrat pe viu acel extraordinar întors pe continuu pe care îl fac taxiurile negre londoneze, apoi m-a trântit de portieră şi a accelerat pe Bedford Place.

Ori era nebun, ori nevastă-sa avea nevoie disperată de rezolvatul problemelor cu amenzile rutiere, deoarece am reuşit să ajungem în mai puţin de cinci minute. Am fost atât de impresionat, că i-am mai şi plătit cursa.

Vineri noaptea pe Berwick Street, şi clientela se prelingea tăcută în şi din sex shop-urile de la intersecţia cu Peter Street. Piaţa se închisese, dar cârciumile şi magazinele de discuri încă mai erau deschise, iar un şuvoi constant de angajaţi din media îşi făceau drum spre casă prin gloata de turişti. M-am oprit un pic ca să verific intrarea din faţă de la casa lui Simone – sus la etajul cinci, lumina era aprinsă.

Nu-mi plăcea ideea ca Simone şi surorile ei să dispară pur şi simplu de mâinile lui Caffrey şi amicilor lui. Cred în aplicarea legii, iar asta era, oricât de bizar, o chestiune de poliţie şi eu eram ofiţer cu jurământ care era pe cale să-şi exercite puterea conferită în el ca să rezolve o încălcare a Păcii Reginei.

Sau, cum ar fi pus Lesley problema, sărisem de pe fix.

Am apăsat la nimereală butoane de pe interfon, până ce a răspuns cineva.

— Citirea contoarului, am zis, iar ei m-au lăsat să intru.

Mi-am notat în minte să dau adresa clădirii echipei de prevenţie a infracţionalităţii din West End Central pentru un instructaj şi am urcat pe scări.

Nu se făcuseră mai puţin abrupte. Nu era de mirare că Simone şi surorile ei erau nevoite să extragă forţă vitală din oameni.

Tocmai îmi trăgeam sufletul în faţa uşii lor când cineva m-a apucat din spate şi mi-a pus un cuţit la gât.

— E el, a şuierat o voce feminină. Deschide uşa.

Din cauza diferenţei de înălţime, ea se ridicase pe vârfuri şi trecuse mâna pe la subraţul meu ca să îşi pună lama, un vechi cuţit de bucătărie, m-am gândit. Ar fi fost mai bine pentru ea să-mi ameninţe spatele sau stomacul. Dacă aş fi fost disperat, aş fi putut să o răstorn cu braţul şi să îi imobilizez mâna. Ar fi depins de cât de iute era ea şi cât de dispusă să ucidă.

Uşa s-a deschis, iar de după toc m-a privit Simone.

— Bună, Simone, am zis. Trebuie să stăm de vorbă.

A părut şocată să mă vadă.

Femeia cu cuţitul m-a împins atentă în cameră. Era şi Peggy acolo, încă îmbrăcată în salopeta ei, părul tot ţepos, chipul palid şi speriat. Asta însemna că Cherie era cea cu cuţitul. Simone a închis uşa în spatele nostru.

— I-ai cătuşele, a zis Cherie.

Peggy m-a pipăit pe centură.

— N-are niciunele.

— De ce nu ţi-ai adus cătuşele? a zis Simone. Le-am zis că o să ai cătuşe.

— N-am venit ca să arestez pe cineva, am spus.

— Ştim, a mârâit Cherie. Ai venit să ne omori.

— Cum, doar eu de unul singur? am întrebat, însă mă gândeam deja la Caffrey şi la serata lui cu ceai din Bizarerie.

Acum tocmai că şi-ar fi terminat ceştile şi probabil că se îndreptau spre dubă, un Ford Transit neinscripţionat, cel mai probabil, făcând verificările de ultim moment la armele lor şi la echipamentul de vedere nocturnă.

— N-am venit să omor pe cineva, am zis.

— Mincinosule, a spus Cherie. El a zis că o să ne distrugi.

— Poate că ar trebui să îl lăsăm, a spus Peggy.

— N-am făcut nimic rău, a zis Cherie, iar cuţitul mi-a periat din greşeală gâtul – slavă Domnului că nu era ascuţit.

— Ba da, am făcut, a zis Simone.

Avea lacrimi pe obraji, iar când a văzut că mă uit la ea s-a întors cu spatele.

— Cine a zis că o să vă omorâm? am întrebat.

— Omul ăla, a zis Cherie.

— L-aţi întâlnit într-un pub? am întrebat. Ce om? Vă amintiţi cum arăta.

Cherie a ezitat, şi atunci am ştiut sigur.

— Nu-mi aduc aminte, a spus ea. Nu e important cum arăta. El a zis că lucrezi pentru guvern şi că tot ce interesează pe guvern e să elimine pe toţi cei care nu sunt normali.

Ce mai puteam zice? Mă aflam aici ca să le spun în mare acelaşi lucru.

— Ce culoare îi aveau ochii? am întrebat. Era alb, negru, altfel?

— Ce-ţi pasă? a strigat Cherie.

— De ce nu-ţi poţi aduce aminte? am întrebat.

— Nu ştiu, a zis Cherie şi şi-a relaxat strânsoarea.

Nu am mai aşteptat ca ea să-şi aducă aminte şi că se presupunea că mă ţine ostatec. I-am apucat încheietura şi i-am răsucit în sus şi în jos cuţitul. Regula de bază în lupta cu o persoană care are cuţit e să îl faci să îşi îndrepte vârful în sensul opus ţie, după care să te asiguri că doare mult prea tare ca să îl mai ţină strâns. Am simţit cum ceva plesneşte sub priza mea, iar Cherie a ţipat şi a scăpat cuţitul. Peggy a încercat să mă lovească, însă eu eram deja

pe jumătate răsucit, iar ea s-a trezit lovind-o în schimb pe Cherie peste faţă.

— Opriţi-vă! a strigat Simone.

Am împins-o pe Cherie către surorile ei. Ea s-a împiedicat de Peggy, iar amândouă au dat peste marginea saltelei şi au căzut pe ea. Peggy s-a înfipt imediat sus, ca o pisică.

— Stai un pic, am zis. Încerc să vă fac o mare favoare. E un bărbat al naibii de afurisit pe-acolo pe-afară şi nu aţi vrea să vă încurcaţi cu el.

— Ba bine că ştii, a zis Peggy. Lucrezi pentru el.

— Nu e vina noastră, a zis Cherie, mâhnită.

Simone s-a aşezat lângă ea şi şi-a pus braţele în jurul surorii ei.

— Am înţeles asta, am zis. Chiar înţeleg. Dar indiferent de părerea pe care o aveţi despre superiorul meu, e un alt becisnic pe-acolo, şi, apropo, de ce dracu' încă mai sunteţi aici? Toată lumea ştie unde staţi.

M-am gândit că mai aveam încă vreo zece minute înainte să ajungă Nightingale şi Caffrey şi să demonstreze versiunea militară a străpungerii unui obiectiv, urmat de o perspectivă la prima mână a tehnicilor lor de verificare şi anihilare.

— Are dreptate, a zis Peggy. Nu putem să mai rămânem aici.

— Şi unde să mergem? a întrebat Cherie.

— Vă duc eu la un hotel, am zis. Şi vorbim după aia ce să facem pe mai departe.

M-am concentrat la Simone, care mă privea cu genul ăla de dorinţă bolnavă.

— Simone, nu mai avem mult timp, am insistat eu.

Ea a făcut semn că e de acord.

— Are dreptate, a zis. Cred că ar trebui să plecăm imediat şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Şi cum rămâne cu lucrurile noastre? a zis Peggy, scuturând-o pe Cherie de picior.

— Mă duc să văd dacă e liber drumul, am spus.

Am păşit pe palier şi am apăsat întrerupătorul care ţinea pe post de aprins umilul bec de patruzeci

de waţi.

S-a auzit un bufnet la parter, sunetul distinct al unei uşi duble izbite din partea cealaltă şi revenind înspre toc. Nu era de glumă cu revenitul ăla. Fuseseră multe situaţii în care nefericitul care intrase primul pe uşă fusese dat la pământ de uşile care reveniseră.

Era prea târziu. Nu ştiam dacă erau Nightingale cu asistenţa lui Caffrey sau o echipă de intervenţie CO19 trimisă de Stephanopoulos. În orice caz, trebuia să dezamorsez atmosfera înainte ca ei să ajungă la ultimul etaj al clădirii. I-am cerut lui Simone şi celorlalte două fete să rămână în cameră.

— Ofiţer în obiectiv! am strigat. Fără arme, fără ostateci. Repet, fără arme, fără ostateci.

Am făcut o pauză, ca să ascult. De jos, mi s-a părut că aud pe cineva chicotind, apoi o voce groasă sâsâită care a zis:

— Excelent!

După care am auzit clar paşi urcând repede pe scări. Mi-am ridicat mâinile la nivelul pieptului, cu palmele în afară, ca să arăt că nu sunt înarmat. Nu era lucru uşor de făcut – unul din motivele pentru care Met are ofiţeri antrenaţi în aplanarea conflictelor e ca să înfrâneze pornirea naturală a londonezilor la represalii.

Întrerupătorul a pocnit, şi s-a făcut întuneric dintr-odată. Am apăsat frenetic pe buton ca să îl fac să meargă – tot ce poate să se întâmple rău pe lumină cu oamenii înarmaţi poate să meargă de două ori mai rău pe întuneric.

Paşii ajunseseră la palierul de dedesubt, iar o siluetă a apărut de după colţ, urcând în continuare.

Şi atunci m-a trăsnit. Indiferent de ce ţi se spune, să vezi înseamnă să crezi. Creierul face o grămadă de interpretări înainte de a permite conştiinţei să afle ce naiba se petrece. Dacă eşti expus brusc la ceva nefamiliar, un chip uman desfigurat, o maşină zburând prin aer către tine, ceva ce arată aproape, dar nu chiar uman, poate să ia timp, uneori secunde

întregi până ce mintea reacţionează. Iar acele secunde pot fi cruciale.

Ca în clipa în care o himeră urcă iute pe scări ca să ajungă la tine.

Era mascul, musculos şi dezbrăcat până la brâu, lăsând la iveală ceea ce părea o blană scurtă de culoare cafenie. Părul îi era negru şi tuns lung şi dezlânat. Nasul era complet greşit, la fel de negru şi de lucios ca al unei pisici zdravene. Pe măsură ce se grăbea pe scări către mine, gura i s-a deschis arătând nişte dinţi albi ascuţiţi şi o limbă roz atârnând. Nimic din astea nu s-au înregistrat pe bune până ce nu a ajuns aproape peste mine, iar eu nu am avut timp să reacţionez altfel decât să mă arunc pe spate şi să împing din picioare.

Doc Martens, cu talpă rezistentă la acid patentată, pantofi de piele întărită, aşa cum e recomandat de către ofiţerii de poliţie şi huliganii din întreaga lume – atunci când eşti extrem de, foarte tare nevoit să dărâmi pe cineva pe scări.

Predictibil, Băiatul Tigru a aterizat ca o pisică, răsucindu-şi spinarea în timp ce şi-a oprit căderea într-un ghemuit pe palierul de mai jos.

— Urcaţi imediat pe acoperiş! am strigat prin uşă.

Băiatul Tigru a stat o clipă ca să-şi scuture capul, după care mi-a rânjit larg ca o felină. Ochii îi erau chiar frumoşi, de culoarea chihlimbarului şi ascuţiţi ca ai unei pisici şi, evident, adaptaţi la vânătoarea nocturnă.

Am auzit cum se deschide uşa şi cum Peggy şi Simone trag din cameră pe o Cherie îngheţată şi o iau pe scările către acoperiş. N-am îndrăznit să-mi ridic ochii de la Băiatul Tigru – aştepta să fac o greşeală.

— Cine naiba mai e şi ăsta? a întrebat Simone.

— Nu cineva pe care ai vrea să-l cunoşti, am zis.

Băiatul Tigru a sâsâit. Am văzut cum îi tresare coada şi m-am trezit că mă întreb dacă şi-a făcut sau nu o gaură în partea din spate a pantalonilor, ca să îi permită să iasă.

— Şoricel micuţ, a sâsâit Băiatul Tigru. De ce nu mai bine sari de colo-colo? E mai distractiv când sari de colo-colo.

Becul a pocnit încă o dată şi s-a făcut întuneric complet, iar Băiatul Tigru s-a azvârlit la mine.

I-am trântit o luminenţă în cap.

Exersasem, şi am reuşit să produc una care ardea la fel de puternic ca o rachetă de semnalizare cu magneziu. Mi-am închis ochii şi tot mai lumina pe după pleoape, aşa că probabil că lovise dur pe Băiatul Tigru şi pe ochii lui special adaptaţi la lipsa luminii.

El a urlat, eu am sărit şi de data asta am reuşit să fac integral contactul între tălpile mele de mărimea unsprezece cu corpul lui. El mă depăşea ca greutate, însă Isaac Newton era de partea mea şi am căzut împreună pe scări, numai că el lovea cu spatele toate treptele, iar eu planam deasupra lui. Cel puţin, în teorie.

Ne-am lovit tare de balustradă şi mai repede decât mă aşteptam. Am auzit un trosnet sub piciorul meu şi a urmat o durere ascuţită în genunchiul drept. Am icnit, iar el a răcnit.

— Ai dreptate, am zis. E mai distractiv când sari de colo-colo.

Nu aveam niciun fel de cătuşe sau frânghie cu care să îl leg, aşa că m-am mulţumit să mă împleticesc înapoi pe scări în sus, ignorând durerea sfâşietoare din genunchi. În urma mea, Băiatul Tigru se văicărea patetic şi, cel mai important, rămânea locului. Am răbufnit pe uşa de la acoperiş, am evitat un avânt neîndemânatec al lui Peggy şi am trântit-o încuiată în spatele meu.

— Îmi cer scuze, a zis Peggy. Am crezut că e el.

Le-am privit pe cele trei femei. Se ţineau în braţe una pe alta şi aveau acea privirea ameţită, confuză pe care o au oamenii după un incident cu explozii sau carамboluri pe autostradă.

Am arătat înspre nord.

— Cocoţaţi-vă pe balustradă şi luaţi-o în partea aia pe acoperiş, am zis. Mergeţi în dreapta. E o

scară de incendiu care dă în Duck Lane.

O observasem în timpul nopţii mele pasionale cu Simone ca un posibil punct de acces pentru hoţi. Ceea ce dovedeşte, nici mai mult, nici mai puţin, că un ofiţer de poliţie nu e niciodată în afara programului, chiar şi atunci când nu poartă pe el chiloţii.

Nu s-au clintit; era ciudat, reacţionau foarte încet şi tern. De parcă ar fi fost drogate sau distrase.

— Haideţi, am spus. Trebuie să scăpăm de-aici.

— Poţi să taci un pic? a zis Peggy. Vorbim cu cineva.

M-am întors şi am văzut că un magician rău stătea alături de mine.

13.
FRUNZE DE TOAMNĂ

Stătea la capătul ce mai îndepărtat al grădinii de pe acoperiş, aplecat nonşalant de balustradă. Era îmbrăcat într-un sobru costum negru, cu o cravată roz pal, şi purta un baston cu mâner care ţinea fixată mama-tuturor-perlelor. Martorii avuseseră dreptate referitor la chip. Chiar şi când m-am concentrat la trăsăturile lui, mi-am dat seama că îmi atrăgea atenţia luciul butonilor aurii, triunghiul stacojiu al batistei de buzunar, orice în afară de faţa lui. El era – Cel Fără Chip.

— Hei, am strigat, ce crezi tu că faci?

— Te rog, se poate? a zis Fără Chip. Încerc să port o conversaţie cu doamnele aici de faţă.

Accentul îi era aristocratic, de şcoală publică, Oxbridge[13] – care i se potrivea profilului şi nu inspira lucruri demne sufletului meu proletarian.

— Păi, poţi vorbi mai întâi cu mine, am zis, sau poţi să ajungi la spital.

— Pe de altă parte, a zis Fără Chip, ai putea şi să sari un pic peste parapet.

Tonul îi era atât de calm şi de raţional, încât chiar am făcut trei paşi către balustradă înainte să mă pot controla. Era *Seducere,* desigur, o fascinaţie, şi ar fi putut să aibă efect dacă nu aş fi petrecut ultimul an cu diverşi semi-zei şi spirite ale naturii încercând să îşi facă de cap cu mintea mea. Nimic nu îţi dă tărie mentală mai mult decât să ai parte de Lady Tyburn încercând să te ţină ca animalul ei de casă. Am continuat să merg înspre balustradă, totuşi, pentru că nu avea niciun rost să îmi dezvălui avantajul şi pentru că eram curios să ştiu ce voia de la Simone şi de la surorile ei.

— Doamnelor, a zis el, îmi dau seama că adevărata voastră natură se poate să vi se fi dezvăluit cam şocant, iar acum sunteţi confuze.

Glăsuia încet, dar i-am auzit cuvintele cu o claritate nenaturală. Parte din *Seducere?* M-am întrebat – eu şi Nightingale trebuia, cândva curând, să avem o discuţie lungă pe acest subiect.

Am ajuns la marginea acoperişului, aşa că mi-am întors corpul şi am pus un picior pe balustradă de parcă aş fi vrut să mă cocoţ înainte de a plonja către o moarte groaznică. Asta îmi mai dădea şi ocazia să văd ce avea de gând Fără Chip.

Încă mai stătea de vorbă cu fetele.

— Ştiu că aveţi impresia că sunteţi blestemate, a zis el, obligate să vă satisfaceţi apetitul nenatural prin extragerea forţei vitale din alţii. Însă vreau să priviţi lucrurile din afară.

Tot nu puteam să îi văd faţa, dar mai citisem câte ceva după ce Alexander Smith ne-a descris acel chip, sau, mai degrabă, nu a făcut-o. Victor Bartholomew, probabil cel mai plictisitor magician dintotdeauna, a numit asta *Vultus occulto,* ceea ce până şi eu ştiam că era latină vulgară, şi dedicase un întreg capitol subiectului de contracarare, pe care, tipic lui Bartholomew, îl puteam rezuma la o singură propoziţie: *Continuă să priveşti foarte atent şi mai devreme sau mai târziu vei putea ridica vălul.* Aşa că asta am făcut şi eu.

— Ce-ar fi dacă, a zis Fără Chip, şi aduc în discuţie ca pură ipoteză, ce-ar fi dacă n-ar fi nicio problemă să te hrăneşti cu oameni? Ce e hrănitul cu oameni dacă nu vechea şi banala exploatare? Şi suntem pe de-a întregul mulţumiţi să exploatăm oamenii, nu-i aşa?

Am aruncat o privire scurtă la Simone. Ea şi cu surorile ei nu se mai ţineau de mână şi îl priveau pe Fără Chip cu aceeaşi politeţe pe care ar acorda-o cineva unui demnitar aflat în vizită în speranţa că termină repede şi face cale-ntoarsă.

Ha, m-am gândit. Tyburn le-ar fi dat până acum să facă genuflexiuni.

— Ideea asta că suntem cu toţii egali e un faliment intelectual, oricum.

Pe măsură ce vorbea, am clipit de câteva ori şi dintr-odată am putut să îi văd chipul. Sau mai degrabă n-am putut, pentru că faţa lui era ascunsă pe după o mască făcută din bandaje şi care îi acoperea întreg capul. Îl făcea să pară ca un neobişnuit de gustos luptător de wrestler mexican. Cred că a reuşit să simtă că i-am pătruns deghizarea, deoarece s-a întors şi m-a privit.

— Încă mai eşti aici? a întrebat.

— Nu am fost sigur dacă să sar cu capul înainte sau cu picioarele, am zis.

— Crezi că ar face vreo diferenţă?

— Statistic, e mai probabil să supravieţuieşti dacă mergi cu picioarele-nainte.

— De ce nu mai bine sari, a zis, şi vedem după aia.

Şi am simţit-o, *Seducere,* şi mai puternică, aducând cu ea mirosul de friptură de porc la grătar, iarbă proaspăt tunsă, putoarea trupurilor nespălate şi un gust metalic, ca fierul, în gura mea. M-am răsucit către balustradă, am făcut o pauză, apoi m-am întors.

— Cum ai zis că te cheamă? am întrebat.

— Sari! s-a răstit Fără Chip.

Mi-a acordat întreaga lui atenţie, dar *Seducere* pare-să că nu funcţionează niciodată dublu, căci în timp ce o folosea pe mine, nu o mai folosea pe Simone.

— Fugiţi! am strigat.

Am văzut-o pe Simone ieşind prima din transă şi trăgând de braţul lui Peggy. Amândouă mi-au aruncat priviri speriate, după care, slavă Domnului, au apucat-o pe Cherie şi au început să se cocoaţe pe parapetul care delimita grădina acoperişului de următoarea uşă. Am privit scurt înapoi la Fără Chip la timp să văd balansul umerilor lui pe măsură ce îşi arunca braţele către mine. Am recunoscut gestul – îl exersasem şi eu în ultimele şase luni. Asta mi-a salvat viaţa, pentru că deja plonjam în stânga atunci când ceva strălucitor şi fierbinte a şuierat pe lângă umărul meu şi a topit o gaură de jumătate de metru

în balustradă, cam pe unde ar fi fost stomacul meu dacă nu m-aş fi urnit.

Am tras câteva grenade zvelte în el chiar în timp ce zburam prin aer, lucru care ar fi fost cu mult mai impresionant dacă nu aş fi încercat o minge de foc întreagă. În timp ce am alunecat pe podea, o altă bucată de balustradă s-a topit în spatele meu şi am văzut că una dintre minele mele zvelte sărise inofensivă şi se oprise la picioarele lui Fără Chip. El a privit în jos, iar bomba, din noroc chior, s-a trezit să explodeze chiar în acel moment. Suflul l-a făcut să se clatine şi să se împleticească pe spate şi l-a răsucit. Am folosit ocazia ca să mă redresez şi să îl înfrunt.

— Poliţia înarmată! am strigat. Stai nemişcat şi pune-ţi mâinile după ceafă!

De data asta, ştiam că aveam deja în aşteptare vraja potrivită.

S-a întors şi s-a uitat năuc la mine. În ciuda măştii, mi-am dat seama că era bezmeticit.

— Eşti de la poliţie? a întrebat.

— Poliţia înarmată, am zis. Întoarce-te şi pune-ţi mâinile la ceafă.

Am riscat o privire scurtă ca să fiu sigur că Simone şi surorile ei coborâseră de pe acoperiş.

— Aaa, nu-ţi face griji pentru ele, a zis bărbatul. Am găsit ceva cu mult mai interesat. În definitiv, pot oricând să fac alţi oameni ca ele.

— Poliţia înarmată, am strigat încă o dată. Întoarce-te şi pune-ţi mâinile la ceafă.

Ni se spune foarte clar acolo, la Hendon: dacă eşti pe cale să intri dur, trebuie să nu fie nicio îndoială că te-ai identificat şi că suspectul te-a auzit.

— Dacă ai de gând să tragi, a zis, atunci trage.

Aşa că am tras în el. Merita măcar numai pentru furia evidentă care i-a provocat-o, şi am savurat până în momentul în care el a prins drăcia de minge de foc. Pur şi simplu a luat-o din aer şi a ţinut-o aşa, suspendată, ca la Yorick, în dreptul feţei.

Îi dădusem drumul imediat ce ajunsese în dreptul lui, dar nu a mai explodat. A răsucit-o pe toate

părţile, de parcă ar fi examinat ca un cunoscător, ceea ce probabil că şi era. M-am gândit că îşi dorea să mai trântesc încă una în el, ca să o poată prinde, să o respingă sau să facă cine ştie ce altceva, cu o nepăsare enervantă. Aşa că nu am făcut-o. Pe lângă asta, cu cât mai mult timp petrecea tachinându-mă pe mine, cu atât mai departe putea să ajungă Simone.

— Ştii ce? am zis. Când te-am văzut prima oară, am crezut că eşti cu fetele Tamisei, dar un gen nou de zână, sau ceva din afara oraşului, ca un fel de doctor vrăjitor sau un american.

Bărbatul a spart mingea de foc ca pe un balon de săpun şi şi-a frecat degetul mare şi arătătorul sub nas.

— Cine te-a antrenat? a întrebat. Nu Jeffers, asta e sigur. Nu că nu ar fi avut abilităţi, însă tu ai vână. A fost Aderentul? E exact genul care să behăie cu ce face. Ai observat asta la ziarişti? Vor să vorbească numai despre ei.

Aderentul era, evident, Jason Dunlop. Cauciucuri Dunlop, aderenţă, Aderentul – ceea ce îţi dă o idee despre nivelul de inteligenţă pe care îl promovează instituţiile noastre educaţionale de elită. Şi Aderentul era clar că nu fusese singurul dispus să vorbească. Nu mai e haios dacă priveşti oamenii de sus, iar ei nu ştiu că o faci.

Hai, dobitocule, m-am gândit. Mai scuipă câteva nume.

— Vorbeşti prea puţin, a zis. Nu am încredere în tine.

Brusc, tot universul s-a umplut de lumină, iar pala de vânt puternic a elicelor unui elicopter a ridicat praf şi gunoaie peste feţele noastre. El a aruncat o minge de foc înspre mine. Eu am aruncat un coş de fum către el – ăsta e felul londonez de a fi.

Lucrasem tot timpul cât sporovăise Fără Chip la eliberarea unui coş de fum cu ce numesc eu *Impello vibrato,* dar pe care Nightingale îl numeşte *vrei să te opreşti din prostii şi să fii mai atent?* Când

lumina reflectorului Nightsun din elicopterul poliţiei i s-a măturat pe chip, eu am creat un *Impello* pe cât de pur şi-ar fi dorit Nightingale să-i fi fost *forma* şi am ţintit drept în nenorocit. Ştiam că o să încerce să mă împuşte, aşa că m-am aruncat în dreapta, iar mingea lui de foc a şuierat din nou peste umărul meu. Speram ca privirea lui să mă urmărească automat şi să nu observe jumătatea de tonă de cărămizi şi de teracotă care vine spre el din cealaltă direcţie, dar probabil că zărise cu coada ochiului, pentru că şi-a smucit palma, iar coşul de fum s-a dezintegrat la mai puţin de jumătate de metru în faţa lui.

N-am mai reuşit să prind mare lucru în afară de bucăţi de cărămidă, praf de ciment şi nisip care au început să se rotească în jurul lui ca şi cum ar fi plutit într-o sferă invizibilă, pentru că eram prea preocupat să micşorez distanţa dintre noi. Dacă ne-am fi limitat la magie, era evident că urma să mă arunce în cele din urmă peste balustradă, aşa că am fugit către el în speranţa de a ajunge suficient de aproape încât să îi trosnesc una peste meclă.

Şi eram aproape, la mai puţin de un metru, când nenorocitul s-a întors şi şi-a înfipt palma în direcţia mea, iar eu m-am lovit în cine ştie ce o fi folosit şi pe coşul meu de fum de mai devreme. Nu a fost ca lovirea unui perete de plexiglas. În loc de asta, era ceva alunecos, ca un şuvoi, senzaţia de derapaj pe care o ai când încerci să apropii doi magneţi unul de altul. Am căzut pe spate, răsucindu-mă în aer, iar el a păşit către mine. N-am vrut să aştept să aflu dacă avea de gând să savureze pe îndelete victoria sau să mă omoare pe loc. În schimb, am apucat cu un *Impello* masa de plastic ieftină din spatele lui Fără Chip şi am trântit-o în pulpele picioarelor lui. El a îngenuncheat în faţă şi a fost întâmpinat de ambele mele picioare lansate către el.

— Futu-i! a urlat, suficient de tare încât să poată fi auzit chiar şi din elicopter.

Acum eram în picioare şi am reuşit să aplic un pumn serios în faţa lui înainte ca ceva care mârâia şi

era acoperit de blană să mă doboare din dreapta. Era Băiatul Tigru, care se pare că îşi făcuse în cele din urmă loc prin uşa de pe acoperiş, ca să ajungă la noi. Ne-am izbit de parapetul balustradei, şi doar pentru că apucasem să ţin tare de o bară cu mâna dreaptă nu am fost aruncat în gol şi către o moarte sigură. Am coborât înapoi pe acoperiş la timp ca să văd cum Băiatul Tigru tocmai îşi făcea avânt cu un braţ musculos, pregătit să mă lovească. Avea gheare la capătul degetelor – ce se presupune că ai putea face împotriva cuiva cu gheare?

Cu acel zgomot al elicopterului şi cu propria mea frică în vintre, nu am auzit împuşcătura. Am văzut cum capul Băiatului Tigru zvâcneşte pe spate, iar în urma lui un jet roşu a fost prins de lumina reflectorului de pe elicopter.

Sosise cavaleria, deşi nu mi-era clar dacă era vorba de Caffrey şi ai lui ex-paraşutişi sau de un lunetist de la CO19, ramura înarmată a Poliţiei Metropolitane. Am făcut o formă de pistol cu mâinile şi am îndreptat-o în direcţia lui Fără Chip. Am sperat ca lunetistul să fie din gloata lui Caffrey, pentru că un ofiţer de la CO19 probabil că nu ar trage într-un civil aparent inofensiv la simpla mea sugestie, fără să aibă înainte o autorizare dată. În nouă din zece cazuri, măcar.

Fără Chip nu era prost. A realizat că şansele s-au schimbat. A mai aruncat o minge de foc, iar eu m-am ghemuit – însă nu era ţintită către mine. M-am ridicat, iar o clipă mai târziu lumina reflectorului a dispărut. Am încercat să văd locul unde fusese mai devreme Fără Chip, însă nu mai era acolo, iar până să mi se reajusteze ochii la beznă am văzut că dispăruse de pe acoperiş. Deasupra mea, elicopterul scotea un zgomot sacadat şi metalic. Nu e genul de sunet pe care vrei să-l auzi de la un elicopter, în special când e chiar deasupra capului tău.

L-am privit în timp ce plonja în lateral înspre stradă, clătinându-se pe măsură ce pilotul se lupta să recapete controlul. Eu ar fi trebuit să ies de pe acoperiş, dar nu-mi puteam lua ochii de la imagine

– Soho e o zonă urbană foarte dens populată. Dacă s-ar fi prăbuşit, numărul morţilor ar fi fost de ordinul sutelor. Am auzit cum motorul îşi schimbă tonalitatea când pilotul a ridicat manşa, luptându-se să capete înălţime. Din stradă, s-au auzit ţipete şi strigăte când oamenii au realizat ce se petrece. Urmau să apară în noaptea aia la ştiri o grămadă de filmări cu telefonul de la oameni cu abilităţi mediatice mai ample decât raţiunea.

Am decis că lipsa de raţiune mă includea şi pe mine atunci când elicopterul s-a clătinat către mine şi când mi-am dat seama că faţa mea era la acelaşi nivel cu trenul de aterizare. M-am ghemuit imediat înainte să mă şteargă metalul într-un avânt de aer care mirosea a ulei de motor supraîncălzit. Am putut vedea locul în care resturi de fuzelaj ciupiseră vopseaua în partea de jos, unde Băiatul cu Capă făcuse o gaură în nasul aparatului. Apoi, cu un urlet huruit, elicopterul şi-a făcut drum în sus şi s-a îndepărtat, cu pilotul încercând să găsească un loc sigur unde să aterizeze.

În afară de sirenele poliţiei apropiindu-se, era dintr-odată mult mai linişte. M-am aşezat pe ce încă mai consideram a fi salteaua mea şi a lui Simone, mi-am tras sufletul şi am aşteptat să vină şi alte belele pe capul meu.

Primul pe uşa de la acoperiş a fost Thomas „Tancul Tiger” Nightingale. M-a zărit şi a făcut un gest către ochii lui, după care către un loc din spatele scărilor pe care nu-l vedea. Am clătinat din cap, am arătat către trupul Băiatului Tigru, apoi am imitat cu degetele o mişcare de paşi. Nightingale a părut confuz.

— A fugit! am strigat.

Nightingale a părăsit adăpostul intrării şi s-a rotit la trei sute şaizeci de grade, doar ca să fie sigur. L-au urmat Frank Caffrey şi câţiva tovarăşi. M-aş fi aşteptat ca paraşutiştii să fie îmbrăcaţi în costume complete de comando ninja, însă, desigur, încă mai aveau pe ei hainele de stradă. Dacă nu ar fi purtat

puştile de asalt, nici nu m-aş fi uitat de două ori la ei.

Paraşutiştii s-au aplecat ca să verifice condiţia în care era Băiatul Tigru, care rămânea încăpăţânat de mort acolo unde unul dintre ei îl nimerise între coaste.

Odată ce Nightingale s-a asigurat că acoperişul nu prezenta pericole, a venit la mine, iar eu m-am ridicat ca să îl întâmpin – în definitiv, nimănui nu-i place să fie muştruluit în timp ce stă culcat.

— A fost el? a întrebat Nightingale.

— A fost Cel Fără Chip, am zis. Deşi am remarcat că purta o mască.

— E parte a vrăjii, a spus Nightingale. Eşti rănit?

Am verificat.

— Doar julituri, şi mi-am scrântit un genunchi.

Nightingale a arătat spre rămăşiţele coşului de fum.

— Tu ai făcut asta?

— Mda, eu. Nu a mers, totuşi. Avea un fel de câmp defensiv pe care l-a aplicat.

Sirenele poliţiei ajunseseră afară în stradă, iar noi am auzit trântitul portierelor.

Paraşutiştii s-au căţărat pe acoperişuri către scara de incendiu şi către Duck Lane. Am sperat că Simone şi surorile ei fuseseră destul de agere încât să continue să fugă după ce scăpaseră.

— Un scut complet, a zis Nightingale, revenind la discuţia de mai devreme.

— Şi mi-a prins mingea de foc, am spus. Am amintit de asta? A placat-o în mijlocul aerului.

— Omul ăsta a fost antrenat de un maestru, a zis Nightingale. Ai idee câţi ani de exersare trebuie să treacă încât să ajungi la un asemenea nivel? Dedicarea şi auto-disciplina necesare? Tocmai ce ai întâlnit unul din cei mai periculoşi oameni din lume, a mai zis, după care m-a bătut uşor pe umăr. Şi încă mai trăieşti. Asta da impresionant.

Pentru o clipă îngrozitoare, m-am gândit că avea de gând să mă îmbrăţişeze, dar, din fericire, ne-am

adus amândoi aminte la timp că eram englezi. Deşi a fost la mustaţă.

De undeva din adâncul casei, am auzit freamătul distinct al cizmelor de poliţie urcând scările.

Am arătat către Băiatul Tigru.

— Ce le zic de el?

— Nu ştii cine l-a împuşcat, a spus Nightingale. Ai crezut că a fost un lunetist al poliţiei. Corect?

Am dat din cap că da. E întotdeauna mai bine să spui o jumătate de adevăr decât o jumătate de minciună. Asta e Londra, şefu', nu avem echipe de ucigaşi în stil paramilitar.

— Trebuie să discutăm despre astea, am spus. Înainte să facem orice altceva.

— Da, a zis Nightingale. Cred că da.

Nightingale s-a îndreptat către uşă şi a strigat în jos cum că el e la conducere şi că acoperişul este o scenă a unei crime, iar dacă nu erau membrii ai Echipei Criminalistice ar fi fost mai bine pentru ei să stea deoparte.

— Eu sunt Echipa Criminalistică! a urlat din interior Stephanopoulos.

Cinci etaje de scări nu îi îmbunaseră starea de spirit, şi a apărut pe terasă ca un inspector fiscal supărat pe întârzierea plăţii impozitelor. A aruncat o privire la Nightingale, apoi, păşind grijulie ca să nu contamineze probele, a venit către locul unde era culcat la pământ Băiatul Tigru. Sub cap i se adunase o baltă de sânge, mâzgă neagră în lumina reflectată din stradă.

Stephanopoulos a cercetat trupul, apoi s-a uitat la mine.

— Nu încă unul, a zis nervoasă. Ai face bine să ai grijă, băiete. În ritmul ăsta, Departamentul de Standarde Profesionale o să-şi pună numărul tău de telefon pe apelare rapidă.

Apoi şi-a mijit ochii la Nightingale.

— Care e părerea dumneavoastră? a întrebat ea.

Nightingale a arătat cu bastonul către cadavru.

— În mod evident, împuşcat de către o persoană sau persoane neidentificate, Sergent, a zis şi şi-a

mutat bastonul arătând înspre stradă. Aş zice că gloanţele au fost trase de pe acoperişul sau de la etajul superior al clădirii de acolo.

Stephanopoulos nici măcar nu s-a deranjat să se uite în direcţia aia.

— Aveţi idee cine?

— Niciuna, din păcate, a zis Nightingale. Dar mi-e foarte greu de crezut că are prieteni sau familie.

Lucru care însemna că nimeni nu o să facă mare caz de anchetă şi nimeni nu va revendica trupul. Ceea ce însemna, dacă ar fi fost să ghicesc, că o foarte mare parte din el va fi ajuns în frigiderul dr-ului Walid.

Mi-a luat o oră ca să cobor de pe acoperiş, şi din nou a trebuit să-mi cedez primul strat de haine celor de la medico-legal, care acum, calculasem eu, aveau mai multe perechi de pantofi proprietatea mea personală decât aveam eu. Ne-au şters mâinile mele şi ale lui Nightingale pentru reziduuri de praf de puşcă şi am mers amândoi jos, spre maşini separate, ca să dăm declaraţiile preliminare. S-a făcut trei noaptea până ce Stephanopoulos ne-a dat drumul pe proprie răspundere; până atunci, Soho deja era frânt.

Caffrey şi trupele para se adunaseră într-un colţ de stradă de pe Broadwick Street. Avusesem dreptate referitor la dubiţa Transit, care era albă şi dotată cu nenumărate plăcuţe false de înmatriculare.

— Nu ne place să plătim oprobiul congestionării traficului, a zis Caffrey atunci când l-am întrebat de ele. Duba e comodă, totuşi – e a cumnatului meu.

Paraşutiştii reuşiseră să îmi facă rost de o pereche de blugi albaştri, un hanorac gri cărbune cu AGRO inscripţionat pe faţă şi o pereche de tenişi obişnuiţi, în aşa fel încât să pot ieşi din costumul Noddy pe care mi-l dăduseră legiştii. Am prins un iz de unsoare de puşcă persistând pe ţesătura blugilor şi aveam o bănuială puternică cum că pantalonii şi hanoracul fuseseră în geanta cu arme pentru a amortiza clinchetul metalului pe metal.

Nightingale a aşteptat răbdător în burniţă în timp ce au m-am îmbrăcat. Înainte să mă alătur lui,

Caffrey m-a oprit o clipă, cu mâna pe braţul meu.

— Nu am vrea să mai fim aici când o să se lumineze, a zis.

— Nu-ţi face griji, am spus. Nu o să dureze mult.

Nightingale părea sfrijit şi fără culoare în lumina de sodiu a felinarelor, avea cearcăne sub ochi şi, deşi încerca să ascundă asta, am văzut câte un tremur ocazional. Îşi ţinea ternă expresia feţei.

— Aţi vrea să mergeţi primul, domnule? am zis.

A făcut semn că da, însă mi-a aruncat o privire lungă înainte să ofteze.

— Când te-am luat ca ucenic, am crezut că o să pot să te protejez de la confruntarea cu anumite „decizii". Văd acum că am greşit, şi îmi cer scuze. Astea fiind spuse, ce dracului ai crezut că o să obţii?

— Am încercat să îmi fac datoria ca ofiţer de poliţie care a depus un jurământ, sub Drepturile Omului, am zis. Să aleg, sub mandatul conferit de articolul doi, să folosesc forţa doar dacă este absolut necesar şi ca orice nenorocit pe care-l omorâm să ştie ce-l aşteaptă.

— Presupunând că extinzi definiţia drepturilor omului la vampiri şi himere, a completat Nightingale.

— Atunci am face bine să aflăm hotărârea unei instanţe de judecată sau, şi mai bine, să punem Parlamentul să clarifice legea, am spus. Dar nu e locul nostru să luăm deciziile, domnule… Nu e aşa? Noi suntem doar poliţai.

— Dacă ar fi fost urâte, Peter, ţi-ar mai fi păsat măcar pe jumătate decât îţi pasă acum? a întrebat Nightingale. Sunt unele lucruri hidoase prin lume care pot glăsui şi raţiona, şi mă întreb dacă ai fi la fel de iute în a le lua apărarea.

— Poate că nu, am zis. Dar asta nu mă face superficial, nu mă face să fiu incorect.

— Estimez că Simone şi surorile ei au omorât sau mutilat aproape două sute douăzeci de oameni din 1941 încoace, a spus Nightingale. Oamenii ăştia aveau şi ei drepturile lor.

— Vreau să spun că nu ne putem preface că legea nu există, am zis.

— Foarte bine, a spus Nightingale. Hai să presupunem că le arestăm şi, Dumnezeu ştie cum, încercăm să le condamnăm pentru…

— Omucidere prin neglijenţă gravă, domnule, am zis. Sunt de părere că ar fi rezonabil să ne aşteptăm ca ele, după vreo douăzeci de ani, să fi observat că nu mai îmbătrânesc şi că iubiţii lor dau colţul în mod regulat.

— O să spună că nu-şi mai amintesc, a zis Nightingale.

— Şi le cred, domnule, am zis. Ceea ce înseamnă că suferă de o formă de boală mintală aşa cum este definită de Legea Sănătăţii Mintale din 1983, iar din moment ce sunt o ameninţară evidentă la siguranţa publicului larg, le putem reţine sub prevederile Secţiunii 135 din legea anterior menţionată şi să le transferăm într-un loc sigur pentru îngrijire şi evaluare.

— Şi când li s-ar face foame? a întrebat el. Crezi că să le înfometăm de moarte este mai uman?

— Nu ştim dacă ar muri, am zis. Poate că metabolismul lor s-ar transforma, iar dacă asta eşuează, le putem hrăni. Luau mai puţin de o victimă pe an – n-ar avea nevoie de mai mult de-atât.

— Şi vrei să-ţi petreci restul vieţii făcând asta?

— Nu poţi să extermini pe cineva doar pentru că e mai convenabil, am zis. Pentru ce au murit toţi prietenii dumneavoastră, cei ai căror nume sunt pe acel perete, pentru ce au murit dacă nu pentru asta?

El s-a dat în spate.

— Nu am deloc habar pentru ce au murit, a spus. Nu am ştiut nici atunci şi nu ştiu nici acum.

— Eh, eu ştiu, am zis. Chiar dacă dumneavoastră aţi uitat. Au murit deoarece au crezut că există un fel mai bun de a face lucrurile, chiar dacă ei încă se mai contrariau asupra a ce ar însemna asta.

Am văzut în ochii lui – voia cu tărie să creadă.

— Nu e ceva ce nu am putea să rezolvăm, am zis. Chiar îmi spuneţi că dumneavoastră, eu şi dr. Walid nu putem să găsim o soluţie? Poate aflu o cale prin care să le hrănesc cu calculatoare de buzunar şi telefoane mobile. Poate că dacă le facem bine vom putea să-i facem şi pe alţii bine. Nu ar fi asta mai important decât să aruncăm cu grenade cu fosfor în ele? În plus, lui Molly s-ar putea să-i placă să aibă companie.

— Vrei să le ţinem în Bizarerie?

— Iniţial, am zis, până ce aflăm cât de mult ne putem încrede în ele. Odată ce le stabilizăm pe jumătate, putem găsi un adăpost de compromis. Preferabil undeva unde nu sunt scene de jazz.

— Asta e nebunie curată, a spus Nightingale.

— Şi ar putea să îl scoată pe Toby la plimbare, am mai zis.

— A, da, în cazul ăsta de ce nu deschidem larg uşile la toată lumea? a spus el, şi în clipa aia am ştiut că l-am convins.

— Nu ştiu, domnule. Nu ar fi mai bine un proiect pilot?

— Tot nu ştim încotro s-au dus, a zis.

— Ştiu eu.



Am mutat van-ul Transit pe Great Windmill Street şi l-am parcat lângă McDonald's, lăsând armata privată înăuntru în timp ce am mers să verificăm intrarea personalului de la Café de Paris.

— De ce nu-l trimitem pe Frank acasă?

— Norocul îi favorizează pe cei precauţi, a zis Nightingale.

Uşa de la intrare era întredeschisă, lucru care însemna nu numai că Simone era probabil înăuntru, ci şi că aveam motiv rezonabil ca să intrăm în incintă fără un mandat de percheziţie, conform prevederilor Secţiunii 17 a Legii Poliţiei şi Probelor Penale din 1984. În bucătărie era sticlă spartă. În mod clar se serviseră singure cu o gustare în miez de noapte. Uşa de la frigiderul cu şampanie fusese

lăsată deschisă, iar huruitul compresorului ne-a urmărit până la holul de serviciu.

— Probabil că sunt în sala de bal, am zis, iar Nightingale a încuviinţat. Daţi-mi cinci minute ca să le calmez, apoi intraţi.

— Fii atent, a spus el.

Holul de serviciu făcea o curbă scurtă şi se termina la o uşă care m-a dus pe pasarela care veghea întreaga lungime a sălii de bal. Spre deosebire de ultima dată când o vizitasem, mesele fuseseră aşezate într-un oval în jurul ringului şi acoperite cu cearşafuri albe apretate.

Am ştiut imediat ce le-am văzut stând pe vechea lor masă, surprinzător de mică şi aflată la ora unu şi un pic în concordanţă cu trupa. Era un trio de sticle puse pe ea – câte una pentru fiecare. M-a apucat un gol în piept şi un ţiuit în urechi, dar m-am forţat să cobor scările ca să verific. Încă mai purtau hainele pe care le avuseseră când ne-am despărţit, dar se chinuiseră să se aranjeze cu cel mai bun ruj şi cea mai bună mascara, încât să fie cât mai prezentabile. Testele ulterioare efectuate de dr. Walid au indicat faptul că făcuseră fapta cu alcool şi fenobarbital, formulă ce se potrivea cu blisterele de medicamente goale puse ordonat în geanta de mână a lui Peggy.

Sinucigaşii sunt arareori frumoşi, dar surorile reuşiseră să evite alunecatul membrelor sau scursul pe la colţul buzelor sau voma. Cred că ar fi fost mulţumite cu tabloul pe care-l creaseră – trei tinere strălucitoare prinse la apogeul vieţii lor. Eram atât de furios, încât a trebuit să mă oblig să mă opresc şi să inspir adânc înainte să pot continua.

Ochii lui Simone erau larg deschişi. Părul îi era lăsat liber în jurul umerilor şi a fost nevoie să îl dau pe spate ca să îmi pot pune degetele pe gâtul ei. Pielea era doar un pic rece, iar ora decesului s-a stabilit mai târziu a fi fost cu aproximativ douăzeci de minute înainte să sosesc eu – cam pe când discutam etică comparativă cu Nightingale. Atât de aproape de ea, îi putem mirosi caprifoiul şi praful de

cărămidă. Însă muzica, care abia acum realizam că fusese întotdeauna acolo, dispăruse.,

Nu am sărutat-o, sau ceva.

Nu am vrut să contaminez scena crimei.

14.
M-AM TREZIT ÎN DIMINEAŢA ASTA

Aşa reuşeşti să te ridici din pat a doua zi. Îţi dai cuvertura la o parte, îţi roteşti trupul, îţi pui picioarele pe podea şi te ridici. Apoi e un pişulică, o baie, te îmbraci, te duci jos, mănânci micul-dejun, discuţi cu şeful tău, te antrenezi cu *forma,* mănânci prânzul, loveşti până la epuizare sacul de box, duş, îmbrăcat, intrat în Ford-ul Asbo şi condus în oraş ca să te asiguri că îţi e observată faţa. Faci toate astea pentru că este slujba ta, pentru că e necesar şi pentru că, dacă e să fii sincer, îţi place. Repetă procedura până ce visurile urâte se opresc sau doar te obişnuieşti tu cu ele – indiferent care vine prima.

A fost alcătuit un raport al medicului legist privind decesele, care a conchis că ele s-au sinucis, aşadar surorile au câştigat o scurtă clipă de faimă cu pactul lor. Însă nimeni din mass media nu a fost atât de interesat încât să facă o investigaţie proprie. Nightingale s-a ocupat de ancheta ulterioară, cu ajutorul a doi detectivi împrumutaţi de la CID-ul din Westminster, unul dintre ei fiind favorita mea Fată Ninja Somaleză. Nu a fost posibil să li se dezvăluie că erau vampiri de jazz nemuritori, aşa că a căzut pe umerii mei să continui descâlcirea iţelor.

Simone Fitzwilliam, Cherie Mensier şi Margaret „Peggy” Brown au fost declarate dispărute de către părinţii lor în anul 1941, iar deşi poliţia a desfăşurat o investigaţie, fusese superficială în cel mai bun caz – şi de ce nu? Oraşul era în flăcări tot timpul. Am luat în calcul să le caut rudele cele mai apropiate, însă ce le-aş fi zis? Că nişte stră-mătuşe muriseră în faimoasa bombardare a Café de Paris, dar reuşiseră să aibă o viaţă de apoi destul de drăguţă? Totul până ce m-am pus eu de-a curmezişul şi am făcut să fie omorâte, din nou?

Am reuşit totuşi să dau de profesoara lor, dna Patternost, care trecuse Atlanticul după război şi se mutase cu o Sadie Weintroub, secretară de

producător de la Warner Brothers, la minunatul lor bungalou în stil fermă din Glendale.

Am găsit oameni care crescuseră în Soho după război şi care îşi aminteau de cele trei fete care locuiau pe Berwick Street. Unii au fost de părere că erau nişte bunăciuni, alţii că erau lesbi, însă majoritatea nu le-au acordat prea multă atenţie – aşa era Soho pe vremuri.

Am găsit destule dovezi ca să le leg de cincisprezece alte cazuri de decese, toate ale unor muzicieni de jazz, precum şi de alte nouăzeci şi şase de cazuri unde e probabil să fi contribuit alături de boli cronice şi decăderi ale carierelor, taică-meu fiind una din situaţii. Nimic din ce am descoperit nu m-a convins că Simone şi „surorile" ei aveau vreo idee despre durerea şi suferinţa pe care o lăsau în urma lor. Dr. Walid a făcut o încercare pe jumătate de mântuială în a mă convinge că era posibil ca Simone să fi fost pe de-a întregul conştientă de acţiunile ei şi că eu căzusem pradă înşelătoriei stângace a unui monstru sociopat infect. Însă eu ştiam că doar se străduia să mă facă să mă simt mai bine.

Am scris naraţiunea cazului, cu note de subsol, am tipărit-o, am ataşat documentele aferente şi am pus-o într-un dosar care a ajuns în secţiunea securizată a bibliotecii mundane. Apoi am şters totul de pe calculatorul meu şi am schimbat numărul de identificare a cazului în HOLMES şi în PNC, astfel încât să nască un semn de întrebare oricui ar fi încercat să îl caute. Era posibil ca vreun jurnalist de investigaţii înzestrat să fie în stare să observe că sunt o serie de numere disparate ale deciziilor legistului cu aceleaşi referinţe de caz ca ale Poliţiei Metropolitane, dar ţinând cont că niciun fotbalist, star pop sau membru al casei regale nu fusese implicat, nu era ceva de care să mă îngrijorez.

M-am îngrijorat de Cel Fără Chip, bărbatul cu masca, care putea prinde mingi de foc şi para atacuri cu coşuri de fum zburătoare. Singurul lucru care mă îngrijora mai mult decât ideea unui vrăjitor

călit cu o plăcere bolnavă pentru experimente pe ființe umane era gândul că Geoffrey Wheatcroft probabil că antrenase mai mult de un singur om din restrânsul lui club magic. Cât de mulţi Micuţi Crocodili erau pe-acolo prin lume, m-am întrebat, şi câţi dintre ei erau dobitoci nenorociţi ca Cel Fără Chip? Ştiu că şi Nightingale se îngrijora de asta, deoarece petrecea mult mai mult timp pe pista de tir decât obişnuia înainte.

În prima luni din octombrie, taică-meu şi Clandestinii au cântat în primul lor concert oficial sub noul nume. S-a petrecut la Round Midnight din Chapel Market, în Islington. Taică-meu a navigat printr-un set de două ore fără să şovăie nici măcar o dată, şi a fost şi un moment în care, în timpul faimosului solo din „Love for Sale”, privirea de pe chipul lui era atât de transcendentă, încât m-am întrebat dacă nu cumva era o legătură între muzică şi magie şi că poate jazz-ul chiar însemna viaţă.

A fost frânt după gig, deşi tot încerca să o ascundă, aşa că i-am pus pe el şi pe maică-mea într-un taxi, am dat bacşiş şoferului şi mi-am fluturat legitimaţia de poliţist ca să mă asigur că îşi va îndeplini sarcina cu cea mai mare conştiinciozitate de-a lungul întregii călătorii. Apoi m-am întors înăuntru ca să sărbătoresc la un pahar cu Max, Daniel şi James, dar Round Midnight e un pic cam scump, aşa că ne-a mutat mai sus pe stradă, la Alma, unde berea era mai ieftină şi aveau meciuri de fotbal la televizor.

— Au cerut să mai venim, a zis James.

— Asta-i pentru că i-am momit pe clienţi să cumpere băuturi, a spus Max. Face bine la afaceri.

— Muzica mereu face bine la afaceri, a zis James.

— Felicitări, am spus eu. Sunteţi o trupă adevărată, şi necunoscuţii chiar sunt dispuşi să plătească bani ca să vă vadă cântând.

— Mulţumită tatălui tău, a zis Max.

— Şi lui Cyrus, a spus Daniel.

— Pentru Cyrus, a zis Max, şi am dat pe gât un pahar în numele lui.

— Ai aflat până la urmă ce s-a întâmplat? a întrebat James. Cu Cyrus, vreau să zic.

— Nu, prietene, am spus. Investigaţia a fost „neconcludentă”.

— Pentru misterele nerezolvate ale Comisariatului de Jazz, a zis el.

Am ţinut un toast şi pentru asta.

— Şi pentru Clandestinii lui Lord Grant, am spus, şi am ţinut un nou toast.

Am tot închinat pahare alte trei runde, după care ne-am dus să luăm un curry şi ne-am îndreptat spre case.

Nu am cu adevărat coşmaruri. Dorm chiar bine, după toate cele petrecute, dar am amintiri la fel de vii ca *vestigia.* Mirosul de caprifoi, fonfăitul pe care-l făcea atunci când râdea, rotunjimea ei atunci când stătea în braţele mele. Uneori mă ţin treaz până la orele dimineţii.

Deci mă culcasem cu un vampir de jazz. Avea rost într-un mod bizar. Zeiţă a unui mic râu din sudul Londrei, vampir de jazz din Soho, ce mai urma? Un vârcolac din Chelsea, un demon din Sydenham? Am decis să concep nişte reguli numai ca să pot adăuga reguli noi la reguli; nu fi niciodată lipsit de respect cu mama cuiva, nu juca niciodată şah cu mafia kurdă şi nu te culca niciodată cu o femeie care e mai magică decât tine.



Era o zi mizerabilă de octombrie când am ieşit din Londra, în timp ce mă târâm din oraş la ora de vârf a traficului, am avut timp să privesc oamenii îndreptându-se către muncă, cu hainele ridicate, umerii lăsaţi, capetele în jos – vara se terminase, iar promiţătorul fundaş central al zilei se afla într-un avion către Rio alături de o maseuză din Malaga.

Însă Londrei nu-i păsa. Ei niciodată nu-i pasă atunci când o părăseşti, pentru că ştie că la fiecare om care pleacă vin alţi doi în loc. Pe lângă asta, era prea ocupată să se dea cu ruj neon şi să se înţolească

în roşu şi auriu. *Nu ştii, dragă, că fotbaliştii sunt aşa de vara trecută? Scena teatrelor e unde se petrece acum viaţa.* Căuta un star de la Hollywood care să-şi dovedească talentele sale actoriceşti în West End.

Am trecut din nou de Colchester, iar de data asta am sunat înainte, aşa încât Lesley să ştie că vin. Pe măsură ce mă apropiam de un orizont cenuşiu, Brightlingsea se acumula în jurul maşinii mele ca o piatră cubică sub un cer înnorat. Când am tras în dreptul casei lui taică-său, Lesley mă aştepta sub felinar. Sfidând vremea, purta un hanorac impermeabil şi scăpase de eşarfa de rockstar şi de ochelarii de soare în favoarea unei măşti de provenienţă NHS făcută din plastic roz hipoalergic. Când a vorbit, încă mai era cu vocea altuia.

— Am ceva să-ţi arăt, a zis ea.

Pe drumul printre străduţele înguste, am întâlnit un cuplu de localnici care au făcut veseli cu mâna la Lesley şi care mi-au aruncat o privire suspicioasă mie.

— Avantajul de a locui într-un orăşel, a spus. Toată lumea ştie, nimeni nu e şocat.

— Nu cred că le place de mine, am zis.

— Îşi dau seama că eşti din oraşul cel pervertit de păcate, a spus.

Am trecut prin parcarea plină de şalupe, baricadate pentru iarnă, cu vântul rece cântând printre ancore, şi către esplanada cu plaja încadrată de şirul lung de cabane şi piscina betonată. Lesley m-a condus înapoi la adăpostul din cărămidă, cu desenele lui murale ale unor ceruri improbabil de albastre şi plaje albe.

— Acum o să îmi dau jos masca, a zis Lesley. Crezi că faci faţă?

— Nu, am zis. Dar o să încerc.

Lesley s-a moşmondit la legăturile de pe-o parte.

— Sunt ale naibii de migăloase, a zis. Mai am una de Velero şi e şi mai groaznică – gata.

Şi înainte să am ocazia să mă pregătesc, masca a căzut.

Era mai rău decât îmi imaginasem. Atât de rău, că mintea mea nu putea accepta faptul că acela îi era chipul. Bărbia dispăruse. În loc de ea, pielea care încadra o buză de jos grotescă aluneca într-o serie de umflături neregulate până ce ajungea la pielea nevătămată şi netedă a gâtului. Nasul era fără formă, plat, un nod răsucit de piele rozalie care stătea în centrul unei serii de cicatrici albe zdrenţuite care se târau de-a lungul obrazului şi a frunţii. Am tresărit. Dacă nu m-aş fi abţinut să stau nemişcat, m-aş fi dat în spate până în capătul adăpostului.

— Pot să îmi deschid acum ochii? a întrebat ea. Ai terminat?

Am zis ceva; nu-mi mai amintesc ce.

Ea şi-a deschis ochii. Încă mai erau albaştri. Încă mai erau ochii lui Lesley. Am încercat să mă concentrez asupra acelor ochi.

— Ce părere ai? a întrebat.

— Am văzut şi mai rău, am zis.

— Mincinosule, a spus ea. Cum ar fi cine?

— Taică-tu, am zis.

Nu era nostim, însă am văzut că a apreciat efortul.

— Crezi că o să poţi să te obişnuieşti cu asta?

— Să mă obişnuiesc cu ce?

— Cu faţa mea, a zis.

— Tot vorbeşti într-una de faţa ta, ştii? am zis. Eşti prea vanitoasă. Trebuie să te gândeşti în schimb la ceilalţi oameni în loc de tot timpul la tine.

— Şi la cine, mă rog, ar trebui să mă întreb?

Era într-adevăr hidos felul în care pielea ei de sub gură se încreţea atunci când vorbea.

— Păi, la mine, spre exemplu, am zis. Când m-ai târât pe lângă toate bărcile alea, m-am înţepat la un deget.

— Da?

— Şi doar al naibii de tare. Vreau să spun că degetul meu mare de la picior e foarte umflat acum. Vrei să-l vezi?

— Nu vreau să-ţi văd degetul mare de la picior.

— Eşti sigură?
— Sunt destul de convinsă, a zis şi a început să îşi pună masca la loc.
— Nu trebuie să faci asta, am spus.
— Nu-mi place când aleargă prin jur copii, a zis ea.
Am încercat să nu îi arăt cât de uşurat eram după ce masca i-a ascuns faţa din nou.
— Mai urmează şi alte operaţii? am întrebat.
— Poate, a zis. Dar vreau să îţi arăt acum altceva.
— OK, am spus. Ce?
Şi-a întins mâna, iar deasupra ei a făcut un glob de lumină de o minunată nuanţă sidefie – era mult mai drăguţă decât orice luminenţă pe care o produsesem eu vreodată.
— Să-mi fut una, am zis. Poţi face magie.

NOTĂ ISTORICĂ

Ken „Şolduri-de-Şarpe” a murit într-adevăr pe 8 martie 1941 în timp ce era pe scena de la Café de Paris. Martorii oculari sunt clari când precizează că el cânta „Oh Johnny” în momentul în care a lovit bomba, dar mi-am permis libertatea de a schimba acest detaliu din moment ce, sincer, „Body and Soul” e un titlu de capitol mult mai bun.

MULŢUMIRI

Toată lumea din cartea de dinainte, plus echipa de le Arhiva Metropolitană şi Sarah pentru că m-a strecurat în Groucho.

DESPRE AUTOR

Ben Aaronovitch s-a născut în 1964. Descoperind din fragedă tinereţe, la douăzeci de ani, că are un singur talent, s-a apucat de scenaristică, care s-a dovedit un succes fulminant. A scris texte TV pentru *Doctor Who, Casualty* şi cea mai ieftină soap opera SF din lume, *Jupiter Moon.* După care a scris pentru seria *New Adventures* de la editura Virgin, până ce i-au topit tirajele.

Apoi Ben a intrat într-o perioadă întunecată, iluminată doar de un episod din *Dark Knight,* o carte pentru editura Big Finish şi dramele *7 Audio* de la Blake, excelent primite, mai puţin bine plătite.

Prins într-un cerc vicios al dezamăgirii şi disperării, Ben a fost în cele din urmă forţat să îşi întreţină pasiunea costisitoare pentru achiziţii de carte lucrând ca librar la Waterstones. Ironic, s-a întâmplat să găsească luminiţa de la capătul tunelului în timp ce aranja pe rafturi cărţile altora. Va scrie propriile sale cărţi, va permite prozei să îi cuprindă inima şi va recuceri lumea. Aşadar, asigurându-şi subzistenţa cu nimic altceva în afara cafelei instant şi mâncării la pachet japoneze, Ben s-a înhămat la călătoria epică intimă care a devenit *Râurile din Londra.*

Ben Aaronovitch locuieşte în prezent în Londra şi spune că o va părăsi doar atunci când îi vor smulge oraşul dintre degetele sale reci şi moarte.

„Revigorant, original şi o lectură încântătoare.”
– Charlaine Harris

„Râurile din Londra e povestea a ce s-ar întâmpla dacă Harry Potter ar creşte mare şi s-ar alătura Poliţiei Londoneze. O carte cu detectivi de o imaginaţie debordantă şi care te va binedispune cu siguranţă.”
– Diana Gabaldon

„Construită cu detaliu şi imaginaţie… Aaronovitch este un scriitor care trebuie urmărit.”
– Peter F. Hamilton



Melodia. Asta remarcă întâi de toate polițistul și ucenicul vrăjitor Peter Grant atunci când examinează trupul lui Cyrus Wilkins, cântăreț de jazz în timpul liber și contabil pentru restul vieții, care aparent a murit de acat de cord în timp ce cânta pe scena unui club din cartierul Soho al Londrei. Ritmul vechilor melodii de jazz se ridică din corpul său – un semn clar că ceva la moartea bărbatului nu este natural, ci supranatural.

Trup și suflet. Asta este și ceea ce riscă Peter Grant pentru a investiga o serie de decese similare din zona Soho. Cu ajutorul ofițerului său superior, Inspector Șef Thomas Nightingale, ultimul vrăjitor din Anglia, și cu asistența frumoasei fane a lumii jazz-ului Simone Fitzwilliam, Peter descoperă o primejdie magică letală – una care conduce la treptele propriei case și la o promisiune uitată a unui tânăr muzician: talentatul cântăreț de trompetă Richard „Lord" Grant – altfel cunoscut ca dragul tată al lui Peter.

„Revigorant, original și o lectură încântătoare"
— CHARLAINE HARRIS —

„Seria *Peter Grant* e povestea a ce s-ar întâmpla dacă Harry Potter ar crește mare și s-ar alătura Poliției Londoneze. O carte cu detectivi de o imaginație debordantă și care te va binedispune cu siguranță."
— DIANA GABALDON —

„Construită cu detaliu și imaginație... Aaronovitch este un scriitor care trebuie urmărit."
— PETER F. HAMILTON —



[1] *Trup şi suflet* (eng.) (n. t.).

[2] *Mirodenia vieţii* (eng.) (n. t.).

[3] *Cvartetul mai bun* (eng.) (n. t.).

[4] Replica actorului de comedie Groucho Marx: „Refuz să mă alătur oricărui club care m-ar accepta pe mine ca membru". Titlul capitolului este de asemenea o referinţă la un alt citat din Groucho Marx: „Doresc să fiu incinerat. A zecea parte din cenuşa mea va fi dată agentului meu, aşa cum e scris în contractul nostru." (n. t.).

[5] *Modus Operandi* (lat.) (n. t.).

[6] *Old Bill* (în original), denumire colocvială a poliţiei britanice (n. t.).

[7] Versuri din melodia „Body and Soul" (n. t.).

[8] Acronim pentru *Pay As You Earn* (eng.), plăţi cu reţinere la sursă din partea angajatorului, în sistemul fiscal britanic (n. t.).

[9] Referinţă la o expresie britanică privind cheltuieli de ultim moment, neprevăzute (n. t.).

[10] Referinţă la tradiţionalul festival anual de jocuri de lumini care are loc în staţiunea turistică Blackpool (n. t.).

[11] O expresie britanică ce face referire la tipologia şoferilor de dube care nu pun mare preţ pe respectarea regulilor din trafic (n. t.).

[12] Poliţişti Comunitari (n. t.).

[13] Cuvânt compus derivat colocvial din denumirile Universităţilor Oxford şi Cambridge, cele mai prestigioase din Marea Britanie (n. t.).

CUPRINS

1. TRUP ŞI SUFLET
2. MIRODENIA VIEŢII
3. O LUNGĂ NOAPTE DE BLUES AMAR
4. A ZECEA PARTE DIN CENUŞA MEA
5. POARTA NOPŢII
6. ÎMPĂRĂTEASA PLĂCERILOR
7. APROAPE ÎNDRĂGOSTIT
8. FUMUL ÎŢI INTRĂ ÎN OCHI
9. CRESCĂTORIA
10. SALA DE JOCURI
11. LUCRURI PROSTEŞTI
12. N-AM NICIO INTENŢIE ASCUNSĂ
13. FRUNZE DE TOAMNĂ
14. M-AM TREZIT ÎN DIMINEAŢA ASTA
NOTĂ ISTORICĂ
MULŢUMIRI
DESPRE AUTOR

Table of Contents

1. TRUP ŞI SUFLET	4
2. MIRODENIA VIEŢII	27
3. O LUNGĂ NOAPTE DE BLUES AMAR	49
4. A ZECEA PARTE DIN CENUŞA MEA	73
5. POARTA NOPŢII	96
6. ÎMPĂRĂTEASA PLĂCERILOR	121
7. APROAPE ÎNDRĂGOSTIT	149
8. FUMUL ÎŢI INTRĂ ÎN OCHI	173
9. CRESCĂTORIA	197
10. SALA DE JOCURI	226
11. LUCRURI PROSTEŞTI	253
12. N-AM NICIO INTENŢIE ASCUNSĂ	279
13. FRUNZE DE TOAMNĂ	303
14. M-AM TREZIT ÎN DIMINEAŢA ASTA	319
NOTĂ ISTORICĂ	326
MULŢUMIRI	327
DESPRE AUTOR	328